hoord en gezien werden. De een staarde witverschoten, innerlijk gegrepen naar de monsters en de mannen; de andere schreeuwde en danste; en ieder was ontroerd. Door welke diepten van emoties zijn wij gevoerd deze laatste jaren en maanden en dagen.

Nimmer vergeten wij de Vrijdagmorgen 10 Mei 1940. Nimmer vergeten wij het leed in deze jaren geleden. Nimmer zullen wij deze Vrijdagavond vergeten.

Nimmer ook zullen wij Gods trouw en troost vergeten, ons gegeven in duistere dagen. Dagen van zorg en vrees, diep en breed. Heel ons volk en heel ons leven werd aangegrepen. Nacht aan nacht was er onrust en beving. Wij leefden allen zwaar. En wij kunnen ons niet indenken, dat er nu een einde gekomen is aan deze verschrikkingen. Het is ons als dezulken die dromen.

Wij verschijnen weer onder dezelfde vlag als vroeger. Gij allen weet dat ons weekblad met grote interesse door de heren op de zaak van volksvoorlichting gelezen werd, alsook door de samenstellers van de beruchte Misthoorn. Uw eind- en hoofdredactaur, die verantwoordelijk gesteld werd voor het schrijven van alle medewerkers, is enige malen naar den Haag ontboden en daar op vriendelijke en onvriendelijke wijze onderwezen in, hoe het blad moest zijn. Ten slotte sneuvelden wij toch, op het veld van eer. Later werd ons een Mededelingenblad toegestaan en dat hebt gij tamelijk geregeld ontvangen. Wij hopen in de toekomst weer een weekblad te hebben, waarnaar ieder grijpt, wanneer het op Vrijdagochtend door de klep van de brievenbus glipt.

Tot onze spijt kunnen wij in dit nummer niet aansluiten op het eerste noch ons laatste oorlogsnummer, daar wij nog steeds als vreemdelingen en bijwoners hier verwijlen. Weten ook niet of wij ooit enig exemplaar zullen terugvinden op de Paasberg. Wel moeten wij tot de conclusie komen, dat het Maartnummer van ons Mededelingenblaadje omgekomen moet zijn. Begin Maart verzonden wij de copy en zagen nimmer iets terug. Dat betekent dus ook dat: 1845—1945: gemeenteberichten uit Stavoren. Heerenveen en Sneek, verloren zijn gegaan. En zou u ooit aan mij iets geschreven hebben voor ons blad, dat nu niet verschijnt, dan rekent u maar dat dat ook ondergegaan is.*

Enige mededelingen kan ik u wel doen, Misschien worden zij door andere berichten herhaald, maar daaraan kunnen wij nu nog niet ontkomen.

20 April j.l. keerde Ds. J. B. de Neef gezond en wel, enigszins vermagerd en verzwakt, uit zijn gevangenschap in Duitsland — Wilhelmshafen — terug. Zijn volle dienst hoopt hij morgen 6 Mei weer aan te vangen.

Een week daarvoor, 13 April, reden geallieerde strijdkrachten hier binnen. Voorzover ons bekend is geen onzer kerkgebouwen in 't Noorden door oorlogshandelingen getroffen. Alleen van Delfzijl, waar nog gevochten is, is ons niets bekend.

Op 14 April waren de gevechten in Groningen gaande — de stad heeft hier en daar nogal geleden — en in de avond van die dag werd zuster Anna Margaretha Carolina van Dam, gehuwd met br. F. Lindeman, moeder van vijf kinderen, dodelijk door een granaatscherf getroffen. Zij bereikte bijna de leeftijd van 45 jaar, De rouwdienst werd in de Bapt. Kerk aan de Meeuwerderweg gehouden. Op de weg van leed wil God zeker aan onze zijde gaan.

Uit een gemeentebrief van Amsterdam nemen we het schriftelijk afscheidswoord van Ds. B. Planting over:

„Ik ben verzocht een afscheidswoord te willen schrijven voor ons plaatselijk gemeente-orgaan. Gaarne voldoe ik bij dezen aan dat verzoek. Daardoor is het n.l. mogelijk ook de thuiszittenden te bereiken.

Nu gaat afscheid nemen gewoonlijk gepaard met weemoedige gevoelens. Ik zeg niet, dat mijnerzijds die gevoelens geheel ontbreken. Dat zou bijna onnatuurlijk zijn. Als men zoveel jaren lief en leed met elkander heeft doorgemaakt, in zo goede harmonie samen heeft geleefd en samen heeft mogen arbeiden, dan zou het inderdaad onbegrijpelijk zijn wanneer bij 't verbreken van die verbindingen niet iets van weemoed gevoeld werd.

Doch deze gevoelens mogen ook thans niet domineren. Neen, wij kunnen G. z. d. en daarom moeten wij Gode tot eer, met dankbare blijde gevoelens in onze zielen afscheid nemen.

Als ik nu zou proberen al de reden op te sommen, die ons nopen tot dank en aanbidding, dan zou ik ongetwijfeld wel de inhoud van enkele Gemeenteblaadjes kunnen vullen. Slechts enkele dingen kan ik maar terloops aanstippen. Het zal, naar ik hoop, echter wel voldoende zijn om van harte met den Psalmist uit te roepen: „Loof den Heere mijne ziel en vergeet geene van Zijne weldaden!"

Laat ik er echter vooraf nog even aan mogen herinneren, dat wij ook dit afscheid mogen bezien in het licht van 's Heeren afscheidswoord: „Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij." (Joh. 14 : 1). Dat scheiden van Jezus van de Zijnen maakt voor ons het scheiden licht; immers. dat scheiden leidt tot de zaligste hereniging. Buitendien weten wij, dat 's Heeren nemen, voor de Zijnen slechts geven is. Denken wij daarbij aan de wijze waarop Christus van de Zijnen scheidde, dan weten wij ook, dat onder alle omstandigheden de zegenende handen van Jezus boven ons blijven. Hoezeer wij elkanders gemeenschap ook op prijs stellen en ook voor elkander ten zegen kunnen rijn, desnoods kunnen wij ook elkander missen. „Wie ons ook verlate, Hij blijft ons nabij!"

Het is mijn oprecht begeren, dat ook in verband met mijn afscheid de naam des Heeren verheerlijkt worde. Als wij ook maar vluchtig gedenken aan al den weg, dien de Heere ons al dien tijd geleid heeft en de stroom van zegeningen overzien dan vloeit daaruit voort, dat wij tot aanbidding en ootmoedige dankbaarheid gestemd worden.

Natuurlijk kan men niet van mij verwachten, dat ik dankbaar zal zijn omdat wij scheiden moeten, ook kan ik zoiets niet van U verlangen. Maar dankbaar te zijn in de scheidingsuren, betekent toch iets anders dan sentimentele gevoelens tot uiting te brengen. 't Betekent onder de voorlichting en leiding des Heiligen Geestes een ogenblik stil te staan en na te denken over al den weg, dien de Heere ons geleid heeft en ons te herinneren de zegeningen ons in die weg geschonken. Dat is dankbaar en Godverheerlijkend werk.

Met diepgevoelde dankbaarheid denk ik dan heden aan het grote voorrecht mij geschonken, om zovele jaren de blijde boodschap des Evangelies aan duizenden van mijn medemensen te mogen brengen, zowel in woord als in geschrift. Met grote vrij- en blijmoedigheid heb ik — meer dan 50 jaar lang — het zaad des Evangelies in de zielen der mensen mogen bestellen. Het bewustzijn van verantwoordelijkheid heeft mij, wel is waar, menigmaal terneergebogen, vooral wanneer men dan denkt aan de negatieve houding van zovelen. Doch anderzijds ondervindt men toch ook telkens weer de waarheid van 's Heeren woord: „Mijn woord zal niet ledig tot Mij wederkeren". Welk een grote vreugde is het dan wanneer zielen tot den Heiland komen. Hoe groot dat aantal dier zielen is geweest is mij niet bekend. Wel weet ik, dat het velen, zeer velen waren. Welk een heerlijk vooruitzicht ze straks allen weer te ontmoeten rondom den troon van God en het Lam!

Verder heb ik als Voorganger onzer Gemeenten mede mogen werken aan de bouw van 's Heeren Gemeente. Dat werk heeft eeuwigheids-waarde. Al het andere is der vergankelijkheid onderworpen; alleen hetgeen op den Rots der eeuwen is gebouwd, blijft. De volgende gemeenten heb ik voor langer of korter tijd mogen dienen: Groningen en Foxhol 15 jaar, Amsterdam 33 jaar, Haarlem 13 jaar, Utrecht 9 jaar; als Consulent de gemeenten Hoorn. Workum en 's-Gravenhage.

In die tijd zijn deze verschillende Gemeenten tot zegenrijke ontwikkeling gekomen, zó, dat die gemeenten allen, met een Voorganger voorzien, hun arbeid konden voortzetten.

Gedachtig aan al die zegeningen jubelt het thans in mijn ziel, mede het werktuig in 's Heeren hand te zijn geweest.

Ten slotte nog slechts één woord n.l. „Soli-Deo-Gloria!"

---

* Het Maartnummer is toch verschenen. Zijnde op een tocht door Friesland kwam ik het tegen. Zou iemand dat nummer wensen, zo wende deze zich tot den drukker, die misschien nog enige exemplaren heeft.

Vrijdag 15 Juni 1945 No. 2747 62ste Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ROTTERDAM-C. WALENBURGERWEG 72a
ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Tijdelijk redactie-adres:

Ds. F. E. HUIZINGA,
Lijsterstraat 47,
LEEUWARDEN.

Leeuwarden, Juni 1945.

Een stroom van gemeenteberichten komt binnen. Vooral verheugen wij ons over de goede tijdingen uit het Zuiden en Westen. In verband met het weinige papier waarover wij beschikken is het niet mogelijk al de mededelingen onverkort over te nemen. De schrijvers zullen het mij niet kwalijk nemen als er hier en daar een beetje gesnoeid is. Inmiddels kunnen de andere secretarissen zich „nederzetten en de pen ter hand nemen". Het zal nu toch wel geen aansporing behoeven om deze broeders aan het werk te zetten. Wij wachten op u.

Wij kunnen nog niet garanderen, dat wij geregeld elke week zullen verschijnen. Er zijn enige moeilijkheden, die eerst overwonnen moeten worden. En wij vertrouwen dat het in orde komt.

Zoals u ziet is 't adres van den redacteur weer eens veranderd. Dat is het lot van ons soort mensen. Ons dreef het werk, dat hier in Friesland zou kunnen worden gedaan. Al zou het wonen in Arnhem mogelijk zijn, het is momenteel niet mogelijk, dan hadden we nog geen verbindingen met de overige delen des lands. Hier daarentegen zijn vacante gemeenten, die per fiets te bereiken zijn. Hier ook opende zich de deur ener woning, wat wel een wonder en weldaad mag heten.

We hebben inmiddels reeds enige fietstochten gemaakt. We maakten kennis met br. Metselaar, voorganger der gemeente te Franeker en spraken de wens uit ook eens de andere broeders en zusters te ontmoeten. Harlingen had goedbezochte diensten en beroepingsplannen, die reeds vaste vorm hebben aangenomen. Van Harlingen uit worstelden we tegen de Zuidwester in naar Makkum, waar we gastvrij ontvangen werden door zr. Bakker en haar dochter. We hadden ook nog een aangenaam onderhoud met br. Hellingwerf. Zaterdag ging het naar Heerenveen. En we beleefden daar onze eerste openluchtsamenkomst na vijf jaren. Wat een prachtig werk toch. Mensen, die men nooit en te nimmer in de kerk ziet, gaan al gaande luisteren en blijven even staan. Dat is nu met recht aan 't front strijden. Mogen al onze gemeenten uitgaan en overgaan tot deze aanval. Lectuur ter verspreiding verschaft br. Modderman, Willemstr. 9, Sneek wel. Het werk in Heerenveen groeit als een eik — langzaam maar gestadig.

Nu zal ik zelf ook niet meer ruimte vragen. Hartelijke groeten van uw br. in Chr.

HUIZINGA.

UIT DE GEMEENTEN

Zondag de 15e April j.l. was het voor de gemeente AMSTERDAM een bijzondere dag. Drie nieuwe ambtsdragers, respectievelijk de brs. J. Goezinne en F. Goezinne als ouderlingen en br. W. H. Groos als diaken werden in deze ambten bevestigd. Ds. B. Planting, thans emeritus, had hierbij de leiding. Hij gaf een korte inleiding over het ontstaan en de noodzakelijkheid van het ambt in de gemeente, waarna br. Veenstra heeft gesproken over de tekst: „Naar de genade Gods die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fondament gelegd, en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk ziet toe hoe hij daarop bouwt". De indeling van de toespraak was als volgt:

1 welke bouwers met het woord „een iegelijk" in dit tekstverband worden bedoeld;

2 wat de voornaamste taak voor dezen bouwer is;

3 welke beloning er voor dezen bouwer zal zijn.

Na de rede knielde het drietal neder, terwijl de gemeente zich verhief en Ds. Planting de zegen- en bevestigingsbede uitsprak. De gemeente stemde daarbij in met de bede uit Ps. 134.

W. VEENSTRA, secr.

EINDHOVEN. Geliefde broeders en zusters. (Na een inleiding, die door de tijd voorbijgestreefd is, daar alle goede wensen reeds in vervulling gingen, schrijft br. Knecht). En hoe hebben wij het gemaakt?

Broeders en zusters, de Heere was ons een hulp en sterkte en een toevlucht in de nood.

Slechts een onzer werd het slachtoffer der oorlogshandelingen. Onze geliefde en door allen beminde zuster Aaltje Bloemsma. Zij mocht de vrijheidsvlag hier niet aanschouwen, doch zij werd de heerlijkheid deelachtig, waarop al haar hoop in dit leven gevestigd was. Haar heengaan was een zwaar verlies voor ouders, familie en gemeente. Dit verlies echter wordt omgezet in winst als haar lichtend voorbeeld een waarschuwing en tevens een aansporing moge zijn voor ons allen om ons leven te besteden in dienst van onzen Heiland. Door dit te doen

zullen wij haar nagedachtenis het beste eren.

Alle broeders en zusters bleven tot heden gespaard en het werk in de gemeente gaat immer voort. Door Gods genade kwamen ondanks de moeilijke omstandigheden nog zielen tot Jezus. Eerste Paasdag mochten wij getuige zijn van de doop van vier broeders en twee zusters welke daarmede hun leven den Heere toewijden. Br. Looye uit Pernis, die zijn werk hier aanvaardde voor zes maanden en even voor de critieke dagen van September, is nog steeds bij ons. Hij deelde met de gemeente lief en leed, gevaren en bescherming, verdrukking en bevrijding, beproevingen en zegeningen. Onnodig zeker te vermelden, broeders en zusters, dat de band des gebeds nimmer verbroken werd.

Zo dikwijls als wij ons verenigden in het gebed legden wij de noden der verbonden gemeenten aan de voeten van den Meester, gelovende dat Hij ons zou verhoren op Zijn tijd.

Laat mij mogen eindigen met de uitroep van den psalmist: Looft den Heere mijne ziel en vergeeet gene van Zijne weldaden, en met de wens van een spoedig wederzien van alle broeders en zusters in bevrijd Nederland.

Weest allen den Heere bevolen.

Uw broeder in Christus,
J. KNECHT, Secr.

TREEBEEK. Geliefde broeders en zusters in Christus. Het is met vreugde en diepe dankbaarheid jegens God, dat wij u deze regels doen toekomen. Vreugde en dankbaarheid, omdat Hij alle dingen boven bidden en denken heeft welgemaakt en ons ook in de moeilijke tijd, die achter ons ligt, heeft willen zegenen.

Onze bevrijding geschiedde op 18 September 1944 en vanaf die datum brak er voor onze gemeente een nieuw tijdstip aan. Onze zaal werd door de militairen enige tijd in beslag genomen, maar door de welwillende medewerking van de kerkeraad der Ned. Herv. Gem. kregen wij Zondagsmiddags de beschikking over hun kerkgebouw. Gelukkig behoefden we hier niet lang gebruik van te maken en konden na enige weken onze diensten en verenigingen weer normaal doorgang vinden. Vol blijdschap hebben we deelgenomen aan het Avondmaal, dat bediend werd door een Am. legerpredikant, nadat deze eerst enige soldaten gedoopt had. Een van onze jonge broeders werd op zijn belijdenis gedoopt door een Am. Predikant. Nog enkele malen mochten wij getuige zijn van een doopsbediening van Am. soldaten, die ondanks of misschien juist door alle oorlogsellende beseften, dat zij Jezus als Leidsman behoefden. Ons werk gaat de laatste tijd goed. Br. ten Cate en br. de Boer gaan de gemeente in de diensten voor en evenals de bidstonden zijn ook de Zondagsdiensten goed bezet. Ons Hulpfonds werd gesticht met het doel om straks onze broeders en zusters in de bezette gebieden hulp te verlenen. Hoofdzakelijk zal nu gewerkt worden voor kinderuitzending en onder gerepatrieerden. Onze gemeente nam het initiatief tot een heruitgeven van ons Evang.blad „De Zaaier", met hetwelk reeds een begin gemaakt werd. Nu het postverkeer tussen Eindhoven en hier hersteld is zal ook de gemeente te Eindhoven zijn krachten aan dit goede en mooie werk wijden. Het bestuur der gemeente werd uitgebreid met twee jonge broeders, die een open blik voor de toekomst hebben en hun jonge krachten aan dit werk geven.

Eens in de maand houden we een z.g. gemeentemiddag. Vragen die in de gemeente leven, vinden hier hun oplossing. Zo wordt ook in dezen de democratische gedachte in de gemeente doorgevoerd. De resultaten zijn tot dusver bevredigend. Ook ons bereikte het droeve bericht van het overlijden van br. K. Mulder in den vreemde. Hij was graag gezien in de gemeente. De Heer sterkte onze zuster Mulder—Wiersema.

Rest ons nog te vermelden dat het adres van den secr. der gemeente nu is: J. Oosterloo, Spoorstraat 1 B, Treebeek. Hopende, dat wij spoedig weer geregeld contact met u kunnen hebben, sluiten wij met het aloude gebed:

De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten

Hij verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede.

Bapt. gem. te
Treebeek.

(Een jeugdbericht uit Treebeek moest wel blijven overstaan. E.-R.)

DEVENTER is een der plaatsen, die veel van de oorlog geleden hebben, resp. door bombardementen, het neerkomen van een V I en V II, het opblazen van bruggen en viaducten, alsmede door granaatvuur, onder dekking waarvan de Canadezen de 10e April j.l. onze stad binnenvielen. Dit laatste kwam hoofdzakelijk op de Noord-Oostrand der stad (waaronder ook de Oudegoedstr.) waartegen alleen de kelders veilige schuilplaats boden. Verder kwamen we zonder straatgevechten vrij.

Woensdag 18 April was er een gezamenlijke dankdienst in de Grote Kerk, waarin onze oude Burgemeester, een Luthers en Vrijz. predikant en een pastoor voorgingen. Onze gem. dankdienst op Zondag 15 April werd ook weer door meerderen bezocht. Een buitengewone collecte gaf mede blijk van dank.

Afgekondigd werd, dat inmiddels bij de families Kamphuis en Peters resp. een zoon en dochter geboren waren, terwijl tijdens de dienst nog werd herdacht onze broeder van Huizen, die tijdens een bombardement op 6 Febr. om het leven was gekomen.

Van ons kerkgebouw heeft het dak het meest geleden. Hoewel lekkages voorlopig gestopt zijn, behoeft het gebouw wel een grondige restauratie. Het bestuur kwam in Mei weer voltallig bijeen, om te beraadslagen wat er thans te doen staat. Sprekers van elders zijn zeer gewenst. Ook onzen consulent Ds. Huizinga, met wien het contact de laatste tijd verbroken was, zouden we gaarne eens weer in ons midden zien.

In Maart hadden we het voorrecht Ds. Tijman van Sneek in ons midden te hebben wegens inzegening van een huwelijk, van welke gelegenheid wij 's Zondags profiteerden in de dienst des Woords.

FOXHOL, 25 Mei 1945. Het gaat de gemeente in Foxhol zeer goed. Na maanden van rust heeft onze geachte voorg. W. Wolters op 27 October 1944 zijn ambt weer kunnen aanvaarden, waarvoor wij den Heer niet genoeg dankbaar kunnen zijn.

1e Paasdag werden we verblijd, dat we de doopvont na een jaar weer eens konden openen voor de doop. Er daalden drie zusters en een broeder in het watergraf af. 2e Paasdag hadden we een goedbezochte liefdemaalsdienst. Velen getuigden van hun aanhankelijkheid en liefde tot den Heere.

1e Pinksterdag mochten we wederom het genoegen smaken dat er opnieuw een broeder en een zuster gedoopt werden.

Onze broeder W. Kannegieter werd van ons weggenomen, om voor altijd bij den Vader te zijn.

Met hartel. br.gr.,
W. MASSINK.

NOORDBERGUM, 26 Mei '45. Geliefde broeders en zusters. Wij zijn God dankbaar dat we elkaar weer in vrij Nederland kunnen begroeten. De Heere heeft ons van de druk van onze vijanden verlost, daarvoor zij Zijn Naam geprezen.

Het heeft vele offers gekost, onge-

twijfeld ook meerderen uit onze kringen.

Onze gemeente verloor een jongen broeder. Harm de Vries viel als lid van de N. B. S., door een verraderlijke kogel getroffen, voor ons vaderland. Op 20 April werd zijn stoffelijk overschot onder zeer grote belangstelling en met militaire eer ter aarde besteld. De troost voor zijn familie en ons is, dat hij beleden heeft verlost te zijn door het bloed van het Lam. Hij is bevorderd tot heerlijkheid.

In de gemeente wordt de arbeid met vernieuwde ijver voortgezet. Al kunnen we nog niet van grote gebeurtenissen spreken, we geloven dat God straks rijke vruchten zal schenken op de arbeid door de kracht van Zijn geest. Enige takken van arbeid onder de jeugd konden al weer voortgang vinden. God geve dat de vrede onder de volkeren bestendig mag zijn, opdat de arbeid in des Heeren wijngaard weer tot volle ontplooiing kan komen.

Nogmaals zij Gods Naam geprezen voor de grote uitredding ons volk bewezen.

Secr. A. K.

HAARLEM. Achter ons ligt een zeer moeilijke periode. Al het werk der hulporganisaties stond stil; slechts de Kleine Meisjesvereniging heeft zich kunnen handhaven en deze floreert zelfs! Een groot voorrecht voor de gemeente is geweest, dat elke Zondag de beide kerkdiensten zijn gehouden met uitzondering van 2 Zondagen in Januari. Evenwel heeft het bezoek door allerlei verhinderende oorzaken schade geleden. Een 60-tal personen bevonden zich in de noordelijke provincies en in het buitenland: 22 leden, 35 kinderen en jongelui, alsmede enige vrienden. Ook de van midden Jan. tot eind Maart durende dagelijkse razzia's hielden verschillende (jonge) mannen van de diensten terug.

Voor verschillende gezinnen betekende het een ongekende verlichting, dat wij in de gelegenheid waren op 31 Jan. per vrachtauto-aanhangwagen 21 kinderen en 2 geleidsters naar Nieuwe-Pekela en Stadskanaal te zenden, voor welke hulp wij deze gemeenten zeer dankbaar waren en zijn. Verblijdend was het, dat onze Hulp-actie-commissie, die met de Kerstdagen haar werk door onderlinge hulp inzette, enige keren in de gelegenheid was tot verstrekking van levensmiddelen aan de hongerende leden en vrienden, daartoe in staat gesteld door partijen levensmiddelen toegezonden uit Nieuwe-Pekela en Noordbergum, of ook verstrekt door het plaatselijk I.K.B.

Ondanks de zorgvolle tijden werden in „Salem" nog 2 huwelijken ingezegend en wel dat van mej. Tilly Vrugt met den heer Jaap Jonker op 25 Jan. en dat van ouderling C. Vrugt met diaconesse Wed. C. Craamer—Toebes op 8 Febr. Opgedragen in de gemeente werden: op 21 Jan. Alexander, zoon van br. en zr. Baartse—Boschma te Haarlem, en op 29 April Albert Willem, zoon van br. en zr. Ploeg—Niemeyer te Ymuiden. Ook leed was er in enige families door de dood. Op 1 Jan. overleed op 80-jarige leeftijd br. A. Romeyn. Op 18 Jan. werd in de jeugdige ouderdom van 35 jaar zr. A. Baartse—Boschma na een kort lijden thuis gehaald, terwijl haar man met 2 zoontjes, één van 1½ jaar en één van ½ week, achterbleef. Op 23 Febr. stierf op 63-jarige leeftijd zr. Jo Boogaart. In April ontvingen wij bericht, dat op 31 Mrt. zr. Wed. G. Posthumus—v. d. Leek te Enkhuizen was overleden, 79 jaar oud. Op 25 Mei ging op 57-jarige leeftijd van ons heen na een smartelijk lijden zr. R. Kuurstra—de Jong; de droefenis hierover werd verscherpt door het tragische feit, dat van de 11 kinderen er 2 in Duitsland vertoefden en 5 in de gastvrije Veenkoloniën. „Tot heerlijkheid bevorderd" is hun glorie en de troost dergenen, die achterbleven!

De maand Mei was in allerlei opzicht een feestmaand voor ons. Allereerst was daar het wonderbare geschenk van God: vrede en vrijheid en deswege alom vreugde! In de Vredesdankdienst op Zondagmorgen 6 Mei steeg de dank van geheel de gemeente omhoog tot Hem, die de Bestuurder is van ons lot en leven, van volk en wereld! Jes. 40 was het, waarin wij op die schone Zondagmorgen onze vreugde en onze bezinning vertolkt vonden. Tegelijk werd de nieuwe gemeente-periode ingeluid door de bevestiging der 3 gekozen nieuwe ambtsdragers. Diezelfde dag was het 's middags eveneens feestelijk. Toen werden 2 nieuwe leden aan de gemeente toegevoegd door de doop, de uniform voor de christen. Het waren zr. C. Meester—Huyzer en br. C. W. Klooster. Deze beiden werden bij monde van ouderling Vrugt bijzonder hartelijk in de gelederen welkom geheten. Het is wonderbaar genade-werk temidden van een wereld vol duivelswerk! Op Zondag 13 Mei herdachten wij het 100-jarig bestaan van het Baptisme in Nederland, daarbij uitgaande van Mt. 16 : 18. Bij gelegenheid van dit eeuwfeest liet onze gemeente een geschriftje over „Baptisme" verschijnen ten einde meer bekendheid ter stede aan onze beginselen te geven.

U allen den Heer bevelend, vertrouwende van u spoedig een en ander te mogen horen en u over niet te lange tijd te mogen weerzien.

Met hartelijke groeten.

De uwe in Christus,
T. JANSMA.

(Gedeelten uit een gemeentebrief. E.-R.)

APELDOORN. Geliefde broeders en zusters! De laatste loodjes wegen het zwaarst. De gemeente te Apeldoorn ondervond dit ook en leed onder de druk der tijden en aan onderlinge onaangenaamheden. Maar Gode zij dank, nog voor de vrede zich aandiende, was de rust in de gemeente weergekeerd en gaan we weer met nieuwe moed verder. In 1944 lag het verenigingswerk stil en hadden we des Zondags eenmaal dienst, maar als het vrede is zien we een en ander zo spoedig mogelijk weer op orde te brengen om iets te doen voor onzen Heiland, Die tot hiertoe ons zo heerlijk bewaard heeft. De gemeente verkoos 2 diaconessen, die de ouderlingen behulpzaam zullen zijn bij huis- en ziekenbezoek. Een der broeders nam het initiatief in de vorm van een voorstel om van bestuursvorm te veranderen, hetwelk door de gemeente werd aangenomen, zodat het bestuur nu bestaat uit 2 ouderlingen, die in samenwerking met de twee diaconessen de geestelijke verzorging der gemeente behartigen en drie diakenen, die het dag. bestuur der gemeente vormen en alle materiele belangen verzorgen. Moge deze verandering een verbetering zijn.

God zegene u allen.

De secr. W. DE JONG.
Boschweg 45.

GRONINGEN. Geleidelijk aan komen onze mannen terug uit Duitsland. We zijn voornemens een begroetingsfeestavond te houden. Het honderdjarig bestaan van het Baptisme in Nederland herdachten wij op de eerste Pinksterdag welke, als stichtingsdag der eerste gemeente ons zeer geschikt voorkwam om gekozen te worden als dag van herdenking van de constituering der eerste Baptisten gemeente in Nederland. Door verspreiding van een klein geschriftje over het Baptisme op ruime schaal in onze stad, hadden we aan dit feit bekendheid gegeven en trokken daarmede een overvolle kerk. We hadden het genoegen, dat een Can. Veldprediker, Majoor Sneyd van Toronto, en hier gestationeerd, ook aanwezig was en een toespraak hield tot de schare. Br. H. Hut besprak het ontstaan der eerste gemeente en ds Louw besprak de beginselen,

die onze gemeenten dragen en gestalte geven.

Haast alle arbeid werd in de bezettingsjaren voortgezet. Het mannenkoor werd opnieuw opgericht. In de bezettingsjaren werd een kinderkoor in verband met het kerkkoor gevormd. In tijden van koude en kolengebrek hielden we onze diensten in de Ned. Herv. kerk en in het kerkgebouw der Chr. Ger. gemeente.

L.

In lange tijd heeft de gemeente te WORKUM niets van zich laten horen. God heeft onze gemeente in achter ons liggende tijd rijk gezegend. Sinds het heengaan van br. Hamer was onze gemeente verstoken van een ouderling. Na veel wederwaardigheden in de gemeente heeft God uitkomst geschonken. In de gehouden jaarvergadering op 25 Febr. '45 heeft de Heer der gemeente ons weer een ouderling geschonken. Br. H. Leenstra werd gekozen. In de morgendienst van 1 April werd br. H. Leenstra door Ds. H. Visser in zijn ambt bevestigd. Des middags kwam de gemeente samen voor een te houden liefdemaal, onder leiding van onzen ouderling. Wij hebben een rijk gezegende middag gehad door woord, zang en andere bijdragen.

1ste Pinksterdag werd de Pinksterboodschap ons verkondigd door onzen ouderling. Des middags hielden wij weer liefdemaal. Ook in deze middag was de Heer kennelijk in ons midden. In deze vergadering mochten wij br. J. Brandenburgh na een afwezigheid van twee jaar, welkom heten. Tevens vernamen wij dat onze consulent Ds. G. Vegter in Staveren was aangekomen. God heeft ook hierin onze gebeden willen verhoren.

Wij gaan blijmoedig voorwaarts, wetende dat wij met Hem meer dan overwinnaars zijn.

Uw br. in Chr.,
C. GORTER.

Adreswijziging.

M'n adres luidt nu:

Jan Lutmastraat 17a,
Groningen.

J. BROERTJES.

Wilt heden nu treden.

Wilt heden nu treden voor God den Heere,
Hem boven al loven van herten zeer
en maken groot zijns lieven namens eere,
die daar nu onzen vijand slaat ter neer!

Ter eeren ons Heeren wilt al uw dagen
dit wonder bijzonder gedenken toch.
Maakt u, o mensch, voor God steeds wel te dragen;
doet ieder recht en wacht u voor bedrog.

Bidt, waket en maket, dat g' in bekoring
en 't kwade met schade toch niet en valt.
Uw vroomheid brengt den vijand tot verstoring,
al waar' zijn rijk nog eens zoo sterk bewald!

Danklied uit 1597. Uit: Geestelijke liederen.

Amsterdam, 11-3-'45.

Jongeren Zendings-actie.

Het 12e jaar Zendingsactie, zo voorspoedig begonnen, heeft door de tijdsomstandigheden in een vertraagd tempo zijn loop op 1 Maart j.l. beëindigd met een totaal opbrengst van f 1664.75.

De volgende binnengekomen bedragen moet ik nog verantwoorden, vanaf Augustus 1944 tot 1 Maart 1945: Staveren f 11.45; Stadskanaal f 9.10; Amsterdam f 8.19; Eindhoven f 16.25; Treebeek f 17.88; Amsterdam, Zondagsschool 13.90; Valthermond, Zondagsschool f 1.65; Haulerwijk f 8.75; Amsterdam 3.60; N. Pekela f 8.34; Utrecht f 20.50; Hoogezand f 15.—; Haarlem f 10.50; N. Weerdinge f 35.61; Muntendam f 32.65.

De totaalopbrengst had veel beter kunnen zijn, indien . . . . Ja, maar wij klagen niet. U zult eens zien hoe glorierijk het 13e jaar zendingsactie wordt. Voor dit nieuwe jaar Zendingsactie reeds per postwissel van Delfzijl f 62.— ontvangen, welk bedrag, zodra het overgeboekt is op mijn giro t.z.t. verantwoord wordt.

Het 13e jaar Zendingsactie wordt zeer goed, want Hij laat niet varen de werken Zijner handen!!

Uw „Spek de bus"-adm.,
G. PLANTING.

A'dam, Lutmastr. 170. Giro 223785.

ADVERTENTIEN

Met blijdschap en dank aan God geven wij U kennis van de geboorte op 5 April l.l., 5 dagen voor onze bevrijding, van onze Dochter en Zusje

MARIA.

De Heer maakte alles wel.

M. PETERS
M. E. J. PETERS—de Groot
HANS.

Deventer, April '45.
Oudegoedstr. 96.

Heden behaagde het den Heere na een geduldig gedragen lijden tot Zich te nemen, onze innig geliefde Man en Vader, Behuwden Grootvader

JELIS BOITEN

op de leeftijd van 55 jaar.

Dat hij heenging in de volle verzekering des geloofs is ons tot troost in dit smartelijk verlies.

Openb. 14 : 13b.

Uit aller naam,
A. W. BOITEN—Bokelman,
Kinderen en Kleinkind.

Muntendam, 8 Juni 1945.

Aan de CHR. SCHOOL TE STAVEREN wordt gevraagd

een Bapt. ONDERWIJZERES.

Soll. worden vóór 20 Juni ingewacht bij den voorz. Ds. A. v. d. HEIJ te Staveren.

Vrijdag 29 Juni 1945 No. 2748 62ste Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
REDACTIE-ADRES: DS. F. E. HUIZINGA
LIJSTERSTRAAT 47 — LEEUWARDEN
ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

AAN ZEER STILLE WATEREN

DE GRENS DER GODSVRUCHT.

Mijn Vader, indien het mogelijk is . . . .

Matth. 26 : 39 b.

In Gethsemané zien wij den Heere Jezus dicht bij ons staan in strijd en lijden en tegelijkertijd zover van ons afstaan in de wijze, waarop Hij Zijn strijd voert en Zijn lijden draagt. —

Eén woord wordt niet gevonden in de beschrijving van Zijn worsteling om door te breken naar de voleinding. Dat is het woord: v r e e s. Bedroefd, verbaasd, zeer beangst, beangst tot de dood toe, werd Hij daar, maar vrees verried Zijn houding niet, gelijk Hij nooit vrees gekend heeft.

Het woord „beangst" heeft met vrees niets uit te staan. Het duidt eerder op het tegendeel: op moed. Het betekent krachtsinspanning, als van iemand, die vast besloten is om, tot elke prijs, de overwinning te behalen.

Wanneer de schrijver van de brief aan de Hebreeën, doelende op 's Heeren strijd in Gethsemané, zegt: dat Hij verhoord geworden is uit de vreze, dan schrijft hij den Zaligmaker geen vrees toe, maar wijst daarop, dat Hij verhoord werd vanwege Zijn g o d s v r u c h t, Zijn eerbiedig halt houden voor de wil van God. Die wil is de grens, die ware godsvrucht in hare gebeden nooit overschrijdt.

Niet de vrees heeft het gebed ingegeven, dat Christus in Gethsemané opzond. Neen, de ontzettende inspanning, die Zijn kracht dreigde te boven te gaan, deed Hem aldus bidden.

Hij gaf in dit gebed zichzelf over. Dat kostte Hem zware strijd. Dat was voor Hem een grote geestelijke inspanning. Daarom zeide de profeet al: om de arbeid Zijner ziel, zal Hij vrucht zien. In de kruisiging van Zijn lichaam voltrok en voltooide zich de overgave, de offerande van Zijn ziel. We zijn niet verlost door dode dingen, als goud en zilver; door een bloot-ter-dood-gebracht lichaam, maar door de overgave van een lichaam in de kruisdood, waarin Christus zichzelven Gode opofferde.

Vader, indien het mogelijk is . .... laat deze strijd dan nu beëindigd zijn; schenk mij dan nu de overwinning. Ik overschrijd anders de grenzen Mijner kracht!

Indien het mogelijk is — wat wil dat zeggen?

Volgens Markus heeft de Heiland in die ure ook gezegd: Vader, alle dingen zijn mogelijk bij U. . . . Christus stelt in Zijn benauwdheid den Heilige Israels geen grenzen. Hij zondigde niet. Hij dacht aan het doel, waartoe de Vader Hem geheiligd en in de wereld gezonden had. Hij vroeg: dat de beker aan Hem voorbij mocht gaan, indien dat mogelijk was in verband met de bestemming, die de Vader Zijn leven gegeven had.

Hij wenste vurig, dat de beker aan Hem voorbij ging. Hij begeerde het einde van de strijd. Hij hunkerde naar de afwenteling van de last van lijden en zorg en smart, die Hij droeg.

Maar boven de vraag, wat wij wensen, staat deze: of het mogelijk is. We mogen gelijk onze Heiland knielen en onze begeerten onder sterk geroep en met tranen den Vader bekend maken, maar . . . . wat m o g e l ij k is, weet Hij alleen

De mogelijkheid om Christus' strijd en lijden te doen eindigen hing af van het doel, waartoe Hij in de wereld gekomen was. Hij moest ons een Oorzaak worden van eeuwige zaligheid. En de mogelijkheid om onze gebeden, om een verandering in ons lot, te verhoren hangt af van het doel, waartoe God ons bestemd en verkoren heeft: de eeuwige vreugde in 's Heeren heerlijkheid. — De Heiland wenste niet, dat Zijn taak onvoltooid zou blijven. En zouden wij kunnen verlangen dat een beker aan ons zou voorbijgaan, als daarmede de vreugde, die ons voorgesteld is, ons ontgaan zou? Neen immers!

Hij, die in de hemel zit, verstaat ons zo goed, als we bidden: Vader, indien het mogelijk is, laat de ziekte een keer nemen, de koorts wijken, mijn zoon of man of dochter terugkeren; het juk verbroken worden, mijn weg weer omhoog gaan — ik overschrijd de grenzen mijner kracht. „Indien het m o g e l ij k is . . . !" Ondanks sterk geroep en tranen, n i e t tot elke prijs! Moet hij omwille van mijn zaligheid door mij geledigd worden, dan ga hij n i e t voorbij!

Tot het eerbiedig halt houden voor deze grens: „indien het mogelijk is", moet de Heer ons sterken!

Hij is verhoord geworden „uit de vreze". De beker ging niet voorbij, maar de grenzen van Zijn kracht werden uitgezet. Omwille van de vreugde, die Hem voorgesteld was, kon de beker niet voorbijgaan. Zou Hij ons een Oorzaak van eeuwige zaligheid worden, dan moest d i e beker gedronken worden. God maakt het Christus m o g e l ij k de beker te drinken. Dat was de verhoring. Hem verscheen een engel, die Hem versterkte. Daardoor ontging Hem de vreugde niet en ontgaat ons, „in schuld en vloek voor God verloren", de zaligheid niet.

Dit is de zin van het Kruis: deze overgave.

Aanvaard dit kruis en laat de beslissing over hetgeen al of niet mogelijk is aan God over. Dan zal Hij u sterken om te doorstaan, te verdragen, te volharden tot het einde en zo de kroon des leven te ontvangen.

En zo wordt eindelijk alles u ten zegen.

L.

Londen, Mei 1945.

Aan de leden van de Baptiste Gemeenten in Nederland.

Mijn waarde broeders en zusters.

Ik groet u in de naam van 13 millioen leden van Baptiste gemeenten, die over de gehele wereld God dank brengen voor de bevrijding van uw land van vreemde bezetting en onderdrukking, en die Hem loven voor de genade, welke u gesterkt heeft in de dagen van zware beproeving en lijden. Zij houden er zich van verzekerd, dat gij, evenals de bevrijde Baptisten van andere landen, van wie wij berichten hebben ontvangen, het geloof hebt behouden. Zij bidden, dat blijdschap en sterkte van God rijkelijk uw deel mogen zijn, en dat in de komende jaren Zijn Heilige Geest u leide in de dienst van het Koninkrijk van onzen Heere Jezus Christus.

Het is onze ernstige begeerte u te zien en wij vertrouwen, dat weldra de weg tot gemeenschap weer geopend is, zodat de Baptisten het vroegere verkeer met elkaar kunnen hervatten en onze harten verkwikt worden door de vernieuwing van onze kameraadschap in het verheerlijken en dienen van God.

Het is niet nodig, dat ik veel woorden gebruik. Het is onmogelijk te zeggen, wat er in onze harten leeft als wij aan u denken. Weest ervan verzekerd, dat wij met u verblijd zijn en dat elk onzer van harte ondersteunt het „God zegene u", dat ik u in aller naam doe toekomen. Wij hopen binnen niet te lange tijd te vernemen, hoe het u gaat.

Namens het Baptiste Wereld Verbond verblijf ik, de Uwe in de gemeenschap van onzen Heere Jezus,

J. H. RUSHBROOKE,
President.

UIT DE GEMEENTEN

HEERENVEEN. Geliefde broeders en zusters in Christus. Het is al weer enige tijd geleden, dat Heerenveen iets van zich liet horen. Het was nog voor de bevrijding.

Onze gemeente heeft Gode zij dank niet het minste geleden van het oorlogsgeweld.

De broeders en zusters, die in 't buitenland vertoefden, zijn tot ons teruggekeerd. Onze br. E. de Haan, die zoveel critieke ogenblikken heeft doorleefd, tijdens de slavernij, was spoedig weer „boven water". Hij is wonderlijk gespaard door 's Heeren sterke hand.

De 14e Febr. is van ons heengegaan zr. Wed. J. de Haan. Zij juicht in 's hemelszalen.

Na deze droefheid werd ook weer vreugde ons deel. Drie zusters werden met Hem begraven in de doop, om in nieuwigheid des levens samen met Hem op te staan. Het waren de zrs. Klaske Bruinsma 18 Febr. zr. Wolters 8 April, Lenie Wielaard 20 Mei.

Onze kerkdiensten worden goed bezocht. Br. Veenstra, deze onverstoorbare werker, brengt vol moed het aloude evangelie en hij vindt ruimschoots gehoor. Dinsdagsavonds worden de bidstonden gehouden. Ook hier is een schitterende opkomst. Welk een vreugde wanneer men met Christenen in de aanval gaat en dan de zegeningen aanschouwt. Zaterdag 9 Juni werd de eerste straatpredikatie gehouden. Door Br. Huizinga. Deze broeder was het middel in Gods hand om een grote schare volks te trekken, welke zich opstelde aan de andere zijde van de straat. De wind waait echter waarheen hij wil. We konden van harte genieten. In de toekomst zal in samenwerking met de Geref. Gemeente alhier geregeld Zaterdagsavonds dit schone werk worden gedaan. Geve de Heer een rijke zegen op dit werk. De volgende maal hopen wij zo God wil nog verheugender berichten te laten horen.

Heft de strijdkreet aan.
Zie Gods vijand staan
Op ontplooi de vaan voor den Heer!

Met br.groet,
W. HUISMAN.

HENGELO, 3-6-'45. Heilig avondmaal. De gemeente zit aan en weet dat God, door middel van dit sacrament een volkomen zegen wil geven. We voelen ons één in de gemeenschap met de symbolen van Christes' verbroken lichaam en voor ons vergoten bloed. Hiervan weer te kunnen getuigen in ons eigen blad is een groot voorrecht.

Hengelo heeft bovendien het grote voorrecht weer in eigen Godshuis te kunnen samenkomen. Lang hebben wij vergaderd in de werkplaats van br. Kieviet en een der Hervormde kerken, maar nu is ons eigen kerkgebouw weer geopend. Hoe dankbaar we ook zijn voor de noodwoningen in het verleden, er gaat toch niets boven het eigen Huis des Heeren. Deze Zondag was bovendien belangrijk omdat we met elkaar het feit herdachten dat zr. P. Vis—Engelsman 60 jaren lid der gemeente is geweest. Door Ds. Reiling werd dit feit dankbaar in de gemeente herdacht en de jubilaresse werd hartelijk gefeliciteerd. Zo begint het gemeentelijk leven weer in normale banen te komen. Bijna allen, die weggevoerd of ondergedoken waren, zijn terug. Op enkele wordt nog gewacht. Ons gebed is: Heer geef kracht tot dragen aan hen die nog wachten.

Wij groeten alle gemeenten en verspreide broeders en zusters. God zegene u en ons in bevrijd Nederland.

De Correspondent.

TREEBEEK, Mei 1945.

Ons Jeugdwerk na de bevrijding.

Een voorspoedige bevrijding heeft ons gestimuleerd tot aanpakken. Vol geestdrift zijn we aan 't werk gegaan. Daar ons de berichten van de grote nood boven de rivieren bereikten, zijn we ertoe gekomen een „Jeugd hulpfonds" te stichten. Al zouden wij als kleine groep nooit zoveel geld bij elkaar kunnen brengen, dat we daarmee de nood in het bezette gebied konden lenigen, toch wilden we laten blijken, dat we tot helpen bereid waren.

Nadat er een vergunning tot heruitgave van „de Zaaier" was verkregen, is er een groot deel van de jeugd op uitgetrokken om met de Zaaier het evangelie te verspreiden. 1250 exemplaren werden door onze wakkere jongelui geplaatst. Vele gezinnen verkeren door de oorlog of door ziekte in een toestand waar hulp welkom is: zo gaan er geregeld jongelui op uit om die gezinnen de helpende hand te bieden, en zieken in en buiten de gemeente te vertroosten door het zingen van liederen. Deze actie draagt de naam „Jeugd helpt ouderen". Een commissie draagt zorg voor de werkverdeling.

Het werk heeft gestadig doorgang kunnen vinden en de Jeugdsamenkomsten worden uitstekend bezocht, al hebben we in de wintermaanden 9 weken in een ander huis moeten vergaderen. Half November l.l. hadden we een zeer bizondere conferentie; het was n.l. de eerste Nederlands—Amerikaanse Baptiste Jeugdconferentie. Het was een prachtige bijeenkomst. Twee volkeren, twee talen, en toch één in Christus.

Enkele keren hebben we een speciale

bidstond gehad van de jeugd voor het bezette gebied.

Op initiatief van onzen voorzitter br. de Boer werd de tweede Paasdag een gemeenschappelijke Jeugdavond in de Hervormde Kerk te Hoensbroek georganiseerd, in samenwerking met de Gereformeerden, Hervormden en het Leger des Heils. 500 jongemensen woonden deze prachtige avond bij. Een samengevoegd zangkoor van plm. 120 leden en een evenzens samengevoegd muziekcorps verleenden hun medewerking. De Geref. predikant, de Hervormde voorganger, de kapiteine van het Leger des Heils en br. de Boer brachten het Paasevangelie in allerlei toonaarden aan de grote schare jonge mensen.

Wij Zuid-Limburgse N.B.J.B.ers zenden alle afdelingen in Nederland een hartelijke jeugdgroet en wensen hun sterkte en Gods zegen toe. „Bidt en Werkt" opdat Nederland spoedig mag herrijzen.

B. O.

DEN HAAG, 11-6-'45. Dankbaarheid vervult ons hart als we dit schrijven. Nadat ons land was leeggehaald door de rovende hand der Duitsers wordt het thans weer gevuld door de gevende hand onzer bondgenoten. Dat kunnen we in de Hollandse steden dagelijks aanschouwen. Zaten we gedurende de laatste maanden van Duitse bezetting „zonder", nu begint het op overdaad te gelijken gelet op alles wat op de bonnen te bekomen is.

Als ik u met een enkele wenk het verschil tussen wat geweest is en wat is moest tonen, dan zou ik U wijzen op de kinderen. De kinderen waren bedrukt, de trekken van teneergeslagenheid lagen op hun gezichten. Stel U voor een neerslachtig kind! „Hoe bestaat het!"

En nu? De kinderen lachen en zingen en schreeuwen weer! De aanblik van één soldaat is voldoende om hen te doen jubelen.

We willen nog even onderstrepen wat we in onze dank-brief gezonden aan de verschillende noordelijke gemeenten tot uiting brachten, dat in de tijd van ontbering en gebrek het voedsel ons gezonden door enkelingen en gemeenten een ontzaggelijke betekenis heeft gehad; onze dankbaarheid is waarlijk groot.

De arbeid in de gemeente bloeit weer op. De middagdienst in Den Haag—Oost begint 2 Sept. en we hopen spoedig weer 't peil van voorheen te bereiken. We hebben ook het vosrecht gehad een Canadese Bapt. Veldprediker te midden van de Haagse Baptisten te mogen vertolken in een rustig en hartversterkend woord.

Hoe trilt er ook een snaar van ontroering in ons binnenste nu onze gedeporteerde broeders weer één voor één terugkeren tot hun gezinnen en hun eigen gemeente. Op sommigen wachten we nog, terwijl er één niet weer terug zal keren. Het droeve bericht van het overlijden in Duitsland van onzen trouwen br. J. Verver, bereikte ons door bemiddeling van een vriend van hem. De Heere sterke zijne vrouw en kinderen en ook zijn moeder.

Gelijk we reeds in onze her-verschenen „Gemeente-bode" schreven, heeft de gemeente te R'dam—C. nog een gevoelige slag gekregen door de requieering door de Duitsers van de school aan de Molenwaterweg; zij vergadert thans in de Burgemeester Roosstraat 54; een lang niet bevredigende oplossing.

Onze gemeenten in Den Haag en R'dam hebben behoefte aan vele dingen. Het zou reeds een stap in de goede richting zijn als onze arbeid zowel in Den Haag als in R'dam onder een centrale leiding kwam. In elk dezer steden één predikant terzijde gestaan door twee evangelisten. In elk dezer steden een centraal kerkgebouw en twee evangelisatieposten in geschikte stadswijken. In elk dezer steden zijn de mogelijkheden aanwezig, het geloof is er ook en waarom zou 't dan aan de middelen ontbreken? Het komt het geheel niet ten goede dat er in Den Haag twee predikanten zijn en in R'dam niet één. Een beetje moed kan aan vele scheve verhoudingen een einde maken.

H. DOORNKAMP.

Ds. G. Brongers schrijft:

ENSCHEDE, 7-6-'45.

Waarde Br. Huizinga,

Zoudt U in „De Christen" m'n adreswijziging willen opnemen? Het is nu Janninksweg 158. En dan nog dit: voor ons werk hier is een muziekvereniging (fanfare) onmisbaar en daar 't zeer moeilijk is om aan instrumenten te komen, zou ik graag, dat U een oproep wildet plaatsen. Er zullen „ergens" nog wel instumenten zijn, die niet meer gebruikt worden of voorlopig althans niet meer. 't Liefst natuurlijk een kantklare bezetting van 10—12 instrumenten, maar enkele en meerdere instrumenten is ook best. 't Geld is er voor gereserveerd. Wilt U een aardige advertentie plaatsen en op de onmisbaarheid voor ons heenwijzen? Ze kunnen zich dan met mij in verbinding stellen.

Wat kon ik beter doen dan deze kaart zonder meer verzenden?

Zijn hier of daar nog ondergedoken of niet meer gebruikte instrumenten? Helpt Enschede. Zij is het waard.

E.-R.

Sneek, 26-6-1945.

De samenkomsten in Sneek zijn in volle gang. De slag begon op Zaterdagavond met een openluchtsamenkomst, waarin Ds. Tijman en de algemene dienaar spraken, de Zangvereniging een paar prachtliederen zong en ook een drietal Canadese soldaten zongen. 'n Mooie avond en een goede voorbereiding voor wat komen zou.

Mijn weg voerde mij in de ochtend van de rustdag naar Heeg. Een heerlijke fietstocht door 't wijde land en een goed samenzijn in 't kleine Silo. Ze lieten me daar niet met één dienst vrij en vervroegden de middagdienst met een half uur, zodat ik daarna nog naar Sneek kon komen voor de samenkomst van vijf uur. Heeg moest wat vaker bezocht worden en van Sneek is 't niet ver. De kleine schare zou dankbaar zijn als ze bijvoorbeeld op een avond in de week een evangelisatiesamenkomst had. En als de zang van Sneek dan eens meekwam.

De avonddienst in Sneek was buitengewoon best bezocht. Vol, alles, overal. Hoe begeren wij een machtige werking van den Geest Gods. Vanwaar zal de Victorie beginnen? God vinde ons bereid tot volkomen overgave aan de werking van Zijn Heiligen Geest.

De volgende week zullen we D.V. in Drachten éénzelfde reeks van samenkomsten houden. Welk een schone boodschap voor alle tijden hebben wij.

* * *

Br. Koning van Coevorden is nog steeds afwezig en de gedachten vermenigvuldigen zich in ons, wanneer zijn naam genoemd wordt.

Zolang geen ander adres opgegeven wordt gelieve men geen gelden per giro of anderszins op zijn naam over te maken. Men zende deze per postwissel aan:

P. DE BOER, Oude weg, Ter-Apel.

Over de door de gemeenten te betalen contributie zal per kwitantie beschikt worden. Aldus werd mij verzocht mede te delen.

Met goede wensen voor uw arbeid in Gods Rijk,

Uw br. i. Chr.,
HUIZINGA.

LOSSE SCHAKELS

Luk. 18 : 7 en Jer. 15 : 15. In Luk. 18 : 1—7 vertelt de Heiland de gelijkenis van den rechter, die traag was om een weduwe aan haar recht te helpen. Lang liet de gemakzuchtige rechter de beden van de weduwe onverhoord, maar tenslotte besluit hij haar recht te verschaffen „opdat zij eindelijk niet kome en mij het hoofd breke". Dan geeft de Heere Jezus daarop deze toepassing:

Zal God dan niet recht doen Zijnen uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?

Die laatste woorden maken de zin onduidelijk. De gedachte, in dit vers uitgesproken, schijnt er door aan logische inhoud in te boeten. Sommigen hebben getracht de moeilijkheid daardoor te ondervragen, dat zij van de laatste woorden een vraag maakten: . . . . en is Hij in betrekking tot hen lankmoedig? Deze vraag bevredigt echter ook niet, want dat spreekt toch vanzelf dat God lankmoedig is ook ten opzichte van Zijn uitverkorenen? Een andere vertaling heeft achter „hen" waarmede het vers sluit, anderen gezien, dan de uitverkorenen en geeft de slotzin nu weer in deze vorm: Zal Hij lankmoedig zijn ten opzichte van hun tegenstanders?

Wij geloven, dat de idee, bij deze „hen" aan de tegenstanders der weduwe te denken en niet aan degenen, die de weduwe vertegenwoordigt, de uitverkorenen n.l., juist is. Maar men moet van deze zin geen vraag maken. Het is geen vraag, die de Heiland hier opwerpt aangaande Gods houding ten opzichte van hen, die Zijn uitverkorenen onrecht doen. Hij verklaart dat het lankmoedigheid tegenover de onderdrukkers niet wil zeggen, dat God nu Zijn uitverkorenen geen recht zou doen. Hij is lankmoedig tegenover de wederpartijders, maar dat beduidt geenszins dat Zijn kinderen er de dupe van worden.

Is het mogelijk, dat de Heere Jezus bij het uitspreken dezer woorden gedacht heeft aan een woord door Jeremia gesproken in omstandigheden, waarin de weduwe verkeerde, die Hij in Zijn gelijkenis geschilderd had? In Jer. 15: 15 leest ge n.l.:

O Heere! Gij weet het, gedenk mijner en bezoek mij, en wreek mij van mijne vervolgers: n e e m m i j n i e t w e g i n U w e l a n k m o e d i g h e i d o v e r h e n; weet dat ik om Uwentwil versmaadheid draag.

(Wordt vervolgt.)

Mededeling van de Unie van Bapt. Gem. in Nederland.

De Unie zal weer overgaan tot de uitgave van „De Kindervriend".

Willen allen die belangstellen in dit weekblad omgaand aan onderstaand adres opgeven het aantal ex. dat men per week wil ontvangen?

Met het drukken kan dan een aanvang worden gdmaakt.

De Adm. v. d. Kindervriend,
W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek.

Ons archief.

Op mijn oproep om geschriften, het verleden van onze gemeenten betreffende, mocht ik het volgende reeds ontvangen:

Van zr. G. de Vries te Haulerwijk:

1 Het plaatsbekleedenn lijden van onzen Heere, Jezus Christus, door H. Z. Kloekers. Geen jaartal.
2 „Daar staat geschreven", door H. Willms. 1887.
3 De Rechtvaardigmaking des zondaars, door J. de Hart. 1887.
4 Sabbats- of Zondagsviering. door B. Planting. Zonder jaartal.
5 Over de Pinkster- of tongenbeweging, door F. J. van Meerloo. Zonder jaartal.

Van Ds. H. Visser te Sneek.

1 Mijne Verantwoording. door K. B. Aukema. Zonder jaartal.
2 Toespraak over den H. Doop des Heeren en de onderlinge bijeenkomst der heiligen, naar het Goddelijke Woord. door J. E. Feisser. Geen jaartal.
3 Wiens is de schuld?, door K. B. Aukema. 1884.
4 Naar de Schriften?, door G. J. Pauptit. Zonder jaartal.

We hopen op meer geschriften, uit en over onze gemeente. Men sture mij ze ten behoeve van Ons Archief. Ook twee of meer exemplaren van hetzelfde gechrift bezitten we graag In particulier bezit kunnen geschriften, van historische waarde, gemakkelijker zoek raken, dan in Unie-Bezit. Nu het postverkeer ook voor brieven weer open is, verwacht ik nog veel te zullen ontvangen.

Unie-Uitgaven.

Laten onze gemeenten niet wachten totdat alles weer geheel normaal is, doch alle mogelijke activiteit ontplooien! Men lette op onze eigen uitgaven en werke mee. Aan lektuurverspreiding deden we in het verleden veel te weinig. Men colportere en tractere wat ons Fonds biedt aan de huizen en in de gebouwen. Bij bizondere en gewone diensten en in de verenigingen.

L.

Beroepingswerk.

Beroepen te Harlingen: Ds. L. de Haan, Noordbergum.
Eindhoven: Ds. F. E. Huizinga, Pred. i. alg. dienst.

ADVERTENTIEN

D.V. 14 Juli hopen onze geliefde Ouders en Grootouders

H. v. d. HEIDE
en
F. v. d. HEIDE—Kuipers

hun

40-jarige Echtvereniging

te herdenken.

Hun dankbare Kinderen en Kleinkinderen,

A. MODDERMAN—v. d. Heide
W. MODDERMAN
ETTY.
I. SCHLüTER—v. d. Heide
E. SCHLüTER
ETTY, AALDRIK SYTSKE.

Enigste kennisgeving.

Diep bedroefd geven wij kennis van het zeer plotseling overlijden, door een ongeval te Warnsveld, van onzen Man en Vader

HENDRIK KIP

oud 37 jaar.

Zijn leven was Christus en dus is het sterven hem gewin. Dit is ons tot grote vertroosting.

Zijn liefh. Echtgenote en Zoontje,
G. KIP—van Zijl.
HENKIE.

Warnsveld, 27 Nov. '44.

Arnhem, Zaslaan 6.

Evacuatie-adres: Boonendaalscheweg 17, Warnsveld.

Vrijdag 13 Juli 1945 No. 2750 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

Eindelijk is de dag door de lange stikdonkere nacht heengebroken.

Eindelijk worden wij beschenen door de zon van de vrijheid. Weliswaar zijn de hemelen bewolkt, en zelfs hier en daar zwaar bewolkt; wel is waar gaat de zon nog schuil achter een lichte waas, maar toch verblijden wij ons in haar schijnsel.

En wat nu? Wanneer wij ons enkel maar verlustigen in het licht van de vrijheid, worden wij weldra de gevangenen van de ongebondenheid en de prooi van een zekere dood.

Er moet wat gebeuren.

De nieuwe tijd eist voor zich al de gaven en krachten op van vernieuwde mensen, vernieuwde gemeenten.

* * *

Begint uit het zuiden ook onze victorie?

Eindhoven en Treebeek hebben een „Zaaier" uitgegeven in een oplaag van enige duizenden exemplaren op naam van onze unie. Het blad ziet er schitterend uit: modern, degelijk van inhoud, pakkend. Ook hebben beide gemeenten een steunfonds van enige duizenden guldens gevormd om daarmede de door de oorlog gedupeerde gemeenten en broeders te helpen. Bovendien zijn ze overgegaan tot het beroepen van een voorganger.

Is dit alles niet prachtig? Het leeft in het zuiden. Onze mensen voelen de nieuwe tijd blijkbaar niet aan als onwennige, ouderwetse mannetjes en vrouwtjes. Zij hebben zich laten grijpen door den Geest van God *en zijn aan de slag* getogen. Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel!

* * *

En welk een aangename verrassing heeft ons Amsterdam bereid! De meer dan zeventig-jarige emeritus-predikant Ds. Planting moet zich wel weer zo jong en sterk als Kaleb gaan gevoelen bij het schouwspel, dat de gemeente hem biedt. Daar in Amsterdam beleggen de leden wijkvergaderingen of buurtsamenkomsten rondom het woord van God. De bestuurders zoeken er geen dekking achter de leden. Zo was het wellicht vroeger. O, neen, het is alles anders geworden. De bestuurders gaan voorop en de leden volgen volgaarne hun voorbeeld. En de resultaten? Volle huizen; tjokvolle kerken, al wordt er het woord verkondigd door lekebroeders. En nu verzoekt Amsterdam de E.C.U. om haar toch een huisbezoeker te willen zenden. Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

* * *

En hoe staat het met de overige gemeenten in ons vaderland?

Wij hebben van heerlijk, ontwakend leven vernomen in sommige gewesten in Friesland. Het geluid der klanken, die tot ons zou zijn gekomen, heeft ons het hart doen zwellen van dankbaarheid en verwachtingen.

De tijd is anders geworden.

Wij zijn anders geworden.

Vóór de oorlog vertoonden wij als krijgsknechten van Jezus Christus veel overeenkomst met de Duitse soldaten: wij waren tot over de oren belast met allerlei rompslomp, die door ons onontbeerlijk geacht werd voor onze uitrusting als degelijke Baptisten; rompslomp, die de vrijheid van onze beweging niet weinig beperkte.

Nu lijken wij veel meer op de Tommies en de Amerikanen, die allen luisteren naar een strenge discipline en individueel de grootst mogelijke vrijheid genieten.

Wij zijn voor een groot deel kwijt, wat niets meer was dan Baptiste traditie en Christelijke conventie en geen godsdienst, en intussen onderwerpen wij ons aan de tucht des Geestes.

Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

* * *

De profeet Jesaja zegt: „Maak de plaats uwer tent wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uwe koorden lang en steek uwe pinnen vast in."

Het is nu de tijd om dat te doen.

Er zijn kleine of grotere geloofsgemeenschappen, waaraan wij niet langer meer mogen voorbijgaan; geloofsgemeenschappen met een zelfde werkprogramma als dat van ons; geloofsgemeenschappen, die zich evenals wij verblijden in den opgestanen en verheerlijkten en tegenwoordig-zijnden Jezus, en die bij ons in heilige passie om het verlorene te zoeken niet ten achter staan.

Zij dopen zoals wij. Of zij dopen met wat minder water. Of zij dopen met heel weinig water. In elk geval houden zij vast aan de schriftuurlijke volgorde: eerst geloof en daarna doop. Zij drukken eenzelfde geestelijk leven in vormen uit, die een weinig van die van de onze afwijken, omdat zij een andere geschiedenis hebben.

Zijn er dergelijke geloofsgemeenschappen in onze eigen stad of gewest en in de schaduw van onze eigen gemeente werkzaam?

Wat zullen wij doen, broeders?

Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel!

Wij gaan met de leiders van die geloofsgemeenschappen eens praten. Wij zeggen niet tot hen: „Zoudt u eens bij ons willen komen om te confereeren?" Maar wij zeggen: „Wanneer past het u ons te ontvangen, teneinde tezamen te spreken over wat wij gemeen hebben en over dingen, die wij in vereniging kunnen doen."

Wij stellen hun voor een getuigendienst te houden met de verzekering eraan toegevoegd, dat wij bij hen op visite zullen komen. Of wij geven hun de wenk om een jeugdconferentie te beleggen tezamen met onze jeugd.

Wij schrijven niet meer: in het jaar onzer Heere vóór de oorlog.

Wij hebben vijf jaren van slavernij moeten doormaken, erger dan die van het Egyptische diensthuis.

Wij weten nu, wat wij wel altijd hebben vermoed, maar toch nooit goed hebben geweten, n.l. dat de cultuurmens immer een natuurmens blijft.

„Wij hebben een woord voor de wereld."

Wij!

Dat is: wij en zij!

Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel!

Stadskanaal. De voorzitter van de Commissie der Unie:
J. W. WEENINK.

De activering[1]) onzer Gemeenten.

(I)

Wij kunnen God niet dankbaar genoeg zijn voor de totale verbreking van de Duitse dwingelandij, voor de radicale vernietiging van een systeem, dat alleen kon bestaan bij de gratie van duivelse machten. Ontzettend groot is de schuld, die het Duitse volk voor alle eeuwen op zich heeft geladen.

Doch hoewel wij bevrijd zijn van een onwaarachtigen bezetter, die in de loop der bezettingsjaren een wrede en tirannieke onderdrukker werd, zo staan wij voor een op vele levensterreinen moeilijk te omschrijven chaos. Overal ontwaart men de gevolgen van een vandalistische vernietigingswil en van een godgeklaafde uitbuitingssysteem. Het nationaal-socialisme heeft zich in ons land wel in zijn ware gedaante vertoond. Sommige programmapunten mochten goed zijn, doch het geheel was ontsproten aan een Gode-vijandige, puur heidense voedingsbodem.

Hoevelen van de besten van ons volk zijn niet het slachtoffer geworden van een macht, die het recht verkrachtte en het domme geweld verheerlijkte? Macht bleek dikwijls het grootste onrecht te wezen. Terwijl men ons probeerde wijs te maken, dat de „Nederlandse" SS voor het behoud van onze cultuurmonumenten (b.v. de Dromedaris in Enkhuizen) aan het Oostfront streden, creperden terzelfdertijd de slachtoffers van het Nazidom bij duizenden in de concentratiekampen. Van het Joodse volk zijn er in de oorlogsjaren millioenen vergast en afgeslacht. Onze dagbladen en tijdschriften hebben reeds enig licht verspreid over de in Duitsland en in de eens bezette landen gepleegde gruweldaden. Meer licht zal ongetwijfeld volgen, moèten volgen.

Wie de laatste jaren mede bewust heeft doorleefd, zal zich wellicht enigermate een voorstelling kunnen vormen over de ontreddering, de ontwrichting en de ontaarding van ons Nederlands volk. Daar is véél kapot. In het orgaan onzer gemeenten zullen we ons in hoofdzaak moeten bezinnen op de gevolgen van de laatste wereldoorlog, welke zijn waar te nemen op moreelen godsdienstig gebied. Het opgroeiend geslacht zal vooral om onze aandacht vragen. De verwildering onder de jeugd is veel groter dan sommigen vermoeden. Er valt een losheid van de zeden te constateren, waarvoor wij de ogen niet mogen sluiten. Zeer vele jongemensen lijden aan totale begripsverwarring inzake de evangelische waarden voornamelijk van het N. Testament.

De oorlog in Europa is beslecht ten gunste van de geallieerde mogendheden. Maar alle volken zullen hun houding moeten bepalen tegenover de gevolgen van de gruwzame volkerenworsteling. De balans moet worden opgemaakt. Er is veel stuk geslagen, dat voor herstel en opbouw niet meer in aanmerking zal komen. Doch anderzijds is er in de jaren der onderdrukking veel gegroeid, dat een hoopvol perspectief biedt voor de toekomst van ons volk. Ik denk b.v. aan het saamhorigheidsbesef, dat o.a. in de concentratie- en interneringskampen duidelijk tot uiting kwam in de vaste wil om in de toekomst bij de wederopbouw onnodige en schadelijke scheidingslijnen te vermijden. Deze vaste wil tot meer samenwerking op sociaal en economisch gebied kan men ook — hoewel in mindere mate — op het kerkelijk terrein constateren. Meer begrip voor de zienswijze van z'n medechristenen is wel een eis van deze tijd.

Welke vormen de coöperatie op kerkelijk terrein in de toekomst ook moge aannemen, op het ogenblik zullen wij ons opnieuw moeten oriënteren inzake de roeping, waarmede God onze Baptiste Gemeenten in Nederland roept. Groots is onze roeping en heilig onze taak! Ik zeg dit niet om een sfeer van onverdraagzaamheid te willen scheppen, waarin het Farizeïsme naar hartelust z'n eigengerechtigheid kan botvieren, maar ik bedoel dit er mee: we moeten onze Gemeenten weer meer gaan zien als Zendingsgemeenten. „Gij zijt het zout der aarde", zo sprak Jezus eens tot Zijn discipelen. Later, na de opstanding, heeft de Heiland hen tot getuigen gepromoveerd. Ze moesten verantwoordelijkheid dragen. Het lag op hun weg den Christus te verkondigen met de inzet van hun leven. Voorwaar, geen gemakkelijke weg. *Zij* hadden slechts getrouw te zijn, de gevolgen kwamen voor rekening van hun zender. De weg eens christens, die zijn roeping verstaat, is nog altijd de moeilijke weg, en zal hier op aarde ook altijd de moeilijke weg blijven, terwijl tegelijkertijd de heerlijkheid van het dienen van den Heer door hem gesmaakt wordt.

Wanneer ook nu nog het woord van Jezus geldt: „Gij zijt het zout der aarde" en „Gij zult Mijn getuigen zijn", dan dienen we ons wel opnieuw bewust te worden van de taak welke ons van Hogerhand wordt aangewezen *te midden van ons volk*. Ook wij moeten verantwoordelijkheid kunnen en willen dragen. Bédelen om de gunst van de grote kerken om ons a.j.b. toch niet in de sectehoek te willen duwen, lijkt mij een christen onwaardig. Wanneer wij een boodschap voor de wereld hebben en dus wel in de eerste plaats voor ons eigen volk dan moeten wij die boodschap laten horen, omdat Gód ons daartoe roept. Ik ga nog een stap verder en voeg er aan toe: en dan moeten wij bij voorbaat rekening houden met tegenkanting en vijandschap.

Het komt er m.i. in de eerste plaats op aan, dat wij onze Gemeenten gaan zien en blijven zien als Gemeenten van Jezus Christus! Ook óns is het Evangelie van den gekruisten en opgestanen Heer toebetrouwd. Dit houdt in, dat we tevens oog hebben voor de genadewerkingen Gods in andere kerken. En al zullen we ook in de toekomst in verschillende legerkorpsen moeten dienen, dan is dat niet erg, wanneer we ons dáárvan bewust blijven, dat Jezus Christus onze Overste Leidsman is. Hij brengt het geloof tot aanschouwen.

Over de noodzakelijkheid, dat activiteit onze Gemeenten moet doortrillen, zult gij het wellicht met mij eens zijn. Bijzonder jammer is, dat onderling contact nog zo weinig mogelijk is. Nu meer dan ooit hebben wij behoefte aan uitwisseling van gedachten. Wanneer wij willen uitbouwen, dan moeten we kunnen overleggen en plannen maken. In elk geval is „De Christen" er weer. En wie weet — misschien in het najaar nog een Algemene Vergadering!

In een volgend nummer hoop ik nader op mijn onderwerp in te gaan. Het schrijven voor ons Unie-orgaan moet ook even weer wennen. d.H.

1) Activering wil zeggen: het actiefmaken, werkzaam doen zijn.

Leeuwarden, 30 Juni 1945.

In Sneek hebben we buitengewoon best bezochte samenkomsten gehad. Vier avonden aaneen was het kerkje vol tot zeer vol, werkelijk eivol de laatste avond. En dat in de zomer. Gelukkig was het die dagen niet snikheet, want dan hadden enige ruiten het veld moeten ruimen. Het zangkoor der gemeente heeft zich kranig gehouden. Elke avond op haar post en twee zeer eenvoudige maar treffende evangelisatieliederen gezongen. Directeur en vereniging verstonden hun roeping. We vergeten altijd den organist, die vooral in dergelijke samenkomsten nog vaker moet spelen en meewerken. Door deze woorden willen we bewijzen, dat we aan hem dachten.

Vanmiddag hopen we naar Drachten te gaan. Bij goed weer vanavond een openluchtdienst, morgen D.V. een schone Zondag en daarna nog twee avonden bijeenkomsten. De Heer zij met ons in de strijd. In Heerenveen heeft men nu ook plannen voor zulk een zomeroffensief en Workum bereidt zich eveneens voor. Van Makkum ontvingen we een uitnodiging en we hopen er eerlang te kunnen heengaan. Jammer, dat de vervoersgelegenheden er practisch voor ons nog niet zijn. Hadden we maar een Unie-jeep.

Dat Gods rijk kome en Zijn regering begeerd worde door heel het volk en al de volken. In Sneek waren velen geraakt door het Woord en wij geloven, dat de gemeente gezegend werd en zal worden. En we willen steeds daaraan denken, dat het niet zit in schone woordwendingen, bombastische toekomstfanfares of stralende stijl; dat het koninkrijk Gods niet is gelegen in woorden, doch in kracht. Geef ons een doop van Uw vuur en Uw kracht.

Inmiddels is het reeds Juli geworden en door verandering van drukker is er nog gelegenheid gauw enige verdere gebeurtenissen te verhalen. Zojuist na een schone fietstocht, eindelijk zagen we weer de blauwe lucht en een heerlijke zon, thuis gekomen. De samenkomsten in Drachten waren, evenals in Sneek, uitermate best bezocht. Het kerkje was elke avond vol, wasdag of geen wasdag, regen of geen regen. Het moet gezegd worden, we hadden gunstig weer, want het was verre van warm. Maar we waren allen dankbaar voor de prachtige opkomst en goede sfeer. Ook hier had men graag gebruik gemaakt van het reeds genoemde traktaat: „Wist gij......" van Ds. Louw. Buitengewoon pakkend, actueel en duidelijk. Doet er uw winst mee, gemeenten.

Br. Noordijk te Hoogkerk zond mij een aardig uitnodigingsbiljetje, dat aldaar verspreid is. Ds. Louw en hulppred. v. d. Werf hebben daar een samenkomst gehouden, die door een zestigtal personen bezocht werd.

Geniet ge niet als ge dat leest? De volgende Zondagavond is er weer een bijeenkomst. „We hebben een woord voor de wereld' en we beginnen het te beseffen. Het zendingsbevel klinkt ons weer duidelijker in de oren. Grijpt de kansen, eer de nacht komt. Wat een tijd gaan we tegemoet.

Worde de naam van onzen Verlosser hogelijk geprezen.

HUIZINGA.

Delfzijl, 18 Juni 1945.

DELFZIJL. In verband met het formaat van ons blad willen we alleen maar berichten, dat tijdens de oorlogshandelingen ons kerkgebouw, pastorie (indertijd verbouwd tot winkelperceel) en de kosterswoning door brand geheel verloren zijn gegaan. Mensenlevens zijn niet te betreuren. Wij hebben intussen de Uniebouwcommissie verzocht zich met ons in verbinding te stellen inzake nieuwbouw. De gemeente kerkt thans in het kerkgebouw der Vrijz. Herv. Gemeente, Singel, Delfzijl. Het gemeentenieuws hopen wij zeer binnenkort te melden.

J. A. HEIJNEN, Secr.

De 1ste Pinksterdag 20 Mei was voor de gemeente STAVOREN een bijzonder vreugdevolle dag.

Ongetwijfeld zult ge denken, dat is het toch voor ieder Christen, iedere gemeente, en voor allen die geloven in de uitstorting van den Heiligen Geest.

Maar toch geloof ik niet, dat er één Bapt. gemeente in Nederland zo vreugdevol gestemd was als de gemeente te Staveren, want onze vreugde en blijdschap was wel bijzonder groot, omdat onze zo zeer geliefde voorg. Ds. Vegter, nadat hij vier maanden in een strafkamp bij Wilhelmshafen gevangen had gezeten, nu, hoewel erg vermagerd en verzwakt naar het lichaam, doch geestelijk rijker geworden, temidden zijner zo zeer geliefde gemeente vertoefde.

Kunt ge 't u dan indenken, dat ik niet te veel schrijf: er is geen twede Bapt. gemeente in Nederland, waarin zo'n grote vreugde en dank aan God heerste, zoals dat nu bij ons was. Vele gebeden waren voor hem opgezonden, en onze Heiland heeft ze niet alleen gehoord, maar ook verhoord. Nog groter verrassing was het voor de gemeente, toen onze voorg. des middags de dienst waarnam en ook daar op ontroerende wijze ons vertelde van al de ervaringen, het leed en de ellende, die ze daar van de Duitsers hadden ondervonden. Ondanks dat alles gevoelde hij dat de Heer hem een sterkte en helper was.

De 2de Pinksterdag hadden wij des middags een begroetingssamenkomst, waarbij nog verschillende broeders onzen voorg. een bemoedigend woord toespraken.

Woensdagavond hield onze voorg. een dankdienst in de Nederl. Hervormde kerk, die tot in alle hoeken bezet was.

Wij vertrouwen en bidden dat de Heer, die hem daar in Duitsland bewaard heeft, alzo in Zijn dienst zal gebruiken, dat hij als weleer voor velen een lichtbaken zal zijn, en door woord, handel en wandel er nog velen tot Jezus gebracht zullen worden.

En nu broeders en zusters, onze geliefde voorg. sterkt gestadig aan en is vol ijver en toewijding aan het werk in de gemeente, zodat wij vol vertrouwen de toekomst tegemoet zien, wetende dat wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan.

Dan willen wij nog even aanhalen, dat student br. v. d. Werf uit Sneek in die tussentijd onze gemeente getrouw heeft gediend, zodat wij toch in rijke mate het heerlijke evangelie konden beluisteren.

Uw br. in Chr.:
R. SMITS.

SNEEK. Wij hebben Zondag 24 Juni t/m. Woensdag 27 Juni 4 avonden Evangelisatiesamenkomsten gehad. Tot ons was overgekomen onze predikant in algem. dient Ds. F. E. Huizinga. De campagne was ingeleid door de verspreiding van de beginselverklaring „Wist Gij......?", geschreven dor Ds. J. Louw ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van het Baptisme. Hiervan werd huis aan huis één exemplaar bezorgd met een uitnodiging voor de samenkomsten. Voorts was er Zaterdagavonds een openluchtsamenkomst gehouden. De verwachting hoe het zou gaan met de samenkomsten wat het bezoek betreft was niet hoog gespannen. In de zomer en dan samenkomsten, dat was in het verleden nog nooit vertoond. En wat zijn we beschaamd geworden. Nog nooit zoveel mensen hebben de samenkomsten bezocht. De kerk was elke avond tjokvol. Ds. Huizinga en onze voorganger Ds. Tijman hebben met overtuiging en ernst het woord gebracht en wij geloven dat het niet ledig zal wederkeren. De zangvereniging verleende haar medewerking met het zingen van passende evangelisatieliederen, terwijl wij ook de medewerking hadden van enkele Canadese broeders, momenteel te Sneek vertoevende. Deze gaven door getuigenis en lied uitdrukking aan het heil, dat zij

in Christus gevonden hadden. De gemeente is door deze zegenrijke avonden zeer gesterkt geworden. Andere gemeenten kunnen hierdoor aangemoedigd worden ook in deze tijd samenkomsten te gaan houden, want Sneek heeft bewezen dat de mensen behoefte hebben aan het Evangelie.

M.

TABITHA.

Langs deze weg wil Tabitha allen, die zij niet persoonlijk kan bereiken, hartelijk dank zeggen voor de goede gaven, haar geschonken in de moeilijke wintermaanden.

Meermalen dreigde de provisiekast leeg te raken en werd het laatste voedsel aangesproken. Maar evenveel malen was de uitkomst daar, dank zij de offervaardigheid van onze noordelijke gemeenten.

Heel erg werd het toen de vorst en sneeuw ook nog het zenden van pakketten verhinderden. Juist zou het laatste voedsel gebruikt worden, toen de dooi plotseling inviel en er berichten kwamen, dat er pakketten voor de zusters aangekomen waren.

„We hebben geleerd", zei een zuster, „dat de voeding niet in de hoeveelheid zit, maar in de *zegen, die God er in legt,* anders waren we niet de wintermaanden doorgekomen". En we zijn er van overtuigd, dat God deze gaven zegenen kon, omdat het offers waren, gebracht door liefdevolle en bereidwillige harten en handen. Een woord van hartelijke dank namens alle Tabithazusters. In het bijzonder wel aan Br. H. Jut, theol. student te Groningen, de onvermoeide helper in nood, die niets onbeproefd liet.

Wonderlijk mag wel genoemd worden, dat niet één van de zusters ernstig ziek is geweest en het bed heeft moeten houden. Geregeld hebben de zusters de verplegingen kunnen waarnemen, wel dikwijls onder zeer moeilijke omstandigheden. Zo was het soms 3 uur lopen in modder en sneeuw om naar de verpleging te komen, waar men hen nodig had, dit door gebrek aan fietsen, maar een zucht werd niet vernomen.

Twee proefzusters gingen inmiddels weer in opleiding in het diaconessenziekenhuis te Oegstgeest.

Het werk ging door en kan nu eerst goed tot ontplooiing komen. Op een vraag of er nieuwe proefzusters aangenomen worden, kunnen we zeggen: de deur staat al weer wijd open. Alle jonge meisjes, die in deze arbeid hun Heiland willen dienen, zijn hartelijk welkom. Voor inlichtingen kunnen zij zich wenden tot de Hoofdzuster Zr. Alie Daniels, Schouwweg 79, Wassenaar.

De Secretaresse:
A. BOITEN—ATTEMA.

Verantwoording van de Bouw-Stichting.

Sedert de laatste verantwoording werden de volgende giften ontvangen: G. T. te G. f 300.—; G. v. L. te 's-G. f 1.—; E. B. te A. f 10.—; A. F. v. V. te A. f 30.—; N. N. te Z. f 30.—; N. N. te U. f 25.—; Mevr. R. te A. f 5.—; D. H. W. G. te E. f 30.—; Wed. W. te W. f 1.—; B. M. te T. f 1.—; J. T. te U. f 25.—; G. K. te F. f 1.—; Wed. M. te B. f 2.50; A. W. te F. f 1.—; W. W. te O. P. f 50.—.

U ziet het, grote en kleine giften, maar alle voor het bekende doel. Nu de oorlog over is kan de schade worden overzien, kan aan herbouw, aan opbouw en aan uitbouw worden gedacht. Daarvoor is veel, zeer veel nodig. Wie wil de B.S. nog verblijden met een gift of door het kopen van één of meer aandelen? Stortingen op postrekening 366503 van E. de Haan, Heerenveen. Er is momenteel ruim 33 duizend gulden bijeen. Komt, laten wij met z'n allen de halve ton even volmaken. Het kan wel, als elk direct op de juiste wijze reageert. De B.S. heeft begin Juli vergaderd te Den Haag. Grote plannen zijn besproken. U hoort er wel van in de naaste toekomst.

E.d.H.

N.B.J.B. - ZENDINGSACTIE Verantwoording.

Oude, bekende, geliefde namen: „Zendingsactie", „Spek de bus!" Alles is gereed voor een vernieuwde actie!

Jaaroverzicht van het 12e jaar zendingsactie.

Almelo f 6.08; Amsterdam f 85.12; Delfzijl f 55.20; Drachten f 20.—; Eindhoven f 72.08; Emmer Erfscheidenveen f 76.25; 2e Exloërmond f 18.08; Foxhol f 27.50; 's-Gravenhage Oost f 28.50; 's-Gravenhage Singel f 31.21; Groningen f 80.79; Haarlem f 35.76; Harlingen f 43.40; Haulerwijk f 21.65; Heerenveen f 18.—; Hengelo f 95.—; Hoogezand f 45.—; Leeuwarden f 22.—; Muntendam f 98.40; N. Pekela f 37.47; N. Weerdinge f 109.01; Noordbergum f 25.—; Rotterdam Zuid f 111.91; Sneek f 89.95; Stadskanaal f 96.85; Stavoren f 69.—; Treebeek f 81.—; Ter Apel f 31.96; Utrecht f 20.50; Valthermond f 9.58; Vriescheloo f 35.—; Winschoten f 27.50; Zandbulten f 40.—. Totaal f 1664.75.

Alles gereed voor de vernieuwde actie! Ziet hier, het begin van het 13e jaar Zendingsactie:

Delfzijl f 62.— *Emmer Erfscheidenveen* f 16.83 en f 17.—; *Nieuw-Weerdinge* f 115.56; *Muntendam* f 25.45.

De thermometer stijgt tot f 236.84.

Papier-tekort maakt dat ik dit cijfermateriaal niet kan opsieren met woorden uit het hart. Zodra wij weer de beschikking hebben over een Jeugdorgaan, kunnen wij ons uitspreken over blijde en droeve ervaringen, over onze plannen en idealen!

Onderling contact, eensgezinde samenwerking, dankbaarheid en liefde openbaren wij door onze N.B.J.B.-zendingsactie!

Met hart. groet: „Spek de Bus"!!
Uw vriend
G. PLANTING,
A'dam, Lutmastr. 170. Giro 223785.

Beroepingswerk.

Bedankt voor Harlingen: Ds. L. de Haan, Noordbergum.

Beroepen te Heerenveen en te Drachten: Ds. F. E. Huizinga, pred. in alg. dienst.

Vrijdag 20 Juli 1945 No. 2751 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden
ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

De activering onzer Gemeenten.

II.

Zo juist las ik het laatste nummer van „De Christen". Wat een grote zegen, dat we weer van elkander horen hoe het gaat met de arbeid in de Gemeenten. Het schijnt inderdaad zo te zijn, dat nieuw Baptist Nederland van stapel loopt. God opent ons vele deuren, wanneer wij ze maar willen zien. Ons volk heeft voor alle dingen het Evangelie van Jezus Christus nodig. En de roep wordt allerwegen gehoord: Kom over en help ons.

Wij kunnen, nu de oorlog voorbij is, aan de slag gaan. Zeker, er zijn nog vele belemmeringen vanwege de oorlogshandelingen, welke plaats vonden. Maar wie wacht totdat alle belemmeringen zijn opgeheven, zal wellicht nimmer aan de slag gaan.

Onze Gemeenten moeten Zendingsgemeenten zijn of worden in de ruimste zin van het woord. Doch het wèlzijn der Gemeenten kan daarbij niet uit het oog verloren worden. Door een getrouwe en veelzijdige bediening van het Woord moet het geestelijk leven der Gemeente op een hoog peil komen te staan. Hoe vaak zijn er in een Gemeente niet moeilijkheden van allerlei aard, waaronder het geestelijk leven gaat lijden? Veelal wordt dan aan bepaalde kwesties te veel aandacht geschonken, terwijl men het wèlzijn der Gemeente niet als het grote doel voor ogen houdt. Men verliest zich dan doorgaans in minder prettige aangelegenheden, terwijl men zichzelf soms als een kleine of grote autoriteit in een zekere kwestie beschouwt, met het gevolg dat men zo gemakkelijk blind wordt voor het feit, dat het één met het ander altijd maar weer gaat cirkelen rondom het eigen meer of minder vrome „ik".

Wanneer gaat het een Gemeente wèl? Wanneer de leden der Gemeente zich bewust blijven van hun eed van trouw aan Christus, eens in hun doop afgelegd! Heeft de dopeling soms niet beleden: Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij? Hoe dikwijls vergeet een gedoopte Christen zijn doop! Paulus waarschuwde zijn medechristenen zeker niet zonder redenen voor dat grote gevaar. „Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor, dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Here" (Rom. 6 : 11). Wil Paulus daar niet met andere woorden zeggen: „Christenen, gij die in de doop uw Heiland hebt beleden, denkt toch onder alle omstandigheden aan uw doop!"?

Zodra iemand zijn belijdenis ontrouw wordt, zal dat van invloed zijn op het geestelijk leven der ganse Gemeente, ook wanneer dat niet of nauwelijks wordt opgemerkt. Deze gedachte vinden we duidelijk in de Schrift. Wanneer nu meerderen door hun levenshouding het wèlzijn der Gemeente niet bevorderen, dan zal de activering der Gemeente daardoor ten zeerste worden belemmerd. Het is wel duidelijk, dat de activering onzer Gemeente ten nauwste verband houdt met het geestelijk leven in de Gemeenten. De Geest is het, die openbaar maakt.

Daarom moeten tot de Raad der Gemeente behoren mannen, die een goed getuigenis hebben, vol des Heiligen Geestes en der wijsheid. Of deze mannen nu tot de armen behoren of gerekend moeten worden tot de meergegoeden, is van ondergeschikt belang. Het is absoluut in strijd met het geestelijk wèlzijn der Gemeente, wanneer een broeder, **enkel omdat hij geld heeft**, wordt voorgesteld en gekozen in de Raad der Gemeente. En evenmin mag een broeder gekozen worden, omdat hij anders nog al erg lastig is.

Dat in sommige Gemeenten ook aan daarvoor bekwame zusters geestelijke leiding en zorg wordt toevertrouwd, is een zeer gunstig verschijnsel en tevens het bewijs welk een zegen er zal ontspruiten, wanneer de **ganse** Gemeente actief gemaakt wordt. Onder de kleine en grotere meisjes en onder de vrouwen zijn reeds vele zusters werkzaam, alsmede op de Zondagsscholen. Maar hier denk ik toch meer aan de arbeid der diakonessen, aan wie mede de geestelijke zorg van alleenstaande vrouwen en meisjes is toevertrouwd; die systematisch en geregeld de zieke zusters en ouden van dagen bezoeken en die door die arbeid van onberekenbare steun zijn voor predikant en ouderlingen.

Maar ook de predikant en de ouderlingen zelf mogen het huis- en vooral het ziekenbezoek niet verwaarlozen. Ik ken Gemeenten, waar de ouderlingen **geregeld** op huis- en ziekenbezoek gaan. Dat geschiedt niet, opdat de predikant over wat meer vrije tijd zal kunnen beschikken, maar omdat men in die Gemeenten verstaat, dat de leidende broeders vooraan moeten staan in het dienen van de Gemeente. Het is me wel eens een raadsel geweest, waarom sommige broeders in het ambt gekozen werden. Er ging geen kracht, geen bezieling van hen uit. Op huis- en ziekenbezoek zag men ze zo goed als niet. Ze zaten en zitten in „het vierkant" — gelijk men hier in Friesland zegt —, ze bezoeken de Raadsvergaderingen en daarmee is zo wat alles gezegd.

Wanneer men de activering onzer Gemeenten wenst, dan moeten in de leiding die broeders en zusters gekozen worden, die naar **bijbelse** maatstaven daarvoor het meest geschikt zijn. (Een broeder, die zeer verontwaardigd is, omdat men hem niet tot ouderling heeft gekozen, (historisch!), is wel het allerminst geschikt voor het door hem begeerde ambt). Om mannen en vrouwen in de leiding der Gemeente te kiezen, daarvoor is **Geestesleiding** nodig. Het is dunkt mij niet goed, wanneer men deze Geestesleiding bij voorbaat wil binden aan een bepaalde „democratische" wijze van verkiezing. We hebben heel wat rompslomp en traditie-erfgoed door de jaren heen met ons meegesleept, hetwelk we maar rustig moeten laten voor wat het wil zijn. Bovendien is het voor mij persoonlijk geen vraag meer, of de „democratische" inrichting der Gemeente wel in overeenstemming is met hetgeen de Schrift ons van de Gemeente van Christus geloovigen leert.

Een volgende keer hoop ik nog eens op de activering onzer Gemeenten terug te komen. Enkele gedachten over de l e d e n der Gemeenten kunnen misschien in een slotartikel worden samengevat.

d. H.

Zie hoe 't gouden koren.

Zie hoe 't gouden koren zich eerbiedig
[buigt terneer.
Zingt het niet, zich neigend:
„Geeft den grooten Schepper eer!"?
Wat wij ook ontvingen:
[misgewas of overvloed,
God weet in Zijn wijsheid, wat Hij
[aan ons schenken moet.

Wij zijn slechts beheerders van Gods
[gaven, groot en klein;
moge Zijn genade ons daarin getrouw
[doen zijn!
Die met tranen zaaien, zullen in
[Gods heerlijkheid
met gejuich eens maaien!
[God zij lof in eeuwigheid.

Lofzangen en gebeden.

Nog eens:

Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

Prof. Gerbrandy, die de oorlog in Londen heeft doorgemaakt, verwonderde er zich bij zijn terugkeer over, dat ons volk veel radicaler dacht dan voorheen.

„Geen wonder, professor! De Duitsers hebben ons radicaal in de grootste ellende geworpen, waar wij de ontdekking hebben gedaan, dat wij allen als mensen gelijkwaardig zijn voor God. Dat wij toen de radicale gedachte kregen, dat wij ook gelijkwaardig zijn voor elkaar, is toch zo goed als vanzelf sprekend?"

Ja, ons volk denkt veel radicaler dan in de jaren van vóór de oorlog en geeft daarvan op allerlei wijze blijk. De volgelingen en meelopers van Mussert voelen het al aan den lijve; de zwarte handelaren en collaborateurs zitten te beven in hun zachte arm-stoelen. Het zuiveringsproces verloopt naar het oordeel van tienduizenden op een veel te milde wijze en in een veel te langzaam tempo.

* * *

Dat radicalisme begluurt ons in de gretigheid. waarmede grote scharen jongemannen naar de groen-grijze uniform grijpen. Wij zijn nooit een militant volk geweest en het is te hopen, dat wij het nooit worden. Maar — al zijn wij nimmer bewonderaars geweest van de soldatenrok — toch doet het ons goed te zien, dat onze zonen de brui hebben gegeven aan een zoet en week leventje, het begeerde summum bonum van het jonge geslacht van vóór 1940, en een loopbaan van discipline, ontberingen en talloze risico's, zelfs die van het leven, prefereren. Het offer, dat ons volk voor zijn bevrijding heeft moeten brengen, is ontstellend groot geweest. Doch niet geheel tevergeefs. Iets van de nobele geest van de verzetters tegen de bezetters heeft beslag gelegd op de jongelingschap van het heden. Zij voelt zich draagster van de nieuwe gedachte; pionier voor de nieuwe wereld.

* * *

En dit radicalisme menen wij ook in onze eigen Baptiste jongelingschap te ontdekken. Er is thans meer vraag naar de opleiding tot voorganger of zendeling of evangelist dan ooit te voren in onze geschiedenis. Dat stemt de harten der ouderen tot dankbaarheid. Dat is moedgevend voor onze arbeid. Is dat de inleiding tot een nieuwe en welige groei en bloei van het Baptisme in Nederland? Wij wensen het van ganser harte. Wij geloven het met onze ganse ziel. De finantiële vooruitzichten, die de gemeenten haar voorgangers bieden, zijn niet bijzonder verleidelijk. Het is een regel zonder uitzondering — wellicht de enige regel onder alle regels — dat onze gemeenten haar werkers geen lucratief bestaan aanbieden. Jonge mensen met een ontwikkeling, die voor de opleiding tot voorganger wordt geëist, kunnen in deze tijd van enorme vraag naar arbeid hun gaven en krachten elders zeer winstgevend beleggen. Toch hebben zij hun ambities op de gemeentelijke arbeid gevestigd. Toch geven zij de voorkeur aan een leven gewijd aan den Heer en Zijn dienst. Zij werpen zich met hart en ziel in het avontuur van het geloof en willen duizendmaal liever leven in en voor en door God en trachten alle dingen te overwinnen dan een ongestoord bestaan in rozengeur en maneschijn. Het is hun heilige begeerte zielen te winnen voor Jezus, verzekerd zijnde, dat hun daarbij alle dingen zullen worden toegeworpen. En het lijkt er op, dat de vele aanvragen om opleiding zich zullen vermeerderen. Wij krijgen een stroom van geschoolde arbeiders, van pioniers, en overal in den lande zullen gemeenten verrijzen. Een uitgeverij zal de trots worden van ons nageslacht. Een stroom van evangelisatie-lectuur, boeken, tijdschriften, toevertrouwd aan de zorgen van bekwame, godvruchtige leiders, zullen ons volk zegenen. Indië zal betrokken worden in onze liefde voor het Koninkrijk. Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

* * *

En wordt dit radicalisme ook onder onze Baptiste jongedochters gevonden?

Verleden week werd het ons vergund — onder het militair gezag speelt de vergunning een grote rol — een paar dagen in Tabitha te Wassenaar door te brengen. Wij willen het voor u niet verbergen, dat het wederzien ons diep ontroerde. Met stralende gezichten vertelden de zusters ons van honger, hongeroedeem, op de knieën, goddelijke uitkomsten! De lotgevallen van Tabitha tijdens de laatste en donkerste maanden van de bezetting der Duitsers zijn een verhaal, dat herinnert aan de Handelingen der Apostelen. Onze zwakke maar dappere zusters leefden in de zorgelijke dagen van voedselgebrek dicht bij den Heer. Herhaaldelijk hadden zij dringende uitnodigingen van familie en vrienden in het Noorden en Oosten van ons land ontvangen om het hongergebied te verlaten, doch moedig weigerden allen er gehoor aan te geven. Zij verkozen liever met het volk kwalijk behandeld te worden dan voor een tijd de genieting van de overvloed te hebben, achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom dan de voedselvoorraden elders.

Tabitha is bewaard uit de kolkende ellende van de laatste jaren en maanden te voorschijn getreden. En bewaard niet alleen; ook gesterkt in het besef van haar verheven roeping.

En o wonder, nauwelijks zijn de maanden van gevaren en kommer voorbij en is de dag van de vrede door de zwarte nacht van onzekerheid heengebroken of God biedt Tabitha een aanmerkelijke uitbreiding van haar taak aan. Het is een uitbreiding, die het bestaande mooie werk in de schaduw stelt. Maar wij zijn zo zwak in ons zelve. Wij zijn immers geheel afhankelijk van de jongedochters, die zich tot de dienst van den Heer willen wijden. Waar zijn die jongedochters? Reeds hebben zich enige met Tabitha in verbinding gesteld. Zullen er meerdere volgen? Wie van ze kiest het leven van dienen, het leven van de heiligste vreugde, van de grootste vruchtbaarheid? Tabitha heeft de sommatie van boven vernomen. Jongedochters, wat zult gij doen? Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel!

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

WORKUM, 9-7 '45

Paulus schrijft aan de Thessalonicenzen: Voorts broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heeren snellen voortgang hebbe en verheerlijkt worde, evenals bij u, en dat wij bewaard blijven voor de wargeesten en slechte mensen; want trouw vindt men niet bij allen.

De secretaris en de algemene dienaar der Unie rolden op Workum aan en een hunner zei: „Zullen ze een erepoort voor ons opgericht hebben of moeten we op vuile eieren rekenen?"

Waarop de andere antwoordde: „Ze moeten wel een beetje kalmaan doen, want ik heb m'n beste pakje aan." Nu, tot uitersten is het niet gekomen, maar enige spanning was er wel in ons.

Telefonisch waren we al op enige moeilijkheden voorbereid. De openluchtsamenkomst van die Zaterdagavond dreigde te zullen stranden op de traditie ter stede, dat men samenkomsten niet op de openbare weg begeerde. Een ijverige broeder trachtte toen de dorpswet te omzeilen, door met een welwillende bewoner overeen te komen, dat wij van de ruimte voor zijn huis gebruik mochten maken. Doch de burgemeester, dien wij opzochten, verzocht ons beleefd doch dringend afstand te doen van het gewonnen terrein en toch in Bethel te vergaderen. Dat betekende min of meer nederlaag en een o.i. verloren avond. Het zou u te lang bezighouden de onderhandelingen hier te publiceren. Maar terwijl wij meenden Bethel's poorten reeds te zien geopend, viel ons oog op een schoolplein, midden in het dorp. Verrast door de vraag werd die ruimte welwillend afgestaan en het volk kon maar komen. Zouden er mensen verschijnen?

WAARSCHUWING.

De kerkeraad (van de Ned. Herv. Kerk te Workum, Red.) doet **een zeer ernstig beroep** op de gemeente, dat zij de door **Baptisten belegde samenkomsten in de open lucht en in „Bethel" vermijde.**

Hij kan natuurlijk niemand een bezoek aan deze samenkomsten **verbieden. Hij** verzoekt u echter met de meeste aandrang:

verleen geen steun aan,
toon geen belangstelling voor,
luister niet naar

de onwaardige propaganda van een **secte, die** blijkens het onlangs verspreide geschriftje: „Wist gij....?" **de Kerk zeer vijandig gezind is.**

Gemeente, bedwing uw nieuwsgierigheid!

Ouders, houdt uw kinderen thuis!

Jonge mensen, toont, dat ge van secterij en verdeeldheid niet gediend zijt! Gij zijt Hervormd! Weet dan, waartoe **uw doop** — de heilige doop waarmede gij in Gods drieënige Naam gedoopt zijt, en die door de secten gelasterd wordt — en **uw belijdenis** — waaraan de secten u ontrouw willen maken — **u verplichten.** Weest dankbaar voor deze ongezochte gelegenheid om uw trouw aan Christus en Zijn Kerk te tonen. **Blijft thuis!**

Zouden er mensen verschijnen?
Ze zijn gekomen. In totaal waren we met een kleine honderd bijeen en br. de Haan en ondergetekende hebben getuigd van de hope die in hen was.

Maar wat te zeggen van zulk een oproep, gedaan in „Ons Kerkblad"? Kent de schrijver de Baptisten en hun arbeid in alle delen der wereld dan niet? Waarom noemt hij onze geloofsgemeenschap een secte? En zijn wij zo gevaarlijk — of voelt de schrijver de zwakte van eigen leringen zo sterk? — dat hij oud en jong waarschuwt toch niet naar ons te luisteren. „Ouders, houdt uw kinderen thuis!" Ik moest even zeggen: „We zijn toch geen Grüne Polizei. Wij zijn verslagen over zoveel en zodanige tegenstand. Het bedroeft ons, want wij zouden naast hem willen staan in het verheerlijken van Jezus Christus.

Overigens heeft ons deze waarschuwing wellicht niet of weinig geschaad. De gewone diensten van gisteren, Zondag, voor- en namiddag waren goed bezocht en de bizondere samenkomst in de avond toonde een aantal belangstellenden, zoals Bethel het in jaren niet kende. Het kerkje was vol. Een zeer goede geest. We hebben samen zo krachtig gezongen, dat het door heel het stille Workum heeft moeten weerklinken. „Voorts, broeders, bidt voor ons. . . ."

Leeuwarden, 11.7.'45.

Bethel, het kerkje in Workum, is iedere avond vol geweest. Dat alleen al betekent een overwinning in dat stadje, gezien de tegenwerkingen. Wij zagen niet, dat mensen zich aan den Heer gaven, doch weten, dat de arbeid niet ijdel was. Wanneer onze broeders daar nog enige keren zulke bijeenkomsten kunnen voorbereiden en houden, is er goede hoop te veronderstellen, dat de gemeente een geestelijke vernieuwing beleeft en haar isolement verbroken wordt.

—

Onder meer was er bij de post ook een brief van Ds. Dresselhuis te Oldeboorn. In benarde tijden correspondeerden wij tamelijk regelmatig met het oog op onze mannen in Duitsland. Via ds. D. was het ons mogelijk ze alle maanden een brief te zenden. Wij zowel als onze mannen zijn hem daarvoor nog dankbaar.

Ds. D. zond mij ook een exemplaar van het indertijd ontworpen en later vervaardigde insigne. Het is zo groot als een oorlogscent en heeft ook haast dezelfde kleur met een ondergrond van blauw. Het zal voor onze mannen, die indertijd ook onze brief en de krant ontvingen, een aardige herinnering zijn en ik twijfel er niet aan of zij zullen zich haastig met Ds. Dresselhuis in verbinding stellen. Het zal hem bovendien een vreugde zijn van deze en gene nog eens iets te horen. Jullie duitse adressen, vrienden en broeders zag ik in Arnhem bij mij heinde en ver over de vloer verstrooid. Gelukkig, dat wij ze niet meer nodig hebben.

Hartelijke groeten van
HUIZINGA.

Het begon op Zondag.

Nu we weer meer ruimte in ons weekblad krijgen en naast de gemeenteberichten artikelen kunnen lezen met een stichtende strekking, is het misschien ook geoorloofd ons nog eens terug te verplaatsen naar de Septemberdagen van '44, zoals Arnhem ze meemaakte. Dat geschiedt niet ter bladvulling of om sensationele zielen te bevredigen, maar om met meer dankbaarheid de bewaring toen en de vrede nu te beleven.

Wij volgen een soort van dagboek, in die dagen bijgehouden.

Zondag 17 Sept.

Voor de dienst twee keer luchtalarm. Tijdens de preek luchtalarm en zwaar vliegen; halverwege de toespraak opgehouden, vanwege geronk en gebulder. Gedurende korte pauze rustiger en de preek teneinde gebracht. Onder boordgeschut en bombardement al schuilend en dekkingzoekend naar huis; onophoudelijk vliegtuigen en ketsende kogels. Gerucht gaat, dat parachutisten zijn geland. Brand in de stad. Gerucht is waar. In de nacht ontploffingen, schieten en schreeuwen van soldaten; luchtafweer is tot zwijgen gebracht.

Maandag 18 Sept.

Gisterenmiddag natuurlijk geen dienst gehad. Gas was er al maanden niet meer; bombardement. Nu ook geen electriciteit. Wilde geruchten. Stad zou bijna geheel in Engelse handen zijn. Weer tegengesproken. Branden, Gevechten bij de Rijnbrug. De dag zo goed en zo kwaad als het gaat doorgebracht. In de avond de vluchtelingen uit de binnenstad in huis opgenomen.

Dinsdag 19 Sept.

Ononderbroken geruchten. Wanneer zullen we vrij zijn? Schieten bij dag en bij nacht. Tommies vallen met machines zwaar geschut aan. Op zichzelf een prachtgezicht. Bij onze gasten nog twee gekomen. Namiddag veel transportvliegtuigen met parachutisten: sommigen worden in brand geschoten. Arme kerels. Als ze eruit springen, hangen ze in een regen van kogels. Alles vol onrust. Hoe zal het de gemeenteleden gaan?

Woensdag 20 Sept.

Gisterenavond was de hemel rood van de brand der stad. Vannacht onrustig door geschut. Vanmorgen ontzettend zwaar geschut, waarschijnlijk op de Rijnkade en brug, waar de Engelsen de zaak in handen moeten hebben. Water is er ook niet meer, halen het nu uit het dal, brandput. Geen concentratie voor iets.

Donderdag 21 Sept.

Vannacht gedurig zwaar schieten. Duitsers in de straat, scheurden takken voor camouflage van de bomen. Voormiddag steeds schieten. Nog geen bevrijding. Hoorde dat geallieerden nu definitief Nijmegen hadden verlaten om naar Arnhem op te rukken. Denken telkens aan de doden en gewonden.

Vrijdag 22 Sept.

Er zijn geen parachutetroepen meer in de stad of de brug. Voormiddag bezoek bij fam. H. afgelegd. Namiddag schieten van beneden en boven.

Zaterdag 23 Sept.

In de nacht zwaar geschut op 10 K.M. afstand, in voormiddag afflauwend. De dag wordt lang, maar het is niet raadzaam bezoeken af te leggen. Weer schieten naar en van boven. Bericht: hedenavond stad ontruimen, ook Paasberg. Grote ontsteltenis. Weer gedementeerd. Grote aanval van Amerikaanse vliegtuigen in duikvlucht.

Wordt vervolgt.

AMSTERDAM. Het was Zondag, 1 Juli j.l., een weldadige aanblik in ons overvol kerkgebouw zo veel jeugdige gezichten waar te nemen, die we zo lange tijd moesten missen.

Alle ontberingen ten spijt, keerden de onzen bijna allen terug, die, of in Duitsland als balling of krijgsgevangene, of in de noordelijke provinciën ten gevolge van het voedselvraagstuk een tijd hadden doorgebracht. Er was bovendien doop, waardoor de belangstelling nog groter was.

Van het drietal personen, dat de voorafgaande Zondag in 't midden der gemeente hun Heiland had beleden, was zr. Hayes wegens ongesteldheid in huiselijke kring verhinderd aanwezig te zijn, zodat slechts twee broeders de doop ondergingen

De prediking werd door br. G. Planting gehouden naar aanleiding van Gal. 3 v. 1. Het kruis van Christus de grondslag van ons behoud, terwijl niemand het recht heeft daar iets tussen te toveren. Overigens was het een verblijdend verschijnsel, dat onze eerw. br. Ds. B. Planting nog de moed en kracht bezat de doop aan deze nieuwe leden te voltrekken. Bij de tafel des Heeren werd het tweetal een hartelijk welkom toegesproken bij monde van een ouderling der gemeente. Aan deze tafel was de deelneming ditmaal wel bijzonder groot. W. V., Secr.

ENSCHEDÉ. Geliefde broeders en zusters. Daar zijn we dan weer. Na een lange tijd, waarin u niets van ons hoorde en waarin we allen geïsoleerd waren. We willen er niet te veel meer over praten. We kunnen weer vooruit zien. Weer vrij ademen. Worden niet meer opgeschrikt en opgejaagd. De toekomst opent zich en er komt beweging, weer perspectief.

Ja, er is inderdaad nieuw leven te bespeuren. De diensten worden uitstekend bezocht, zodat het woekeren wordt met de beschikbare plaatsruimte. Het verenigingsleven leeft op. Een aantal jonge leden hebben de handen ineengeslagen en ontplooien hun talenten op verschillend terrein.

Ook hebben we beslag kunnen leggen op een aardig gebouwtje in een echte volksbuurt onzer stad. Het doel hiervan is er een Zondagsschool te beginnen en er de netten uit te werpen. We menen hiervan veel te mogen verwachten.

De bouwplannen hebben ook een vergevorderd stadium bereikt. We hopen, dat nu spoedig de tijd zal aanbreken, dat onze stad een nieuw kerkgebouw rijker zal zijn en wel één met het opschrift „Baptisten Gemeente". We vergaderen nu nog aan de Nicolaas Beetsstraat, maar hoe lang nog? Zal de rechtmatige eigenaar er niet spoedig weer beslag op leggen? Maar als Baptisten samenwerken verrijzen er immers nieuwe kerken! Wie weet welke mogelijkheden er zich zullen voordoen. We willen moedig voortgaan, wetende, dat in de moeilijkheden dikwijls de zegeningen verborgen liggen. Hij, onze Vader in de hemel, weet wat wij als Zijne kinderen van node hebben. Op Hem willen we blijven vertrouwen.

Met gemeentelijke groet,

H.

STADSKANAAL. Wij zijn altijd nog in de sterke grepe van de vreugde over onze herwonnen vrijheid, zodat het ons moeilijk valt onze aandacht te concentreren op gebeurtenissen. die diep in de geschiedenis liggen verborgen. Het is deze zelfde grepe van vreugde, die ons doet vermoeden, dat het grote publiek van stad en land weinig of geen belangstelling heeft voor de kerkelijke historische handelingen van onze geestelijke stamvaders.

Niettemin voelden wij het als onze ereschuld en plicht aan om — al is het dan ook op zeer bescheiden wijze — op Dinsdagavond 15 Mei van dit jaar in onze kerk bijeen te komen om te gedenken, dat het toen juist een eeuw geleden was, dat onze eerste voorganger, Dr. J E. Feisser, en met hem zes anderen, gedoopt en onze gemeente gesticht werd.

Groen en bloemen rond een groot portret van Feisser, alsmede een artistiek uitgevoerde wandaankondiging, waren de stille herauten van het heugelijke feit. Gelezen werd Psalm 93, de psalm die Köbner las en verklaarde bij gelegenheid van de formering der gemeente. Br. J. van der Baaren sprak over de beweegredenen, die Dr. Feisser gedrongen hebben zich op belijdenis van zijn persoonlijk geloof te laten dopen. Br. G. Metz behandelde daarna de historische bijzonderheden. Onze voorganger sprak over de geloofsmoed van onze pioniers.

Het is de bedoeling om op 15 Mei van het volgend jaar het honderdjarig bestaan van onze gemeente op passende wijze te vieren. Wij vertrouwen, dat er dan voldoende verkeersmiddelen zijn om de broeders en zusters zelfs van de uiterste hoeken des lands tot ons te brengen.

MEDEDEELINGEN

„De Kindervriend".

We hebben nog hoop, dat „De Kindervriend" in de e.k. Septembermaand zal kunnen verschijnen. Wegens papierschaarste is er echter op dit ogenblik nog geen toestemming tot drukken. In elk geval doen de besturen der Zondagsscholen er goed aan, reeds nu het aantal exemplaren, dat men wenst, bij den administrateur (W. Modderman, Sneek, Willemstraat 9) op te geven. De bedoeling is, om het weekblaadje in 4 afleveringen tegelijk — gelijk dit ook vroeger geschiedde — te verzenden. Indien maar enigszins mogelijk zullen we de leiddraad volgen, welke door de Nederl. Zond. Vereniging voor de Zondagsschoollessen wordt aangegeven. Bij het aangeven van de te leren versjes zal onze eigen bundel „Lofzangen en Gebeden" niet vergeten worden.

De prijs van „De Kindervriend" is nog niet vastgesteld. 't Is echter niet onmogelijk, dat de vroegere abonnementsprijs enige wijziging zal hebben te accepteren. We hopen evenwel elkander in alles te dienen.

Zondagsschoolbesturen! meldt zo spoedig mogelijk den administrateur het aantal exemplaren, dat ge wenst te ontvangen.

De nieuwe Redacteur van „De Kindervriend"

Ds. L DE HAAN, Noordbergum, die zich straks aan de kinderen hoopt voor te stellen als Oom Luc.

Broeders en zusters,

Na terugkeer uit Duitsland wil ik gaarne uitdrukking geven aan mijn blijdschap en dankbaarheid, dat ik weer in uw midden mag verkeren. Het heeft ginds niet ontbroken aan gemeenschap met gelovigen — van verscheidene nationaliteiten — maar er gaat niets boven „thuis", ook in de gemeente.

Het bericht van aanvaarding als Uniekwekeling vervult mij met bijzondere dankbaarheid. Met het begin der studie wordt nu een nieuwe weg betreden, waarop de Heer voor mij en voor de gemeenten in genade Zijn zegen moge geven.

Mijn adres is thans: N. van Beek, Van Sijsenstraat 7a, Groningen.

Met broedergroeten,
De uwe in Christus

VAN BEEK.

De Gemeente in Halle a. d. S. heeft me verzocht U haar groeten over te brengen.

Mededeling.

Het is mij een groote vreugde te kunnen mededelen, dat thans weer nieuwe ABONNE'S op ons blad aangenomen kunnen worden.

Adressen worden gaarne ingewacht bij de Administrateur

H. DE JONGE,
te Nieuw-Weerdinge

Beroepingswerk.

De gemeente te Groningen heeft als 2de Predikant beroepen Ds. G. VEGTER te Stavoren.

Bedankt: Voor Drachten, Ds. F. E. HUIZINGA, v. a.d., Leeuwarden.

ADVERTENTIEN

Vrijdag 27 Juli 1945 No. 2752 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Leeuwarden, 19-7-'45

Het gebrom van een vijfhonderdkilometerautotocht, ik schrijf met opzet dit woord zo lang, vervult nog het hoofd van oor tot oor en toch moet er nog geschreven worden, want morgenochtend hoop ik 'n vrachtwagen te beklimmen om een eind op weg naar Ter-Apel te komen en daarna is er voorlopig al heel weinig gelegenheid om de kolommen van uw herrezen weekblad te vullen.

Bovenstaande wordt niet geschreven om medelijden bij u op te wekken, integendeel, want ikzelf lijd er helemaal niet onder, geniet alleen maar van het feit, dat men zoveel broeders kan ontmoeten in zo korte tijd. Een onze leraren zei vroeger gedurig: Broeders, tracht zoveel mogelijk te beleven. Zo'n wijze raad behoort men op te volgen.

De samenkomsten in Heerenveen zijn goed geweest. Op de Zaterdagavond hadden we een openluchtbijeenkomst, in samenwerking met de gereformeerden, welke samenwerking deze keer alleen de vorm van het aanwezig zijn aannam. Door velen werd geluisterd en we blijven erbij: het openluchtwerk is voor ons het werk. Honderden, die wel graag naar zoiets luisteren, komen om allerlei redenen niet in de kerk, maar zijn dankbaar onopvallend zich te kunnen scharen bij de volksoploop. Het is prachtig werk en de weg tot het van God vervreemd volk. De Zondagochtenddienst werd door een achtig mensen bezocht, wat een groot getal is als men bedenkt, dat het ledental een kleine veertig bedraagt. De middag- en ook de avonddienst leed enigszins onder de warmte. Het was geloof ik de heetste dag in honderd jaar; tenminste in die geest. Maandagavond was het al weer beter en Dinsdagavond best.

Zo de Heer wil gaat het morgen naar het zuidoosten. In Nieuw-Weerdinge zullen ook samenkomsten gehouden worden en het is ons steeds weer een vreugde de boodschap te mogen verkondigen. God zegene het werk, opdat de gelovigen versterkt worden en anderen tot bekering mogen komen.

Twee brieven, van br. Noordijk en van br. Bolman, liggen voor me over het werk, dat te Hoogkerk is aangevangen. De arbeid is in bezettingstijd in de nood geboren. Geen banden meer om naar de kerk in Groningen te fietsen. In het van welluidende klanken vervulde huis van fam. Feenstra te Hoogkerk werd toen met huissamenkomsten begonnen. De leiding dezer bijeenkomsten beruste bij br. Bolman, ouderling der gemeente. Vrijdagsavonds was er onder leiding van br. Kuiper een bidstond. Een evangelisatiezangkoor werd geboren, dat uitstekende diensten verricht. Men zag om naar een geschikt gebouwtje, teneinde een meer officieel karakter aan de vergaderingen te geven. Men vond het en op 2 Juni j.l. toonde men gelaat en borst. Onze studenten werken wakker mee. Op strooibiljetten lees ik de namen van de brs. v. d. Werf, Broertjes en Van Beek. Bovendien zal er D.V. nu Zondag een Zondagsschool worden opgericht. Herrijzend Baptisme. Als ze nu maar een orgeltje hadden. Wie heeft nog een instrument, dat alleen maar als decoratie en stofnest in de kamer staat te zwijgen? Voor de dag ermee. Indien uw orgel u hindert, werp het van u. Het mag zelfs wel een beetje vals en defect zijn.

Tenslotte zij nog vermeld, dat er al een honderd adressen zijn genoteerd. waar een Zaaier werd verkocht, en dat is nog maar het begin.

De broeders zullen me het niet kwalijk nemen, dat ik hun beider mededelingen gestampt heb. Wij zien allen met grote vreugde naar Hoogkerk. Reeds de naam klinkt profetisch. De Heer zij met u in de strijd.

HUIZINGA.

Het begon op Zondag.

Zondag 24 Sept.

Nacht zeer onrustig. Kanongebulder en granaatgehuil. Wat zal de Zondag brengen? Geen diensten in de stad. Van tien tot halfelf dienst in de Hervormde kerk op de Paasberg. Elf uur bericht: allen evacueren. In rust gegeten; daarna koffers, hutkoffers gepakt en met vele andere goederen in de kelder gebracht. Veiligste plaats. Plan tot morgenochtend te wachten. Gewoontegetrouw gezongen en Psalm 79 gelezen; daar viel het Woord open. In de morgen en middag lezen we uit Lukas. We waren deze dag bij Luk. 21.

Maandag 25 Sept.

De nacht zeer stil en wij onzeker. Moeten wij nu weg? Waar zijn de geallieerden? Verweg of dichtbij? Tussen hoop en vrees. Doch onze hoop is op God. Zongen in deze dagen gedurig 771 uit de bundel van de Heer. Bericht gekregen te vertrekken. Ongeveer half twee van huis gegaan. Door de bossen getrokken en bij boeren om onderdak gevraagd. Nergens meer ruimte. Alle wegen noord- en oostwaarts zijn overvol met mensen, klein en groot, kinderwagens en handkarren volgeladen en allen voorzien van een inderhaast gemaakte rode kruisvlag. Waarheen? Achter in Velps villawijk uitgekomen. Wat nu? Ons gezelschap bestaat uit 21 personen, waaronder een moeder met een baby. Het eind ener bespreking is, dat we allen in een villa onderdak vin-

den. De groep uit onze woning, negen personen, heeft de grote achterkamer. We zullen op de vloer slapen, in meegebrachte dekens. Er is geen zwaar geschut meer. 't Wordt zo stil. Nu en dan vliegtuiggevechten.

Dinsdag 26 Sept.

De dag doorgebracht tussen huis en distributiekantoor en evacuatiebureau. Gisteren was er een bombardement in de buurt. De grond deinde. De nacht onrustig. Het hoorde op pantsergevechten. Sommige mensen slapen in de kelder. Overdag alleen maar luchtgevechten.

Woensdag 27 Sept.

De vloer is een hard bed. Men zegt dat de geallieerden teruggeslagen zijn. Het duurt nu al lang. Hoe lang nog?

Donderdag 28 Sept.

Al Donderdag. Vannacht zwaar geschut, nu niets. Gerucht gaat: Velp moet worden ontruimd. Wacht ons het lot van Breda in '40? De Heer beware ons daarvoor.

Vrijdag 29 Sept.

De nacht door geschut. Tijdens water halen aangehouden door de Duitsers om ergens voor hen te werken. Gezegd, dat ik predikant was. Vrijgelaten. Alle mannen worden opgehaald. Eén van de onzen ook. Wanneer verlossing? Gisteravond nog een brief geschreven naar huis via het Rode Kruis.

Zaterdag 30 Sept.

Naar de Paasberg gegaan en tot de ontdekking gekomen, dat in de kelder alles overhoop gehaald is, de koffers opengebroken enz. Zoiets maakt toornig en verdrietig, want er is behoorlijk gestolen. Ik heb den Duitsers, die in de woning huisden gezegd, dat ik het niet erg vond, dat ze er sliepen, maar dat er gestolen werd was ergerlijk. Ze zwegen. Op de terugweg ben ik bij de gendarmerie geweest, die mij verwees naar een „Stelle' in Velp. Kwam eindelijk bij de Sicherheitsdienst terecht, waar ik mijn klacht bracht. Tevergeefs. Ik vroeg, waar de deutsche Ehre und Treu was, waar de kranten vol van stonden. Ik kon gaan. Zoiets maakt bitter als gal, heet als vuur en scherp als een mes. Deze bende.

Zondag 1 Oct.

Onze vriend, die door de Duitsers was meegenomen om tankvallen te graven, is er vandoor gegaan en kwam gisteravond weer bij ons aan. Wij moeten namelijk Velp verlaten en hij wilde mee. Wij zullen oostwaarts, naar Hengelo. Vannacht tot twaalf uur hebben we met z'n beiden aan een oude fiets gewerkt en vanmorgen om zes uur weer begonnen. Zijn om een uur of tien gestart. Wij ieder een kind achterop, ik nog een koffer voorop. We trokken met z'n zevenen. Bij Dieren-Doesburg over de IJsel. Ruurlo, Borkulo, Neede, Hengelo. In stromende regen de laatste kilometers. Kwart voor acht binnen.

Tot zover het dagboek, waarin alleen enige feiten zijn neergeschreven. In Hengelo maakten we nog twee bombardementen mee en trokken toen verder noordwaarts.

Niet lang geleden bezochten we Arnhem en vonden verwoestingen. De woning op de Paasberg was er best afgekomen. En van de inhoud zijn wij slecht afgekomen. Maar wat zal ik u vermoeien met een opsomming van wat nu verdwenen is. Er zijn velen, die meer verloren hebben dan wij. Wij zijn God dankbaar, dat Hij ons bewaarde en nu weer, als altijd, gedenkt. Hij blijft getrouw.

Een jonge Canadees zei, toen hij mij vertelde, hoe hij soldaat was geworden: „The Lord planned everything". In dat geloof ligt het geheim van de rust, die door genade ons deel is.

HUIZINGA.

Losse Schakels.

Hier hebben we dan dezelfde gedachte, die de Heere geeft in de toepassing der gelijkenis. Jeremia kent Gods lankmoedigheid ten opzichte van zijn vervolgers. Wat hij bidt, is dat God hem niet opoffere aan deze lankmoedigheid. Neen, zegt de Heiland, God zal Zijn uitverkorenen niet tevergeefs de dag en nacht tot Hem laten roepen, hoe groot Zijn lankmoedigheid over hun vervolgers ook is. Deze zal zich niet zo hoog verheffen en zolang uitstrekken, dat Zijn kinderen in hun leed en onder het hun aangedane onrecht omkomen.

De Nieuwe Vertaling, die hier dit vers zo weergeeft:

Zal God dan Zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten?

Dit is o.i. onjuist. Het gevoel aanvaardt deze vertaling al niet gemakkelijk, want men is geneigd daarop te antwoorden: natuurlijk, als zij dag en nacht moeten roepen, lâât God hen inderdaad wachten. Trouwens: is dat niet het doorgaande onderwijs van heel het Nieuwe Testament, ja van heel de Gods-openbaring in de Heilige Schrift? De andere vertaling ligt o.i. meer in de lijn van het onderwijs des Bijbels.

Velen geroepen. De Heere Jezus had een boodschap voor allen. „Al den volke" zou de blijdschap gelden, die Zijn komst verwekken zou. Geen groep van mensen werd uitgesloten. De armen en verachten niet, maar evenmin de rijken en aanzienlijken. De Heiland aanvaardde bestaande scheidslijnen niet. Het ging bij Hem om héél het volk, hetwelk Hij in Zijn geheel tot God terug wilde leiden. Hij zag de verschillen wel die er waren, zag wel, dat er gesproken kon worden van „rechtvaardigen" en „onrechtvaardigen", maar zag beide groepen ten opzichte van het Koninkryk van God buiten staan. Beide deze en ook de andere groepen strekte Hij de hand toe. Zeloten bracht Hij evenzeer het Evangelie als de Sadduceën. Het ging Hem om den mens in alle deze partijgangen. Allen, die vermoeid en beladen waren, konden bij Hem rust vinden.

Weinigen uitverkoren. De Heere Jezus aanvaardde allen, die vergeving der zonden zochten en achter Hem het Koninkrijk Gods hoopten in te gaan. Maar Hij riep ze niet allen voor Zijn bizondere dienst. Daarvoor aanvaardde Hij ook niet ieder, die zich aanbood. De man, die Hem geestdriftig toeroept: Heer ik zal U volgen, waar Gij ook heen gaat!" krijgt ten antwoord: „De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neder te leggen". M.a.w. de man wordt afgewezen. De discipelen, dat waren de in de dienst genomenen, waren uitverkorenen. Over hen was een strenge keur gegaan. De nacht, voor dat de Heiland overging tot de keuze der twaalve, die Hij riep, „opdat ze bij Hem zouden zijn en Hij ze zou uitzenden", werd doorgebracht in het Gebed. HIJ bepaalde, wie steeds om Hem zijn zouden en aan wie Hij de deelneming en straks de voortzetting van Zijn werk zou opdragen. De man uit het land der Gadarenen, die een heerlijke verlossing had ervaren en nu de behoefte had om bij zijn Verlosser te blijven, dat betekende om Zijn dienstknecht te worden, werd afgewezen. Schoon hij een persoonlijk en zeer sprekend getuigenis van redding kon afleggen, wenste de Heiland Hem niet als Zijn dienaar. Hij moest terugkeren naar zijn huis en daar vertellen, wat grote dingen hem God gedaan had.

Verschil van plaats. Er is verschil in roeping. Allen zyn geroepen tot de zaligheid. Ze zijn daartoe geroepen als verlorenen. Geen verdienste van hun kant spreekt daarin mee. Bij geen enkele. Maar niet allen zijn geroepen voor de ambtelijke diensten in de ge-

meente. Er zijn charismatisch begaafden; mannen en vrouwen, die verschillende gaven hebben; de gaven van getuigenis geven, van bidden, van zingen, van het spreken in tongen en nog tal van anderen. De man uit Gadara had de behoefte te getuigen, maar de Heiland aanvaardt hem niet voor de leiding en vormgeving van Zijn werk. Verhindert niet te getuigen, maar neemt niet ieder aan voor de vormgevende arbeid in de gemeente. Er moet er keur over de mensen gaan en van Christus uit en onder de leiding van Zijn Geest moeten diè worden uitverkoren, die Christus in bizondere zin zullen dienen, door wie de arbeid, waartoe eens de twaalve geroepen waren, schier oneindig gevarieerd, naar de behoeften der volken en tijden, voortgezet wordt. Menigeen, die zich aanbiedt zal moeten worden afgewezen en anderen, die liever van verre bleven staan, zullen aangenomen worden.

*

Het egoïsme. Het egoïsme komt men nog wel eens tegen onder in deze vraag „wat heb ik er aan?" „Wat heb ik aan de gemeente?" „Wat heb ik aan mijn buren?" „Wat hebben wij aan de Unie?" We lezen van onzen Heer, dat Hij zeide, dat Hij niet gekomen was om gediend te worden, doch om te dienen. Hij vroeg niet: wat heb ik er aan? maar Zijn hart werd bewogen en Zijn leven beheerst door de vraag: wat kan Ik zijn voor anderen? Hij heeft niet zichzelven behaagd. En wat hoort men soms van Zijn volgelingen? Men hoort van hen vragen, die den Geest van hun Meester verloochenen. Hun levensbeginsel is nog niet vernieuwd. Wat heeft de gemeente aan mij? Hoe kan mijn leven voor anderen ten zegen zijn? Vraagt men hen om een of andere tak van christelijke arbeid te steunen, dan is hun eerste gedachte eens uit te rekenen, wat voor voordeel zij er van zouden kunnen hebben. Toen aan een kerkeraad eens gevraagd werd om lid te worden van het Ned. Bijbelgenootschap, werd dat door sommigen opgevangen met de opmerking: „O, ja hé, dan kun je gratis bijbels krijgen!" Niet de zegen werd overwogen, die dat genootschap brengt onder ons volk en onder de millioenen van Indië, maar het voordeel dat men er van kon hebben, als men het „steunde". Men wilde het wel steunen met tien gulden per jaar, omdat men dan kans zag er een paar keer twintig gulden van te trekken. Hoe lelijk!

Armoede. Zo blijft men arm. Wie leven wil moet geven. Wie spaarzamelijk zaait zal ook spaarzamelijk oogsten. Paulus zegt dit in verband met het geven van geld voor het werk en voor de werkers des Heeren. Door zuinig te geven snoert men zich de levensaderen af. Als er één ding is, dat de zegen in de gemeente zou kunnen tegenhouden, dan is het wel dat egoïsme, dat wyst op gebrek aan vertrouwen in den levenden God, waardoor men niet durft te doen wat gedaan moet worden. „Wat hebben wij er aan?" Wat voordeel geeft het ons?", dat zijn vragen van den ouden mens, die zo vaak gehoord worden op het terrein van het Koninkrijk van God. Vraag slechts hoe gij een kanaal van Gods zegen kunt worden en graaf het, het den Heere overlatende het te vullen en bedenk, dat geen rivier meer water vervoeren kan dan zij ontvangt uit haar bronnen. Gij hebt altijd meer dan gij geeft en wie graag veel geeft, zal veel ontvangen. „Beproef Mij hierin", zegt de Heere. Mal. 3 : 10.

Gevoels-christendom. „Daar voel ik niet voor". Dat mag, dunkt ons, nooit het laatste woord zijn. Daarmede, dat men voor een zaak of persoon niet „voelt", is men er niet klaar mee. Als christen moet een ander gezichtspunt bovenaan staan.

We hebben het niet begrepen op gevoels-bekeringen. Daarmede komt ieder bedrogen uit. Eerst de z.g.n. bekeerling zelf en dan ook de gemeente, die zulke zielen als ballast moet meeslepen. Gevoelsbekeringen baren niets dan teleurstellingen. Zij zijn „voor een tijd", waarschuwde de Zaligmaker. We moeten geen methode van werken volgen, waardoor wij zelf zulke ongewenste vruchten kweken. Geen prediking, die op het gevoel is afgestemd, kan gevolgen hebben, waarover de hemel gaat juichen. Een zo geboren opwekking zakt in en maakt pruttelende mensen.

Een zondaar moet zich niet op zijn gevoel bekeren en een christen moet niet op zijn gevoel leven.

Het geweten voorop. De Evangelieboodschap is een woord van schuld en van genade. Het spreekt den mens aan als zedelijk wezen, als schepsel met verantwoordelykheid. We zijn op weg naar onzen Rechter. Dat is achtergrond en motief van de Evangelieverkondiging. „Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen de menschen tot het geloof". We moeten gerechtvaardigd worden; ons moet de schuld worden kwijtgescholden. Langs die weg worden wij „zalig", zalig in de dubbele zin van het woord: behouden en gelukkig. Maar anders niet. Het gevoelsleven staat onder het geweten. Het gelukkige gevoel blijft niet uit, als het geweten schoon gewassen is. Maar zich gelukkig willen „voelen" zonder innerlijke reiniging te hebben ondergaan en dagelijks te ondergaan, is uit zijn op diefstal. Het gelukt allicht wel eens voor korte tijd, maar telkens zal aan het licht treden, dat gestolen goed niet gedijt.

Het geweten is de plaats waar de Heere Zijn licht ontsteekt, opdat wij daarbij zouden wandelen. Leven en geven is gewetenszaak. De vraag is niet of wij voor iemand „voelen" of hij ons sympathiek of antipathiek is, maar wat wij hem schuldig zijn. Verlagen we ons christendom niet tot gevoelszaak. Maken we het niet onzuiver door het te vermengen met gevoelsmotieven, waar zedelijke beslissingen genomen moeten worden. Het gevoel heeft de correctie van het geweten nodig; het moet voortdurend staan onder de tucht van de stem van binnen. Dat verwekt een gezond persoonlijk en gemeentelijk leven. Een leven bij het gevoel verwekt nevelen en onrust, terwijl een leven by het geweten stabiliteit geeft. De een mag dezen gaarne lijden en de ander genen. Maar als allen bij hun geweten leven, dan staat het geheel op vaste bodem en kan de arbeid bij alle wisseling van personen geregeld voortgaan.

L.

Rotterdam, 19 Juli 1945

Na een moeilijke, barre tijd, waaronder ook het gemeentelijke en vereenigingsleven leed, is nu gelukkig een betere periode aangebroken.

Het is heel moeilijk geweest hier in R'dam, maar Gode zij dank is niet één gemeentelid door oorlogsgeweld of door de honger omgekomen.

Een dochtertje van Br. en Zr. Boerma is door beschieting in het laatst van 1944 om het leven gekomen en eenigen tijd geleden heeft de Heer hun wederom een dochtertje geschonken.

Door den dood is aan de gem. Zr. Vliegenthart ontvallen. Zij is lang lijdende geweest voordat de Heer haar tot Zich nam.

Nadat Br. Scholte weer uit Friesland is teruggekeerd, worden de diensten heel goed bezocht, zoodat meestal de zaal nagenoeg geheel bezet is.

De vereenigingen zijn ook bijna allen weer begonnen te vergaderen en worden goed bezocht. Ook wordt 's Zaterdagsavonds op straat geëvangeliseerd, waarvoor veel belangstelling bestaat.

Alle mannen, welke in het buitenland zijn geweest, zijn weer terug, zoodat wij heel veel reden tot dankbaarheid hebben.

De Heer heeft ons door dezen ontzettenden tijd heen gebracht en nu

houd de toekomst rijke beloften in zich.

Schenke de Heer ons Zijn zegen over alle werk wat in Zijn naam wordt gedaan.

Uw Br. in Christus,
B. BAKKER, Secr.

TABITHA.

Den 5en Aug. a.s. zal het zoo de Heer wil, een feestdag zijn voor ons diaconessenhuis „Tabitha". Dan zullen de eerste zusters plechtig ingezegend worden in 't midden der gemeente.

De zusters vernieuwen daar onder aanroeping van Gods naam hunne belofte aan Hem, om te zijn *„dienaressen van Jezus Christus"*.

Dankbaar zijn we voor de mogelijkheid die God schenkt in het Tabithamoederhuis om toegewijde krachten door dit huis te bekwamen tot de taak *waartoe God de zuster riep.*

De inzegening zal plaats vinden op Zondag 5 Aug. Aanvang 5 uur precies, in de Kerkzaal Z. Binnensingel 10. Afgevaardigden der omliggende gemeenten zijn hartelijk welkom.

Het geheel staat onder leiding van Ds. J. W. Weenink van Stadskanaal en Ds. J. Louw van Groningen.

Na de plechtigheid viering van het H. Avondmaal.

A. BOITEN—ATTEMA,
Secretaresse.

VERANTWOORDING.

Pensioenfonds.

Allereerst een hartelijke groet aan alle lezers! U had me stellig al eerder verwacht, is 't niet? 't Was ook heus mijn plan, eerder een verantwoording te publiceren, maar er schijnt een giroafrekening zoekgeraakt te zijn, want ik mis in de lijst der eindcijfers f 36.—. Op mijn vraag om inlichtingen kreeg ik nog geen antwoord. 't Is daar, naar gemeld is, erg druk. Dus: geduld en goede moed. Maar ik wil nu toch maar een verantwoording plaatsen. Misschien komt dan langs deze weg aan 't licht, wie die f 36.— gestuurd heeft (of een deel er van), want die zal zich dan wel melden.

Aan voorgangers secretarissen en penningmeesters is per circulaire (bij het jaarverslag) megedeeld, wat namens gemeenten in 1944 is ontvangen. Ik heb geen reclames binnen gekregen, dus zal dat wel in orde zijn. De volgende verantwoording loopt dus vanaf 1 Januari en terwijl ik schrijf, is het 16 Juli. Ontvangen werd van: Heerenveen f 25.—, Stadskanaal f 224.—, Amsterdam f 153.26, Foxhol f 100.— (maar het komt mij voor, dat dit bedrag eigenlijk bij de administratie van de Unie thuis behoort. Enfin, dat wordt nog wel uitgezocht). Haulerwijk f 75.—, Rotterdam-Z. f 20.— en later nog f 25.—, Den Haag-Z.B.S. f 100.—, Heerenveen f 4.32, Harlingen f 18.70, Utrecht f 40.—, Nw. Weerdinge (rente) f 100.—, Nw. Weerdinge, bijdrage f 115.—, N. Bergum f 68.71, Nieuwe Pekela f 75.—.

Daar geldzendingen de laatste maanden zelden per postgiro, dikwijls per postwissel en soms per bode kwamen, waardoor de kansen om fouten te maken veel menigvuldiger waren, zal ik hier de op 1945 geboekte bijdragen van broeders-voorgangers ook maar even vermelden. Hooghwinkel f 7.— en f 15.— en f 7.—; Visser f 10.—; Prins f 82.50 en f 57.50; Tijman f 30.— en f 10.—; Hornstra f 10.— en f 10.—; Hort f 45.—; de Haan f 100.—; Bakker f 70.50 en f 25.—; de Jong f 25.—; Hardenberg f 80.—; Hekhuis f 32.—; Louw f 80.—; Jansma f 20.— en f 10.—; Brongers f 80.—.

Tegen het einde van Maart verzond ik aan de brs. voorgangers de bekende formulieren ter invulling. IJverige broeders, neemt er in uw grote drukte een paar minuten af, om die dingen in te vullen en te retourneren. Ik wacht er op. Het vorige boekjaar kan zonder die formulieren niet goed gecontroleerd worden!

Zie zo, nu maar weer gezongen: „Komt laat ons voortgaan, kind'ren". U weet allemaal, dat er veel geld nodig is; doch ik ben niet ongerust. Het is altijd goed in orde gekomen. Spoedig — eens per maand — hoop ik weer een verantwoording te zenden, doch dan niet weer van gestorte premiën en betaalde renten, daar die normaal op andere wijze verantwoord worden.

Met hartelijke groeten ook aan 't slot......

Uw br. in het werk,
K. REILING.

MEDEDEELINGEN

Nederland in de Vreemde.

Daar de S.D. in Augustus 1944 aan heel onze verzendarbeid naar de tewerkgestelden in het buitenland een einde maakte, was ik niet in staat het insigne „Nederland in de Vreemde" toe te zenden. Willen alle bestellers het nu aanvragen te Oldeboorn?

Van verbindingsmannen zal ik gaarne een kort verslag ontvangen van onze godsdienstige samenkomsten in de vreemde, voor een Gedenkboek, dat wij hierover hopen uit te geven.

Met toezending van foto's en gedichten verplichten wij ook andere teruggekeerde tewerkgestelden.

Ds. F. DRESSELHUIS.

ADVERTENTIEN

Vrijdag 2 Aug. 1945 No. 2753 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

De activering onzer Gemeenten.

III

We willen thans nog, in verband met bovenstaand onderwerp, enkele gedachten, welke direct den leden der gemeente aangaan, ter overweging aanbieden. Van activering onzer gemeenten kan natuurlijk in de verste verte geen sprake zijn, wanneer de leden zelf zich hun roeping niet bewust zijn. De Gemeente moèt van haar leden meer vragen dan een financiële bijdrage, ook meer dan geldelijke steun plus getrouwheid in het bezoeken der samenkomsten. We hebben wel eens gezongen: „Heer, ik geef m'aan U volkomen" enz. Dat wil nogal wat zeggen! Daar moet soms heel wat water door de Rijn stromen voordat een Christen — staande in het licht van het Evangelie — zich goed bewust wordt van de consequenties, welke uit zijn lidmaatschap ener Gemeente voortvloeien, medearbeiders Gods te mogen zijn in het midden der Gemeente!

Schone en rijke gaven heeft God aan de Zijnen geschonken. Wanneer alle sluimerende krachten in een Gemeente gemobiliseerd worden, dan zal de wereld versteld staan over de wonderen van genade, welke alle Gods grootheid roemen en Christus' liefde bezingen.

Zullen we nu maar wat meer concreter gaan schrijven?

Nu dan — laten we dan eerst iets mogen zeggen, dat betrekking heeft op onze zangkoren. Als gevolg van de oorlog en van de door den bezetter gevolgde gedragslijn hebben de koren de laatste jaren een aantal leden moeten missen, of moesten de repetities zelfs een geruime tijd gestaakt worden. Nu we weer vrij kunnen ademen en de arbeid der Gemeente zich weer ongestoord kan ontplooien, zullen ook de zangrepetities allerwegen weer hervat zijn. Doch met welk doel gaat men zich oefenen in het zingen? Om op erkende christelijke feestdagen de Gemeente te dienen? En op de evangelische samenkomsten, welke gewoonlijk in de wintermaanden gehouden worden? Prachtig! En — hoor ik enkelen zeggen — we zijn ook van plan om 's winters weer een uitvoering te geven, b.v. op een Tweede Kerstdagavond. En weer antwoord ik: prachtig! Maar...... zouden de zangkoren nog niet vaker kunnen zingen? Ik bedoel op geregelde tijden in de godsdienstoefeningen. Kan dat niet, zegt u? En in het buitenland dan? Ik heb het meegemaakt, dat in Gemeenten in het buitenland de zangkoren zich elke Zondag lieten horen. Natuurlijk heeft men dan geschoolde stemmen nodig. Maar is dat een bezwaar? Er zal op een repetitie-avond gezóngen moeten worden. Zo'n avond mag dan niet beschouwd worden als een uitgaansavond alléén. Nee, de tijd moet worden uitgekocht. De door God gegeven talenten moeten worden besteed in het instuderen van een mooi en duidelijk evangelisch lied. Dat lied moet verstaanbaar en uit innerlijke overtuiging gezongen worden.

Koordirigenten zullen over bovenstaande materie ongetwijfeld een hele discussie kunnen uitlokken. Hoewel ik mij heel eventjes waag op een terrein, waarop ik mij niet anders als een leek kan bewegen, zo zal men toch zeker mijn bedoeling wel begrijpen. Indien mogelijk moeten onze zangkoren meer, veel meer zingen in de gemeentelijke godsdienstoefeningen. Hetgeen natuurlijk niet mag leiden tot een vervlakking van de prestaties. Een koor, dat de grens van z'n vermogen overschrijdt, schaadt niet alleen zichzelf, maar zingt ook niet meer tot stichting en opbouw der Gemeente.

In sommige Gemeenten heeft men buiten de Gemeentekoren nog aparte evangelisatiekoren. Een ideaal, om naar te streven! In grote Gemeenten kan zo'n ideaal eerder en gemakkelijker verwezenlijkt worden dan in de kleinere zuster-gemeenten. Men moet soms roeien met de riemen, die men heeft — goed verstaan natuurlijk. Doch in elk geval roeie men goed! Is het bootje soms klein of zijn de riemen niet van de *aller*beste kwaliteit, dan mag men dat betreuren, doch het mag geen reden zijn om de handen maar in de schoot te leggen. Iemand, die de kunst van het roeien verstaat, weet zich doorgaans wel te redden in een boot van ietwat mindere kwaliteiten.

In elk geval moet een dirigent uit zijn koorleden weten te halen wat er uit te halen valt. O, het lied kan zo'n machtige invloed op mensenharten uitoefenen! Uiteindelijk behoeft het niet altijd een zangkoor te zijn, dat mede-arbeidt in de dienst des Woords. Een mannenkwartet zal ook welkom zijn. En waarom tijdens de diensten niet meer soli gehoord?

We moeten meer zingen!! Rhythmisch zingen. Lofgezangen. Eeuwenoude psalmen. Geestelijke liederen. En dan op passende melodieën. Welluidend en schoon. Niet trekkerig langzaam. Maar op de juiste maat. We moeten begrip, meer begrip krijgen voor de waarde van het lied tijdens onze godsdiensoefeningen en onderlinge bijeenkomsten. Het is bepaald jammer, dat er Gemeenten zijn, waar men zeer begerig is naar bekwame koordirigenten. In de Gemeente te Haarlem diende enige tijd een koordirigente. Ik wilde wel, dat wij hier in Noordbergum zulk een vrouwelijke kracht voor ons werk konden ambiëren.

Misschien denkt u dat ik overdrijf en het is mogelijk ook wel het geval, wanneer ik beweer, dat onder omstandig-

heden een goede koordirigent voor een Gemeente even noodzakelijk is (kan zijn) als een Voorganger.

* * *

De maand Augustus is, wanneer ik deze regelen schrijf, straks weer in het land. En dan duurt het niet lang meer of de wintermaanden (de maanden met een r) dienen zich aan. We zullen dan volop aan de slag kunnen gaan. Vooral op het platteland is het dan de tijd van vereniging, vergadering, catechisatie en bijbellezing. Vele van onze leden wonen ver af van kerk en lokaal; ook in onze grote steden. Zullen we dan niet zoveel mogelijk huiszangdiensten kunnen houden? Of bepaalde avonden vrij houden voor bijbelbespreking? Bij goede organisatie en onder spontane medewerking van ver-afwonenden behoeven de gemeentelijke samenkomsten daar geenszins onder te lijden. Wat zou het heerlijk zijn, wanneer al onze Gemeenten in de komende wintermaanden actieve werkgemeenschappen werden. Er is vraag naar het aloude Evangeliewoord. Er is een honger in ons land naar het Woord des Heeren. Doch vergeten we niet, dat belijdenis en levenshouding niet met elkaar in conflict kunnen komen zonder dat daardoor de arbeid in Gods Koninkrijk schade lijdt. Ook de Jakobusbrief staat in de Bijbel. En dan de gelijkenissen van Jezus niet te vergeten!

Gemeenten, we moeten aan de slag! Mogelijkheden te over. Er zijn krachten nodig voor geschriftverspreiding. Abonné's op onze periodieken kunnen straks (op „De Christen" nu al) gewonnen worden. Musicerende jongelui moeten hun uiterste best doen. Flinke jongedochters kunnen van tijd tot tijd behulpzaam zijn in grote gezinnen met kleine kinderen, zodat moeder de vrouw eens rustig naar de dienst in de Gemeente kan gaan. Och, er zijn zovele gelegenheden, om Christus te dienen. Liefde maakt vindingrijk.

Mogen wij allen getrouw bevonden worden in het midden der Gemeente. En blijve onze bede: „Uw Koninkrijk kome, o God en Vader in onzen Heere Jezus Christus".

d.H.

Het is Toch voor elkaar gekomen: Wij kankeren!

Ik dacht wel honderd en meer malen in de dagen van het schrikbewind van de gelaarsde Duitsers, dat het na de oorlog een stille, eentonige pantoffelparade zou worden. Wij beleefden de ene verrassing na de andere; de spanningen volgden elkander in een eindeloze rij op; wij keken herwaarts en derwaarts, wanneer wij in woorden een N.S.B.-er of diens pleegvader gingen vellen. Wat waren wij koortsig vanwege de invasie in het Westen om maar niet te gewagen van al het gerommel op de Noordkust van Afrika. Het was allemaal oorlog in ons en aan ons. 's Nachts in onze dromen stonden wij op als een Simson en brachten met slechts twee vuistslagen een geweldig gat aan in de Westwal. Daarop verhieven wij ons in onze volle lengte en wenkten de Tommies en de Jankees om Europa binnen te stormen. Des daags joegen wij naar het laatste nieuws of gaven wij het door. En de oorlog hield ons elke seconde van het etmaal vast. Werkelijk hebben wij ons toen meermalen afgevraagd, wat de mensen toch wel met elkaar te bepraten zouden hebben, als de vrede in ons werelddeel getekend was. Het zag er voor de conversatie niet bemoedigend uit!

* * *

Maar het is heerlijk voor elkaar gekomen. Onze bezorgdheid bleek, evenals dat dikwijls met haar het geval is, voorbarig te zijn. De oorlog is voorbij en er wordt nu allerwege gekankerd. De vrede, die gekomen is, heeft niets gemeen met de vrede, die wij ons voorstelden in de dagen, dat wij naar de pijpen van onze. onderdrukkers moesten dansen. Hij is een grote teleurstelling. De binnenlandsche strijdkrachten, die ons in een minimum van tijd de weg naar de heilsstaat zouden forceren, hebben schromelijk gefaald en aanleiding gegeven tot billijke ergernissen. Hun initialen zijn het speelgoed geworden van onze galgenhumor. De regering is geen favoriet bij de politiek rechts georiënteerden en de eenheidsvakbewegingsmensen (een woord van meer letters dan ons gehele alphabet!) zijn eensgezind en ijverig werkzaam in het boycotten van haar voorschriften. Terwijl ik deze regelen schrijf, loopt er een handelaar, zwart van onverdacht hoog gehalte, voorbij ons huis. Waarom wordt er met de mensen van zijn soort niet krachtig afgerekend? Elke goede Nederlander heeft gevaren en honger getrotseerd om der wille van zijn volk, terwijl velen in figuurlijke en letterlijke zin hun zakken gespekt hebben bij de Duitsers en lekker geleefd en nu de banjerheer zijn van de gemeenschap. Is dat in orde? En wat zullen wij zeggen van de Gereformeerde jacht op vette en minder vette baantjes bij overheidsinstellingen en semi-overheidsinstellingen? Hebben wij niet veel last van revolutionnaire aandriften als wij bemerken hoe traag en onrechtvaardig vele dingen hier verlopen, en dat de Duitsers niet alleen ons spoorwegmateriaal en onze fietsen ongehinderd blijven gebruiken, maar volgens zeggen ook nog getroost worden over het verlies van de oorlog met een extra suikerbon voor de inmaak? Doch genoeg hierover.

Wij kankeren. Het is heerlijk voor elkaar gekomen. Wij hadden onze zorgen over de na-oorlogse tijd en wij zijn beschaamd geworden. Het is helemaal niet een stille pantoffelparade geworden, gelijk wij hebben gevreesd. Wij zijn met elkaar dapper aan het kankeren.

* * *

Maar de Baptisten zijn onder alle deze tienduizenden kankeraars van Nederland een opvallende en aangename uitzondering.

Zij leven hun leven aan de voeten van Jezus en daar wordt niet gekankerd; wel gedankt en gebeden en gezongen en gediend.

Zij hebben evenals alle hun mede-Nederlanders uit de handen van de bevrijding vele dingen ontvangen, waarvan de waarden ver boven het vermogen van de gulden, het pond sterling en de dollar liggen. Zij zouden er niet aan denken een nazi-staat te begeren voor een burcht en een weelderig bemeubelde boterham. Welk volk op aarde heeft de vrijheid meer lief dan dat eenvoudige, in God verzekerde Baptiste volk?

Baptisten kankeren? Nooit! Onze ogen staan wijd open voor al het wonderschone en wondergrote dat God ons gegeven heeft. met een herrijzend vaderland. Wat een rijkdom aan liefde en vriendschap, aan vrijheid van beweging in weerwil van de gebondenheid, aan geestelijke erfgoederen bezitten wij!

Baptisten kankeren? Maar wij weten al te goed, dat wie kankert gevaar loopt verkankerd te worden. Ik geloof niet, dat een konijn rode babies krijgt, omdat ze in een hok huist, dat rood geverfd is. Doch ik weet heel zeker, dat die de mond altijd vol heeft van de lelijke dingen en in een wereld van lelijke dingen zich beweegt, zelf heel lelijk wordt.

Baptisten kankeren? O, wij denken er niet aan. Het gekanker der mensen is als een bevestiging van wat wij te allen tijde geloofd hebben, namelijk, dat onze edele en hooggeprezen civilisatie geheel verstrengeld is met de primitiefste barbarij. De mens is een verloren schepsel en alleen de van de hemel nedergedaalde Jezus kan hem helpen.

Baptisten kankeren? Nimmer! Wij hebben een woord voor de wereld, die sterft aan haar twijfel en strijd. Wij brengen dat woord met de geestdrift van de gezondenen des Vaders en van de apostelen van onzen Heiland.

Baptisten kankeren? Dat zij verre. Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Leeuwarden, 31-7-'45.

Na vele omzwervingen eindelijk weer thuis. Zondag waren we nog eens in Ter-Apel, nadat het ons vergund was oak nog even in Hengelo te vertoeven, waar we het voorrecht hadden een ontwikkelingsavond van de N.B.J.B. mee te maken. Die avond sprak de heer Gorselink van Almelo, hoofd ener christelijke school, over Bevrijde jeugd. Nadat de spreker duidelijk gemaakt had welke jeugd daarop aanspraak kon maken, kwam hij tot het practisch gedeelte van zijn toespraak, waarin onder meer ook onze houding t.o.v. literatuur, pers, bioscoop, dans en politiek ter sprake kwam. Het was een buitengewoon goede avond en velen maakten van de gelegenheid gebruik schriftelijke vragen te stellen. Misschien geeft iemand uit de Hengelose jeugd ons nog een verslag. We zullen het gaarne plaatsen.

Na de Zondagmorgen in Ter-Apel te hebben doorgebracht, begaven we ons in de namiddag naar Stadskanaal. Een zeer goede jeugdmiddag en avond. De kerk was vol. Van heinde en ver waren ze gekomen. Het kampwerk kwam ter sprake en ruim 218 gulden werd voor dat doel gecollecteerd. „Spek de bus" werd niet vergeten en br. Planting zal wel lachen als hij hoort dat er ongeveer 377 gulden werd opgehaald. Het schoonst was, dat meerdere jonge mensen de wens te kennen gaven met Jezus te willen wandelen. Een pracht-dag.

Uit Arnhem ontving ik een kaart, waarop de secretaris meedeelde, dat men Zondag 6 Aug. a.s. weer hoopte te vergaderen. Het zal daar een bewogen dienst worden. De laatste keer, dat wij samenkwamen was op de dag, dat parachutisten werden afgeworpen. Dat was September verleden jaar. Wat is er sedertdien veel gebeurd. Vooral in Arnhem. Er zal droefheid zijn en dankbaarheid. Het spijt ons niet aanwezig te kunnen zijn. Wij verwachten spoedig een bericht voor ons weekblad.

Inmiddels — de dagen van den predikant in algemene dienst spoeden ten einde. Enige gemeenten brachten een beroep op hem uit. In diezelfde dagen kwam er een brief van den Uniesecretaris, waarin verzocht werd een eventueel beroep ernstig in overweging te willen nemen. Bovendien bleek ook, dat de E.C.U. van mening was, dat deze arbeid voorlopig gestaakt moest worden. Het is hier en nu niet de plaats en tijd over een en ander van gedachten te wisselen. Wij hopen naar Eindhoven te gaan om daar het licht van het Evangelie te laten schijnen.

Met hartelijke groet,
Uw broeder,
HUIZINGA.

Nieuw-Weerdinge, 24-7-'45.

Als Tabitha ooit rijk wordt aan filialen zal zij ongetwijfeld ook een tehuis bouwen te Ter-Apel. Niet omdat er zoveel Baptisten in de omgeving wonen, er zijn veel gemeenten in de buurt, maar omdat het een uitgelezen oord is voor mensen, die zat zijn van asfalten betonwegen, van machinegedruis en motorgeronk. Stille boswegen en weggetjes door korenvelden geven een weldadige rust aan alle moeden en matten. Het was een verkwikking aan de bosrand te logeren in een gastvrij huis. Trouwens, alle Baptisten zijn gastvrij.

Zaterdagmiddag zegenden wij het huwelijk in van een jonge broeder en een zuster en het kerkje bevatte vele belangstellenden. Geen wonder, het huwelijk is een schoone zaak, al weten weinigen op die dag, waarop ze het „plegen" (de uitdrukking is niet van mij), wat ze doen. Hoe verder wij verwijderd raken van die dag, hoe meer wij de draagwijdte van dat besluit zien. In mijn herinnering sluimert een gezegde, ik meen wel een chinees, dat wie gaat trouwen drie keer moet bidden. In het natuurlijke leven is niets zwaarder en niets schooner dan het huwelijk. Daarin wordt de diepste scheiding of vereniging van twee mensen ervaren. Maar we schrijven hier geen beschouwingen over deze zo diepingrijpende en verstrekkende aangelegenheid.

Zondagmorgen was het kerkje vol en tijdens de dienst beleden drie jonge mannen hun geloof in Jezus Christus, welke belijdenis zij openbaarden en bevestigden in de doop. Het was feest voor de gemeente en in dankbare stemming vierden wij samen het Avondmaal. In de avond gingen we naar Nieuw-Weerdinge om daar aan een grote schare de blijde boodschap te verkondigen. Gisteravond verheugden wij ons opnieuw in de gemeenschap en de laatste samenkomst hopen wij vanavond te houden. We zien er reeds naar uit. Moge het een blijde avond worden, waarin wij speuren de werkende tegenwoordigheid van Gods Geest.

Het is inmiddels Woensdag geworden en ik kan U nog vertellen dat de laatste samenkomst zeer goed bezocht was. De kerk was geheel bezet en er was grote aandacht. Vier meisjes bleven na en bogen zich voor den Heer, Dien zij nu wilden volgen. Twee kwamen uit Valthermond en het weer opduiken van deze plaatsnaam herinnert ons aan enige broeders en zusters daar. Zal Valthermond nog weer eens in de rij der gemeenten genoemd worden?

Met broedergroet,
HUIZINGA.

Gemeentenieuws.

PERNIS. Toen wij l.l. Zondag onze kerkdeuren open deden lazen wij het onderwerp voor beide diensten: Finale afscheid. Br. Reiling ging heen. Als u dat twee maal gebeurt in een jaar, dan lijkt het een droevige dag te worden. Maar Gode zij dank werd het een dag van vreugde, ja zelfs van dankbaarheid. Br. Reiling sprak 's morgens over 2 Cor. 5 : 20, dezelfde woorden, waarmee hij voor 11 maanden zijn arbeid in Pernis begon. Wij hebben deze tijd, hoewel het een zorgvolle tijd was, gezegend door mogen maken. Onze zaal was dan ook dikwijls geheel gevuld. Ook deze Zondag. Hij was een gezant, hij bracht ons het rijke volle Evangelie van Jezus Christus.

In de namiddagdienst sprak br. R. over Ps. 103 : 1, 2, 4. „Het was niet van den mens, niet uit den mens, maar het was al uit God en voor den mens. God heeft mij geholpen. Looft den Heere, mijne ziel". Aldus br. Reiling. En nu moeten wij weer verder; stilzitten mogen en kunnen wij niet, maar ons vertrouwen is op Hem. Die ons in het verleden geholpen heeft en het in de toekomst ook doen zal. In die zekerheid zijn wij versterkt geworden op de laatste bidstond met br. Reiling, toen hij de woorden van den Apostel Petrus met ons besprak: Werp al uw bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor U. 1 Petrus 5 : 7. Dit woord mochten wij dan ook aan br. Reiling meegeven als motto voor zijn studiejaren 1 Petrus 5 : 7a, en wij bleven achter met de verzekering van 1 Petrus 5 : 7b. Broeders en zusters, gedenkt ons in uwe gebeden, opdat ook wij weer spoedig een eigen voorganger in ons midden mogen ontvangen, want daarnaar gaat ons harte uit.

Met br. gr.,
M.

NIEUWE PEKELA heeft een veel bewogen tijdperk moeten doormaken. Door alles heen mochten we ervaren, dat de Heer der Gemeente waakte over het kuddeke. Tijdens de afwezig-

heid van onzen voorganger Ds. G. B. de Neef heeft Ds. Huizinga onze gemeente gediend en met veel zegen. Was aanvankelijk na de gevangenneming het kerkbezoek matig, later zoveel te beter. Bij de gewone diensten was ons kerkje geheel bezet. Vele evacuees bezochten onze diensten. Eén keer moest het doopvont worden geopend voor een jonge zuster. Alles marcheerde goed en waren we al haast geneigd te vergeten dat we in Ds. H. slechts een waarnemend predikant mochten zien. Toch waren we Ds. de Neef niet vergeten, want we ontmoetten elkaar dagelijks voor de Troon der Genade. De berichten, die we ontvingen waren steeds van dien aard, dat we Z.E. ter zijner tijd gezond en wel terug verwachtten.

Een danktoon steeg dan ook tot God omhoog toen we 21 April vernamen dat onze voorganger teruggekeerd was en wel zo dat Z.E. meende het werk direct wel weer te kunnen aanvaarden. Zondag 6 Mei nam Ds. de Neef de diensten weer waar. Alles gaat nu weer als voorheen. 10 Juni was weer een feestdag voor de Gemeente. Een jonge zuster uit Amsterdam, die den Heiland van zondaren had leren kennen, werd door de doop de Gemeente binnengeleid. Vroeg den Heiland te kennen, bewaart ons voor vele gevaren. Aan de dis des Heeren werd ze door één der ouderlingen welkom geheten, alsmede de teruggekeerde broeders uit Duitsland.

Vreugde en droefheid wisselen elkaar af in het leven. Dinsdag 5 Juni werden we bij de vergankelijkheid van het leven bepaald. Een jonge broeder, die reeds een paar jaar ziek geweest was, werd door den Heer thuis gehaald. De ware Trooster geeft kracht naar Kruis.

In onzekerheid verkeert nog de fam. Dijk over hun zoon, die gedurende de Septemberdagen met een transport uit Amersfoort is vervoerd naar Duitsland.

We zijn nu bevrijd. Een nieuw tijdperk is ingeluid. Grote veranderingen zullen worden tot stand gebracht. Moge de Onveranderlijke ons maar bereid vinden om bekwaam te zijn tot Zijn dienst, opdat we de perspectieven, die zich voor ons oog ontsluiten, mogen aangrijpen tot Gods eer.

U groet de Gemeente.

De corr.

MEDEDEELINGEN

Bapt. Gem. Leeuwarden. Adres tijdelijk penningmeester H. de Vries, Tjerk Hiddestraat 55, Leeuwarden.

Verantwoording.

U.Z.C. (Unie Zendingscommissie).

De verantwoording van de gelden voor de arbeid van zr. Reiling is wat achterop geraakt, doordat ons orgaan, waarin wij plachten te verantwoorden, geruimen tijd niet kon verschijnen.

Uit onderstaande verantwoording zal blijken dat het zendingswerk door de gemeenten niet is vergeten, hetgeen zeer verheugend is.

Ontvangen werd nog:

16/2 van de Gemeente Harlingen f 32.76; 31/3 van de Gemeente Sneek f 50.—; 28/4 van de Gemeente Rotterdam Zuid f 20.—; 28/4 van de Gem. Harlingen f 6.26; 31/5 van de Gem. Heerenveen f 5.—; 7/7 van de Gem. Harlingen f 34.01; 10/7 van de Gem. Rotterdam Zuid f 40.—.

Gemeenten, die nog achterbleven, gireert uw bijdrage of zendt postwissel. Ons zendingswerk heeft het noodig!!

Uw dw. dn.:

W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek,
Postrek. 382183.

„DE ZAAIER"

ontving vergunning om weer te verschijnen. Willen de gemeenten mij ten spoedigste mededelen het aantal exemplaren dat men wil ontvangen? Van enkelen ontving ik reeds bericht. Deze behoeven niet weer te schrijven. Ook degenen die als postabonné de Zaaier willen ontvangen, verzoek ik mij dit mede te delen. Vermeldt s.v.p. ook de juiste adressen waarheen de Zaaiers gezonden moeten worden.

De Adm. van de Zaaier:
W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek,
Postrekening 382183.

De Commissie der Unie besloot in haar laatst gehouden vergadering over te gaan in de gemeenten een steunactie te organiseren voor door oorlogshandelingen gedupeerde gemeenten.

Hierbij is gedacht aan de leden van enkele gemeenten die nagenoeg alles verloren hebben, zomede aan die gemeenten, die schade aan de kerkgebouwen hebben opgelopen of zelfs de kerk geheel kwijt zijn.

Hier ligt voor Baptist Nederland een belangrijke taak. Laten wij niet denken dat overheidsinstanties deze zaak wel terecht zullen brengen. Neen, laten wij zelf daadwerkelijk tonen wat wij voor getroffen gemeenten en hare leden over hebben!

Moet ik namen noemen? Denk alleen aan Arnhem en Delfzijl.

Zij, die voor dit doel financieel willen bijdragen, kunnen deze kwijt aan ondergetekende per postwissel of postgiro.

Gemeenten kunnen een collecte(n) houden na deze eerst in een speciale toespraak extra te hebben aanbevolen.

Tenslotte kan elke gemeente de inzameling organiseren van goederen voor de getroffenen. Wanneer elk de huishouding eens nagaat, en dit is dan speciaal voor de zusters, dan kan het niet anders of er zal toch nog iets zijn, dat kan worden afgestaan.

Laat elke gemeente iemand aanstellen, die zich hiermede belast en de goederen in ontvangst neemt.

Het resultaat zal ondergetekende ook graag vernemen.

Met belangstelling afwachtend,

W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek,
Postrekening 382183.

ADVERTENTIEN

Dankbetuiging.

Allen die op 14 Juli ons herdachten met ons 40-jarig Huwelijk, zeggen wij hartelijk dank. In het bijzonder onze Gemeente en de Jeugd.
Het is een dag geweest waarop wij allen met grote dankbaarheid terug zien. Ps. 103-2.

H. v. d. Heide en Fam.

Leeuwarden, Leeuwerikstr. 92

Vrijdag 10 Aug. 1945 No. 2754 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSRRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

AAN ZEER STILLE WATEREN

Het gebroken Vaderhart.

— *„Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och ware ik in uwe plaats gestorven!"* —

Gezinstragiek, in al zijn felheid en smart beschreven. Zo gaaf getekend in het lelijkste en in het schoonste van het intieme gezinsleven.

Absalom, een bijzondere jongen. Mooi van gestalte, gesloten van aard en heftig van gevoel. Iemand, die nog eens van zich zou laten spreken. Enkele jaren leefde hij in ballingschap, doordat hij een van zijn halfbroers wegens gemeenheid had laten vermoorden. Toen hij weer aan 't hof terugkeerde, was Absaloms hart van zijn vader vervreemd en droomde z'n eigen dromen. Met stille diplomatie stal hij 't hart van het volk en liet zich tot koning uitroepen te Hebron. Een diep ontroerde vader, die tegen dezen overmoedigen zoon geen harde weerstand kon bieden, ging op zij voor den opstandeling. Maar het stond hem als koning niet vrij, alleen uit zijn persoonlijke gevoelens te leven. Zijn getrouwen eisten handhaving van zijn gezag. En een bloedig slagveld bracht Absalom ten val.

Nu volgt het ontroerendste in deze geschiedenis:

David, Koning, geroepen tot een grote zaak.

David, Vader, wiens hart zich niet liet verharden.

David wordt verzocht zich te laten zien aan zijn dappere soldaten, die nog geen tijd vonden om zich te reinigen van de laatste sporen van het slagveld; aan het volk, dat z'n koning trouw bleef en hem en z'n helden voorzag van het nodige. Hij moèt zich laten zien. Hij moèt ze met welgekozen woorden bedanken voor hun trouw in nood en dood. Hij moèt ze glimlachend toewuiven voor de hernieuwde overgave in deze ure van enthousiaste huldiging. Hij moèt hen zijn blijdschap tonen in de overwinning op zijn zoon. Hij moèt dit als koning. Zulke uren zijn onmisbaar; onverbreekbare banden worden er dan gelegd tussen vorst en volk.

Maar hij is ook Vader. De opstandeling was zijn eigen zoon. Zijn overwinning was de val en dood van zijn zoon. Het geschal der bazuinen en trompetten was voor hem een treurmars. En de Vader is ten dode toe bedroefd en weent. Al het andere verdwijnt bij deze diepe smart. Hij denkt en wil aan niets anders meer denken dan aan zijn zoon, zijn zoon Absalom.

Het volk vindt echter, dat Joab gelijk heeft. Het heeft eerbied voor de smart van zijn koning. Maar een koning moet zijn privé-belangen achterstellen bij de belangen van zijn volk. En we zien David daar staan als koning, wuivend en buigend. Maar ook als oude vader, wiens hart gebroken is, wenende: „Mijn zoon Absalom, ware ik in Uw plaats gestorven!" —

Er zijn banden in het leven, die wel verbroken kunnen worden. Het is mogelijk, dat iemand zegt: dat was vroeger mijn man, of: dat was vroeger mijn vrouw. Maar nooit kan een kind zeggen: dat was vroeger mijn vader, of een vader: dat was vroeger mijn kind. Er is in deze wereld iets, dat wij vaderliefde noemen, een liefde, die door alles heen blijft dragen en dulden, vergeven en hopen. Een liefde, die bereid is eigen leven te geven voor een onwaardig kind. Wij hebben een God, Die het vaderhart schiep, omdat Hij Zelf een vaderhart heeft. En God heeft de wereld, die zich van Hem losscheurde, niet los kunnen laten. Het was Zijn wereld. Hij kon niet onbewogen toezien, hoe de mensen steeds verder van Hem afdwaalden en verarmden, om tenslotte eenzaam te sterven. Hij is Vader en Zijn Vaderliefde was bereid Zijn eigen leven te geven voor een onwaardig kind. En dit Vaderhart brak, toen Jezus gekruisigd werd op Golgotha. Om ons te redden gaf Hij Zijn leven. Nu mogen en kunnen wij weer zeggen: Onze Vader! Voor velen is het Kruis een onbegrijpelijk iets. Misschien wordt het hen nu duidelijk: een gebroken Vaderhart.

Dit laat ons ook niet onbewogen. Of we gaan vloeken, of...... we aanbidden: „Onze Vader, Die in de hemelen zijt". Dan zijn we weer thuis.

Overgenomen uit: De Boodschapper.

Oog en Oor

Vacantie en vrede.

Hoewel de middelen van vervoer nog weinige zijn en doorgaans nog in een desolate toestand verkeren, zo zien we toch allerwegen vacantiegangers er op uittrekken. Ook wijzelf zijn op het ogenblik met vacantie. Enkele weken, voordat de vacantie zou beginnen, overwogen we ernstig de vraag: hoe we wel in Groningen moesten komen. Fietsen hebben we niet meer en treinen liepen er nog niet. En ziedaar — de vacantie was nauwelijks aangebroken, of er was weer treinverkeer tussen Leeuwarden en Groningen. Na gedurende 11 maand niet per trein te hebben gereisd, zochten we Vrijdag j.l. (3 Aug.) te Veenwou-

den een plaatsje in een zwaar gehavende ex-Duitse wagon. In onze coupé zaten geen ramen, doch we kwamen veilig en voordelig, doch ietwat minder vlug dan vroeger, in de Grunostad aan.

Veel gerief moeten ook de vacantiegangers zich nog ontzeggen. Doch we mogen niet mopperen. En we *willen* ook niet mopperen. Want we hebben vele redenen tot dankbaarheid. Vooral hier in het Noorden. Heus, dat meen ik. Je hoort verschillende soorten van mopperaars, om van kankeraars maar niet te spreken. Doch we gunnen deze mopperaars niet de eer, om aan hun grieven onze aandacht te schenken.

Onze harten verheugen zich, wanneer we denken aan de verbreking van 's vijands macht. De nood was hoog gestegen in onze westelijke provincies. Doch als een wonder Gods kwam de bevrijding, waardoor aan nog vele beraamde vandalistische vernietigingsplannen geen uitvoering meer kon worden gegeven. En hoe zwaar hebben niet onze zuidelijke provincies geleden! De schendende en rovende hand van den Duitser heeft het barbarendom in zijn roof- en vernielzucht duidelijk gedemonstreerd. Vandaag las ik juist een reportage van de hand van Allan Penning over de ellende en de armoede in Limburg (Noord en midden) en op Walcheren aanschouwd. En wie las of hoorde nimmer van de zwaarbeproefde Betuwe?

Ons hier in het Noorden en vooral in Friesland past grote dankbaarheid en diepe erkentelijkheid jegens God voor de wonderbare wijze, waarop wij bevrijd zijn geworden. Zeker, er zijn verliezen geleden. Er is hier en daar schade veroorzaakt. Doch hoeveel malen erger had het niet kunnen zijn! In Friesland zagen wij den snoden vijand de benen nemen. En hoe klopte ons hart van warme dankbaarheid en blijde verwachting.

De Duitser roofde machines, materialen, schepen, vee, landbouwwerktuigen, locomotieven ,spoorwagons enz. enz., zodat de verslagen beestmens een totaal ontredderd en verarmd Nederland moest achterlaten of overgeven. Er is in de laatste vijf jaar verschrikkelijk veel kapot gemaakt. Een grote chaos werd er geschapen. We durven er niet aan denken wat er gebeurd zou zijn, wanneer de bevrijding nog een half jaar op zich had laten wachten, en we bevrijd waren geworden b.v. in November van dit jaar......

't Is nu drie maand geleden, dat de vrede aan ons volk werd herschonken. En wat is er niet al geschied. We zijn bevrijd!! Geen jacht op mensen meer. Geen moordpartijen meer door de vuurpeletons. Geen uithongering meer van millioenen Nederlanders. Geen slavernij met duivelse onderdrukkingsmethoden. Geen knechting van gewetens. Geen . . . och, waarom zou ik zo doorgaan? We eten weer heerlijk wittebrood. En wat kunnen we al niet weer krijgen op onze bonnen! Op zeer vele plaatsen is weer electrische stroom. Gas begint te komen. Trams beginnen weer te rijden. Autobusdiensten worden heropend. Er rijden weer enkele treinen. Je kunt je vrij op straat begeven. Je mond wordt niet meer gesnoerd. Het licht mag weer uitstralen. Ja, wat kun je en mag je al weer niet.

En nu heb je vacantie...... Verleden jaar reden er nog „voldoende" treinen. Althans veel meer dan op het ogenblik. Doch wat een verschil met verleden jaar! 't Is nu *vrede*. De crisis is voorbij. Herstel van krachten is ingetreden. We mogen goede moed houden. Daarom willen we ons als Christenen *niet* scharen in de rijen van de mopperaars. We willen de handen aan de ploeg slaan en vooruit zien.

Vacantie en vrede.

't Is zes jaar geleden, dat we ook vacantie hadden, terwijl het nog vrede was. Heel spoedig daarop brak het onweer los. Dat geschiedde niet onverwachts. Al lang was er de dreiging. Aan ontkoming viel ten langen leste niet meer te denken. Toen volgden vijf à zes lange bange jaren. Máár — ze gingen voorbij. Goddank!

Weer brak de vacantietijd aan. Doch nu geen zwaar gebrom van luchteskaders, die Duitse steden aanvallen. Geen voorbijsnorrende wagens met het gehate hakenkruisvlaggetje er op. Geen spoorwegrijtuigen met het bekende papierke op het raam: Nur für deutsche Wehrmacht. Nergens meer bordjes: Verboden voor Joden. Geen stumperige en toch zo misdadige landwachtmannen. Geen Duitse noch Nederlandse S.S. De uniformen van de vijanden van ons volk zijn van de straat verdwenen. Geen groene politie, geen razzia's. Verduisteringsbepalingen zijn opgeheven. De bordjes van luchtbescherming kunnen gerust van de huizen verwijderd worden. Geen angst meer, dat men te laat binnen is. En er is nog veel meer, waardoor wij telkens weer aan de vrede herinnerd worden.

Dit alles stemt tot grote dankbaarheid jegens God. Daarom mógen we niet mopperen, wanneer er hier en daar nog stagnaties plaats vinden, wanneer we ons nog enig of misschien veel gerief moeten ontzeggen, wanneer het economisch leven niet gemakkelijk op gang kan komen, wanneer het blijkt dat aan de herstelmaatregelen heel wat onvolmaaktheden kleven.

We zien weer kampeerders, bepakt en gezakt. Er wordt wéer aan sport gedaan. Verenigingen en gezelschappen zien we op allerlei vehikels van vervoer een dagje de natuur intrekken. Er worden vaderlandse liederen gezongen. Ook wel godsdienstige verzen. Doch niet zo dikwijls. Je ziet, vooral in Friesland, de zeilboten over het water scheren. De watersport herleeft. Wedstrijden worden weer gehouden. Dezer dagen zagen wij bij Eernewoude zo'n wedstrijd in het hardzeilen.

Gisteren kerkten we in Groningen. 's Morgens woonden we in een overvolle kerk een doopdienst bij en 's middags luisterden we met veel zegen naar de prediking van één onzer studenten.

O, laten we toch dankbaar zijn, wanneer het leven ons gespaard bleef. En laat ons denken aan die velen, die dierbaren betreuren of nog in grote onzekerheid leven omtrent geliefden, van wie ze nog steeds niet hoorden.

Het is vrede, maar de oorlog heeft diepe wonden geslagen in ons volk. Overal zien we de lidtekenen van een vreselijke tijd. In vele gevallen zal de heling lang op zich laten wachten.

Vrede en vacantie. We zien en horen veel, dat ons stemt tot dankbaarheid, maar ons ook noopt tot zelfinkeer. die dit jaar niet van een vacantie zullen Bovenal zij ons gebed gedurig voor hen, kunnen genieten.

d.H.

Uit ons Uniebureau:

Van de Unie van Baptiste Gemeenten in Engeland en Ierland ontving ik onderstaand schrijven. Gaarne heb ik de gevraagde inlichtingen verstrekt.

De Baptisten hier te lande verheugen zich allen over het feit, dat uw land nu eindelijk bevrijd is van de wreedheid van de boze Duitse overheersing en dat uw volk opnieuw zijn erfdeel van vrijheid aanvaard heeft.

Gedurende deze jaren, waarin het ons onmogelijk geweest is met U in aanraking te komen, zijn onze gedachten steeds bij U geweest. Wij hebben gebeden, dat U zich bewust mocht zijn van Gods tegenwoordigheid en kracht, en dat Hij de leden van onze Baptiste Gemeenten in uw land zou behoeden en bewaren. Wij danken God met U, dat Hij in Zijn genade de plannen van de Duitsers heeft verijdeld en hun macht heeft vernietigd. Het is een verheugende gedachte voor ons, dat bij dit streven uw natie aan onze zijde heeft gestaan.

Wij bidden dat aan ons allen in onze Gemeenten en aan onze staatslieden, wijsheid en leiding gegeven mogen worden, opdat in de komende dagen en jaren de grondslagen van een duurzame vrede mogen worden gelegd in rechtvaardigheid, waarheid en vrijheid.

Ondertussen zenden wij onze Christengroeten van de Baptiste Gemeenten hier te lande aan die van uw land en zien verlangend uit naar gelegenheden tot hernieuwde gemeenschap in aanbidding en in dienst. We zullen gaarne de toestand van uw gemeenten en leden vernemen en verder al het andere nieuws, dat U ons verstrekken kunt.

Moge de rijke zegen van God den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest met al uw gemeenten zijn, nu en in de komende dagen.

Met hartelijke persoonlijke groeten,

w.g. Rev. M. E. Aubrey.

Gemeentenieuws

NIEUW-WEERDINGE laat U weten, dat zij zich nog steeds verheugt in de „bevrijding". Oorlogshandelingen hebben hier niet plaats gehad, zodat wij geen schade aan onze gebouwen enz. hebben geleden.

Alle jonge mannen zijn behouden uit Duitsland teruggekeerd; enkele vrienden der gemeente hebben daar het leven gelaten en over enigen verkeren we nog in het onzekere. Geve God dat ze spoedig behouden mogen terugkeren.

Het gaat ons als gemeente goed; jeugdwerk, dat was stilgelegd, is direct weer begonnen. 22, 23 en 24 Juli hebben gezegende Ev.samenkomsten gehad. Ds. Huizinga bracht met volle overtuiging het heerlijke Evangelie. Vier jonge zusters kwamen tot het geloof.

29 Juli mochten we een zuster, die jaren buiten de gemeente had geleefd, op haar belijdenis weer opnemen. Wij zijn dankbaar voor deze zegeningen en bidden dat de Heer ons ook in de toekomst rijkelijk wil zegenen.

Met h. br. groet.

De Secr.

Utrecht, 3 Aug. 1945.

Waarde broeders en zusters,

Zoals in vele andere gemeenten het geval is geweest, heeft ook onze gemeente de laatste twee jaren weinig naar buiten gewerkt. Door de steeds gehouden razzia's werden de samenkomsten matig bezocht. Ook het jeugdwerk lag zo goed als stil. Gelukkig is er nu weer verandering gekomen. De samenkomsten worden beter bezocht en het jeugdwerk gaat ook weer goed. De Vereniging Zusterhulp vergadert ook weer. Zij wachten op grondstoffen voor het maken van kleding.

Een jonge zuster is om het leven gekomen bij een bombardement van een ziekenhuis alhier.

Op één na zijn alle jonge mannen uit Duitsland teruggekeerd. Br. Zerbst is het laatste jaar veel ziek geweest en kon de diensten niet steeds waarnemen. Br. Hophuis van Geldermalsen heeft ons steeds trouw met het woord gediend. Hij heeft ook veel moeilijkheden gehad om naar ons toe te komen, vooral wat betreft het oversteken van de Lek. Gelukkig is hieraan een einde gekomen. De vervoersgelegenheid brengt echter veel bezwaren met zich mede. Alles moet nog per rijwiel geschieden.

Nog zij vermeld, dat br. Zerbst en echtgenote op 19 Aug. '45 hun 25-jarig huwelijksfeest zullen vieren. Die dag zal voor hen naar wij hopen niet onopgemerkt voorbijgaan.

Nu broeders en zusters, wij gaan weer moedig voorwaarts met het oog naar boven, vanwaar *onze hulpe komen* zal.

De Secretaris:

H. JANSEN.

Leeuwarden, 6-8-'45.

Maandagmorgen.

Het spijt ons wanneer u ons weekblad nog niet als vroeger op Vrijdagmorgen ontvangt. Ik belde zojuist den drukker op en vertelde hem, dat ik nog steeds zat te wachten op het laatstverschenen nummer. Hoeveel langer zullen de Wester- en Zuiderlingen geduld moeten oefenen. Laten we de schuld geven aan de slechte postverbindingen. Maar 't zal beter worden. Er rijden weer treinen. De Zeeuwse wapenspreuk wordt waar: wij worstelen en komen boven. In Harlingen, waar wij de Zondag doorbrachten, brandden gisteravond bij de bruggen de electrische lampen. 't Leek wel feest.

Er liggen een paar nieuwe verschijningen voor mij. De gemeenten in Twente zijn met De Boodschapper uitgekomen. Formaat als De Christen. We lazen de krant en wanneer het de bedoeling is met elkaar als Baptisten in nauwer contact te komen en elkander te stichten, dan kan men met dit blad dat doel wel bereiken. Wil men ook de buitenwereld interesseren, dan helle men een beetje naar De Zaaier over, zoals wij ons die in de toekomst voorstellen: oude waarheden in moderne taal en voorbeelden. Overigens: het blaadje ziet er best uit en wensen het van harte een voorspoedige tocht door het land van hei en katoen.

Rotterdam-Zuid kwam met De Klopper. Een nieuwe naam en een goed geluid. Twente verschijnt om de veertien dagen, Rotterdam vermoedelijk eens per maand en dan met tien bladzijden, in waarheid even groter dan ons weekblad. Het geheel is fris, frank en vrij. Als het copieerbureau nu ook nog voor een duidelijkere uitgave zorgt, zal ieder Baptist en ook niet-Baptist met vreugde De Klopper lezen.

Nu zien we nog met spanning uit naar de nieuwe Zaaier. En zal *het* weekblad er nu niet onder gaan lijden? Geen sprake van. Ieder onzer wil immers weten, hoe het aan de zee en bij de mijnen en in de venen gaat. De redacteuren zijn misschien nog niet helemaal op streek, maar dat leert wel weer. God geven ons allen een open oog voor de nieuwe tijd en voorts veel tact om de aloude tijding met vreugde en kracht te brengen.

Met hartelijke groet,

HUIZINGA.

ATTENTIE!
Zendt Uw copie voor ons nummer van 17 Aug. a.s. zo spoedig mogelijk aan mij.
p.a. GORTER, Markt, Workum

Red.

Uniecontributie

De wetenschap dat onze Unie-administrateur br. Koning nog niet teruggekeerd is uit zijn gevangenschap in Duitsland is wellicht ook mede van invloed geweest op het niet-betalen der Unie-conributie — en andere gelden — door de verschillende gemeenten. Onze Uniekas is echter meer dan ooit ook deze gelden benodigd. De penningmeesters der onderstaande gemeenten worden dan ook dringend uitgenodigd de verschuldigde gelden te storten of over te boeken op Postrekening no. 49453 ten name De Twentsche Bank N.V. Ter-Apel, onder vermelding: „contributie ten gunste Unie, gem. van ged. Christenen in Nederland". Zendingen per postwissel adresseren aan P. de Boer, Oude Weg 21, Ter Apel.

Broeders, wij moeten voort. Als het kan beter dan tevoren, maar daarvoor is ook geld nodig. De „oude" saldi zijn, wegens afwezigheid van br. Koning, tijdelijk niet te gebruiken. Nieuw geld moet er komen. Velen wachten op betaling. Daarin moet voorzien worden. Ook al de andere gelden, bestemd voor onze Unie, moeten nu ten spoedigste opgezonden worden. Denk er aan, niet storten of gireren op de oude Postrekening van br. Koning, want daaraan kunnen wij niet komen. Voor het ontplooien van activiteit is in deze bedeling altijd nog geld nodig.

Met broederlijke groeten,

P. DE BOER.

1ste halfjaar: 1-4-'44—1-10-'44:

Almelo f 49.38, Apeldoorn f 55.—, Arnhem f 36.88, Drachten f 36.25, Enschede f 77.50, Emm.-Erfscheidenveen f 171.88, 2e Exloërmond f 95.63, Hengelo f 226.25, Hoogezand f 69.38, Siddeburen f 23.75, Sneek f 83.13, Stavoren f 53.13, Ter-Apel f 59.38, Treebeek f 64.38, Zandbulten f 50.63.

2e halfjaar: 1-10-'44—31-3-'45:

Almelo f 49.38, Amsterdam f 121.25, Apeldoorn f 55.—, Arnhem f 36.88, Delfzijl f 100.—, Deventer f 51.88, Drachten f 36.25, Enschede f 77.50, Em.-Erfscheidenveen f 171.88, 2e Exloërmond f 95.63, Foxhol f 62.50, Groningen f 413.75, Haarlem f 97.50, Harlingen f 85.—, Haulerwijk f 48.13, Heeg f 11.25, Hengelo f 226.25, Hoogezand f 69.38, Leeuwarden f 149.38, Muntendam f 153.75, Nieuwe Pekela f 87.50, Rotterdam (Centrum) f 42.50, Siddeburen f 23.75, Sneek f 83.13, Stadskanaal f 256.88, Stavoren f 53.13, Ter Apel f 59.38, Treebeek f 64.38, Zandbulten f 50.63, Workum f 23.75, Utrecht f 64.38.

De E.C.U.?

Ja zeker, die leeft ook nog en werkt nog en doet haar best om straks een geheel nieuwe campagne te beginnen. Ook in de oorlogsjaren ging onze arbeid door en waarlijk niet zonder vrucht. Na de bevrijding van ons vaderland kwamen zo geleidelijk de berichten binnen. De ene post of broeder na de ander meldde zich en steeds weer waren het dezelfde klanken, n.l. van ongebroken moed en vertrouwen. Alles bij elkaar geeft het ons hoop voor de toekomst.

Waarom zou ik U niet eens iets laten horen van wat onze broeders zelf schrijven? Ziehier een gedeelte uit een brief!

„Ik ben een nieuw offensief begonnen. Zondag heb ik ieder gezin een papiertje meegegeven, waarop ik in grote letters had getekend: *„Onze Gemeente een biddende Gemeente! Ook Uw gebed hoort daarbij.*" Ik heb de broeders en zusters verzocht dit briefje tussen de spiegel te willen steken, omdat de mens zoveel in de spiegel kijkt en omdat de beste spiegel voor ons geestelijk leven het gebed is. Ik ben van plan de Gemeente elke week een motto te geven. Ik wilde zo graag dat de Gemeente meer dan ooit een Gemeente mocht worden, gedragen op biddende handen."

Tot zover een van onze jonge broeders, die voor de E.C.U. werkt, tot zijn studie zal beginnen. Geeft zoiets geen hoop voor de toekomst? Biddende jonge mannen moeten wij hebben, vol vuur en ijver voor de arbeid in het Koninkrijk Gods en biddende gemeenten, die achter deze jonge mannen staan. Ik geloof, dan zal God ons zegenen, zo gaan we een heerlijke toekomst tegemoet. Laat ons bidden en dan grote dingen verwachten van onzen Heiland. Broeders en zusters, vergeet onze arbeid niet. Gedenkt onze vacante gemeenten, onze kleine kringen en alleenstaande broeders verspreid in ons land. Moge de Here ons een rijke oogst van zielen geven. Strijdt met ons in de gebeden.

Binnenkort hopen we meer van ons te laten horen.

G. W. TIJMAN, secr. E.C.U.

Beroepingswerk

Aangenomen naar Groningen (2e pr.pl.): Ds. G. Vegter te Stavoren, naar Eindhoven: Ds. F. E. Huizinga, Leeuwarden, pred. in alg. dienst, die bedankte voor Heerenveen.

Beroepen te Harlingen: Ds. G. Visser te Muntendam.

N. B. J. B. Zendingsactie Angst of Liefde.

Angst is een slechte en liefde een goede raadgeefster. Het verslag in de Christen van 20 Juli over de binnenlandse zendingsreis naar Workum bewijst dit. De Kerkeraad van de Ned. Herv. Kerk te Workum lijdt aan angst, terwijl onze pioniers en „Bethel" aldaar zich laten leiden door de liefde, 1 Cor. 13. Ja, als er gearbeid wordt naar 2 Cor. 5 : 14 „de liefde van Christus dringt ons", dan worden de tegenwerkingen glansrijk overwonnen.

Op godsdienstig gebied geschiedt wel meer het werk uit angst, ook het offeren wel. Angst voor het zieleheil, angst voor den Groten Meester, die rekenschap vragen zal. Angst is ook hier een slechte raadgeefster, omdat het gebrachte offertje dan de valse rust brengt en die bestendigt. Maar, Gode zij dank, kunnen wij, voorzover mensen dit peilen kunnen, zeggen, dat de offervaardigheid voor onze N.B.J.B.-zendingsactie gedreven wordt door de liefde, welke zeker bij het merendeel der vrienden een vrucht is des Geestes, Gal. 5 : 22. Daarom zijn ook de resultaten zo verblijdend.

De thermometer stijgt van f 236.84 tot f 1056.79, door Stavoren f 42.50; Muntendam, ererondje f 25.86; Heerenveen f 23.50; Utrecht f 14.—; Nw. Pekela f 40.48; Nw. Weerdinge f 8.55; Eindhoven f 50.—; Sneek f 64.—; Stavoren f 12.28; Drachten f 14.—; Amsterdam met ererondje f 104.02; Groningen f 196.71 en Bijbelklas f 3.12; Foxhol f 27.—; Treebeek r 46.95; Emmer Erfscheidenveen f 11.98; Hengelo f 135.—.

De liefde van Christus dringt ons. Belemmeringen wijken, mede dank zij onze N.B.J.B.-zendingsactie. De actie, die de mogelijkheden vermeerdert om ons volk uit de geestelijke angst te brengen tot Zijn wonderbare liefde!

Met hart. groet: „Spek de bus"!

Uw vriend
G. PLANTING.
A'dam, Lutmastr. 170, giro 223785.

Gode dankbaar en zeer verblijd geven we kennis van de geboorte van een Zoon en Broertje die we

CORNELIS

noemden.
Delfzijl, 30 Juli 1945.
Afwateringskan. B 602 B
A. Pleijzier
M. Pleijzier-Woldendorp
Jan

Ondergeteekende deelt mede dat zijn geliefde Echtgenote en Moeder

ANTJE DE BOER

in de nacht van 17-18 Maart in de slaap door den Heere is opgeroepen in de ouderdom van 79 jaren en 3 maanden na een gelukkige Echtvereniging van bijna 53 jaar. De zekerheid dat haar plaats was bereid is ons tot rijke troost. Lied 5 van de bundel Joh. de Heer

Hollum A,
L. de Boer
Amsterdam
J. de Boer
E. de Boer-Wurman
L. de Boer
R. de Boer
en Kleinkinderen

Vrijdag 17 Aug. 1945 No. 2755 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

AAN ZEER STILLE WATEREN

Gij zijt het licht der wereld.

Matth. 5 : 14.

Wij bevinden ons in de greep van de tijd; van deze, onze tijd. Onze wereld heeft ons vastgegrepen en sleurt ons mee.

Wij zien naar het leed der wereld. Vijf jaren van lijden liggen achter ons en nog om ons. Wij waren geen toeschouwers als bij een groot drama, dat ons ontroerde. Wij hebben geleden onder oorlogsgeweld en verdrukking. Daarenboven drukte ons het verdriet der schare, die niemand tellen kan. Wij werden overweldigd en worden dat steeds weer.

Wij zien naar de machten der wereld. Vliegtuigen zwermen met dodelijke lasten langs het zwerk. Tanks denderen oorverdovend en onweerstaanbaar over wegen en velden. Van alle tong en taal lopen er millioenen in uniform. Gespannen zien en luisteren we naar Washington, Londen, Moskou en Potsdam.

Wij zien naar de ontreddering en verwildering, op elk gebied en haast nergens speuren we een positieve levenshouding en levensstijl. Het beangstigt ons wanneer we zien hoe nu geleefd, gegokt, gehandeld en gedanst wordt. We kunnen het niet begrijpen en we kunnen er niet tegenop. De wereldmallemolen draait razend rond.

Wij zien naar de toekomst der wereld en vrezen, dat deze vrede, bezig geboren te worden, bruut gedood zal worden. Dat we slechts een rustpauze hebben, een intermezzo. Zou nu het onweer werkelijk afdrijven?

En zo bevinden we ons in de greep van deze onze tijd. Wij zijn zijne gevangenen en onmachtig ons te verheffen. De trein raast voort en wij, de passagiers, sluiten de ogen met nog de ene hoop, dat straks de kolen op zijn en de wagens ergens tot rust zullen komen. En anders...... het einde.

„Gij zijt het licht der wereld."

Zonder verheffing en aarzeling werden deze woorden gesproken door dien Enen tot die weinigen.

Broeders, gij zijt de hoop der heidenen.

Niet de geleerden zijn of geven dat licht.

Niet in de goede wil der duizenden is het licht.

Niet de angst voor een herhaling van de hel noch het verlangen naar een betere wereld geven het licht.

Gij zijt het. Elk ogenblik, door alle tijden. Want gij zijt kinderen van God, Die liefde is, Vredevorst en Vader der eeuwigheid. Hij geeft u Zijnen Geest en de woorden Zijns Zoons. Met Hem moogt gij wandelen gelijk de gelovigen aller tijden. Hij schenkt ons de gemeente, waarin wij de ware broederschap openbaren en eenheid, vrede en liefde. De gemeente is de hoop der wereld. Op haar zijn de ogen der millioenen vol verlangen gericht. Buiten die gemeente geen heil voor ons. De gemeente kan nu nog eenmaal tonen, dat zij verheven is boven alle scheidsmuren en dat zij één lichaam is onder het éne Hoofd, één kudde van den énen Herder. Nu zal in de wereldnacht het licht der gemeente moeten stralen. Het licht der waarheid en de liefde. Tenzij dan dat haar licht gedoofd is en de lamp geblust. Tenzij dan dat de wereld haar inderdaad gegrepen heeft en zij meevaart in de laatste tocht.

„Gij zijt het licht der wereld."

Wat moeten wij dan doen?

Schijnen. Schijnen. Ononderbroken. Openbarend, veroordelend, reddend.

Het wordt niet opgemerkt. Wij staan wel aan de weg en zwaaien met onze rode en witte lamp, maar in vaart trekt de optocht schallend verder.

Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen *blijven*.

Wij zijn het licht der wereld.

Maar zo niet, dan kom Ik tot u en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen.

HUIZINGA.

Maandagmorgen.

Ter-Apel

Daar staat de oude kloosterkerk,
Omringd van somb're eiken
en lichte beuken.
Roerloos, sterk.

De zon heeft eeuwen lang haar stralen,
de wolken ook hun last,
op 't brede dak
doen dalen.

Er is verweg geronk van veel motoren.
Hier zingt en slaat de vink
voor allen, die het
kunnen horen.

Groot is de stilte en stil mijn hart:
Gods werk houdt stand en tart
de stormen en de stromen.
Hij was, Hij is en Hij zal komen.
De volken spoeden voort en zijn niet meer,
maar eeuwig is Hij God, de Heer

Ik groet u oude kerk, zo sterk;
gij zult nog staan door vele eeuwen.
Straks scheen de zon, nu ruist de regen.
Uw rust is reeds Gods bron met grote zegen.

DE ZWERVER.

Gemeentenieuws

ALMELO. Zondag 5 Aug. 's Morgens een kerk vol belangstellenden voor de doopbediening, die aan twee broeders en twee zusters voltrokken werd. Ds. Hooghwinkel sprak bij deze gelegenheid naar aanleiding van Matth. 3 de verzen 13 tot en met 17, waarin ons beschreven wordt hoe Jezus ons is voorgegaan in de doop. 's Middags werd door de gemeente het Avondmaal gevierd, waar de vier nieuwe leden een hartelijk welkom in de gemeente werd toegeroepen door den voorganger. Zo als uit bovenstaande blijkt, geeft de Heer ons veel zegen, want ook voor de volgende maand hebben wij reeds weer doopcandidaten. Ook komen de laatste maanden verschillende broeders en zusters, die lange tijd in andere kringen hebben vertoefd, weer tot ons terug en vragen opname aan. Het jeugdwerk zoals Zondagsschool en jongelieden gaat uitstekend. Wij zijn dankbaar voor de vele zegeningen, die God ons steeds geeft en heerlijk is het te mogen weten dat wij op meer zegen mogen rekenen als wij daarom bidden en wij ons zelf stellen in dienst van den Heer.

Met hart. br.gr.,
Namens de Gemeente:
B. DE ROO, Secr.

N.B. Het adres van den penningmeester der Bapt. Gem. te Almelo luidt: H. Kosters, Maardijk 98, Almelo.

AMSTERDAM. We hadden hier j.l. Zondag weer een doopdienst. Bij deze gelegenheid was het kerkgebouw reeds vroeg bezet, zodat de laatkomers moeite hadden om een zitplaats te vinden. Enkelen namen zelfs met een staanplaats genoegen.

Het onderwerp was uit Psalm 77 : 12: „Ik zal de daden des Heeren gedenken". De spreker, br. F. Goesinne, bepaalde de aanwezigen bij de benauwdheid van Asaf, zolang hij met zich zelf bezig was, totdat hij de daden des Heeren ging gedenken. Doop en Avondmaal leggen beide getuigenis af van de daden des Heeren.

Na deze prediking werden een broeder en een zuster door Ds. Planting gedoopt, waarna een hartelijk „Welkom" volgde bij de tafel des Heeren, waarbij het getal deelnemers ditmaal bijzonder groot was.

W. V., Secr.

ZANDBULTEN, Aug. 1945. Het is ons een groot genoegen dat we elkander langs deze weg weerd mogen begroeten. Onze Heer begeeft en verlaat ons niet, al waren de tijden, die achter ons liggen, zwaar. Onze gemeente gaat nu ook weer van stapel ondanks vele moeilijkheden. Er is weer een zangvereniging, waarvoor zich een 20-tal meest jonge mensen hebben opgegeven, opgericht. Onze voorganger br. Baptist mogen we nu ook weer geregeld in ons midden hebben na een tijd van onderduiken. God onze Heer heeft hem voor ons gespaard. Moge ook onze Vader hem voor onze gemeente maar tot een rijke zegen stellen in de toekomst. Ons werk hier in onze plaats heeft veel geleden in de bange dagen die achter ons liggen, maar we bidden om nieuw leven.

We doen ook langs deze weg een beroep op al onze gemeenten in ons vaderland, om voor ons tot onzen Vader te gaan, opdat ook in onze omgeving nieuw leven moge gezien worden.

In Mei hadden we een herdenkingsavond van het ontstaan der eerste gemeente in ons land. Deze avond was ons kerkje goed bezet; er waren velen gekomen om hier eens wat meer van te horen en velen zijn wel voldaan naar huis gekeerd. Het was ook een mooie avond.

En nu rest me nog mededeling te doen van het treurig bericht, dat een onzer broeders in Juni uit Duitsland ontving, namelijk br. Jan Adema. Zijn zoon is niet teruggekeerd, maar we weten dat hij bij zijn Heer en Heiland is, volgens zijn eigen getuigenis. Moge ook dit de familie tot een rijke troost zijn.

Met broedergroet,
Namens de gemeente:
N. L., secretaris.

KAMPEREN DANSEN FILM.

Dat er veel verandert sinds 1940 behoeft geen betoog, en dat wijzelf ook veranderd zijn wilt u misschien ook ook nog wel toegeven, en d.i. in 't bijzonder het geval met den jongemens. Daarom is dit opstelletje meer voor onze N.B.J.B.-ers; maar de ouderen mogen het natuurlijk ook wel lezen.

De jongemens van 1945 heeft heel andere problemen als de jongemens van 1940. Geen wonder, de oorlogsjaren zijn toch wel in 't bijzonder moeilijk geweest voor de rijpere jeugd, nietwaar? Over het algemeen is de jongemens veranderd, de donkere jaren hebben inderdaad een stempel op hem gedrukt, of hij nu ondergedoken is geweest, gewerkt heeft in de illegaliteit of in Duitsland was, dat doet er niet toe, de jaren van terreur hebben hem rijp gemaakt en tevens geplaatst voor vele vragen, waarop we direct nog geen antwoord kunnen vinden. Veelal staat hij momenteel vreemd tegenover het gewone leven en moet met moeite z'n plaats daarin weer vinden of terugvinden. Maar daarover wil ik het nu niet hebben. Bovenstaande problemen wil ik graag eens in 't kort met de jongelui bespreken, want die staan wel in 't brandpunt van de belangstelling.

a) Kamperen. Dat is iets, waar de jongemens om schreeuwt en gelukkig zijn verschillende jeugdafdelingen zelf al aan de slag gegaan om een kampweek te organiseren. Bravo jongelui, zo moet het en geloof maar dat dit punt de volle aandacht en ook de sympathie van de jeugdraad heeft. De raad hoopt van harte, dat hij de volgende zomer goed uitgewerkte plannen in dezen heeft; dat was ons nu nog niet mogelijk door de slechte communicatie e.d.

Maar...... in de schreeuw om kamperen beluister ik iets, n.l. alsof alleen ons jeugdwerk te helpen zou zijn met kamperen en alsof we nu daardoor met één slag Neerlands jeugd onder onze vanen zouden krijgen en helpen. Neen vrienden, dat is niet zo. Kamperen is goed, is nuttig en noodzakelijk misschien, maar we willen nooit vergeten dat we de jeugd van Nederland alleen maar helpen kunnen door hen den Christus te brengen. Jezus alleen, Hij kan en wil de Leidsman zijn van den jongemens en de jeugd van Nederland zal aan Zijn voeten alleen maar volle bevrediging vinden.

b) Dansen. Hè, zo'n werelds woord in een Christelijk weekblad en nog wel in onze Christen. Ja, 't is wel erg, vindt u ook niet? Maar het moet vandaag maar, want het is een jeugdprobleem. Door de omgang van onze jeugd met de bevriende weermacht van de bondgenoten hebben ze gehoord, dat Baptisten van Amerika en Engeland wel dansen en ze vinden het maar wat stijf en ouderwets dat het bij ons niet mag. Ook van onze N.B.J.B.-ers hebben zich als vrijwilliger gemeld en die zullen nu straks in Amerika of Australië hun opleiding ontvangen. „Dan moet ik mij toch schamen als ik niet dansen kan", zei iemand van de jongeren tot mij. Ja, dan zal het toch het beste zijn om je maar eens te schamen, beste vriend, want we mogen den broeder en natuurlijk ook de zuster niet ergeren, hè?

Dansen; wie danst niet! Alles danst, 't is een manie, 't is om van te......... ja, vul nu zelf maar in, 't is om onpasselijk te worden; waar of niet? N.B.J.B.-ers hebben andere idealen en hogere aspiraties, nietwaar?

c) De film. Ook dat zal de volle aandacht van de jeugdraad moeten hebben; ook hier zal een taak voor hem liggen om de jeugd van ons voor te lichten en in goede banen te leiden. Nu

die voorlichting er echter nog niet is, is het voor vele jongemensen een probleem: wat mag in dezen en wat mag niet?

Ik zou zeggen vrienden, want hierover is het laatste woord nog niet gesproken, wil nu denken aan het gebod der liefde en der ergernis. Weest in dezen uiterst voorzichtig, want voorzichtigheid is in dezen wel geboden hoor.

Zeker, jeugd steigert en jeugd heeft haar problemen, een paar heb ik maar even aangeduid, we hopen er straks in ons jeugdorgaan (wanneer verschijnt het weer?) nog afzonderlijk op terug te komen.

Ik heb ze hier even willen signaleren, opdat de ouders deze problemen met hun kinderen kunnen bespreken. Opdat we allen samen aan Jezus' voet mogen neerknielen en daar kinderlijk zullen vragen: „Heer, wat wilt Gij, dat ik doen zal?"

Met hartelijke N.B.J.B.-groeten,

Uw Secretaris:

K. PRINS.

Veendam, 31 Juli 1945.

Wij werken mee

In de U.V.V.

(Unie voor Vrouwelijke Vrijwilligers).

Wie werkt mee? U? Waarom niet? Wat we dan eigenlijk doen?

Eén van de hoofdbestuursleden antwoordde op deze vraag: „Wat doen we eigenlijk *niet?*"

De U.V.V. beoogt:

1e. De morele en materiële welvaart te bevorderen, voorzover dit kan geschieden door samenwerking van Nederlandse vrouwen.

2e. Zij wil bij de Nederlandse vrouw het bewustzijn versterken van haar verantwoordelijkheid voor het welzijn van de gemeenschap.

De U.V.V. ontstond of is een voortzetting van het in de mobilisatietijd bestaande K.V.V. (Korps van Vrouwelijke Vrijwilligers). De stuwkracht van dit grote werk is Mej. Dr. Jane de Iongh. Vele landelijke bonden hebben de handen ineengeslagen en zo kwam men tot de „Unie".

Van deze bonden noem ik: Ned. Chr. Vrouwenbond, R.K. Vrouwenbond, Vereniging van Huisvrouwen, Boerinnenbonden, Sociaal Democratische Vrouwenclubs etc.

De U.V.V. heeft momenteel al meer dan 200 afdeelingen met platselijke besturen. Er bestaan vier diensten:

1. Sociale dienst; 2. Huishoudelijke dienst; 3. Verbindingsdienst; 4. Administratieve dienst.

Sociale dienst: helpen bij de repatriëring; eventueel bewakingsdiensten; werkt samen met N.V.H. en Interkerkelijke voedselactie en H.O.A. (Hulporganisatie Amsterdam); werkt in poliklinieken.

Huishoudelijke dienst: Schoonmaken van huizen, hulp der huisvrouw, bereiding en verdeling van voedsel op grote schaal.

Verbindingsdienst: Autovervoer, rijwielbrigade en telefoondienst; ressorteert onder de verbindingsdienst; koeriersterswerk dus.

Administratieve dienst: Bureauwerk voor N.V.H. en M.G. tot een gesalarieerde kracht de plaats kan innemen.

***

Ergens in Nederland gaat een groep meisjes naar Arnhem. Het zijn meisjes uit een zeer verschillend milieu. Hier is Corrie, onderwijzeres bij het L.O., gebruikt haar vacantie op deze manier. De volgende — Rieka — dienstbode vermeldt de kaart; haar moeder werkt zolang bij de „mevrouw". *Zij gaat mee!*

Verder hebben we een fröbelonderwijzeres, een meisje, dat thuis wat in de huishouding helpt; een toekomstige sociale werkster, die vast praktijk gaat opdoen; een naaister, een verpleegster. U ziet, een zeer gevarieerd gezelschap.

Wat hebben we het druk. Je bent zo maar niet klaar! Voordat je in 't bezit bent van een overall en een strozak heb je al heel wat moeten praten.

We zijn ingeënt tegen typhus, paratyphus A en B (triplo-vaccin) en moeten een goede gezondheid genieten, allemaal 18 jaar oud of daarboven zijn. (Dit team varieert tussen 18 en 30 jaar).

Gisteravond ontvingen we de laatste instructies.

„Kanker niet, wees vriendelijk en opgewekt, en *pak aan!!*"

Oosterbeek zal het doel zijn. Wat wacht ons? Zouden er meer meisjes zijn, die hun handen vouwen en God vragen om hulp iedere dag? Die weten, dat we met God „grote dingen" kunnen doen?

(Wordt vervolgd).

Wij vonden een van onze jonge zusters bereid ons een en ander te schrijven over wat achter bovenstaande initialen staat. Zij gaat zelf met een aantal meisjes naar Oosterbeek (bij Arnhem), om daar ons volk in nood te helpen. De volgende keer hoopt zij te vertellen wat werk werd gedaan. Red.

Indrukken uit Frankrijk.

Zuchtend en krakend trekt de oude locomotief ons uit het station te Tongeren, met een slakkengangetje gaat het tot Tienen, daar zal de snel ons opnemen tot Brussel, om vandaar weer met een boemel tot Peruwelz te reizen. Het is ontzettend heet, als we op onze bestemming arriveren.

Mijn eerste indruk van het naar buiten fors en royaal uitgevoerd kerkje is: dit moet een schitterend kerkje zijn, doch wat een ontnuchtering voor wie binnen treedt. Zoveel zorg men aan het uitwendige besteed heeft, zo nonchalant is men voor het interieur geweest.

Van Peruweln gaat het de volgende dag naar Vieux Condé, een wandeling van 1½ uur. Hier vandaan gaat het per trein naar Lens, het doel van onze reis, want in laatstgenoemde stad zal de predikantenvergadering van Franse Bapt. Predikanten plaats hebben, waarheen wij op weg zijn.

Er ligt iets bekoorlijks in het overtrekken der grenzen. Men zegt wel eens dat grenzen denkbeeldige lijnen zijn. Voor mij zijn die echter niet zo denkbeeldig, want het valt den opmerkzamen reiziger direct op hoe groot het verschil is in gewoonten en gebruiken, om van de taal maar niet te spreken.

Na 3 uur sporen bereiken we Lens. Hevig geschonden is ook ditmaal deze stad, die in 1914 totaal plat gelegd werd, uit de strijd gekomen.

Midden in een half verwoeste wijk staat fors en ongeschonden het Baptiste bedehuis, waar wij drie dagen samen vergaderen zullen. Een interessant en sterk gevarieerd programma wacht ons. Zowel geestelijke als sociale vragen zullen onze aandacht eisen.

Nu wil ik u niet vermoeien met een lange reeks van u niets zeggende namen, slechts hier en daar een enkele worde mij toegestaan.

De vergadering wordt geopend door Ds. Coviaux met een medidatie over „Christus onze Meester". Prachtig tekent hij voor ons Jezus van Nazareth in Zijn omgang met mensen. Terwijl Hij ons wordt voorgesteld als ons voorbeeld.

Na een fijne bidstond worden we bepaald bij de huidige geestelijke toestand van het Franse volk. Scherp worden door den inleider de verschillende kanten belicht, opdat wij gemakkelijker een zuivere diagnose zouden kunnen stellen, want het grote doel van ons samenkomen was: hoe brengen wij dit volk het Woord, het levende Woord van God?

Op het behandelde volgt een levendige en vriendschappelijke bespreking.

Het hoofdonderwerp, dat ons de tweede dag wacht, gaat over de geneesmiddelen, die aangewend moeten worden tot redding der verlorenen. Ds. Brabant legt in een gloedvol referaat de middelen aan de vergadering voor. Alle nadruk valt op het Woord, dat ons van

God gegeven is en op de brengers van dat Woord. Hier vraagt de geleerde inleider eerherstel van den Evangelist. Hij doet het naar aanleiding van Ef. 4 : 11, en geeft aan de Unie ter overweging, om een aantal Evangelisten aan te stellen, niet aan hen ondergeschikt, maar boven hen staande. Hij beklemtoont dit op grond van de Schrift en vraagt de broeders te bukken voor het Woord.

Dit onderwerp lokt een uitgebreide discussie uit, waarin de voorzitter der Unie opmerkt, dat, indien men op het voorstel van Ds. Brabant ingaat, wel eens alle dominees opeens konden verdwijnen, om daarna als evangelisten weer op te staan.

De conferentie werd besloten met een voordracht van mej. De Coninck, die ons iets vertelde over het werk van de Cirnal, een organisatie van louter jonge mensen, die in de door de oorlog het zwaarst geteisterde gebieden werkt om de nood der bevolking te lenigen.

Dankbaar gestemd tegenover onzen hemelsen Vader, nemen wij na een driedaags verblijf in Lens afscheid van onze Franse geloofsgenoten, hen dankend voor hun gulle ontvangst.

Het naaste doel van onze reis is ditmaal Denain; aldaar vergadert de Franse Baptiste jeugd.

Hoe zal het bij hen zijn?

In één woord schitterend. Een laaiende geestdrift slaat uit de vergadering. Na het zakelijk gedeelte komen we tot het geestelijke en practische. Ook hier staat voorop: wat doen wij voor ons volk? Ook hier de bede: hier ben ik Heer, zend mij.

Voldaan en met aangename herinneringen keren wij huiswaarts; nieuwe banden werden gelegd en oude verstevigd.

Franse Baptisten zaaien, opdat ze de sikkel aan mogen slaan en maaien. Wij bidden hen Gods zegen toe en hopen, dat ze vrucht mogen zien op hun arbeid.

Het was goed bij hen.

H. SIKKEMA.

Losse schakels.

De wording. We zijn nu ruim honderd jaren oud. Ik bedoel met die „wij" het Baptisme in Nederland. Ofschoon begonnen met een theoloog waren we haast van de aanvang af een lekenbeweging. Dr. Wumkes schetst het Nederlandse Baptisme als een vrucht van de bijbel in de hand der kleine luyden. Het Baptisme was hier voor een deel uiting van behoefte aan reformatie der kerk. Met de kerk was men onvoldaan. Het was van de aanvang af niet de doop, die de gemoederen bezig hield. Dat te bedenken is ook voor ons, Baptisten van heden van betekenis. Het was het bezwaar tegen de Kerk als zodanig, dat er toe leidde dat men met haar in botsing kwam, zoals in Gasselte Nieuwveen of haar vermeed, gelijk in Amsterdam. Op de kinderdoop stuitte men eerst later. In zijn zoeken naar de Nieuw-Testamentische gemeente, die in de kerk zoek geraakt was, begon men steeds duidelijker het ongerijmde van de kinderdoop te voelen. Onze vaderen waren geen beeldenstormers. Bedachtzaam gingen zij voorwaarts. Niet gemakkelijk braken ze met hetgeen hun geleerd was hierbaar te achten. Maar de consekwentie was niet te ontgaan: bij de kinderdoop behoorde de Kerk en bij de gemeente, die zij wilden, behoorde de doop der gelovigen. Zo aanvaardden ze dan beiden: gemeente èn Doop.

In wording. Het Baptisme is geboren. Het is hier niet gekomen als een plant van vreemde bodem. Geen vreemdelingen hebben het in Nederland gepropageerd. Het is ontstaan uit de innerlijke behoeften van godvrezende zielen. Zij hunkerden naar gemeenschap en daarom zochten zij de Nieuw Testamentische gemeente. Zij deden dat onder protest tegen de Kerk met de aan haar gerichte bede, zich te herzien en naar Nieuw Test. voorbeeld te reformeren, óf: door haar te vermijden. Toen zij elkander gevonden hadden, was hun behoefte aan geestelijke gemeenschap vooreerst bevredigd. De kringen waren klein en de gaven weinigen. Daarom droegen de samenkomsten een huiselijk karakter en de vormen die men schiep waren niet erop berekend groot werk te dragen. Men ging niet verder dan de eisen van het ogenblik. Maar langzamerhand bleken andere levensvormen nodig. De gemeente, die niet meer in een huiskamer was onder te brengen, vroeg ook om uitlegging van haar organisatie. Men kan niet wensen dat de gemeente groeie tot duizend leden en tegelijkertijd verkeer en omgangsvormen dezelfde blijven als toen men nog met vijfentwintig mannen en vrouwen in een kamer of zaaltje vergaderde. De organisatie moet met de uitbreiding van de gemeente gevarieerder worden. Het werk eist een verdeling over meer personen. Niet ieder kan dan meer over alles worden ingelicht en alles beoordelen. De vertrouwensman komt naar voren; het gezag gaat zich concentreren, het ambt aan betekenis winnen.

L.

Vrijdag 24 Aug. 1945 No. 2756 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

AAN ZEER STILLE WATEREN

Bij Jezus in betrekking [1]).

Zoo iemand mij dient, die volge mij, en waar ik ben, aldaar zal ook mijn dienstknecht zijn. En zoo iemand mij dient, de Vader zal hem eeren.
Joh. 12 : 26.

Het kenmerk van ons dienen.

Men kan onmogelijk dienaar zijn en dienen, of men moet in persoonlijke verbinding staan met dengene, in wiens dienst men getreden is. Het is vooral die persoonlijke verhouding tot den werkgever, die in den „dienaar" en het „dienst" van onze tekst naar voren treedt. De woorden ademen bekendheid van nabij en eerbied. Is het Jezus niet altijd begonnen om die bekendheid van nabij en die eerbied?

Er is een hemelsbreed verschil tussen „knecht" en „dienaar" en tussen het dienen van deze beide.

De knecht ontvangt zijn opdrachten vaak van tussenpersonen als den voorwerker of den opzichter. Zijn heer is voor hem een grootheid, die hij zelden te zien krijgt. Hij verricht de hem bestelde arbeid automatisch of zuchtend, of automatisch-zuchtend en gaat daarna naar huis.

De dienaar daarentegen komt in persoonlijke aanraking met zijn heer en staat te allen tijde ter zijner beschikking. In zijn dienen heeft dat persoonlijk contact een hem geheel beheersende invloed.

Wat is ons dienen van Jezus? Zoiets als dat van een arbeider in een fabriek met enige duizenden employé's? Of bezit het al de warmte van de persoonlijke omgang en is Hij voor u een even grote realiteit als ge het voor uzelf zijt? Komt ge tot Hem om dagorders? Komt Hij tot u met een opdracht? Of om uw levensroeping te bespreken?

**
*

De plaats van ons dienen.

„Zoo iemand mij dient, die volge mij, en waar ik ben, aldaar zal ook mijn dienaar zijn."

Dus wij zijn Zijn dienaren. En de gevolgen van deze verhouding zijn onvermijdelijk: niet *wij* nemen het initiatief van onze gang, maar *Hij*.

Er zijn plaatsen, die Jezus met *al Zijn dienaren* bezoekt.

In mijn verbeelding zie ik Hem naderen. Hij richt Zijn schreden naar de Jordaan, waar Johannes den gewilligen de doop der bekering toedient. En tot mijn grote verwondering bemerk ik, dat Hij ook gedoopt wil worden.

„Laat nu af", zegt Hij tot den aarzelenden Johannes, „want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen."

Hij werd in het water begraven en rees uit het water en een stem zeide: „Deze is mijn geliefde Zoon, in denwelken Ik een welbehagen heb."

„Zoo iemand mij dient, die volge mij, en waar ik ben, aldaar zal ook mijn dienaar zijn."

„Maar...... maar...... maar!" zullen sommigen antwoorden. Is dat een woord, dat den dienaar past? Dient hij met dat woord niet veel meer zichzelf dan zijn Heer? Jezus heeft niet gezegd: „zoo iemand mij dient, die zegge: maar...... maar!" Hij heeft gezegd: „Zoo iemand mij dient, die volge mij......"

In mijn verbeelding zie ik andermaal Jezus naderen. Hij treedt op een tafel toe, die Hij heeft laten bereiden voor allen, die Hem dienen. De spijzen zijn symbolisch van:

de liefde Gods oneindig groot,
ver boven ons verstand,
die zondaars weer een weg ontsloot
Naar 't hemelsch vaderland.

Hij heeft aan deze Tafel een plaats gereserveerd ook voor die van Zijn dienaren, die menen, dat ze te slecht of te goed zijn. Hij zelf zit voor, en waar Hij is, zullen Zijn dienaren zijn. Zijt ge waar Hij is?

Maar de Heer heeft plaatsen, die Hij *met slechts weinigen* bezoekt.

Jezus ging indertijd naar Europa en wenkte een viertal mannen, waarvan Paulus de leider was, om als Zijn dienaar Hem op deze reis te dienen. Zij gehoorzaamden en we weten, wat Hij in de wereld door hen heeft tot stand gebracht.

Jezus toog naar de koppensnellers van de Bataklanden en zeide tot Nommensen: „Vergezel mij." Deze ging als Zijn dienaar mee en het is u bekend, dat het woeste kanibalisme aldaar heeft plaats gemaakt voor de Christelijke liefde en zelfverlochening.

Jezus toog naar *Tabitha*. Wat Tabitha is? Een eenvoudige instelling, die tot doel heeft jongedochters van Baptiste huize te helpen haar Heer te dienen als verpleegster, verzorgster, gemeentezuster, evangeliste. Zij wil allen, die door haar worden aangenomen, verenigen in een geloofs- en werkgemeenschap van zusters; in een zusterschap, waarin alle dingen, zowel geestelijke als stoffelijke, zusterlijk worden gedeeld. Zij wil een zusterschap wezen, die, rijk aan liefde en vreugde en kracht, een sprekende tegenstelling

[1]) Verkorte weergave van de predikatie, voorafgegaan aan de wijding van vier zusters van Tabitha tot diacones.

vormt met deze wereld, arm en droevig en geesteloos.

Het woord „dient" en „dienaar" van de tekst wordt in de grondtekst weergegeven door woorden, waarvan onze woorden „diaken" en „diakonie" en „diakones" zijn afgeleid. De mensen hebben van de diakones een kerkelijke verpleegster gemaakt. Het Nieuwe Testament zag in haar een Christus liefhebbende en door Christus geleide dienares.

Tabitha wil een tehuis zijn voor de diakonessen niet in de kerkelijke maar N. Testamentische zin van het woord; een tehuis dus voor dienaressen. De wereld moge het doelwit van haar streven dwaas vinden, wij gaan aan haar oordeel voorbij. Waarop het voor ons aankomt is of Jezus in Tabitha verblijf houdt. En Hij houdt er verblijf!

Hij wenkte verscheidene jongedochters van verschillende oorden van ons land om Hem te vergezellen. Sommigen weigerden; anderen zijn Hem een eindweegs gevolgd en daarna teruggekeerd; anderen zijn tot op dit ogenblik bij Hem gebleven.

„Zoo iemand mij dient, die volge mij en waar ik ben, aldaar zal ook mijn dienaar zijn."

***

Het loon van het dienen.

„En zoo iemand mij dient, de Vader zal hem eeren."

De Vader, niet *mijn* Vader.

Alsof Jezus daarmede zeggen wil: de machtige en eeuwige vaderwerkelijkheid, waarvan alle vaders op aarde in hun schoonste wezenstrekken slechts onbeduidende heenwijzingen zijn: *De* Vader.

Veronderstel dat onze kroonprinses in Mei 1940 door de Duitsers gevangen genomen en weggevoerd werd naar Duitsland en dat haar *één* dienaar toegestaan was om haar bij te staan. Veronderstel verder, dat deze dienaar met grote zelfverloochening en gevarenverachting blijk geeft van zijn trouw. Zal bij zijn terugkeer uit het oord van zijn ballingschap de Koningin hem niet vorstelijk belonen?

Zo doet een Koningin. Zo doet ook de Vader. Maar de Vader doet het intenser, grootser.

Jongedochters, die Jezus naar Tabitha zien gaan en van Hem de wenk ontvangen om mee te reizen, hebben niets te vrezen. *De* Vader zal ze eren.

J. W. WEENINK.

Van 't een op 't ander.

„Zal er in de toekomst iets terecht komen van de kerk in Duitsland, dan zal veel afhangen van de volken in de bezette gebieden. Eigenlijk ben ik hoopvoller over de houding der volken in deze landen dan over de houding der oorlogvoerende volken. Er is speciaal in Engeland een neiging tot een zeker nationaal farizeïsme, samenhangend met een sterk moralisme.

Eén ding staat vast: als wij het Duitse volk niet willen laten wegzinken in een volstrekt nihilisme, dan moet vroeg of laat de Duitse kerk weer worden opgenomen in de gemeenschap der Christelijke kerken. Vóór het daartoe komen kan, zal er eerst grondig en openhartig moeten gesproken worden over hun diepe schuld en hun grote dwaling. Eerst dan zal er een weg kunnen gevonden worden naar een nieuwe gemeenschap en een nieuwe toekomst. Voor de toekomst van Europa zal het van groot belang zijn, of inderdaad de kerk weer haar plaats terug krijgt in het volksleven."

Deze woorden werden gesproken door den secretaris van de Wereldraad der Kerken, dr. W. A. Visser 't Hooft.

Wij weten niet of er van de zijde onzer Uniecommissie reeds pogingen ondernomen zijn contact met onze geloofsgenoten in het naburig land te verkrijgen. Het is te begrijpen, wanneer men aarzelt het eerst de hand uit te steken. Men zou aan de andere kant kunnen indenken, dat wij wilden doen alsof er niets gebeurd was. Dat kunnen wij niet. Integendeel, wij zouden eerst eens met elkaar moeten praten, teneinde te ontdekken of bij onze broeders ook besef is van „hun diepe schuld en hun grote dwaling". Maar gesteld, dat deze houding bij hen aanwezig is, moeten wij dan wachten of en tot zij de vrijmoedigheid vinden zich tot ons te wenden? Moeten wij hen dan niet voor zijn en tonen, dat wij de woorden van Petrus kennen: Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie!? En zou de door ons bij hen gewenste houding niet, nog niet, gevonden worden, moeten wij dan zwijgen of ook dan gaan spreken, daarbij de hoop koesterend dat zij mogen speuren dat onzerzijds een offer der liefde gebracht wordt? Misschien dat een daad van onze kant hen brengt, waar zij naar onze mening moeten zijn.

Inderdaad van 't een op 't ander. Wat nu volgt heeft niets uit te staan met het voorgaande en het ligt me toch op de tong ook daarover iets te zeggen. Misschien moest het in de jeugdkrant staan, maar die is nóg niet herrezen. De oude dichteres Henriette Roland Holst heeft in een interview gezegd, dat één probleem haar bizonder benauwde: dat van de hedendaagse jeugd. „Sigaretten en lol", daarin zag zij het levensdoel van het gros der jongeren „vastgelegd". Heeft zij de spijker op de kop geslagen? Enigen zullen ontkennend antwoorden. Meerderen zullen zwijgen, enigszins onwillig. Trek de schoen, als hij past, maar aan. Ik rook zelf graag zo nu en dan, maar de vreugde begint er wel af te gaan, als je de slavernij om je heen ziet. Laatst trad ik een kerk binnen en ik liep door wolken van genot-zucht naar de kansel. Kortgeleden wilde ik een kerkgebouw verlaten en reeds zwierden over de avondsmaalstafel de blauwe dampen. Waar is de zelfbeheersing, de zelftucht? Moet er nóg een geheelonthoudersvereniging worden opgericht? Het uitkomen van een tabaksbon verwekt nog meer beroering dan de bekering van een ziel. Wij zijn met Paulus tegenstanders van hen, die zeggen: raak niet, smaak niet en roer niet aan. Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde en dient slechts tot bevrediging van het vrome vlees. Maar wanneer het wel aanraken en smaken tot volkomen kneveling van de wil voert, dan doet men beter ernstig te gaan bidden of God, Die in ons lichaam een tempel ziet, verlossen wil van den Boze, die met alle bereidwilligheid via een sigaret binnen wil komen. Wij veroordelen niet het genieten, wel de genotzucht. Het trekt het leven scheef en doet het doel: de ere Gods missen.

Juist een week geleden voerde de trein ons weer Workumwaarts, vaar we des avonds een openluchtbijeenkomst hadden. De andere morgen fietste ik naar Makkum om daar tweederde van de Zondag te blijven. In m'n gedachten rekende ik op negen toehoorders, zijnde ongeveer het getal der Baptisten. Er waren er meer dan twintig en met grote vreugde hielden we samen onze diensten, in de morgen en in de middag. Wanneer we nog wat langer in Friesland zullen moeten verblijven, omdat Eindhoven niet zo spoedig een woning kan vinden, hopen we elkaar weer te ontmoeten. Makkum heeft open deuren en harten. Des avonds vergaderden we in Bethel, het kerkje in Workum, dat bezet was. Vertelde ik u al, dat na de vorige samenkomsten een vrouw uit Koudum haar leven in de hand des Heeren gaf? Elke avond hadden we bezoekers uit de omgeving en ofschoon het Dins-

dagnamiddag en avond pijpestelen regende, was het kerkje vol en onder de aanwezigen waren er uit Makkum, Koudum, Parrega, Verwoude en een was zelfs uit Hindelopen komen lopen. Deze ervaringen geven moed voor de toekomst. In Koudum wonen al een handjevol geloofsgenoten en zij zouden best samenkomsten kunnen organiseren.Dat brengt mij ook op een gesprek, dat ik in de trein met een paar jongemensen uit Dokkum had. Daar woont nu ook al een aardig groepje en ik ben ervan overtuigd, dat zij hun taak verstaan. Heerenveen is een tien jaren terug ook met een onogelijk klein aantal begonnen, maar ze zijn begonnen en hebben het niet opgegeven, al leek het soms dwaas toch door te gaan. God heeft het werk hunner handen en harten gezegend en ik zou niet weten waarom Hij de getrouwen niet overal Zijn zegen zal schenken. Aan ons is de taak te zaaien. Van Hem moet de wasdom komen. Maar geen korenveld zal juichen als de boer niet geploegd en gezaaid en getranspireerd heeft. Hier in Friesland heerst enige ongerustheid. Men vreest dat het binnenkort aan zaaiers zal ontbreken. De mogelijkheid bestaat, dat er straks langs de hele kust geen voorganger zal zijn. En dat, terwijl er in heel de provincie zoveel mogelijkheden zijn.

HUIZINGA.

Verslag van de inwijdingsdienst der Tabitha-zusters op Zondag 5 Aug. 1945.

De voorbereidingen voor deze grote dag waren in het moederhuis te Wassenaar al dagen van te voren in volle gang. De ouders van de zusters, die ingezegend zouden worden, waren genodigd. Allen moesten in het huis logeren, want allen kwamen van ver. Ook de zusters, die in opleiding zijn, zouden thuis komen en dan nog het bestuur. Het was werkelijk geen kleine onderneming. Een groot probleem, waar zij, die met de regeling hiervan belast waren voor stonden was wel: waar halen we voor zoveel gasten in deze tijd wel groenten en aardappelen voor het middagmaal vandaan en het tweede, vooral niet kleinere probleem: hoe komen allen naar Den Haag op Zondag, als er geen enkele tram rijdt. Het is echter voor de zoveelste keer weer eens gebleken dat Tabitha vrienden heeft. Het eerste probleem werd opgelost door de vriendelijke medewerking van Majoor Buwalda van het Leger des Heils. In het hotel „Elim" was een prachtige gelegenheid om het middagmaal te gebruiken en de verzorging hiervan nam Majoor B. geheel voor zijn rekening. Ook de tweede moeilijkheid werd prachtig opgelost doordat de heer T. Busscher zijn auto beschikbaar stelde. Deze was wel geheel open, maar men rekende op mooi weer en als de wagen met kussens en kleden werd belegd, zou het best gaan.

's Woensdags kwamen al de eerste gasten, de bestuursleden uit het Noorden. Zij openden de rij. Donderdag en Vrijdag telkens weer verrassingen voor de zusters, als een van hen haar ouders mocht begroeten. Ook Dr. en Mevr. Olyslager uit Friesland arriveerden met hun 3 kinderen. En zo waren Zaterdag 19 gasten in Tabitha. Ik heb de zusters bewonderd, die altijd weer met opgewektheid raad wisten te verschaffen.

Zaterdagavond werd een korte dienst gehouden, zoals dat in Tabitha bij de zusters gewoonte is ter voorbereiding voor de Zondag. Zondagochtend waren allen weer bijeen in de huiskamer van het huis en werd door Ds. J. W. Weenink een kerkdienst gehouden. Om twee uur reed de auto voor; allen konden mee. Het weer was prachtig en nagewuifd door de inwonende gasten ging het naar Den Haag, naar „Elim". Hier werd het gehele gezelschap door Majoor Buwalda en zijn helpsters verwelkomd en getrakteerd op een heerlijke kop koffie. Als een grote familie schaarden we ons aan de keurig gedekte tafels. Na de maaltijd nog even gepauzeerd en toen een kleine wandeling naar de kerk, waar de *eerste openbare dienst in de geschiedenis van onze diaconessenarbeid* zou worden gehouden.

Precies om 5 uur betrad Ds. Louw de kansel en traden eerst de vier zusters, dan het Tabithabestuur en daarachter het kerkbestuur het keurig met palmen en bloemen versierde kerklokaal binnen. Alle aanwezigen verhieven zich van hun zitplaatsen en zongen: „Lof zij den Heer, den Almachtigen Koning der eere". De kerkzaal was geheel gevuld met genodigden en belangstellenden. Ds. Louw sprak het votum uit en las uit de Heilige Schrift Joh. 12 : 20—30. Op keurige programma's was de dienst, die een lithurgisch karakter droeg, opgesteld, zodat alle aanwezigen de dienst konden volgen. Het gemeentekoor begroette de zusters met een lied en verleende ook in de verdere dienst haar medewerking.

Nadat Ds. Louw het openingsgebed uitgesproken had, betrad Ds. Weenink de kansel en hield de predikatie over Joh. 12 : 26. *„Zoo iemand Mij dient, die volge Mij, en waar Ik ben, aldaar zal ook Mijn dienaar zijn. En zoo iemand Mij dient, de Vader zal hem eeren."* Het onderwerp was *„Ik dien."*

Na de predikatie werd tot de inzegening overgegaan. Nadat de vier zusters *Zr. Alie Daniels, Zr. Anieta van Netten, Zr. Grietje Hazewinkel* en *Zr. Catharina Kijf* een duidelijk „ja" op de aan hen gestelde vragen hadden doen horen, knielden zij neer en werden onder handoplegging van de predikanten J. Louw, J. W. Weenink, J. de Jong en evangelist Scholte opgedragen in een wijdingsgebed door Ds. Louw.

Staande zongen alle aanwezigen nu Gez. 149. „Wees getrouw tot in den dood", waarop de vier zusters antwoordende zongen:

„Ja, ik zal tot in den dood,
Jezus U mijn trouwe houden
tot mijn lichaam zal verkouden
in des levens avondrood.
'k Blijf getrouw tot in den dood".

De zusters ontvingen ieder een wijdingskaart als herinnering aan deze plechtige ure. Mevr. T. Olyslager—Hardenberg sprak de zusters op hartelijke wijze toe namens Centraal Zusterhulp, de Nederl. Bapt. Vrouwenbeweging, die zo nauw met Tabitha verbonden is.

Hierna schaarden allen zich om de dis des Heeren om Zijn dood te gedenken, hetwelk een waardig slot van deze dienst vormde. Het was een onvergetelijke ure.

De terugtocht werd aanvaard op dezelfde wijze als we gekomen waren. Thuisgekomen wachtte den zusters weer en grote verrassing. Vele bloemen waren ter verwelkoming neergezet. Een bloemenmand als felicitatie van de proefzusters, prachtige bouquetten; alles getuigde van de liefde en het medeleven van vrienden en gasten. Nadat de lunch gebruikt was en allen weer in de kamer bijeen waren, hebben we gezongen ter ere van Hem, Die ons deze grote dag geschonken had. Vele goede woorden werden door de ouders en ook door een der tijdelijke gasten gesproken.

Ook deze dag behoorde weer tot een der *wonderen* van Tabitha. Het voor enkele maanden schier onmogelijke was mogelik gebleken door Gods hand.

„Laat ze voor den Heer Zijne goedertierenheid loven, en Zijne wonderwerken voor de kinderen der menschen."

A. BOITEN—ATTEMA,
secretaresse „Tabitha".

MEDEDELINGEN.

„De Kindervriend"

staat op het punt te verschijnen, doch de volgende Gemeenten gaven nog geen bestellingen op, t.w.: Almelo, Amsterdam, Arnhem. Deventer, Drachten, Eindhoven, Enschede, Foxhol, Groningen, Haarlem, Haulerwijk, Heerenveen, Hengelo (O), Hoogezand, Leeuwarden, Nw. Weerdinge, Noord-Bergum, Siddeburen, Stadskanaal, Ter Apel, Treebeek, Utrecht, Vriescheloo, Zandbulten.

Stellen deze Gemeenten voor hare Zondagschool arbeid geen belang in dit jeugdblaadje? Dat kan ik mij niet voorstellen.

Van de andere Gemeenten zijn de bestellingen dusdanig dat het in elk geval in September gaat verschijnen, doch we willen graag de oplage zoo groot mogelijk hebben.

Bestellingen worden nog ten spoedigste ingewacht bij den Heer W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek

---

ALMELO, 12 Augustus 1945.
De secretaris der gemeente te Almelo schrijft:

Het gebeurt wel eens, dat er in het sanatorium te Hellendoorn patiënten liggen, die Baptist zijn of geregeld met de Baptisten opgaan en die wel gaarne bezoek van een broeder willen hebben. Daar Hellendoorn echter nogal ver verwijderd ligt van de naaste Baptistengemeente (en dat is Almelo, 18 K.M.) zullen deze mensen niet vaak bezoek ontvangen van een broeder. Nu woont één onzer leden, namelijk broeder Tammeling, te Hellendoorn en deze broeder gaat ook op bezoek bij patiënten in het sanatorium. Indien er nu Baptisten te Hellendoorn in het sanatorium zijn of misschien in de toekomst nog zullen komen, laten zij dit dan bekend maken aan Ds. H. D. Hooghwinkel, Acaciaplein 3, Almelo of aan broeder I. Tammeling, Ninaberlaan 34g, Hellendoorn. Zij zullen dan in het vervolg bezoek ontvangen.

ARNHEM. Waarde broeders en zusters.

Eindelijk, na een tijdsverloop van bijna 11 maanden, kwam de gemeente weer voor het eerst bijeen, op Zondag 12 Aug., n.m. 3 uur, in een onderling samenzijn, geleid door onzen ouderling br. F. Albertsma. Veel is in die tussentijd gebeurd. Was reeds begin Sept. een bestuurslid ons door de dood ontvallen, in de evacuatietijd heeft God weer twee broeders tot Zich genomen, n.l. br. H. Kip en br. R. Koolwaay, welke in deze dienst herdacht werden. Verschillende broeders en zusters voerden hierna het woord en vertelden hun ervaringen van gebedsverhoring, geloofservaringen en wonderlijke uitreddingen. Een broeder en zuster, die na de straatgevechten in Arnhem een parachutist hadden overgehouden, waren volgens menselijke berekening reeds ten dode opgeschreven, doch door God op wonderlijke wijze bewaard. Het waren goede uren, die we met elkander hadden en met het oog naar boven gaan we verder. De diensten op Zondag zullen geregeld voortgang vinden, evenals de bijbelbespreking en bidstonden en in Sept. begint weer de Zondagsschool. Het ontbreken van reisgelegenheden en het feit dat in de naaste omgeving vrijwel geen voorgangers zijn, stellen ons in moeilijkheden. Mocht een der voorgangers, evangelisten, studenten of dergelijke soms toevallig in de gelegenheid zijn ons Zondags voor te gaan, hij stelle zich met mij in verbinding. Het zou ons zeer verblijden. Verder hebben we nog slechts 40 zitplaatsen. Een behoorlijk aantal stoelen is gestolen. Weet een gemeente of broeder hiervoor hulp of raad — hij schrijve het eveneens. Ons vertrouwen is op God, dat Hij uitkomst zal geven uit alle nood. Broeders, bidt voor ons. Tot slot deel ik nog mede dat het secretariaat der gemeente tijdelijk wordt waargenomen door uw br. in Chr.

B. HENDRIKSEN,
3e Musschenstr. 14,
Arnhem.

WORKUM. Geliefde broeders en zusters,

Het is ons een vreugde te melden dat het bij ons in de gemeente goed gaat. Wij kunnen u nog niet een vooruitgang van ledenaantal berichten, doch wij geloven dat de Heer der gemeente straks ook de wasdom zal schenken.

Br. ouderling H. Leenstra spreekt iedere Zondag in één van de diensten een woord, terwijl in de andere dienst gelezen wordt.

In de maand Juli hebben we goede samenkomsten gehad ondanks de actie, die tegen ons gevoerd werd van de kant der Ned. Herv. kerkeraad. Op 12, 13 en 14 Aug. zijn weer Evangelisatiesamenkomsten gehouden. Tot ons was overgekomen Ds. F. E. Huizinga. Jammer, dat wij niet meer kunnen schrijven: pred. in alg. dienst. (Nog wel! Red.) Wij betreuren het voor ons en vele andere vacante gemeenten, dat dit werk gestaakt moest worden. Wij hebben gezegende samenkomsten gehad, waarin ons het rijke blijde Evangelie verkondigd werd. De laatste avond stroomde de regen, zodat we dachten weinig mensen te ontmoeten in Bethel. Wat waren wij beschaamd toen we tegen 8 uur kwamen en alles bezet was. Van Makkum, Koudum en Parrega waren de mensen gekomen, ja zelfs van Hindelopen was een vrouw gelopen om het Woord te beluisteren. Dit alles geeft ons moed voor de toekomst, om te strijden voor Zijn rijk, dat éénmaal zal komen.

Uw br. in Chr.,
C. GORTER.

U.Z.C. (Unie Zendingscommissie).
In dank ontvangen v.h. Zr. Reilingfonds van:

Bapt. Gem. te Vriescheloo f 56.–
" " te Haulerwijk f 50.–

Uw dw. dn.
W. MODDERMAN
Willemstr. 9, Sneek
Postrekening 382183

Steunactie voor door oorlogshandelingen getroffen Gemeenten.
De eerste giften kwamen binnen en wel:

N. N. te S. f 100.–
L. de B. te H. f 10.–

Wie volgt dit goede voorbeeld!!
Gireert of zend postwissel aan
W. Modderman
Willemstraat 9, Sneek
Postrekening 382183

Mededeling:
Het adres van R. Reiling, theol. stud. is: Van Swinderenstr. 21a, Groningen. Hij is genegen de gemeenten des Zondags met het Woord te dienen.

Vrijdag 31 Aug. 1945 No. 2757 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

HET WEGWIJZENDE WOORD.

Waakt.

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"
Marc. 13 : 37.

We leven toch weer snel tegenwoordig.

Gebeurtenissen van wereld-historische betekenis jagen elkander voort.

Voor ruim drie maand moest Duitsland zich gewonnen geven. En thans — midden Augustus — ziet Japan zich genoodzaakt de Potsdammer voorwaarden aan te nemen. De atoom-splitsende bom was voor Japan de stok achter de deur. Er was geen ontkomen aan voor de Jappen. Voordat officieel het einde van de oorlog in het verre Oosten bekend gegeven werd, zag men reeds overal in den lande het rood, wit, blauw. Ook de oranjewimpels ontbraken niet. De radio-berichtgeving was daar niet weinig debet aan. Doch hoe het ook zij, een ieder vermoedde de snelle ineenstorting van den eens zo machtigen agressor in Oost-Azië.

Ook ons als christenen, al zijn we dan ook — naar een algemeen bekende uitdrukking — niet ván deze wereld, hebben de tijdsgebeurtenissen van nu wat te zeggen. Want we zijn immers nog *in* de wereld! Het één zowel als het ander is waar. We kunnen de ogen toch niet sluiten voor alles wat er gist en werkt, zoekt en tast in onze naaste omgeving en ver van ons. Nog nimmer waren de gevolgen van een oorlog zo catastrofaal, niet alleen op sociaal-economisch gebied, doch eveneens op het terrein van de politiek, de moraal en de godsdienst. Een ganse wereld is uit haar voegen gelicht. Nu meer dan vroeger zullen we het te maken krijgen met vissers in troebel water. Waar de mens innerlijk het evenwicht kwijt is, komt hij gemakkelijk onder demoraliserende invloeden te staan, om dan ter kwader ure tot de ontdekking te komen, dat hij een speelbal is in de handen van snoodaards.

Zo nu en dan ontmoet je lieve kinderen Gods, die van oordeel zijn dat christenen zich om „de wereld" van nu helemaal niet hebben te bekommeren. Aan politiek mogen ze beslist niet doen. Ze moeten zovèr mogelijk van alle dingen, die meer of minder met de „politiek" verband houden, vandáán blijven. Een christen dient het woord van Paulus te onderschrijven: „Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus". Trouwens, deze bewering en redenering zult gij allen kennen.

Wat willen we daarop antwoorden? Afgezien van het feit, dat het begrip „aan politiek doen" zeer rekbaar kan zijn, en dat het woord „politiek" bij den één heel andere gedachtencomplexen oproept als bij den ander, zo wil ik hier op bovenstaande bewering alleen maar antwoord geven door een heenwijzing naar Jezus' woorden: „En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"

In Marcus 13 lezen we de profetische rede van Jezus. We doen goed bij het lezen van het dertiende hoofdstuk van het Marcus' Evangelie ook Matth. 24 en andere overeenkomstige plaatsen op te zoeken.

Felbewogen tijden zullen aan de toekomst van den Zoon des Mensen voorafgaan. Er zal grote beroering zijn onder de volkeren. De steeds voortschrijdende techniek zal de draak steken met alle beschaving en cultuur, wanneer bepaalde doelen moeten worden nagestreefd. De winden van allerlei leer zullen waaien. Revolutiegolven zullen de kusten der mensheid beuken. De woest bruisende stromen zullen getuigen van het noodweer, dat over alle geslachten en volkeren is losgebroken.

Volgens Marcus eindigt Jezus Zijn profetische rede met een ernstig maanwoord, in de vorm van een bevel, waakt! De discipelen van toen en nu moesten en moeten met het oog op de toekomende gebeurtenissen wakende *blijven.* Gods kinderen moeten ten allen tijde kláár wakker zijn. Ze moeten acht geven op de tekenen der tijden en nauwkeurig letten op de wordende dingen. Hun aandacht inzake alles wat groent en rijpt in het meestal zo jachtige leven van mens en wereld mag niet verslappen. Structuurveranderingen op sociaal-economisch en politiek gebied

---

31 Augustus 1945.

Op de verschijningsdag van ons weekblad viert onze Vorstin haar vijfenzestigste verjaardag en rondom de troon staat het volk der Nederlanden, blijde en dankbaar.

Het heeft in de afgelopen vijf jaren een regering leren waarderen, die voor en niet van het volk leeft en er zal niemand in het Koninkrijk gevonden worden, die er niet van overtuigd is, dat Hare Majesteit niet steeds getracht heeft ons te dienen. Hoger roem kan geen vorst zich op aard verwerven. Wij danken God op deze dag, dat onze Koningin teruggekeerd is en regeert en de vermaning, dat wij smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen voor Koningin en hooggeplaatsten moeten doen is zeker op deze dag overbodig. Uit onze huizen zal een gebed tot God gaan, dat Hij onze Vorstin moge zegenen met wijsheid, kracht en vreugde tot de taak, die in onze tijden zoveel eist.

— E.R.

mogen den christen niet ontgaan. In tijden van spanning wordt zijn blik als vanzelf gescherpt. Juist omdat hij niet vàn deze wereld is.

Voortdurend weer zal een belijder des Heeren zijn houding ten aanzien van 's werelds beloop moeten bepalen. Hij komt er eigenlijk nooit mee klaar. Steeds is er wat „nieuws". Hij kán er zich niet àf maken met het aanhalen van enkele op zichzelf inderdaad veelzeggende bijbelwoorden. Hoewel een discipel van Jezus Christus een „afgezonderde" is, zo mag hij m.i. toch niet zijn kracht zoeken in het isolement. Een soldaat op wacht heeft zich te houden aan z'n consignes. Om een Oud-testamentische uitdrukking te bezigen: hij staat op de wachttoren van het geloof.

Wanneer Christus de Heer tegen de Zijnen zegt: „waakt!" — dan hebben ze te denken aan hun levensroeping. Tégen Abraham, een gezegende des Heeren, zeide God: „wees een zegen". En Jezus heeft toch wel hetzelfde bedoeld, toen Hij sprak: „Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe, dan om buiten geworpen en van de mensen vertreden te worden. Gij zijt het licht der wereld; een stad, boven op een berg liggende, kan niet verborgen zijn; noch steekt men een kaars aan en zet die onder een korenmaat, maar op een kandelaar, en zij schijnt allen, die in het huis zijn. Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken."

Daarom *blijf* ik er bij: een christen is zeker niet *van* de wereld, maar hij is toch nog wel *in* de wereld. Hij is nog niet thuis, hij is onderweg. En een ieder zie toe *hoe* zijn wandel zij.

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik u allen: waakt!"

Waak, want uw tijd is kort,
Haast is uw dag voorbij;
Waak, want uw vijand loert,
Spiedend uw zwakke zij.
Zwak zijn uw vlees en wil;
Zoek bij den Heer uw kracht;
Enig door Hem weerstaat,
Christen, gij 's vijands macht.

Over de gevaren, die in ons schuilen en rondom ons zijn, hopen we in een volgend artikel iets te schrijven.

d.H.

Losse schakels.

Wordingsstrijd. Natuurlijk zou ik haast zeggen, voltrekt deze verandering zich niet zonder wrijving. De wrijving is groter als de gemeente lang klein gebleven is en de oude vormen door de tijd gezag hebben gekregen. Dan zijn *ze traditie geworden en al wat traditie* werd, werd dierbaar. Die bij de oude, laat ik zeggen *eenvoudige* vormen, jaren aaneen geleefd hebben, kunnen zich in anderen slecht vinden. Het oude heeft voor hen iets onaantastbaars. Ze zijn het haast onbewust met de bijbel gaan vereenzelvigen. Ze menen, dat in die vrij toevallige levensvormen het wezenlijke der gemeente uitkomt. Wie hen loslaat, geeft de gemeente op en keert tot de „Kerk" terug. Deze denaturatie kan in kleine en kleinste dingen ontdekt worden. Men vergelijkt eenvoudig hetgeen in het ruime kerkgebouw gebeurt, waar zij samen komen, met wie men gebroken heeft, met hetgeen er gebeurt in *eigen diensten. Zal 't goed zijn*, dan moet het bij ons „anders" gaan en „anders" zijn dan daar. Hoe radicaler anders, hoe beter.

Ofschoon deze houding niet onbegrijpelijk is, is ze toch volkomen verkeerd. Het onderscheid tussen ons en de Kerk ligt niet bloot in vormen. Het is een onderscheid in wezen. Om allerlei *bizonderheden zullen wij ons niet* afscheiden van de rest der Christenheid. Zelfs al zouden tal van gebruiken en gewoonten ons niet aanstaan, dan zouden we toch heel goed inzien, dat die geen afscheiding rechtvaardigen. We zijn geen scheurmakers. Trouwens, die zich om bijkomstigheden van de Kerk gescheiden acht, zal zich ook om kleinigheden weer van de gemeente afscheiden. Dergelijk splinterwerk is echter geen Baptisme, maar sectarisme.

„Verkerkelijking". Het verwijt van verkerkelijking treft ons licht van binnen uit. Het is goed, dat we op dat gevaar gewezen worden, want het ligt altijd voor de deur. Maar: wat is verkerkelijking? Niet te leven in dezelfde vormen, waarin grotere groepen in de Christenheid leven. Niet het aanvaarden van levensregels voor de gemeente, die in overeenstemming zijn met haar behoefte, zoals die geboren werden uit haar groei. Het Nieuwe Testament doet ons geen vaste kerkinrichting of kerkorde aan de hand. Wel werden er in de Apostolische tijd lijnen getrokken, die door de verschillende gemeenten als richtsnoeren gebruikt werden, maar deze hadden soms in een bepaalde historische situatie hun verklaring en rechtvaardiging en vervielen met het verdwijnen van hun historische vooronderstelling. Hen bijhouden waren mummies meedragen, een werk, waartoe Christus Zijn gemeente niet geroepen heeft. Verkerkelijken is, wanneer de gemeente in haar inrichting en bouworde terug keert tot datgene, wat het wezen der kerk uitmaakt. Het wezen der kerk bestaat niet daarin, dat daar vanaf een kansel en bij de gemeente van een platform af het Woord van God wordt verkondigd. Het zit niet in bef en toga van den prediker noch in de handschoenen, die de diakenen aan hebben als ze de collectezak presenteren. Het zit ook niet daarin, dat men het college van ambtsdragers dáár Kerkeraad en hier Bestuur noemt. Het kenmerkende onderscheid is ook niet, dat in de Kerk nimmer het Evangelie der behoudenis zou worden gepredikt, althans niet zo klaar als in de gemeente. Neen: het wezen der Kerk bestaat in het feit, dat ze in haar bouworde zich niet om het fundament bekommert. Zelfs als ze het geloof in Christus eist als voorwaarde van behoud, neemt ze op en erkent als leden, die dat geloof niet durven te belijden. Hen stempelt ze daarmede tot leden van het lichaam van Christus, want daarvan zegt ze een openbaring te zijn. Hen doopt ze en bedient ze het Avondmaal. Zo maakt ze zichzelve bewust onzuiver en brengt de zielen in verwarring. Ze verbindt haar lidmaatschap aan iets anders dan aan het persoonlijk geloof; ze verbindt dat aan de geboorte binnen een zeker „Verbond", of aan de geboorte binnen de Christenheid, of aan de prioriteit der genade, of aan nog iets anders, doch niet aan de enige voorwaarde, waaraan de Heilige Schrift het lidmaatschap der gemeente verbindt met het recht en de roeping tot doop en Avondmaal. *Daarom is ze Kerk*. Daarom kunnen we niet met haar medegaan. Hier is een principiële afwijking van de Schrift; hier wordt anders gehandeld dan Christus' eerste Boden gehandeld hebben en ontstaat en wordt in stand gehouden iets anders, dan de gemeente des N. Testaments. Elke van haar levensvormen, die uit deze ontaarding voortkwam en waarin ze zich demonstreert, moeten we verwerpen. Maar de andere vormen zijn ons betrekkelijk onverschillig en voorzover ze het leven dienen, willen we ze overnemen. We zijn niet oppositie-ziek. We hebben geen behoefte maar steeds „neen" te schudden. We *zijn niet fanatiek*; we zijn niet negatief georiënteerd. We begeren niet in de breuk te leven en nog minder haar wijder te zien dan ze inderdaad is.

Gemeentewording. We zijn gemeenten in wording. Tegen het zich vastzetten van een traditie moeten we ons verzetten. De vormen van het verleden zijn niet heilig. We moeten toezien dat ze de groei van ons werk niet hinderen. De genoegens van de kleine, intieme kring zullen moeten worden opgeruimd.

Laat ons niet vergeten dat hij ons niet louter genoegens verschaft heeft. Schoon vaak gedragen door een eerbiedwaardige ernst, zijn de handelingen der ouden ook wel eens voortgesproten uit eenzijdige of onjuiste Schriftbeschouwing. Te verwonderen behoeft dat niet, dewijl de gelegenheid eigen inzichten te toetsen te veel ontbrak. Terwijl we moeten zorgen, dat we het middelpunt: onze trouw aan den HEERE der gemeente onveranderd bewaren en zorgen moeten dat de gemeente gemeente blijve, moeten we tonen in staat te zijn ons aan te passen aan de behoefte van de situatie, waarin we leven. Het vermogen zich aan te passen kenmerkt alles wat leeft. Willen we door het leven niet worden uitgesloten, dan zullen we moeten tonen, dit vermogen te bezitten. Dan kunnen we een toekomst hebben. Onze jonge mensen moeten weten, wat het zegt Baptist te zijn. Vooral onze studerende jeugd en onder hen weer het meeste zij, die zich geroepen weten Voorgangers van 's Heeren erfdeel te worden. Ze moeten weten, waar het beslissende ligt, opdat de gemeente niet verkalke, geen secte worde, niet verzinke in het moeras van het z.g.n. Darbisme, maar een getuigenis der Heeren zij aan de wereld en hen, die in de Kerk zijn en in de gemeente thuis horen. Niemand bega dus de fout, de gemeente te vereenzelvigen met een bepaald geslacht. Men vrage niet naar mensen, doch zie op de gemeente en oefene zich haar te zien in, maar tegelijkertijd ook boven de afzonderlijke leden staande. De gemeente verlage niemand tot een vriendenclub of organisatie van sympathiseerenden of gelijkdenkenden. Zij is het Lichaam van Christus en de gemeente, zooals wij haar *kennen*, is de altijd onvolkomene *openbaring* van dat Lichaam. Horizont hebben, mijn broeders en zusters! Nooit uw blik beperken tot de mensen, die juist uw plaatsen tijdgenoten zijn. Als ge de gemeente toebehoort, dan behoort ge de gemeente aller eeuwen en geslachten toe. De fouten, die de mensen van heden aankleven, zullen door het geslacht van — zeg over twintig jaar — wel weer worden afgestoten. Wijdt de blik en weest geduldig van hart! Ge behoort een werk van eeuwen toe!

L.

Er bleef overstaan: artikel van L. (Losse schakels).

Gemeenteberichten.

HARLINGEN. Het is lang geleden dat Harlingen eens iets van zich liet horen. Dit had verschillende oorzaken: allereerst wel omdat we „De Christen" misten; ook viel er gedurende de laatste tijd van de bezetting niet veel goeds te melden. Toch kunnen we ook uit die benarde tijd wel veel verhalen. De Heer bewaarde ons allen in bezettingstijd en gedurende de bevrijding van onze stad, wat toch wel als een zeer groot voorrecht mag worden aangemerkt; ook het vergaderlokaal der gemeente bleef voor vernieling gespaard. Na de bevrijding in April j.l. moesten we afscheid nemen van onzen koster, br. H. v. Randen; deze broeder werd waarlijk bevrijd en juicht nu bij de verlosten in het eeuwig Vrederijk. Na de bevrijding ging het werk in onze gemeente weer in stijgende lijn. Door de zich langzaam herstellende reismogelijkheden kwamen de laatste tijd al weer geregeld broeders voorgangers van elders onze gemeente met het Woord [illegible]enen. [illegible] er kwam weer schot in te Harlingen.

Hedenmorgen bereikte ons een zeer verheugend bericht. We ontvingen n.l. van Ds. G. Visser te Muntendam een brief, waarin genoemde broeder ons meedeelde, dat hij vrijmoedigheid had gevonden om het beroep, dat de gemeente op hem uitbracht, te aanvaarden. Er heerst grote vreugde in de gemeente. Na een periode van drie jaar vacant zijn geeft ons de Heer nu weer een voorganger. Er is in Harlingen gesmeekt aan den Heer der gemeente om een herder en leraar, lang hebben we gewacht, maar nu is de blijdschap ook des te groter. Wel tempert het onze vreugde, als we aan de gemeente denken die Ds. Visser nu moet verlaten. We zullen hopen en bidden dat die ledige plaats weer spoedig mag worden ingenomen en dat de gemeente Muntendam toch maar niet zo lang vacant mag zijn als Harlingen geweest is.

Met broedergroet.

Namens de gemeente:
D. E. K.

HAULERWIJK. Geliefde broeders en zusters in Chr. Lang is het geleden, dat de gemeente alhier iets van zich liet horen. Nu is het ons een behoefte om te vermelden, hoe het ons gegaan is.

Met dankbaarheid kunnen we melden, dat onze gemeente niet door oorlogsgeweld heeft geleden. De kerkdiensten, de Zondagsschool evenals de samenkomsten van de vrouwenvereen. vonden geregeld plaats en werden goed bezocht. Een zuster werd tot heerlijkheid bevorderd, drie zusters traden door de doop tot de gemeente toe. Onze br. voorganger deed en doet met liefde zijn werk. De jeugddiensten zijn weer begonnen; ook de zangvereen. e.d. hebben weer met nieuwe moed hun taak opgevat. Zondag 12 Aug. j.l. was voor onze gemeente een feestdag, daar één jonge broeder en één jonge zuster zich door de doop aan de gemeente verbonden. Het kerkgebouw was bij deze gelegenheid tot de laatste plaats bezet. Het is ons vast vertrouwen, dat ook in de toekomst de arbeid, alhier verricht, gezegend zal worden en dat de gemeente nog meer zal worden uitgebreid tot Gods eer.

De Secr.:
J. BOS.

STAVEREN. De gemeente beleeft kwade, doch ook blijde dagen. Een kwade dag was het voor ons, toen wij vernamen dat onze zozeer geliefde voorganger het beroep naar Groningen aannam, temeer omdat de gemeente aldaar niet herderloos was. Wij hadden verwacht dat wij onzen voorganger nog een jaartje bij ons behielden na al de spannende dagen, die hij in Duitsche gevangenschap had doorgebracht. Dat het anders is uitgekomen, is buiten onze onverwachting, maar toch, wij moeten en zullen er in berusten. Gods wegen zijn nu eenmaal niet de onze. De Heer, Die aller behoeften kent, weet ook de onze en dat stemt ons tot troost. In dat vertrouwen willen wij voortgaan, wetende dat wat de Heer hier heeft bevestigd en tot stand gebracht, zal blijven bestaan, indien wij bij Hem blijven.

Lof, dank en blijdschap was er, toen een jongeling, die genade, vrede en verzoening der zonde had gevonden in Christus, hoewel niet van Bapt. ouders, door het lezen uit Gods Woord tot het inzicht van de doop der gelovigen was gekomen, zich bij ons meldde om tot de gemeente te worden toegedaan. Op Zondagmiddag 5 Augustus vond deze doop plaats. Onze voorganger had tot tekst: Jozua 24 : 14: „En nu, vreest den Heere, en dient Hem in oprechtheid." Na de prediking vond, nadat hij de gebruikelijke vragen voor God en gemeente beantwoord en onze voorganger met hem gebeden had, de doop plaats. Aan de dis des Heeren werd onze jonge broeder een hartelijk welkom toegesproken door een der ouderlingen. Al zouden wij liever een grote schare dopelingen zien, toch weten wij, dat één ziel bij den Heer meer waard is dan al de schatten der wereld. Daarom gaan wij blijmoedig voort, biddend om meer zegeningen, die Hij zàl schenken.

Secr. R. SMIT.

Er bleef overstaan: Gemeenteberichten van Utrecht en Kamperen, dansen, film. van J. Br.

OOSTERBEEK, Aug. 1945.

U.V.V. II

Twaalf meisjes plus leidster, uitgeleide gedaan door ouders en bekenden, stonden vanochtend, 1 Aug., startklaar. Een heftig gewuif, en daar gingen we. In de schommelende auto maakten we een clublied, dat klopte als een zere vinger.

In Epe picknickten we en kregen van een man, die er tegenover woonde, appels en peren. Een hele mand. Lang zal hij leven — veel zal hij geven!

Arnhem — buitenwijken — veel vuil en een wonderlijke lucht hangt er. Het afval wordt op straat gedeponeerd. Geen reinigingsdienst. Reden: geen auto's.

Midden in de ellende zie je plotseling: *Boodschappen achterdeur.* Het hele huis is één ruïne geworden, maar het: Boodschappen achterdeur staat fier rechtop bij het hekje. In de wildernis, vroeger een tuintje, bloeien de rozen. Wapperende gordijnflarden-borden met „mijnen".

Het Noorden is voor veel bewaard gebleven......

Oosterbeek is ons doel.

De ontvangst is hartelijk. We slapen op zolder; strozakken liggen klaar. We lezen het huisreglement. Weinig nieuws. Stipt op tijd. *„Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden".* Het zij zo.

Eten. Bord op de knieën. Ik ben niet de enigste die bidt, gelukkig. Dan bekijken we Oosterbeek. Je moet het gezien hebben om je er een beeld van te kunnen vormen. Groter ellende heb ik nog nooit gezien. De mensen vragen: „Nieuwe U.V.V.?" Het koor roept: „Ja!" *„Gelukkig, er is zo weinig hulp en zo veel te doen."* En het is veel erger geweest. Ik heb nog niet één onbeschadigd huis gezien.

Terug in het huis maken we wat muziek, zingen enige liedjes en gaan vroeg naar bed.

Day is done,
De dag is gedaald,
gone the sun
de zon heeft gestraald;
from the hill
over de heuvel,
from the lake
over het meer
from the sky.
ging zij neer.
All is well.
Alles is goed.
Safely rest.
Uw rust zij zoet,
God is nigh.
want God houdt wacht.
(Vrij vert.)

Dertien meisjes slapen op strozakken, op een zolder, verlangend naar morgen.

We werken — en 't is de moeite waard. Wat een bende. Vier van ons werken in een groot buiten. Daar is finaal alles stukgeslagen, moedwillig. Wat een vandalisme. Hoe haalden ze 't in hun hoofden. Twee anderen werken in een huis waar dwars door geschoten is. Het halve dak is weg. Er is een massa gestolen door de Duitsers, toen door de „buren" en tenslotte hebben de Canadezen nog souvenirs meegenomen.

We staan in de rij voor vis, ruimen puin en schillen aardappelen; krijgen koffie en vooral dankbare gezichten. Twee van ons werken *in* een kleuterhuis, waar de kinderen opgeborgen worden van half tien tot half vier, opdat de moeders meer tijd hebben voor het vele werk. Er zijn hier ook Utrechtse studenten, lui uit Alkmaar en Oosterbeek om te helpen.

Langs de weg stukgeschoten en opgebrande jeeps en tanks. Veel kruisen staan in de tuinen. Vijf Britse soldaten en een S.S. Gruppenführer liggen nu vereend naast elkaar in vreemde bodem.

Volgende dag. De meisjes weten weer waar ze naar toe moeten. Vandaag puinruimen en wat helpen timmeren. Eén uur lunch met Alkmaar samen. Die zijn nog al mopperig uitgevallen. Zullen wij over vier weken ook zo zijn?

Mijn werk is veranderd. Ik zit nu deftig aan het bureau kinderen te noteren, die in aanmerking komen om naar het buitenland te worden gezonden. In razend tempo. Er zijn vanmiddag 170 kinderen geweest. Ze zullen niet allemaal meekunnen. Eerst de zwakken en dan misschien nog gezonden.

Enige dagen later. Het is Zondag. Er moeten een paar noodzakelijke huisbezoeken gebeuren voor de kinderuitzending. Ik was vroeg op pad. Om tien uur gingen we met z'n allen, voorzover geen keukendienst, naar de kerk. Het was me te modern. Jammer. De preek ging over: Zes dagen zult gij werken en al uw werk doen, enz. Bleef erg aan de oppervlakte. Vanavond een prachtwandeling gehad door de bossen. Onder geleide. Landmijnen. In Arnhem vanmiddag weer een ongeluk. Twee doden.

Maandag. Vanmorgen zijn alle kinderen ingeënt tegen diptherie, doorgelicht en grondig onderzocht. Drukte van belang.

Dinsdag. Er wordt hard gewerkt. Vanmiddag in een huis waar al maanden lang een halve meter water in de kelder stond. Alles verrot natuurlijk. Je zou meer hulp moeten hebben. Er is zoo oneindig veel werk. Ontdekte vandaag een zuster van het Leger des Heils. Het is prettig een geestverwant te vinden. Ze doet zeer goed werk. *Wat tref je een armoede. Je beseft niet wat* het wil zeggen, als je zelf niet gezien hebt hoe al deze mensen zich moeten behelpen. Geen kleren en geen meubels, geen beddegoed of keukenuitzet. Alles weg. (Zo staan de meeste Baptisten in Arnhem er ook voor. Alles verloren. En hoe vaak is er geen geld. En als er geld is, is er niets te koop. Of duur. Niemand weet wat dat zeggen wil. (Red.)

Wij zouden graag nog meer van deze ervaringen opnemen in ons blad, maar er is helaas geen ruimte. Wij danken **de schrijfster en hopen dat zij daar een** zegen mag zijn. Red.

Vrijdag 7 Sept. 1945 No. 2757 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden
ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

IN EEN ANDERE GEDAANTE

Doch Hij antwoordde haar niet een woord.
Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en den hondekens voor te werpen.
U geschiede gelijk gij wilt.

Matth. 15 : 23, 26, 28.

In het verhaal van de Syro-Fenicische vrouw, die bij den Heer voor haar dochter pleitte, weerspiegelt zich het leven, zoals het zich menigmaal aan ons voordoet.

Daar ligt ellende, grote ellende in deze geschiedenis. Daar is een dochter, deerlijk van den duivel bezeten, gekweld door een vreemde, duistere macht. Daar is een moeder, die de last draagt van een gezin, waarin zulk een groot leed geleden werd.

Maar daar is ook de schijnbare hardheid van den Heiland. Die bevreemdt ons, gelijk zij die deerniswaardige moeder bevreemd zal hebben. Ook de discipelen verstonden den Meester niet in die ogenblikken. Is dát de Heer, die zo innerlijk met ontferming bewogen was als Hij de schare zag, dolende en lijdende als schapen, die geen herder hebben? Is dát dezelfde Meester, die uitriep: Komt herwaarts tot Mij, gij allen, die vermoeid en belast zijt!?

Het verhaal geeft ons reden om deze vragen op te werpen, en niet alleen dit verhaal, maar ook het leven, waarin we zèlf staan. Hier staat Christus voor ons „in een andere gedaante" dan waarin wij gewoon zijn om Hem te ontmoeten. En zo staat Hij soms ook in het leven voor ons. En wij kunnen niet rustig zijn, voor wij hebben ingezien, dat, schoon Zijn gedaante een andere is, toch Zijn hart hetzelfde gebleven is — hetzelfde in liefde en begeerte om te helpen en te redden.

De vrouw belijdt den Heere haar drukkende ellende. Ze gelooft, dat Hij er haar uit kan redden. Ze gelooft diep en echt. Ze gebruikt haar geloof; ze werkt er mede. En dat is het waarmede ze den Heiland eert en waarom Hij haar prijst. Ze is maar niet een gelovige vrouw, maar ze is een vrouw, die haar geloof gebruikt als een hefboom om de ellende uit haar leven te lichten.

Ze heeft een harde weg.

De weg ter verlossing is menigmaal een harde weg.

Maar een harde weg is beter dan een verkeerde weg.

De harde weg is — als God hem ons doet gaan — de **kortste** weg tot het doel. De **enige** weg!

De Heere Jezus zwijgt op haar roepen en smeken. „Hij antwoordde haar niet één woord."

En nog harder wordt haar weg. De Heere keert zich van haar af. Hij wil niet met haar te doen hebben. Hij verbergt Zijn aangezicht voor haar. Ze wordt afgewezen en dat met strenge ernst.

Kan het harder?

Lijkt dát op Jezus?

Ziet de feiten maar goed in het oog, want ze weerspiegelen het leven zoals het soms ook voor u is. Hoe kan dat: een bedroefde moeder, een biddende vrouw terug te wijzen met zulk een hard woord?

Zo wijst God soms, naar het schijnt, Zijn kinderen af en dat als ze in hun bangste nood tot Hem roepen!

Maar merk wel, dat het geloof deze houding doorziet. Het voelt de bemoeevoor de wereld een „neen" is, is voor het kind van God een aansporing om vol te houden.

De vrouw geeft het niet op, zij houdt diging in het schijnbare „neen!" Wat het uit; ze houdt vol. En zo zet ze schrede na schrede op de weg ter overwinning.

Ze merkt hoe in des Heeren verklaring, dat Hij het brood der kinderen niet mag nemen en den hondekens voorwerpen, de voorwaarden bekend gemaakt worden voor de verhoring.

En ze gaat op deze voorwaarden in. Ze erkent hare onwaardigheid. Eerlijk en zonder voorbehoud. Zij erkent de moeilijkheid, waarvoor zij den Heere geplaatst heeft met haar gebed. Ja Heer! er ligt een moeilijkheid voor U in om mij te verhoren. Ik zie het, maar...... Gij weet immers wel raad! Uw liefde lost ze wel op; weet wel een weg!

De Heere leidt ons in de moeilijkheden, waarvoor onze zonde en ons lijden Hem plaatsen. Hij laat ons zien, hoe stel de weg is naar het doel, dat wij voor ons van Hem begeren. Wij moeten — zal Hij ons kunnen helpen, die steilte beklimmen. Niet om ons af te stoten, maar om ons geloof te doen stijgen, te doen klimmen tot aan de hoogte van Zijn heilige Almacht, die slechts in de weg van gerechtigheid ons kan helpen. Zijn macht is geen willekeur, maar ligt binnen de grenzen van Zijn heiligheid. Ze wordt nooit gebruikt met verkrachting van het recht tegenover wien ook.

En ziet: het geloof kan niet wanhopen, maar het versterkt zich aan de tegenstand.

En die volharding, dat vasthouden is ook van den Heere. Hij maakt het geloof groter; Hij vermeerdert het totdat onze ziel dáár gekomen is in haar opstijgen tot God, dat Hij haar hand kan vatten en Zijn heil kan doen aanschouwen.

Het zwijgen van den Heer is voor het geloof slechts een reden om zich des te sterker aan den Heer vast te klemmen. Zij antwoordt met een vastberaden: Ik laat U niet gaan, hetzij dan dat Gij mij zegent.

Merk wel: een „neen" kwam niet

over 's Heeren lippen. „Nooit zegt Uw mond neen, of het soms ook zo schijn." Het ongeloof moge uit 's Heeren woorden en houding een „neen!" afgeleid hebben, het geloof hoort en ziet er slechts een bedekte aanmoediging in.

Het is voor den Heere niet altijd een lichte zaak om ons te helpen. Sommigen hebben geen oog voor de moeilijkheden, waarvoor wij onzen God geplaatst hebben. Ze menen b.v. dat Hij hun de zonde „zo maar" kan vergeven. Daarvoor is geen offer nodig; daarvoor behoefde de Zoon van God niet gekruisigd te worden. Ze hebben een vlak „Evangelie" — een boodschap, die geen geweten voldoet, dat kennis gekregen heeft aan de heiligheid Gods. De Heere zelf zegt het anders: Gij hebt Mij **arbeid** gemaakt met Uw zonde, gij hebt Mij **vermoeid** met uwe overtredingen.

„Geef mij altijd dat water!" roept de Samaritaanse vrouw uit als de Heiland haar begerig **gemaakt heeft naar het** levende water. En vreemd: inplaats van zich onmiddellijk over het ontwaken van dit door Hemzelf opzettelijk gewekte heilsverlangen te verblijden, antwoordt de Heere: ga heen en roep uw man en **kom hier.** De bedoeling van dit voor de vrouw ongetwijfeld teleurstellend antwoord is toch geen andere dan haar **te doen** inzien, dat haar te helpen aan het heil, geen lichte zaak was. Gods hulpvaardigheid verdringt Zijn heiligheid niet. God knoeit niet. Aan de verhoring van onze goede gebeden, onze gebeden, waarmede wij den Heere aangenaam moeten zijn, moet iets vooraf gaan! Daar moeten moeilijkheden uit de weg geruimd worden, die den Heere arbeid veroorzaken, **vermoeien!** De arbeid aan het kruis was er voor nodig en aleer we dat leerden inzien, zullen we het kruis niet opzoeken en aanvaarden en zal de heilige Liefde ons niet **kunnen** helpen.

„Jacob heb ik liefgehad". Jacob kreeg Kanaäan toegezegd en de belofte van het heil in zijn geslacht. Dan keert Jacob terug uit den vreemde. En waarin bestond het „welkom" dat God hem gaf? „In die nacht worstelde een man met hem." „En de zon rees hem op als hij uit Pniël gegaan was en hij was hinkende aan zijn heup". Gen. 32 : 31. God wenste hem Zijn heil te schenken en juist daarom greep God dezen schuldigen erfgenaam der belofte aan, maakte zijn weg hard, benauwde hem opdat Hij, de Heilige, Zijn zegen aan Jacob zou kunnen kwijtraken.

„Red mij uit de hand van Ezau", smeekte Jacob en hij werd gered, maar door de benauwdheid van die nacht heen.

We moeten in onze gebeden Gods heiligheid eren. We moeten Hem tegemoet gaan in de weg der rechtvaardigheid; dat is: over Golgotha. Dáár kunnen we *Zijn handen grijpen en kan Hij* onze gebeden verhoren.

God toont ons de moeilijkheden der verhoring om ons geloof te vermeerderen, opdat het die hoogte bereiken zal, waarop Hij ons verhoren kan. De vrouw uit Syro-Fenicië moest Israël erkennen als middelaarsvolk, recht tegenover God gaan staan door recht tegenover Israël te gaan staan, dat volk erkennende als het volk „der kinderen" en toen zij zo eerbiedig Gods bestel geëerd had met haar woorden: maar ook de hondekens eten van de kruimkes, die er vallen van de tafels hunner heren, bestraalde haar Gods *liefdelicht.*

Eens ziet ge dankbaar terug op de aanvankelijk onbegrepen harde wegen, waarlangs **God u liet gaan.**

Hij, die u tot het geloof gebracht heeft, versterkt uw geloof, totdat het groot genoeg is om Zijn heerlijkheid te doen **dragen.**

In **welke gedaante** Hij u ook verschijnt — Zijn **hart** is altijd hetzelfde!

Heere, geef dat we U mogen herkennen, ook als Ge tot ons komt in een andere gedaante! L.

EEN grijze maandag IN WASSENAAR

Het is vandaag geen blauwe maar een grijze, donkergrijze Maandag. Een uitstapje naar een ver-gelegen stukje vrij stand durven wij niet aan. Voor zee, zand en zicht hebben wij immers een wolkeloze hemel en een lachende zon nodig.

Wij besluiten ons voor een gedeelte van de dag op onze kamer terug te trekken en ons te verdiepen in een boek, dat onze aandacht heeft getrokken en ons ter lezing gaarne werd afgestaan. Het verhaal boeit en vervult ons met weerzin. De schrijver beschikt over een vaardige pen; zijn speurende ogen dringen heel diep door in de zielen der mensen. Sommige bladzijden lezen we voor de tweede keer om de schone kunst van het woord. Sommige bladzijden slaan wij over, omdat de vele details, die ons worden aangeboden, vermoeiing des geestes zijn. Het lijvige werk is de biografie van een jongeman, die, in een achterbuurt van Amsterdam geboren, opgezweept wordt door zijn zucht naar geld en een goede positie. In hem wordt een woord bevestigd, dat de schrijver vermoedelijk niet kent: de geldgierigheid is de wortel van alle kwaad. Hij komt uiteindelijk tot de kennis, dat hij zich vergist heeft. Hij ontvlucht het leven van de Europese cultuur en verdwijnt op een klein eilandje ergens in Indië, waar hij leeft en sterft als een inlander.

Het boek doet den lezer genieten van zijn kunst; huiveren van zijn realisme; zuchten van zijn pessimisme.

Denk niet, dat het een boek is van het voorgeslacht. O, neen. Het is pas enkele jaren oud. Het is een schepping van een van onze nieuwere schrijvers.

Maar ik vraag mij af, of dat het boek is, dat wij behoeven. Is het thans een tijd om kunst te combineren met pessimisme? Dit werkt het ongebreidelde en buitensporige leven van talloze jongeren en ouderen, de zedelijke verwildering en uiteindelijk onze maatschappelijke ondergang in de hand.

Wij hebben schrijvers nodig en schrijvers niet alleen; ook leiders, sprekers, dominé's, die kunst weten te paren aan optimisme.

**
*

Onbevredigd leggen we het boek ter zijde. We laten de dag van gisteren voor ons verrijzen en aan ons voorbijgaan.

's Morgens tien uur in het kerklokaal der Baptiste Gemeente in Den Haag-Oost, waarvan Ds. Doornkamp de voorganger is. Het was een mooie dienst, waarin een bidstond bij de aanvang in de liturgie was opgenomen. Alle zitplaatsen waren bezet. Het gemeenschappelijk gezang kenmerkte zich door zuiverheid en geestdrift. Wat doet dat een moede vacantieganger weldadig aan! Toen wij op het punt stonden heen te gaan, kwam er een broeder woorden: „Hier hebt U wat te lezen." naar ons toe en drukte ons een bundeltje lectuur in de handen met de

Wij staken ons mijmeren en grijpen naar dat bundeltje lectuur. Al dadelijk wordt onze nieuwsgierigheid geprikkeld. We lezen: „Eerstverschijnend nummer van de Gemeentebode, maandblad ten dienste van de Baptiste Gemeenten te 's-Gravenhage-Oost en Rotterdam-Centrum". En verder: „Een woord vooraf. De herverschijning van ons blad zal een verrassing zijn voor de leden en vrienden van de gemeente. We doen ons blad in een nieuwen vorm verschijnen; tevens zijn inhoud en oplaag aanmerkelijk vergroot. Van harte juichen wij de samenwerking met Rotterdam-C toe." De secretaris schrijft: „Ondanks vele moeilijkheden, die de gemeente in de achterliggende oorlogsjaren heeft ondervonden, mochten wij

toch in ruime mate 's Heeren zegen op den arbeid ervaren. Wij mochten in dien tijd 25 broeders en zusters door den doop in de gemeente opnemen en zes broeders en zusters, elders gedoopt, tot haar zien toetreden. Dientengevolge bedroeg het ledental op 1 Jan. j.l. 92." De penningmeester deelt mede, dat de totaalcijfers der „vaste bijdragen" en der „andere inkomsten" sinds 1940 zijn gestegen met resp. 55 pct. en 42 pct. Is dat niet prachtig? Een artikel over „Ons uitbreidingsplan" handelt eerst over evangelisatie naar buiten"; daarna over „het werven van nieuwe leden" en ten slotte over „onze nieuwe kerk".

Van „de nieuwe kerk" zegt de schrijver: „De nieuwe kerk moet er komen. Ons lokaal heeft ons goede diensten bewezen, maar voldoet niet aan de eischen van ons werk...... Als dit voor Den Haag-Oost noodig is, nog veel meer voor Rotterdam-C." En dan vertelt hij van deze laatste gemeente, dat in Maart j.l. haar vergaderlokaal geplunderd is, waarbij ze 50 klapstoelen, al de zangbundels van het zangkoor en de mooie kanselbijbel hebben verloren. Hij eindigt met de woorden: „Hetgeen noodzakelijk is, moet er komen en komt er!"

Wat een verschil van lectuur: dat boek, dat ik zeer onvoldaan dichtgeklapt en op tafel geworpen heb, en dit eerste nummer van de Gemeentebode, dat al weer door drie andere gevolgd is.

Hier geen kunst, gearmd aan pessimisme.

Hier in het geheel geen kunst.

Hier is het geloof aan het woord, alsmede het heerlijk optimisme, dat uit het geloof voortkomt.

Waarlijk, nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

Nog steeds is de Maandag donkergrijs. Wij gaan ons bezig houden met een baby, die de post ons enige dagen geleden in een papieren omslag bezorgd heeft. Een echte Baptiste baby. Hij draagt de naam „De Boodschapper" en zijn ouders zijn de Baptiste gemeenten in Twente, waaronder ook de moedergemeente in Hengelo, die door Ds. S. Zijlstra wordt verzorgd. De baby heeft bij zijn geboorte een omvang, waarop elke ouder trots mag wezen. De oplaag is 1800 exemplaren. Ds. K. Reiling schrijft in „Een woord ter inleiding": „Onze manier van werken is gevolg van ons inzicht in het evangelie...... Wie bekend is met de opkomst van het Baptisme in Nederland...... die weet, dat onze pioniers voornamelijk getuigd hebben van de noodzakelijkheid van persoonlijk geloof. Het ontvangen van de genadeteekenen des Nieuweren Verbonds, van doop en avondmaal beide, werd van het belijden van het geloof afhankelijk gesteld...... Twee dingen kan men van ons verwachten: de prediking van het evangelie, aandringende op persoonlijke bekeering tot en overgave aan Christus...... en het getuigenis voor de openbaring van de Nieuw Testamentische gemeente, als zijnde een gemeente van geloovigen in Christus." Ds. Zijlstra mediteert over „Ik ben de weg"; Ds. Brongers staat „Op de uitkijk"; Ds. Hooghwinkel brengt troost „Voor de zieken".

Wij verblijden ons over de intrede van deze nieuweling onzer lokale periodieken, die van plan is om de veertien dagen te verschijnen. Twente heeft de klop op de deur van deze tegenwoordige tijd vernomen en het is aan de slag gegaan. Baptist Twente is blijkbaar vol goede moed en verre van het pessimisme, dat velen, zowel kerkelijken als onkerkelijken, naar de losbandigheid drijft.

Alweer een bevestiging van wat wij sinds de uittocht van de Duitsers hebben beweerd: Nieuw Baptist Nederland loopt werkelijk van stapel.

J. W. WEENINK.

De profetische taak der Gemeente

Een profeet heeft het nimmer gemakkelijk, omdat hij moet opkomen voor Gods recht en Gods eisen moet proclameren in een wereld die ligt in het kwaad.

Wij weten nu dat de taak der gemeente ook een profetische zijde heeft. Immers, zij moet opkomen voor Gods recht en daarom voor menselijke gerechtigheid. Gods geboden moet zij verkondigen. Zij moet zonde zonde noemen.

Het profetisch getuigenis der gemeente mag niet verstommen. De boodschap Gods moet alom gehoord worden. Het Evangelie moet gepredikt. En dat is lang niet eenvoudig. Want krachtens haar profetisch ambt neemt de gemeente het in de wereld steeds weer op voor de ontrechten, voor de onderdrukten en vervolgden. Zij neemt het op tegenover de onderdrukkers voor degenen die in de wereld nood en verdrukking lijden. Zij probeert echter niet bij de grote massa in het gevlei te komen, want de geboden des Heeren gelden állen, zowel machtigen als machtelozen, zowel onderdrukkers als onderdrukten, zowel rijken als armen, zowel aristocraten als proletariërs. En de gemeente verkondigt haar boodschap in de naam van God. Haar taak moet ze vervullen, hoe moeilijk die ook moge zijn. Ze wil van geen schipperen weten. Ze ziet niets door de vingers. Althans wanneer de gemeente zich bewust is van haar opdracht in deze wereld. Doch achter haar profetische gestrengheid staat de liefde van God. Want ook de verkondiging van het oordeel is tenslotte een deel van de Evangelieprediking. Elke zonde wreekt zich en roept om het oordeel. Waar de zonde doorwerkt, ontstaan de scheve verhoudingen, wordt de dissonant gehoord. Juist omdat God de wereld liefheeft, laat Hij haar tot de orde roepen. Gods genade wil triumferen over de zonde. Door Jezus Christus. Welk een boodschap! Geenszins naar den mens, maar wel voor den mens. De gemeente versta haar taak.

De priesterlijke taak der gemeente.

Zeker, het is de taak der gemeente om het in deze wereld op te nemen voor God. Doch ze heeft ook tot taak om voor de wereld te pleiten bij God. Deze priesterlijke taak mag zij geenszins veronachtzamen.

Dit betekent niet, dat de plaats der gemeente tussen God en de wereld in is — neen, ze bevindt zich midden in de wereld, hoewel ze toch niet van de wereld wil zijn. Midden in deze wereld vervult ze haar taak in dienende en zichzelf verlochenende liefde. Hier hebben we de gemeente in het gewaad der dienstbaarheid. De nood der wereld is ook haar nood. Aan de schuld der wereld kan en wil zij zich niet onttrekken. Vanuit die verbondenheid neemt zij het voor de wereld op. Gelijk eens Abraham pleitte voor het goddeloze Sodom. De gemeente moet een gezindheid openbaren als die van haar Heer en Hoofd, van wien we in de Evangeliën lezen: „Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren als schapen zonder herder". Daarom roept de gemeente in haar Woordverkondiging allen die vermoeid en belast zijn, en wijst hen henen naar Hem die rust geeft. Daarom spreekt ze het woord van troost tot allen die treuren. En daarom vervult ze de Koninklijke wet in het dienen van den naaste.

Wat Jezus eens tot Zijn discipelen zeide, geldt ook de gemeente: „Gij zijt het zout der aarde". „Gij zijt het licht der wereld." De gemeente in de wereld, tot heil der wereld. En dan wordt ze nimmer van de wereld.

d.H.

NOGMAALS

kamperen, dansen, film

Over het bovenstaande heeft Ds. Prins in een vorig nummer een paar uitnemende gedachten geschreven. Wij, als jongeren, gonsden als bijen rond een honigpot om zijn artikel heen. Uitnemend waren zijn woorden, omdat ze kwamen van iemand, die tot een alweer wat oudere generatie behoort als de meeste N.B.J.B.'ers. Daarom is het misschien ook goed, nú eens een geluid uit de rijen der jeugd zelf te horen.

Het is best, wanneer wij vermaand worden — wij weten, dat het nodig is, dat ouderen ons de weg wijzen, al vinden wij die misschien vaak niet de gemakkelijkste en plezierigste. Maar toch is bij ons de drang naar zèlf-leven, zèlf-beslissen, zèlf-lezen zó groot, dat wij willen weten: „Waaróm nu zus? Waaróm nu zo?"

In mijn jongensjaren wilde ik altijd zo dólgraag een keer in de stoomcaroussel, als er kermis in onze stad was. Maar ik mocht niet, zelfs niet, als ik een vrijkaartje had. Als ik dan in mijn jongenswanhoop uitriep: „Maar waaróm dan niet?", kreeg ik steeds ten antwoord van mijn moeder: „De Heer Jezus wil 't niet hebben!" Met dat antwoord was ik toèn maar nauwelijks tevreden gesteld, doch nú helemáál niet meer.

Ik kan me niet laten afhouden van iets, waar ik geen kwaad inzie, omdat een ander meent, dat „de Heer Jezus het niet goed vindt", of omdat ouderen zich anders teveel zouden ergeren. Natuurlijk mag ik niet bewust ouderen en anderen ergeren; dàt zou zonde zijn. Maar als de jeugd alles had nagelaten, waar de ouderen zich aan ergerden, dan was de wereld gekluisterd gebleven in boeien van ver en angstig overdreven braafheid en preutsheid.

Als de ouderen ons waarschuwen en vermanen, dat ze er toch duidelijk bij zeggen waaróm! We gaan dan een bepaalde weg op, niet omdat de ouderen die goed vinden, maar ook omdat we die zèlf gekozen hebben.

Bijvoorbeeld nu het *dansen*.

Wat zit daar nu voor kwááá in?

Alleen de ergernis der ouden?

Hebben zij misschien gedanst en weten zij nu bij ervaring, welke gevaren er in schuilen? We wilden wel, dat hier iemand het woord nam, die gedanst had en zich ijlings van dat pad had afgekeerd en ons nu de reden van die terugkeer vertelde.

De ergernis der ouden alléén weerhoudt ons niet.

Mogen wij niet vrolijk zijn? Natuurlijk — we mogen zo blij en vrolijk zijn, als we maar kunnen.

Laten we echter eerlijk zijn: het zijn de sexuele prikkels, die de „dansvrolijkheid" bederven en die dansende jongeren op een lager niveau brengen. Het is de vaak bedorven sfeer van de balzalen, die onze zuiverheid in gevaar brengt.

Een jongen, die een sterk en goed leven wil opbouwen, zal dáárom als krachtig N.B.J.B.'er op een àndere wijze zijn blijdschap in het leven uiten.

Een meisje met reine idealen zal dáárom als trouw N.B.J.B.'ster haar vreugde en plezier ver willen houden van het donkere, dat haar omlaag trekt.

De uitdrukking: „De Heer Jezus wil 't niet hebben!" is wel goed, maar niet voldoende. De ergernis der ouders trekt wel mee terug, maar houdt ons op de duur niet tegen.

Ons leven op een hóóg plan — dat wil Christus — dat willen we zelf, nu we Hem als onzen Heer erkennen — dáárom blijven we verre van alles, wat ons zou kunnen doen tuimelen.

*
**

Om deze zelfde reden gaan we ook niet naar de *film*, want ook die prikkelt onze zinnen op verkeerde wijze en staat op een niveau, dat meestentijds diep benéden het onze ligt. Als we er heen gaan, wordt er iets van de opbouw van ons leven bedorven — telkens weer — en nog wel door onze eigen schuld. Slechts duidelijk uitgesproken en beslist goede films hebben onze belangstelling — ook al draaien ze desnoods in de bioscoop. En — goede films van beslist hoogstaand karakter zijn er nu nog niet!!!!

Hier kunnen onze jeugdleiders ons op de duur misschien voorlichten — of onze voormannen zullen er voor moeten werken, dat er in de pers een eerlijke en goede beoordeling (zo nodig zelfs een scherpe veroordeling) komt van iedere film, die voor Neêrlands volk draait. Ook de vertegenwoordigers van de Kerken zullen in de Keuringscommissie een geducht woordje mee moeten spreken, of desnoods een eigen keuringscommissie moeten vormen.

*
**

Zoals nu het dansen en de film ons omláág trekken, zo duwt het *Kamp* ons omhóóg.

In het Kamp leven we met elkander in een reine sfeer van hoog geestelijk gehalte. In het Kamp zijn we als jongeren samen meestal gedurende een week; we schaven aan elkanders karakter; we ontwikkelen elkaar; we spreken met elkaar over de problemen, die we hebben, in vriendschap en vertrouwen; we bezinnen ons op de boodschap, die we ontvangen en op het leven, zoals we dat leiden. Maar bovenal — temidden van alle vrolijkheid van sport, spel en ontspanning — luisteren we samen naar wat Christus ons te zeggen heeft — en dat is veel, zéér veel!

Inderdaad — als *methode* is zó het kamperen het énige, wat ons Jeugdwerk kan helpen, omdat het een verdieping betekent van veel, wat tot nu toe slechts oppervlakkig kon gebeuren.

Daarom zij ons parool: *ALLE* jongeren, van het platteland, zowel als uit de stad, uit het Noorden en uit het Zuiden, uit het Oosten en uit het Westen in onze *N.B.J.B. KAMPEN 1946!*

Dat kàn!

„De Jeugdraad werkt hàrd!" — zo schreef Ds. Prins.

En wij kômen!

Allemaal!

J. Br.

AAN Ds. K. PRINS

en aan allen die er belangsteling voor hebben

Uw episteltje, Ds. Prins, in De Christen van 17 Aug. j.l. dringt mij, om ook een episteltje te schrijven. Ik hoop, dat de eindredacteur het een plaatsje zal kunnen geven.

In de eerste plaats iets over...... neen, niet over het dansen zelf, maar over wat U in verband daarmee schreef over Baptisten in geallieerde landen.

Het is ons gelukt met vele gelovige militairen in aanraking te komen, waaronder ook vele Baptisten. We hadden het gevoel, dat het onze plicht was, te trachten iets voor hen te doen. Zodoende kwam er met meerderen een persoonlijke kennismaking. Daarbij is gebleken, dat er onder hen niet één is, die deel neemt aan de danspartijen, die ook in onze stad veelvuldig voor militairen georganiseerd zijn! Zij allen hebben ondervonden, dat de wereld uitwerpt ieder, die voor zijn Heer en Zaligmaker uitkomt; zij aanvaarden dat gaarne en gaan hun eigen gang.

Het is een feit, dat er ook andere Baptisten zijn, maar die konden, wat mij betreft, maar liever een andere naam kiezen. Ik hoorde van een kapitein, die dicht bij een gezin van onze gemeente ingekwartierd was. Hij vertelde Baptist predikant te zijn en men vertelde hem, dat er ook een Baptiste Kerk in Hengelo was. Toch zocht deze kapitein ons nimmer op. Hij danste! Laat hem dansen! Wij weten, dat hij ondanks zijn naam toch niet van ons is.

Anderen komen lange wegen, sommigen wel 10 K.M. Zij zijn blij, als zij met onze jongemensen mee zingen kunnen in onze jeugdsamenkomst; zij geven gaarne getuigenis van hun leven met Jezus; het is hun een grote vreugde, als zij het H. Avondmaal mee kunnen vieren; ook hun eigen onderlinge bijeenkomst bezoeken ze trouw. Maar te dansen gaan ze niet!!

Aan meerderen heb ik gevraagd naar het jeugdwerk in hun gemeenten. Het bleek, dat ze weten van kamperen, van sport en spel, dat ook de film daar in gebruik is, maar van een meedoen met de wereld in dat, wat van de wereld is, willen ze niets weten. Zelfs roken de meesten uit godsdienstige overwegingen niet! Dit geldt vooral van de Canadezen, doch we ontmoetten ook principiële niet-rokers uit Engeland. Amerikanen hebben we bij ons niet.

Het leek mij gewenst, dit hier mede te delen.

Over a. en c. ook nog iets. Voor het kamperen hoopt de Jeugdraad het volgend jaar plannen te hebben. Natuurlijk zullen we er gaarne kennis van nemen, maar het komt mij voor, dat onze jonge mensen het over 't algemeen jammer vinden, dat de Jeugdraad niet reeds dit jaar enig initiatief genomen heeft. Zelfs lijkt het mij gewenst, dit ook eens — zij het in alle vriendelijkheid — in 't openbaar te zeggen. We moeten nu maar allemaal zelf ons weggetje zoeken; en de Jeugdraad...... hoopt van harte...... het volgend jaar...... de wegen te wijzen. Wie leiding wil geven, moet vóór blijven, broeders!

De film. Ook hier is de voorlichting er nog niet. Toch willen we die zo graag ontvangen, want we zitten er op vele plaatsen mee. De Jeugdraad ziet, dat hier een taak voor hem ligt. Broeders, begint er aan! De zaak heeft haast!

Intussen zijn we het van harte met Ds. Prins eens, dat al deze dingen niets zijn vergeleken bij dat éne, of zeggen wij maar: Dien Enen, door Wien wij moeten zalig worden. Hem te zoeken blijve steeds het grote doel bij al ons werk.

Met hartelijke groeten,

de Uwe in 's Heeren werk,

K. REILING.

Het Baptisme en het openbare leven

Een broeder stuurde ons een blad toe, waarin de vraag behandeld wordt: „*Wat doet de Kerk NU?*

In zeven korte artikeltjes worden de vragen, die na de bevrijding zijn opgekomen, besproken. Onder de „Kerk" verstaan de schrijvers de Ned. Herv. Kerk. Na een inleidend woord, waarin het geschrift zich presenteert als wegwijzer, nu wij op een kruispunt van vele wegen staan, wordt vervolgens gehandeld over:

I. Pers; II. Radio-omroep; III. Kerk en Wereld; IV. Politiek; V. School; VI. Vakorganisaties; VII. Jeugd; VIII. Zondagsheiliging.

Een broeder, in wiens omgeving dit blaadje verspreid was, scheen van de vele en ver-reikende plannen, die daarop worden aangekondigd, wat duizelig te zijn geworden, en wij verwonderen ons daarover niet.

Hij vraagt naar aanleiding van hetgeen daar in kort bestek beloofd en beleden werd:

a. Of onder „de gezamenlijke kerkelijke jeugd" ook de Baptisten jeugd begrepen was?
b. Hoe staat het Baptisme tegenover het afscheidingsbeginsel?
c. Hoe staat het Baptisme tegenover het Radio-omroepvraagstuk?
d. Wat wordt met de Kerk bedoeld — de Ned. Herv. Kerk of alle Kerken samen?
e. Valt onder de grote jeugdorganisatie ook de N.B.J.B.?

We willen op deze vragen antwoorden geven. De antwoorden zijn de onzen en we geven ze ter oriëntering en overdenking verder.

Onder „de gezamenlijke kerkelijke jeugd", waarvoor in de toekomst een blad zal worden uitgegeven, vallen wij, Baptisten, niet. Bedoeld blad is uitsluitend bestemd voor de jeugd der Ned. Herv. Kerk.

Dit wat vraag a. betreft.

Over vraag b. spreken we aan het slot.

Ons antwoord op vraag c. wordt mede bepaald door ons antwoord op vraag b. We zijn voor één Radio-omroep, wanneer de verschillende stromingen onder ons volk, zowel in godsdienstig als sociaal opzicht, daaraan hun eigen deel mogen bijdragen.

Wanneer het blaadje vermeld, dat er een stichting is, genaamd „Kerk en Wereld", die het centrum is van de Inwendige zending en gezegd wordt, dat deze stichting uitgaat van de Kerk, dan bedoelt het de Ned. Herv. Kerk.

„Door de grote jeugdorganisatie is opgericht de Ned. Jeugdgemeenschap", lezen we verder in het blaadje. Of daaronder ook de N.B.J.B. valt? We hopen het. De Groninger N.B.J.B.-groep is bij de plaatselijke afdeling van de Ned. Jeugdgemeenschap aangesloten. Deze gemeenschap draagt een federatief (samenbindend) karakter.

Nu nog ons woord over onze houding tegenover het z.g.n. afscheidingsbeginsel, d.w.z. de vraag, of de christenen zich politiek afzonderlijk moeten organiseren. Hier gaat het dus om de anti-these politiek. Moet deze bestendigd blijven? Is dat eis van christelijke levensovertuiging, of niet?

Dit is ons antwoord:

Onze houding in het openbare leven, ook in het staatkundig leven, wordt bepaald door het feit, dat we, mèt onze landgenoten, een christelijk volk vormen. Als we ons volk een „christelijk" volk noemen, dan willen we daarmede geenszins zeggen, dat we het geschikt achten om in zijn geheel te worden opgenomen in de Kerk. We noemen het Nederlandse volk een „christelijk volk", omdat het, al sedert eeuwen, onder de indirecte invloed van Christus staat, wat ten gevolge had, dat het zedelijk oordeel zich in ons volk gevormd heeft naar de normen van het Evangelie. Wij zijn als Nederlanders geen heidenen meer. Dat sluit nu niet in, dat we hoofd voor hoofd in de bijbelse zin van het woord christen zijn. Maar er heeft zich in het denken en oordelen van ons volk een verandering voltrokken. In afgoden te geloven, wierook te branden voor afgodsbeelden en busten van mensen is ons eenvoudig onmogelijk geworden. Dat kúnnen we niet meer. Het is ons onmogelijk de economisch onnutten van kant te maken, de ouden en krankzinnigen te doden. Onze beoordeling van den mens als mens verbiedt ons dat. We zien in hem een apart wezen; een wezen, dat tussen de andere schepselen een eigen plaats inneemt. Om die reden verdroegen wij de slavernij niet meer; om diezelfde reden verdragen we geen knechting der persoonlijkheid — in welke vorm ook. Dat zijn geen resultaten van verstandelijke ontwikkeling, want onder de oude heidense cultuurvolken gebeurden die dingen wel. Het is geen resultaat van onze beschaving, want bij de oude Romeinen vond men deze geringschatting van den mens wel. Neen — het is openbaring van de heerschappij van de Geest van Christus onder de volken van Europa.

Op de feiten, bovengenoemd, hebben we onze politieke houding te grondvesten.

Er ligt om ons heen een Christenheid: een uitstraling van het Lichaam van Christus op aarde.

Gemeente en Christenheid zijn niet hetzelfde.

De vereenzelviging van Kerk en Christenheid, die wij bij anderen aantreffen, mag ons niet verleiden tot lochening van een dezer grootheden.

Op het terrein van het openbare leven bewegen we ons in de Christenheid, en ieder moet er rekening mee houden, dat daar de door Christus geschonken normen gelden. De gemeente moet er door haar prediking en jeugdarbeid voor zorgen, dat deze normen bewaard blijven, terwijl de gelovigen de geroepen getuigen en dragers van deze normen moeten zijn. Als het licht der wereld moeten ze de wereld blijven verlichten.

Rechtstreekse bemoeienis met het openbare leven heeft de Gemeente niet. Haar taak is de boven aangeduide indirecte beïnvloeding van het publieke leven. Ze moet niet haar leden politiek gaan organiseren en daar, op het terrein van het openbare, staatkundige leven, zich gaan vertonen „in een andere gedaante". Dat schept een antithese in ons volk, die wij verwerpen.

Er is wel een anti-these, maar deze loopt dwars door den christen heen; tussen wat „oud" en „nieuw" aan hem is, wat *in* hem „wereld" is en wat in hem uit God geboren is. Hij kan deze anti-these echter niet gaan manifesteren in staatkundige partijvorming.

Als de Gemeente op politiek gebied zich in „een andere gedaante", n.l. dan als staatkundige partij, ging organiseren, dáár de anti-these liet heersen en splitsen, zou zij de onwedergeborenen van de Gemeente vervreemden en doof maken voor het Evangelie. Haar taak gaat niet verder dan op dat terrein door haar leden, die zij het Woord meegeeft, invloed uit te oefenen. De aanwezigheid der Gemeente, in het openbare leven vertegenwoordigd door haar leden, doet het peil van het openbare leven rijzen of dalen, al naar het getuigenis der Gemeente door haar verkondiging en de levenswandel van haar leden, meer of minder krachtig en zuiver is.

Er zullen er gevonden worden onder ons volk, die zich welbewust tegen de Geest van Christus verzetten, maar hun aantal zal heel gering zijn. Er zijn onder de Nederlanders weinig Ludendorffen en weinig Rosenbergen.

De idealen der voormalige politieke partijen, die zich ten dele weer zoeken te herstellen, waren ontleend aan het Evangelie. Ze waren zeker niet altijd gevormd in bewuste gehoorzaamheid aan Christus, maar wel — en dit erkend of niet erkend — vruchten van de inwerking van de Geest van Christus op ons volk. We moeten niet eisen, dat ze dat openlijk zullen belijden en misschien wel in hun program tot uitdrukking brengen. Het zij ons — voor het openbare leven — genoeg, dat dat zo is. Het is ons immers ook genoeg, dat onze kinderen, als ze nog jong zijn, leven overeenkomstig de normen die wij hen inplantten? De eisen dat van hen, *omdat het* Gods recht op hun leven tot uitdrukking brengt. Ze zullen het — zij het ook met veel struikelen — ook zèlf trachten te doen, omdat anders hun geweten hen niet met rust laat. Onze bestraffing van onze kinderen is dan ook geen andere, dan dat we ze deze normen voorhouden.

En zoals we met onze kinderen handelen, die (nog) geen keus voor Christus deden, zo moeten we ook doen met ons volk. We hopen dat onze kinderen die keus zullen doen, maar ook al blijft die uit, dan dragen ze toch de kennis van de wil van God in hun binnenste met zich om en die kennis zal de teugel zijn, die hen de weg doet kennen en de prikkel, die hen pijnigt, als ze de weg verlaten.

Laat een groot deel van ons volk in dit opzicht onzen kinderen gelijk zijn, het mag ons niet verhinderen dankbaar op te merken dat het niet zonder gezegende vrucht op het openbare leven bleef, dat ze „onder 't blij geklank der heilmaar zijn geboren". Wanneer we eisen, dat de wetgeving in overeenstemming zal zijn met de Geest van Christus, dan zullen we er op kunnen rekenen, dat we ons aangenaam maken bij alle gewetens der mensen. Het is juist niet nodig daarbij de Bijbel te noemen — het zij ons genoeg dat we hem er achter zien staan, zijn licht over ons volksleven uitstralende!

Op dit punt: dat er gehandeld moet worden in de Geest van Christus, zullen we onderling overeenstemmen en we zullen, als Nederlanders — bekeerd en onbekeerd —, maar allen gebonden door de invloed, die er van Christus uitgaat, gezamenlijk kunnen werken aan het volkswelzijn.

Een „Volkspartij", d.w.z. een partij die praktisch heel het volk omvat, zal in Nederland moeten rekenen met het feit, dat het zedelijk oordeel, dat hier geldt, bepaald is door de invloed, die Christus, de HEER der wereld, gedurende de eeuwen dat HIJ hier verkondigd werd, heeft uitgeoefend. Wie iets anders wil zal slechts verwarring stichten.

Ik vermoed (ik kon mij daarvan, helaas, persoonlijk niet overtuigen), dat dit de lijn is, waarlangs het politieke leven in de Verenigde Staten en in Engeland zich ontwikkelde en nog ontwikkelt.

L.

Invloed

Invloed is een bekend woord. Invloeden gaan van ons uit en werken in op anderen, met wie wij in aanraking komen. Uit ons vloeit iets in hem of haar over. Dat is in-vloed. Onze invloed kan zijn bewust of onbewust. Zonder dat iemand iets zegt, kan hij invloed uitoefenen. Zulk een invloed bedoelde de apostel Petrus, toen hij de vrouwen vermaande, dat zij zonder woorden hun echtgenoten zouden winnen voor Christus.

Van Charles Tinney, de beroemde professor en zielenwinner, las ik eens, dat hij een werkplaats binnentrad. Er ging invloed van hem uit, want toen één der arbeiders hem zag, zonder dat hij nog een woord had gesproken, brak deze in tranen los. Het is duidelijk, dat zulk een invloed slechts kan uitgaan van personen, die zelf beïnvloed zijn door den goddelijken Geest. Indien wij door den Geest geleid worden, zal invloed van ons uitgaan. Mensen zullen aan ons zien, dat wij iets hebben, wat zij missen. Zij zullen in onze ogen lezen iets van de blijdschap des Geestes; aan ons bemerken de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. Om een goede invloed uit te oefenen, moeten wij ons Gode ter beschikking stellen. De sterkte is Godes. Wordt vervuld met den Geest. Zonder deze vervulling gaat geen kracht van ons uit.

Bewuste invloed is er, wanneer wij ons ertoe hebben gezet, op den ander in te werken, met van te voren overwogen middelen. Wanneer ge dit blad leest, gaat er invloed van uit. Met dit doel u te beïnvloeden ten goede, is het geschreven. Wij kunnen door onze woorden elkaar beïnvloeden ten kwade of ten goede. Toen de verspieders het land Kanaän hadden doorzocht, hebben zij met hun woorden het volk Israël beïnvloed ten kwade. „Wij hebben ook daar reuzen gezien, en de kinderen Enaks." Het gehele volk werd zwaarmoedig, erger nog, twijfelmoedig en ongelovig.

Hoe gans anders was de invloed van den apostel Paulus, als hij de Filippenzen vermaande: „Verblijdt U in den Heere ten allen tijde", of „ik vermag alle dingen door Christus, die mij kracht geeft". Zulke woorden oefenden een geheel andere invloed uit. Zij bouwden op en vuurden aan!

Wat is de invloed van uw woorden? Ziet toe, dat het een opbouwende invloed is. Niet alleen door uw wandel, door wat ge zijt, maar ook door uw woorden gaat invloed uit van U op den ander.

Eveneens van uw werken. Wat ge doet is niet zonder invloed. Vandaar het spreekwoord: goed voorbeeld doet goed volgen.

Het omgekeerde is ook waar. Een moeder klaagde eens over haar kind, dat het zo vloekte, doch diezelfde moeder gebruikte telkens onnodig den naam Gods! Een vader beklaagde er zich over, dat zijn kind zovaak loog, doch deze man had telkens zijn kind iets beloofd, zonder ooit zijn beloften te zijn nagekomen. Wat die vader en moeder deden, oefende invloed ten kwade uit op hun kinderen.

Zijn uw werken een aansporing voor anderen ten goede?

De gemeente te Korinthe was door haar offervaardigheid een voorbeeld, beïnvloedde andere gemeenten en, zo schreef Paulus, „de ijver van U begonnen, heeft er velen verwekt, dat is „tot navolging geprikkeld".

Geven wij in onze werken der liefde en des geloofs een gezegende invloed?

De allergrootste invloed echter is die van het gebed. Deze invloed kent geen grenzen. Niet alleen door wat we zijn, door wat we spreken of doen, maar ook en allermeest door ons gebed kunnen we mensen beïnvloeden. Paulus zeide: „broeders, bidt voor ons!" De invloed van het gebed zou den arbeider in Gods Koninkrijk ten goede komen. Nehemia's gebed oefende een invloed uit op het hart van koning Arthasasta, ten gunste van de Joden. Waar onze woorden en werken niets vermogen, daar blijft ons de macht des gebeds. Broeders en zusters, oefent veel invloed uit door uw gebeden, ten goede van uw medemensen, van uw verwanten en van de gemeente. Het gebed des rechtvaardigen vermag veel.

Delfzijl. D. SLORT.

---

losse schakels

Een propagandageschriftje. Naar aanleiding van het honderdjarig bestaan van het Baptisme in Nederland op 15 Mei j.l. verscheen er een geschriftje onder de titel: „Wist Gij ...?" Op eenvoudige wijze werd daarin het beginsel der Baptisten Gemeente uiteen gezet. De bedoeling was natuurlijk, dat dit geschriftje door de leden onzer gemeenten maar ook door anderen gelezen zou worden. Verschillende gemeenten hebben dat ook zo begrepen en het in de plaats hunner inwoning verspreidt, soms met een uitnodiging tot het bezoeken van een samenkomst, die in verband met het honderd jaar bestaan van de Baptisten Gemeenten in Nederland belegd was. Het resultaat is, voorzover ons bekend geworden, niet ontmoedigend geweest. Er bleek belangstelling voor het Baptisme gewekt te zijn. Velen wilden meer van deze beweging weten.

Een „Waarschuwing". Door de Kerkeraad van de Ned. Herv. Gemeente te Workum is het geschriftje „Wist Gij......?" echter niet met instemming ontvangen. Van de Kerkeraad ener Ned. Herv. Gemeente behoeft dat niet te verwonderen. Maar wat wel de verbazing gaande maakt is het feit, dat deze Kerkeraad in „Ons Kerkblad, het wekelijkse orgaan van de Ned. Herv. Gemeente van Workum en Heidenschap", verklaart, dat wij, blijkens dit geschriftje, een „de Kerk zeer vijandig gezinde secte zijn."

We zijn een secte, zegt deze Kerkeraad.

Waarom noemt hij ons zo?

Wat is, naar protestantse opvatting, een secte?

Ons aantal kan die aanduiding niet rechtvaardigen, want wij zijn zeer talrijk.

Hij kan ons ook niet zo bestempelen vanwege onze bekrompen blik, want Baptisten hebben een wereldvisie. Ze zijn de pioniers der nieuwere Zending. Ik herinner slechts aan William Carey en Adoniram Judson.

Maar waarom noemt de Kerkeraad der Ned. Herv. Gemeente te Workum ons dan toch een secte?

Verschuiven wij de waarheden Gods? Maken wij tot hoofdzaken dingen, die meer aan de omtrek liggen? Leggen wij op een of andere waarheid een overdreven nadruk? Kennen wij b.v. aan de Doop een hogere waarde toe, dan de Heilige Schrift doet?

Wie ons kent, weet wel beter.

En uit het geschriftje „Wist Gij ...?" is het zeker niet af te leiden.

De Kerk vijandig gezind? Zijn wij de Kerk „zeer vijandig gezind"? De bovengenoemde Kerkeraad zegt het. Maar waaruit **blijkt** dat nu?

Uit „Wist Gij......?" zou dat blijken. Maar wie het blaadje onbevooroordeeld leest, merkt er geen onvertogen woord in op. In dat blaadje wordt niet anders gedaan dan een positieve uiteenzetting gegeven van het standpunt der Baptisten van Gemeente en Doop. Of — wordt het ons kwalijk genomen, dat we in Staats- en Volkskerk een ontaarding zien van het werk van Christus' Gezanten? Maar sinds wanneer is kritiek op de Kerk niet meer geoorloofd? Sinds wanneer geldt zulk een kritiek als een uiting van een „zeer vijandige gezindheid jegens de Kerk"? Waar blijven we zo? Wie een ander kerkelijk standpunt inneemt dan dat van de Volkskerk, veroordeelt de Volkskerk natuurlijk. Hij doet dat alleen reeds door zijn houding: door zijn afgezonderd staan. Waarom geldt dit voor „zeer vijandig"? Mogen we dan niets meer zeggen? Mogen we dan niet meer zeggen, dat we het met anderen, in casu de Ned. Herv. Kerk, niet eens zijn? Een weinig meer objectiviteit mogen we toch wel verlangen van hen, die de Ned. Herv. Kerk dienen en dat doen met overtuiging. De wereld wordt anders heus te klein om te bewonen.

Een uitnemende weg. Dat de Kerkeraad der Ned. Herv. Gemeente van Workum en Heidenschap gelooft voor de belangen der Ned. Herv. Kerk te moeten waken, begrijpen we. We kunnen dat heel goed plaatsen. Hij moet dat echter op een andere wijze doen dan in „Ons Kerkblad voor de Ned. Herv. Gemeente van Workum en Heidenschap" van 9 Juli j.l. geschiedde. Hij moet de Baptisten geen „secte" noemen, want dat zegt niets — ja, dat zou als een verlegenheidsargument opgevat kunnen worden. Hij moet ook niet zeggen, dat een uiteenzetting van het Baptistisch beginsel reeds van een „zeer vijandige gezindheid" jegens de Kerk — hier te verstaan als de Ned. Herv. Kerk — getuigt. Hij moet ook de leden zijner Gemeente niet waarschuwen voor samenkomsten, waarin de Baptisten een uiteenzetting geven van hun kijk op de waarheden der Heilige Schrift, een kijk, die door millioenen gedeeld wordt en door mannen als Bunyan, Spurgeon en Philpot gepredikt werd.

Hij moet zulke uiteenzettingen niet bestempelen als „onwaardige propaganda", maar zijn leden aantonen, dat het Nieuw-Testamentisch getuigenis anders klinkt dan het Baptistische. De Kerkeraad der Ned. Herv. Gemeente te Workum moet de leden dier Gemeente behandelen als mondige mensen, die er recht op hebben zich een eigen oordeel te vormen en zich dus dáár en door zulken te laten voorlichten, waar en door wie zij mede tot zulk een oordeelvorming in staat gesteld worden.

De methode van de Kerkeraad van de Ned. Herv. Gemeente te Workum: andersdenkenden in de sectehoek duden en voor hen waarschuwen, is — hij houde het mij ten goede — middeleeuws. De leer der Ned. Herv. Kerk kan immers het licht van vrij onderzoek wel verdragen? Die leer mag toch wel onderwerp van gesprek zijn? Het is in strijd met de eer van de leden ener Kerk hen in een toestand van onmondigheid te willen brengen.

We verheugen er ons over, dat er onder de leden der Ned. Herv. Gemeente te Workum en Heidenschap zulken geweest zijn, die getoond hebben, dat niet te willen en de samenkomsten, door de Baptisten Gemeente te Workum belegd, bezocht hebben.

God zende tot allen die Hem liefhebben, maar Zijn Licht en Waarheid en beware hen er voor, dat zij het Licht zouden ontwijken.

Daar deze Schakels zich richten tegen een met name genoemde Kerkeraad, ondertekenen wij ze.

Groningen. J. LOUW.

Gemeentenieuws

UTRECHT. Zondag 19 Aug. was een feestdag voor de gemeente te Utrecht. Op deze dag vierden wij met onze br. en zr. Zerbst—Eikenaar hun 25-jarige echtverbintenis. 's Morgens leidde br. M. G. Boerschoten, die roeping gevoelt om voorganger te worden, de dankdienst, die wij in verband met de weergekeerde wereldvrede hielden. Ons zangkoor verleende daarbij zijn medewerking. Wij hadden het goed met elkaar.

's Namiddags om 4 uur kwamen wij wederom tezamen om met br. en zr. Zerbst hun 25-jarige bruiloft te vieren. Ons kerkzaaltje was voor deze gelegenheid versierd. Het was in alle opzichten een buitengewoon geslaagd feest. De medewerking van gemeente en vrienden was spontaan en goed. Dat kon ook niet anders, want onze br. en zr. bezitten ons aller liefde en sympathie, hetgeen op dit feest wel op bijzondere wijze tot uiting kwam. Ongeveer 20 jaren gaat br. Zerbst reeds voor in de gemeente, daarbij trouw terzijde gestaan door z'n echtgenote. Zijn gezondheidstoestand legt hem echter de laatste tijd vele beperkingen op. De Heere vervulle zijn en ons aller wens spoedig een eigen voorganger te hebben. Hij zij onze br. en zr. in alles steeds dicht nabij en spare hen nog lang voor hun gezin, maar ook voor de gemeente.

F. B.

Mededelingen

Betreffende „De Kindervriend"

Er zijn verschillende redenen, welke de heruitgave van „De Kindervriend" reeds in begin September bemoeilijken. We zullen nog een paar maand geduld moeten hebben en stellen ons voor de nieuwe jaargang direct bij het begin van het nieuwe jaar te laten verschijnen. We kunnen dan ook gemakkelijker gelijke tred houden met de nieuwe Zondagsschoolrooster. Intussen richte men zijn bestellingen en aanvragen om proefnummers aan den administrateur, W. Modderman, Sneek. Met het oog op de oplage is het beslist nodig, dat bestellingen van te voren geschieden. De kostprijs zal nog worden meegedeeld.

d.H.

—

Beste N.B.J.B.(ers),

„Wanneer verschijnt Jong Leven?" Deze verzuchting slaakte onze secretaris in het laatste nummer van „De Christen", toen hij sprak van de schreeuwende behoefte aan voorlichting van de rijpere jeugd. Velen zullen in stilte naar Den Haag hebben uitgezien om een antwoord op deze vraag en we willen dit antwoord ongevraagd gaarne geven.

Een en ander maal heb ik zowel schriftelijk als mondeling ernstige pogingen aangewend om een verschijningsvergunning voor ons jeugdblad te verkrijgen, tot op heden helaas zonder resultaat. De heren, die over deze papiertoewijzingen moeten beslissen, zeggen, dat het hoofdzakelijk vastzit op een groot tekort aan leermiddelen voor de verschillende scholen.

Zolang dit probleem nog niet is opgelost en dat kan nog wel enkele maanden duren, is er aan een papiertoewijzing voor jeugdbladen als het onze niet te denken.

Nu zou ik gaarne willen, dat zodra U hoort, dat er ergens in uw omgeving een christelijk of niet-christelijk jeugdblad verschijnt, mij daar even kennis van geeft, daar ik dan ogenblikkelijk nog eens een bezoek aan het Departement ga brengen. Men behoeft mij niet te melden, dat het jeugdblad „De Jonge Man" verschijnt. Dit blad bevat volgens de inlichtingen, die ik ontvangen heb leiddraden voor groepleiders en valt onder een andere rubriek.

Beste jongelui, weest er van verzekerd, dat ik voor uw belangen opgekomen ben. We hebben geen **gunst** gevraagd, maar ons **recht**. Wanneer anderen verschijnen met het halve aantal kolommen van vóór de oorlog, dan eisen wij ook hetzelfde. Voorlopig moeten we nog een beetje geduld hebben. Ondertussen kunt ge reeds beginnen om goede bijdragen, die waard zijn, dat ze ook door anderen worden gelezen, en eventueel vragen voor de vragenbus, door te zenden aan mijn adres en voorts blijven we ons best doen door er voor te bidden en te werken, totdat de verschijning van ons geliefd jeugdblad „Jong Leven" weer een werkelijkheid is.

De Redacteur:

Ds. JAC. DE JONG.

Verantwoording

Pensioenfonds.

In Hengelo vonden de broeders in Juli in de collectezak een enveloppe met f 25.—. Uit het opschrift bleek, dat het voor het pensioenfonds was bedoeld. De broeders hebben het mij gaarne overhandigd en ik betuig gaarne mijn hartelijke dank.

Tevens ontving ik van de gemeente te Enschede f 15.—, van Delfzijl f 25.— en van D. Nauta te Zwagerveen f 62.60. Ik vermoed dat het een collecte is te Zandbulten of te Noordbergum gehouden, maar er staat niets bij. In elk geval hartelijk dank, maar van br. Nauta zou ik gaarne enige opheldering ontvangen. Het kan ook van hem persoonlijk zijn, en ik wil het gaarne goed boeken.

Met hartelijke groeten,

Uw br. in het werk,

K. REILING.

Beroepingswerk

De Gemeente te Arnhem heeft Ds. G. W. Tijman van Sneek beroepen.

Wij verschijnen bij uitzondering in dit dubbel formaat, teneinde door onze voorraad kopy heen te komen en ook omdat een deel daarvan actueel is en misschien antwoordt op Uw vragen.

Vrijdag 14 Sept. 1945 No. 2759 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

WAAKT! (2)

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"
Marc. 13 : 37.

We stellen nog eens de vraag: *Waarom moeten wij waken?*

En dan willen we op deze vraag twee antwoorden geven.

Het eerste antwoord luidt: *Omdat er in ons gevaren schuilen.*

Wie las of hoorde nog nimmer van hetgeen John Bunyan in „De Heilige Oorlog" schreef over de stad Mensenziel? Deze stad Mensenziel heeft vele poorten. Eén dezer poorten noemde hij de Oogpoort.

Wat sluipt er niet al door deze poort naar binnen?! En eenmaal in de stad Mensenziel gekomen laat het zich niet zo gemakkelijk weer verdrijven. Ik denk hier b.v. aan de bioscoop. Er zijn zedenverdervende en ópbouwende films. In het verleden was de keuring op de films veel te slap. Bioscoop-exploitanten, die op winstbjag uit waren, wisten daarvan hélaas alle profijt te trekken. Wat bekommerden deze „heren" zich om de demoralisatie van ons volk? Het was hun alleen maar om een zo groot mogelijke winst te doen. We hopen van ganser harte dat onze Regering door strenge maatregelen en nodige bepalingen paal en perk zal weten te stellen aan de verderfelijke praktijken van de kapitalistische bioscoop-ondernemers. Goede opvoedkundige en leerzame films behoren zo veel mogelijk in dienst van heel ons volk gesteld te worden.

We zouden een hele krant vol kunnen schrijven over hetgeen door de Oogpoort de stad Mensenziel kan binnenkomen. Wat *zien* we al niet?

Wat *horen* we? De Oorpoort staat doorgaans wagenwijd open. Verstandige mensen zullen deze poort van tijd tot tijd gaan sluiten. Maar o, die nieuwsgierigheid! Ze gooit de Oorpoort zo ver mogelijk open. Och, was het *alleen* nog maar nieuwsgierigheid, dan zou misschien nog veel ergs voorkómen kunnen worden.

Maar behalve nieuwsgierigheid is daar ook de sensatieprikkel en de onzalige lust om lastertaal aan te horen. Wat er niet al door de Oorpoort naar binnen gaat...... 't is eenvoudig ongelooflijk. Contrôle bij de Oorpoort zal dit bevestigen.

Ik behoef hier niet meer poorten van de stad Mensenziel te noemen noch verder uit te weiden over bovenstaande. U zult mij begrijpen, wanneer ik in verband met het maanwoord van Jezus wijs op de gevaren, die in ons schuilen. Hoe vaak heeft zich de „geschiedenis" van het houten paard van Troje niet herhaald? En zijn er niet, die nog alle dagen bezig zijn het houten paard van Troje naar binnen te halen? Ze laten zich bedriegen door een sluwen dienstknecht van den vorst der duisternis. Ze letten niet op de ernstige waarschuwingen van hen, die de taktiek van den overste dezer wereld doorzien. 't Is alles vruchteloos. Totdat...... de grote ontnuchtering komt.

Die gevaren van binnen — wie van ons zou ze willen onderschatten.

We mogen hier ook herinneren aan een of meer of minder bekend woord van Paulus: „hebt acht op uzelf." Dat wil zeggen: controleert uzelf nauwkeurig; neemt uzelf onder de loupe.

Dat valt niet mee! Zelfcontrôle vraagt moed en doorzettingsvermogen. Men kan er gemakkelijk over práten. Zelfs kan men zonder veel moeite goede aanwijzingen geven en prachtige opmerkingen maken, zonder zelf tot de daad van zelfcontrôle te komen.

Binnen *in* ons schuilt het kwaad.

Jezus zegt: „Want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hoovaardij, onverstand." (Marc. 7 : 21 en 22).

Daarom zou ik in aansluiting met het aangehaalde woord van Paulus willen zeggen: weest niet al te zeker van uzelf!

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"

Staande aan de bruisende stromen van deze tijd, horen wij 's Meesters stem — en het klinkt ons als een bevel in de oren — *waakt!*

Waarom moeten we waken?

Het tweede antwoord moet luiden: *Omdat er gevaren rondom ons zijn.* Daarover dan een enkel woord in het volgende nummer. d.H.

losse schakels

Een verzoek. Zouden gemeenten, die het geschriftje „Wist Gij......?" ook willen gaan verspreiden, zich vooraf met mij in verbinding willen stellen?

De christen als pelgrim. Van de oude heiligen zegt de brief aan de Hebreën, dat ze beleden hebben, dat ze vreemdelingen en bijwoners op de aarde waren, Hebr. 11 : 13. Paulus zegt van de gelovigen, dat hun burgerschap in de hemelen is. Daar staan hun namen opgeschreven; van daar verwachten ze hun Verlosser.

De gedachte, dat de christen zijn geboortegrond en vaderland in de hemelen heeft, is uiterst vruchtbaar. Hij ontvangt van daar zijn levensnormen, die zoveel hoger liggen dan hetgeen dáár op aarde voor geoorloofd doorgaat, waar het licht van het Evan-

gelie niet doordrong. Het leven naar deze hogere normen maakt den christen tot een zout der aarde en een licht der wereld. Daardoor is hij een zegen op aarde.

Abraham, die hier „doortrok" op weg naar „de stad, die fundamenten heeft", „plantte een bos en riep aldaar den Naam des Heeren aan". Christendom en cultuur! Hij liet geen woestijn achter. Hij trok het land niet door, zijn bodem verwaarlozende Neen, hij verhoogde zijn bewoonbaarheid: hij plantte bomen.

Hoe dieper een christen zich „vreemdeling" op aarde voelt en hoe zuiverder hij dat uitleeft, des te meer waarde krijgt zijn leven voor de aardbewoners: hij verhoogt de welvaart en zuivert de levensvormen.

Niet eenzijdig. Nu is met het beeld, dat de christen hier een pelgrim is, niet alles gezegd. Daarmede is niet heel zijn taak hier beschreven; heel zijn houding geschetst. Hij wordt ook voorgesteld onder het beeld van den krijgsman, den strijder. Als aardbewoner heeft hij aardse rechten; een roeping ten opzichte van zijn volk. Hij houdt als christen *niet op lid van zijn volk te* zijn. Als wedergeborene verliest hij niet alle belangstelling voor hetgeen hier en nu is. Ofschoon hij weet, dat het steeds „ten dele" zal zijn, wat hier bereikt kan worden, zo moet hij er toch naar streven het openbare leven zoveel mogelijk te doordingen van den geest, dien het Evangelie ademt. Rondom de gemeente bevindt zich een Christenheid; een door het Evangelie meer of minder doortrokken levenssfeer. We mogen ons niet uit de wereld terug trekken; haar den Boze overlaten. We zijn geroepen in haar te leven, zonder ons met haar te verbinden. Wat we in haar bezitten, mag ons niet aan haar onderwerpen. We moeten het bezitten „als niet-bezittende", d.w.z.: onze innerlijke vrijheid er bij handhaven.

Uit vrees voor de invloed der wereld, het contact met haar vermijden, ware verkeerd. We moeten contact met haar hebben, opdat we invloed op haar zullen kunnen uitoefenen. We geloven dat Hij, die bij ons is, sterker is dan die bij hen is. Maar dit kan alleen, wanneer wij het contact met de hemel bestendig beoefenen en, terwijl we in de wereld zijn, tegelijkertijd in de hemel zijn.

L.

Van 't een op 't ander

Leeuwarden, 6-9-'45.

Weer terug; van samenkomsten in Delfzijl. Van de vorige reeks schreef ik u ook nog niet. In Makkum hadden we een evangelisatieavond en het kerkje daar was vol. De andere week hopen we er nog een avond te zijn. Koudum bezochten we ook. De Doopsgezinde gemeente had ons haar kerkgebouw afgestaan en we hadden een goede bijeenkomst. „Supporters" waren gekomen uit Staveren en Workum. Waarschijnlijk zullen wij in de naaste toekomst niet meer zoveel gelegenheid hebben in Friesland te werken, daar andere gemeenten eveneens samenkomsten voorbereiden; als de evangelisatiecommissie der Unie de beschikking heeft over een goede kracht, zou deze langs de kust ongetwijfeld een dankbaar arbeidsveld kunnen vinden. In Delfzijl was het goed. In de haven lopen voortdurend Nederlandse binnenvaarders binnen, die ook over de grens gingen; bij de vernielde bruggen en sluizen draaien betonmolens tot diep in de nacht. Het bestuur der Baptisten gemeente koestert grote plannen over de bouw van een kerk. U weet toch dat hun kerk in de oorlogsdagen opbrandde? De samenkomsten waren goed bezocht. Een krachtig jeugdleven is er niet. Dat is jammer. Het kan de jeugd reeds voor zoveel bewaren. En wil men boter zien, dan moet men karnen.

Aan het eind van het gemeentebericht uit Nieuwe Pekela stelt de correspondent, en het bestuur dier gemeente staat achter hem, voor, een lijst van namen te publiceren van dezulken, die als oorlogsslachtoffers, direct of indirect, kunnen beschouwd worden. Wij willen dat gaarne doen. Men vermelde dan de volle naam, geboortedatum en -plaats en zo mogelijk ook waar en door wie gedoopt.

De Quarterly Notes van Yakusu zijn ook weer met de post gekomen. Het blaadje komt uit Belgisch Congo van het zendingsveld, waarop zr. Reiling werkzaam is. Misschien is fam. Reiling wel in staat ons te vertellen, hoe het onze zuster gegaan is in de vele jaren van scheiding en hoe het werk daar nu gaat. Hoe groot nog de invloed der medicijnmannen-tovenaars is blijkt uit een mededeling van een der dokters. Een jongeman uit een dorpje, geen driehonderd kilometer van Yakusu, werd ziek en stierf. Na de rouwtijd besloot de familie de veroorzaker van het sterven te laten opsporen. De krachtigste tovenaar uit het district werd gehaald. Na allerlei plechtigheden kwam hij tot de slotsom, dat drie personen ervoor in aanmerking kwamen: een vrouw, haar zoon en haar zuster. Deze drie moesten nu maar hun onschuld bewijzen: vergif drinken en niet sterven. De beschuldigde drinkt en loopt dan op en neer, zeggende: ik ben geen heks. Wordt de drank uitgebraakt, dan is hij of zij onschuldig. Anders sterft de persoon.

Eerst dronk de vrouw en stierf. Waren de anderen onschuldig? De tweede vrouw dronk en zij stierf. Toen was de jongeman aan de beurt. Hij weigerde te drinken en vluchtte het bos in, de menigte in de zekere overtuiging achterlatend, dat hij de schuldige was.

In dit dorp was wel het Evangelie verkondigd; er is een kleine gemeente. En toch. Onder welke duistere machten leeft het volk. Hoe nodig is daar het bevrijdende Evangelie. Bidt voor de zendelingen en strijdt met hen mee.

Juist bericht ontvangen dat zr. Reiling in het begin van September vertrekt. Misschien kunnen wij haar spoedig in Holland begroeten.

DE CHRISTEN weer naar het buitenland, behalve naar Duitsland. Onze administrateur zal er voor zorgen, dat gij, lezers(essen) buiten onze grenzen dit nummer ontvangt. Zou uw adres veranderd zijn en de post u toch nog vinden, geeft dan br. de Jonge te Nieuw-Weerdinge kennis van het nieuwe adres. En indien gij ons iets kunt vertellen over het geestelijk leven in uw land of stad, dan zullen wij dat met vreugde ontvangen. God zegene u en ons en stelle ons tot een zegen.

Kamperen, dansen, film. In No. 2757 hebben twee broeders, naar aanleiding van wat Ds. Prins hierover schreef, hun mening gezegd. Met de inhoud van hun woorden zullen bijna allen accoord gaan. Vooral het duidelijke geluid van J. Br., „één uit de rijen der jeugd" was zuiver en verheugend. Hij wijst het huidige dansen zonder meer af. De film wordt niet zonder meer veroordeeld; er wordt alleen een deugdelijke censuur verlangd. Wij betuigen onze instemming. We kunnen nog verder gaan en zeggen: gelijk de boekdrukkunst en de radio in dienst gesteld werden van de verbreiding van de blijde boodschap, zo moeten wegen en middelen gezocht worden om ook de film dienstbaar te maken voor de grote zaak. Hier ligt nog een bijna onbetreden veld voor de kerken open. Dat de Baptisten hier te lande deze zaak alleen niet kunnen aanpakken behoeft geen uitleg. Maar met hun protestantse broeders samen zou veel te bereiken zijn. Van welke groep zal het initiatief uitgaan?

Overigens, ofschoon wij dus onze jeugd vreugde en ontwikkeling niet

slechts gunnen, maar voorzoveel het in ons vermogen ligt, ook willen geven, geloof ik, dat wij elkaar wederzijds moeten doordringen van het feit, dat een mensheid verloren gaat, als zij leeft zonder Christus en dat wij derhalve vooral een grote ijver aan de dag moeten leggen in het winnen van zielen. Misschien zal in verre toekomst het een en het ander te combineren vallen en zullen onze kampweken en filmavonden de uren brengen, waarin wij elkander nader tot Christus voeren, nu moeten wij doen wat onze hand vindt om te doen. *Wij geven onze toekomstideën* in de handen van leidende broeders en denken aan des Heeren woord: Gij zijt het licht der wereld. Wat moeten wij doen? Schijnen, schijnen, ononderbroken. Onze tijd is kort.

HUIZINGA.

Uit de Gemeenten

De *gemeente te Nieuwe Pekela* is overgegaan om het N.T.-ambt van diacones in ere te herstellen. Een tweetal zusters is hiervoor gekozen, n.l. de zusters Hamster—Fietje en Olyslager—Muller. Zondag 5 Augustus zijn deze in het ambt bevestigd. Onze voorganger, Ds. de Neef, bepaalde voor deze gelegenheid de gemeente bij de woorden uit Gen. 12 : 2, „Wees een zegen", en gaf dit aan onze diaconessen als motto bij de uitoefening van hun ambt. Nadat deze op de hun gestelde vragen met „ja" hadden geantwoord, geschiedde de bevestiging onder oplegging der handen, waaraan werd deelgenomen door twee ouderlingen en den voorganger der gemeente, waarna hun door de gemeente de zegenbede uit Ps. 134 werd toegezongen.

Het was een goede morgen voor de gemeente en zeer zeker zal de arbeid der diaconessen haar ten goede komen en dienstbaar zijn aan de uitbreiding van het Koninkrijk Gods.

Zondag 19 Augustus kwam de gemeente andermaal voor een bijzondere dienst samen. Ditmaal was het een rouwdienst, waarin de doden uit onze gemeente, die als oorlogsslachtoffer gevallen zijn, herdacht werden. Niet minder dan vijf personen zijn, direct of indirect, door de oorlog van ons weggenomen.

Br. H. v. d. Laan, koster der kerk, werd in Nieuwe Pekela door de Duitse S.D. doodgeschoten. Zijn zoon, H. v. d. Laan, is omgekomen bij een van de bombardementen op Hamburg. P. Dijk, zoon van een onzer ouderlingen, is overleden in een gevangenkamp in Sleeswijk-Holstein en H. Greven is in een ziekenhuis in Bremen overleden. De vijfde, br. J. Groenewold, was ziek uit Duitsland teruggekomen. Op het ogenblik, dat de rouwdienst gehouden werd, was hij nog in leven, doch overleed in de avond van die dag.

De gemeente eerde deze haar doden door *in een minuut stilte hen staande* te gedenken, waarna gezongen werd Gez. 245 vers 2: „Vrome, vroeg gestorven vrinden, slechts zijt gij ons wat vooruit". Wij weten immers, dat zij in Christus ontslapen zijn en dat wij eenmaal weer met hen verenigd zullen worden bij den Heer.

Onze voorganger, Ds. de Neef, bepaalde de gemeente bij de woorden uit Openb. 14 vers 13: „Zalig zijn de doden, die in den Heer sterven" en wees er op hoe door deze woorden de Heer Zelf Zijn doden eert, bedroefden troost en zondaars roept tot bekering.

Het was een plechtige dienst, waarbij ook velen, die niet tot de gemeente behoren, aanwezig waren.

Getroost en bemoedigd gaan wij weer verder en bidden God om Zijn zegen op de arbeid, opdat de ledige plaatsen, die door het heengaan van deze onze broeders ontstaan zijn, spoedig gevuld mogen worden door anderen, die de banier des kruises willen volgen.

Wij willen deze mededelingen besluiten met een verzoek aan de redactie om zo mogelijk te bevorderen, dat in De Christen een lijst wordt opgenomen met de namen van hen, die, als slachtoffers van de oorlog, uit onze gemeenten zijn weggenomen. Zij zijn waardig ook daardoor herdacht en geeerd te worden in ons orgaan.

Namens de gem. N. Pekela:
De Correspondent.

AMSTERDAM. Zondag 2 September mochten wij voor de derde maal gedurende deze zomer als gemeente samenkomen bij de geopende doopvont. Deze keer waren het drie jonge zusters, alle kinderen van gemeenteleden, die de doop ondergingen. Ds. B. Planting doopte en leidde de avondmaalsviering, terwijl br. J. Goezinne de gemeente in het algemeen, en de dopelingen in het bizonder, bepaalde bij Rom. 6 : 11, waarbij spreker het verhaal van de doortocht van het volk van Israel door de Rode Zee, ons opgetekend in Ex. 14 vanaf vers 15, ter illustratie aanvoerde.

Het kerkgebouw was overvol. De aandacht was gespannen en zeker zullen allen rijk gezegend huiswaarts zijn gegaan. Het was een feest, dat nog lang in onze harten zal naklinken; een feest, dat — in tegenstelling met zovele feesten van tegenwoordig — een zuiver geestelijk karakter droeg.

De nieuwe leden werden bij monde van br. G. Planting hartelijk welkom geheten in ons midden, terwijl tevens een zuster, die lange tijd haar weg gereisd was buiten het gemeenteverband, ingevolge haar wens, weer werd opgenomen en met vreugde begroet.

Inmiddels heeft zich weer een doopcandidaat aangemeld, zodat wij van rijke zegeningen mogen gewagen, en aangevuurd door al het goede, dat de Heer der Gemeente ons schenkt, vol goede moed zijn. De opkomst in de gemeente gaat zienderogen vooruit en ook de overige takken van arbeid mogen zich in een uitstekende belangstelling verheugen.

G. J. v. R.

Verslag

van het Jeugd-appèl op Zondag 22 Juli 1945.

Zaterdagavond 28 Juli kwamen we gezellig bijeen op de begroetingssamenkomst in de zaal van de Baptiste Kerk te Stadskanaal. Aan de diverse groepen, die al aanwezig waren, werd door den leider van die avond, Ds. J. W. Weenink, een hartelijk welkom toegeroepen. De gastvrije Stadskanaalsters hadden hun woningen opengezet voor de toestromende gasten. Onder het genot van enige koppen koffie werd de avond doorgebracht. Velen waren reeds toen in de gelegenheid om oude kennissen, in tijden niet gezien, weer hartelijk de hand te drukken. Met het gebed, dat deze conferentie slagen mocht, werd de avond besloten.

De volgende morgen was er Jeugddienst in de kerk. En des namiddags tegen vier uur ongeveer begon de echte onvervalste Jeugdconferentie, die werkelijk geen surrogaat bleek te zijn. Doordat de leider van de middag, Ds. K. Prins van Nieuw-Weerdinge, nog niet aanwezig was, zongen we enige goede liederen uit de bundel van Joh. de Heer.

Ondertussen was ook de leider gearriveerd en de bijeenkomst werd begonnen met een bidstond. Het programma werd vervolgens vlot afgewerkt. De zang van Emmererfscheidenveen, dat niet aanwezig kon zijn werd vervangen door enkele Friese liederen, gezongen door een tiental uit Leeuwarden. Mooi en zuiver klonken de meisjesstemmen door het gebouw, gesteund door forse mannenstemmen. De Groninger inleiding over „Ons Kampwerk" vond veel belangstelling. Het bleek, dat ook in het Zuiden des lands kampplannen waren verwezenlijkt. Dat deze aangele-

genheid de belangstelling had, bewees een collecte van 218 gulden. Voorwaar een mooi begin. Vriescheloo gaf vervolgens een declamatie ten beste. Ook de inleiding van Stadskanaal beluisterden we met belangstelling. Toch scheen het, dat de verwachtingen over dit onderwerp „De taak van onze jeugd *nu*" hoger gestemd waren dan de uitkomst deed rechtvaardigen. Een zuiver omlijnde levenshouding werd niet gegeven. Veel reactie kwam er niet op. De Spek-de-bus toespraak van Ds. Huizinga heeft de jeugd waarschijnlijk wel getroffen, want er volgde een collecte van f 377.40. Een feit, dat wel bewijst, dat, hoe groot het kampenthousiasme ook moge zijn, toch door onze jeugd de zendingsactie niet in een hoekje wordt gedrukt. De middagsamenkomst werd besloten met een korte bidstond.

Ook de avondsamenkomst, die onder leiding stond van Ds. J. W. Weenink, mag wel geslaagd genoemd worden. Er kwam nog enige reactie op de volksdansen uit het Groninger onderwerp van de middag; hierover bleek een weinig misnoegen te zijn ontstaan. Het huppelen van zielevreugd verdreef echter alle zorg. Het mooie Engelse sluitingsliedje „Day is done" werd in ere hersteld. Terwijl het antwoord op de vraag, hoe de houding van de jeugd moet zijn tegenover de politiek, niet erg positief was. Ter-Apel bracht een goed opstel over den zendeling Nommensen. De declamatie van Hoogezand werd vervangen door een van Stadskanaal. Twee Leeuwarder meisjes zongen enige mooie liederen. En het zangkoor van Stadskanaal, dat ook in de Jeugddienst had gezongen, deed met goed gevolg haar best. Nieuw-Weerdinge was heel goed naar voren gekomen met een opstel over Andreas, wiens eenvoudige figuur mooi omlijnd werd. Het slot van de conferentie was eigenlijk nog het mooist van alles. Na meerdere getuigenissen gaven er verschillende jongelui hun hart aan den Heere Jezus. Ook gaven er een paar zich op om gedoopt te worden. Ds. Huizinga sloot de samenkomst met gebed.

We mogen terugzien op een zeer mooie Jeugdconferentie. De eerste na de vrede. Moge de Heere ons nog vele zulke mooie dagen geven.

Gr. Ph. LINDEMAN.

INGEZONDEN STUKKEN.

Twee vragen.

Op alle vragen krijgen we hier geen antwoord. Dat behoeft ook niet, want dan zouden er ook geen verrassingen zijn. Maar daar zijn toch van die vragen, waarop dunkt mij wel een antwoord te geven is.

Vraag 1. Is het verantwoord van de grote gemeenten, die een eigen voorganger hebben, er een tweede bij te beroepen, en dat ten koste van kleinere maar bloeiende gemeenten?

Dat jonge voorgangers naar de grotere gemeenten gaan is goed. Daar kunnen we niets op tegen hebben. Maar laten de zich daar bevindende voorgangers er zich voor vinden om een kleinere gemeente te komen dienen? Wij moeten het front niet op één punt samentrekken en de andere plaatsen ontbloten. Wij zien het grote, vlakke Friesland met al zijn kansen. Wij willen wel het grote geheel zien; juist het grote geheel. Ontneem ons de krachten niet, grote gemeenten; wij kunnen ze niet missen.

Vraag 2. Waarom zal het werk van den predikant in algemene dienst ophouden te bestaan? Deze vraag houdt verband met vraag 1. Omdat ook dat de kleine gemeenten zonder voorganger treft. Zat daar geen toekomst in, broeders? Grote zaken met een aparte boekhouding voor verschillende artikelen, geen winst ziende op dat artikel, gooien het eruit. Was dit ook zo'n geval? Dat is toch moeilijk te geloven. Ik zie, als in een visioen een grote witte tent, een auto, van de Baptisten. Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

God geve aan de leidende broeders, wat zij nodig hebben in het besturen van Baptist Nederland.

De uwe in Christus,
Y. DE BOER,
Koudum (Fr.)

Mededelingen

De Evangelisatie-arbeid te Hoogkerk heeft dringend behoefte aan een Orgeltje ter begeleiding van de zang. Wie hiermede kan helpen tegen billijken prijs (eenigszins defect geen bezwaar), die stelt zich even in verbinding met

P. VEENSTRA,
Koningsweg, Hoogkerk.

Betaling Abonnementsgeld 1945.

Door samenloop van omstandigheden is in 1945 nog geen abonnementsgeld voor „De Christen" betaald.

Dit zal nu binnenkort moeten gebeuren. Het abonnementsgeld over 1945, dat is dus vanaf de verschijning tot einde December, is vastgesteld op **f 1.70.**

Mag ik allen, die in het verleden het abonnementsgeld per post betaalden, beleefd verzoeken mij vóór 1 October **f 1.70** per postwissel te zenden of op mijn postrekening **42318** te storten, met duidelijke vermelding van hun adres?

Zij, die in 't verleden het abonnementsgeld aan onze broeders correspondenten betaalden, wachten maar tot hun weer de kwitantie wordt aangeboden, die zij dan bij eerste aanbieding gelieven te voldoen.

Mag ik op aller medewerking rekenen?

H. DE JONGE,
Adm. „De Christen".

Advertentiën

Vrijdag 21 Sept. 1945 No. 2760 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

WAAKT!

(Slot)

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"

Marc. 13 : 37.

We stellen nog eens de vraag: Waarom moeten we waken?

En dan willen we thans dit antwoord geven: Omdat er gevaren rondom ons zijn.

In Zijn grote profetische rede heeft Jezus ook op déze gevaren gewezen. Er zullen zware tijden komen! Beroering onder de volkeren, verdrukking der christenen. Het anti-christelijk front zal breder worden. Een geest van opstandigheid zal door de harten varen. Bepaalde leuzen zullen opgeld doen. De liefde zal bij velen verkoelen. Dan krijgen de volgelingen van Jezus het zwaar te verantwoorden.

Hoe groter de gevaren rondom ons, des te zwaarder de tijden.

Zullen we hier nu enkele gevaren wat nader aanduiden?

Ik noem dan het gevaar, dat men z'n verwachting inzake toekomstdromen en -plannen téveel op den mens stelt. Wie het boek „Bloed en Mythe als Levenswet", geschreven door P. E. Keuchenius, met z'n verfoeilijke en verderfelijke nati-leer gelezen heeft, weet onmiddellijk wat ik bedoel. Dit boek is leerzaam en interessant tegelijk. De komische noot ontbreekt zelfs ook niet, nu de Duitse ridder van edel germaansen bloede voor de tweede maal in dertig jaar in het zand bijt. Leest u als 't belieft. „Wij, Germanen (en dat in grote tegenstelling met de Joden, d.H.), weten, dat wij geen wijngaarden mogen plukken die anderen geplant hebben; geen recht hebben op huizen vol goed, die anderen gebouwd hebben, omdat het strijdig is met onze eer en ons levensgevoel"! Wij weten nu wel beter......

Keuchenius zegt: „De noorderling is geen noodlotsfanaticus, integendeel, hij wilde bestemmer zijn van zijn eigen leven en de maker van zijn eigen geluk". Begrijpt U? Ik wilde eerst meer citeren, doch het is zo al meer dan voldoende. De Noordse mens, de ariër, wil het zèlf doen. „Hij verlaat zich op zichzelf, bouwt en vertrouwt op eigen kracht". Deze laatste zin is ook nog van Keuchenius. Het boek staat vol met uitlatingen, welke alle getuigen van de verwachting, die niet alleen Keuchenius maar millioenen met hem op den mens hebben gesteld en nóg stellen. Het nationaal-socialisme als politieke macht is wel overwonnen, maar de mens verlaat zich nog steeds op zichzelf, bouwt en vertrouwt ook nú nog op eigen kracht. De zonde der zelfoverschatting is niet overwonnen.

Mag ik hier een ander gevaar wat nader aanduiden?

Dan denk ik aan de demoralisatie, welke allerwegen geconstateerd kan worden. De zucht naar ontspanning is schier benauwend. Dat men zich graag eens wil uitspringen, wanneer men 5 jaar in de knel gezeten heeft, is een begrijpelijk en zeer te billijken verschijnsel. Maar daarmee zijn velen niet tevreden. Het blijkt nu reeds en het zal nog veel meer blijken, hoe het geestelijke en morele leven bij de grote massa gederailleerd is. Daar komt nog heel wat wèg achter deze tweede wereldoorlog.

In Berlijn had men vroeger een stadsgedeelte, waar de uitgaande mens zich naar hartelust tot in de vroege morgen kon vermaken. Bioscoop, theater, kroeg, danszaal, soms vlak naast elkaar. Dat stadsgedeelte werd „vergnügungsviertel" genoemd. Paleizen van wellust en ontucht. De zonde vierde hoogtij.

Ik denk aan enkele steden en dorpen in ons land. Voorop stel ik onze dankbaarheid jegens de geallieerden voor de hulp aan ons volk bewezen. Maar we hebben onze ernstige bedenkingen, wanneer een aantal steden en enkele dorpen als recreatie-oord voor Engelsman en Canadees worden beschouwd. De enigste oplossing is: spoedige terugkeer naar eigen haardsteden. En voor het overige strenge bepalingen, waardoor een verder afglijden zoveel mogelijk wordt tegengegaan.

***

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"

Want er zijn zovele gevaren rondom ons.

Verderfelijke leringen dienen zich aan. Onchristelijke stromingen breken zich baan.

Ook het pad der overgeestelijkheid voert ten verderve.

Spiritisme en occultisme kunnen bij voorbaat op grote belangstelling rekenen. Spiritistische seances worden doorgaans heel goed bezocht.

De sensatieprikkel is sterk.

De zucht naar wonderen is groot.

Daarom moeten we nuchteren zijn en waken.

De Schrift spreekt ook duidelijk van een toestand van verflauwing. „De liefde zal verkoelen".

Neen, dat is geen denkbeeldig gevaar. Ook geen bangmakerij. Het is een verschijnsel, dat we ook in onze dagen kunnen waarnemen. We behoeven niet eens naar de Gereformeerde kerken te zien, we kunnen gerust de hand in eigen boezem steken. Hoe velen hebben niet hun eerste liefde verlaten!

De liefdeloosheid acht ik één van de grootste gevaren, welke ons als christenen bedreigen. Waarom lezen we in onze gemeenten niet vaker 1 Kor. 13? Uit liefdeloosheid komen talloze andere zonden voort. Een gemeente zonder liefde kan niet meer getrouw zijn aan haar roeping. Erger nog — ze is niet meer een gemeente van Jezus Christus!

Broeders en zusters, waakt!

Enkele vragen zou ik u nog willen stellen.

Hoe staat het met uw geloof? En met uw gebed? En met uw liefde? En met uw hoop, uw christelijke hoop?

Waarom leeft ge nog steeds met uw broeder of zuster in onmin? Hoe komt het toch, dat ge nog steeds uw recht zoekt, terwijl ge de gezindheid van Christus verlochent? Waarom kunt ge u niet buigen?

„En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: waakt!"

Gevaren!! Gevaren in ons en rondom ons.

Kind'ren des Konings,
waarom zoudt gij slapen?
Hoe kunt gij sluim'ren
den hemel zo na?
Staat op uw wacht
en trekt aan uwe rusting.
Haast u, want Jezus,
uw Meester, komt dra.

d.H.

Losse schakels

Zelfbeschikking of gehoorzaamheid? Mag een broeder of zuster, gekozen tot ouderling, diaken of diacones, bedanken? Mag iemand, **in het ambt zijnde,** ontslag nemen? Hiermede in verband staat deze vraag: mag men een broeder of zuster aleer hen voor te dragen voor ouderling of diaken of diacones, vragen of ze een eventuele keuze zullen aanvaarden?

Het antwoord hierop is: neen.

Aan hen, die in een ambt bevestigd worden, wordt gevraagd, of ze hun verkiezing aanvaarden als een roeping van Christus' wege. We verlangen van hen, alvorens hen te bevestigen, dat ze zullen geloven, door Christus voor dat ambt te zijn geroepen — geroepen door de stem der gemeente.

Wanneer we uitgaan van de noodzakelijkheid, dat het Christus moet zijn, Die roept, dat het Zijn recht is aan te wijzen, wie in Zijn gemeente zullen voorgaan, dan heeft niemand het recht, gekozen zijnde, te bedanken. Als Christus roept hebben wij te komen. We beschikken *niet over ons zelf, maar zijn* met lichaam en ziel, voor tijd en eeuwigheid, Zijn eigendom. Hemt komt dus het volstrekte zeggenschap over ons toe. Dat moet de gemeente ook daarmede erkennen, dat zij niemand het recht toekent, om, als hij geroepen is in enig ambt te dienen, dat te weigeren, en niemand vooraf te vragen of hij zich een keus zou laten „welgevallen"! Natuurlijk — ware het slechts *de gemeente,* d.w.z. *een groep christenen,* die riep, dan mocht dat wel. Geen mens en geen groep mensen **heeft over** een ander iets te zeggen. Maar de gemeente moet zichzelf aanvaarden, als wat ze is: Christus' Lichaam; het orgaan, waardoor Hij handelt en spreekt. Die overtuiging — de enige, die voor het Woord Gods bestaan kan — moet haar handelen de diepe ernst geven en haar biddend omzichtig doen spreken en leven!

Kan de gemeente niet dwalen? Wil dat nu zeggen, dat de gemeente in haar keus onfeilbaar is? **Volstrekt niet. En** met dat feit moet ook rekening gehouden worden, waar het gaat om de verkiezing van ambtsdragers. Gelooft een gekozen broeder (hetzelfde geldt natuurlijk ook van zusters), dat het niet de Heer is, die hem door de gemeente roept, dan moet hij om ontheffing van zijn benoeming vragen. Dat is iets anders dan bedanken. Daarmede, dat hij om ontheffing verzoekt, erkent hij de regel, n.l. dat de gemeente het recht heeft om hem, in den Naam van Christus, tot een of ander ambt te roepen. Hij moet dan — desnoods in kleine, vertrouwde kring — uitleggen, waarom hij de roeping gelooft niet te kunnen aanvaarden. Delen de broeders, die hem horen, zijn bezwaren, dan stellen zij aan de kerkeraad en deze aan de gemeente voor, den gekozene ontheffing te verlenen. M.a.w. de gemeente erkent in haar keuze gedwaald te hebben. Erkent zij de bezwaren, die de broeder tegen zijn verkiezing inbrengt, echter *niet* als steekhoudend, dan *moet* hij de keus aanvaarden. Het is, **zeer zeker, ons** voorrecht den Heer te mógen dienen, maar het staat geenszins aan onze willekeur. We zijn het *verplicht.* We mogen Christus' recht op ons leven in generlei wijze inkorten.

Af te wijzen argumenten. Het gevoel van ongeschiktheid kan niet worden erkend als grond om ontheffing van een keuze te verlenen. Het is eerder een aanbeveling. De Heere moet zulken juist hebben. Toen Mozes meende Israel te kunnen bevrijden, werd het een mislukking en God zond hem de woestijn in. Toen, na vele jaren, Gód hem riep maakte Mozes bezwaar; hij voelde zich onbekwaam, en toen had hij juist de geschikte gestalte. Toen kon God hem gebruiken. God wendt Zijn hand tot de kleinen. Hij is in zwakken machtig. Die zijn onbekwaamheid voelt, zal des te dieper buigen en des te afhankelijker zijn werk doen. Dat wil zeggen, dat de Heere het door hem het beste zal kunnen doen.

Een ander argument, dat niet kan worden aanvaard is, dat men er maatschappelijk schade door zou lijden. We verwachten van een jongen broeder, die geroepen is tot het predikambt, dat hij zijn roeping zal volgen, al betekent dat voor hem ook, dat hij dan geheel zijn leven een inkomen zal hebben, dat allicht 1000 gulden of meer beneden dat blijft, dat hij zou verworven hebben, als hij in zijn oude beroep gebleven was. Waarom zouden we dan niet mogen verlangen, dat een broeder het werk van ouderling of diaken op zich neemt, al zou dat voor hem hier op neerkomen, dat hij daardoor in zijn zaken of bedrijf een duizend gulden of meer aan inkomen zou derven? Als de Heere ons tot een werk roept, moeten we bereid zijn financiële offers te brengen. De gemeente mag dit van elk harer leden verwachten.

Steekhoudende gronden. Toch kunnen er redenen zijn, waarmede een broeder de gemeente of althans enkelen van haar vertrouwensmannen overtuigt, dat hij niet in de weg des Heeren zou zijn, als hij het ambt, waarvoor de gemeente hem koos, aanvaardde. De gemeente erkenne dan in haar keus te hebben gedwaald en doe na biddend overleg opnieuw een keus.

We geloven echter, dat de Heere ons niet opzettelijk zal laten dwalen. Als we als gemeente maar fijn genoeg besnaard zijn om aan te voelen, wat de goede en welbehagelijke wil des Heeren is. Ze moet in al haar arbeid een heilige ernst betrachten — vooral echter als zij zich opmaakt om ambtsdragers te kiezen.

Het beslissende gezichtspunt. Het komt er bij al wat de gemeenteleden doen, vooral op aan, dat ze de gemeente niet beschouwen als een vereniging. Dat is de oorzaak van veel kwaad. We willen gemeente-christenen zijn. We moeten het ook in de praktijk aandurven. We moeten leven bij de waarheid, dat de gemeente het lichaam van Christus is; haar niet van beneden, van den mens uit, maar van boven, van God uit zien. Ze is geen vergadering van eensgezinde mensen, maar een saâmvergadering van hen, die Christus getrokken en Zich heeft toegeëigend. Daarom heeft ook niemand het recht zich aan de gemeente te onttrekken. Hij is niet krachtens eigen keus, maar door Christus' bestemming, lid der gemeente geworden. De wil van Christus ligt aan zijn lidmaatschap ten grondslag. Daarom mag men iemand evenmin het lidmaatschap der gemeente ontnemen, want men mag niemand ontnemen, wat Christus hem gaf, tenzij

men zich bewust is daarmede de wil van Christus uit te voeren.

De gemeente is een Heiligheid des Heeren; van aanvang tot einde, in- en uitwendig Zijn werk. We moeten haar niet zien naar wat ze in zichzelve is: een vergadering van mensen, bevlekt, met veel gebreken, ellendigheid en vuilheid, maar zoals ze in Christus is en door Christus gerealiseerd zal worden.

L.

Papieren boodschappen

UIT DE VREEMDE

Langzaam herstelt zich het internationaal papieren verkeer en kunnen wij ons weer vertrouwd maken met het denken van de volkeren. Hebben wij stil gestaan en is de wereld vijf jaar ons vooruit gelopen? Of staan de dingen er misschien andersom voor: de wereld heeft stilgestaan en wij zijn haar vijf jaar vooruit? Het is ook niet onmogelijk, dat wij vijf jaar achteruit zijn gegaan en de wereld al die tijd vooruit. En er zijn nog meer mogelijkheden. Feit is het, dat wij een weinig vervreemd zijn geworden van elkander. Dankbaar zijn wij voor de papieren boodschappers, die ons iets vertellen van het denken en het doen der mensen buiten onze grenzen.

**
*

Dat wij op deze plaats ons meer in het bijzonder bepalen bij de bewegingen van onze geloofsgenoten elders ligt geheel voor de hand.

Van Dr. J. H. Rushbrooke, president van ons Wereldverbond, ontvingen wij een gedrukt, uitvoerig uittreksel uit zijn rede, die hij voor de algemene vergadering van de Baptiste Unie van Groot-Brittannië en Ierland begin Mei heeft gehouden. Hij bepleit daarin het bijeenbrengen van een dankfonds van minstens anderhalf millioen gulden, waarvan het derde gedeelte zal moeten worden besteed voor de wederopbouw van de arbeid der Baptisten van het vaste land van Europa. De noodzakelijkheid van zulk een fonds wordt door vier redenen aangetoond. *Ten eerste:* wij, Baptisten, hebben de taak de eenvoud van het Nieuwe Testament te propageren en te verdedigen. Wij wijzen op de doop der gelovigen. Bij ons is geen plaats voor kinderdoop. Hij is geheel in strijd met het karakter van de gemeente als een gemeenschap van gelovigen. Wij verwerpen de kinderdoop en daarmede het gehele samenstel van dwaalbegrippen, dat ermede verband houdt. Het is onze plicht, onze overtuiging alom bekend te maken. *Ten tweede* hebben wij als Baptisten ernstige verplichtingen jegens onze broeders op het vasteland.

Boze dagen zijn over hen gekomen. Vele van hun kerken liggen in puin. Literatuur, liederenboeken, bijbels zijn verloren gegaan. Er is een tekort aan geschoolde leiders. Onze Amerikaanse broeders willen helpen en hun deel doen. Wij mogen ze niet teleurstellen. *Ten derde* heeft het vasteland van Europa dringend behoefte aan vrije, onafhankelijke kerken. En *ten vierde:* roept het vasteland van Europa om evangelisatie-arbeid.

*
**

Voor de eerste maal na de oorlog hebben wij de „Yakusu Quaterly notes" weer ontvangen. Deze bescheiden periodiek is wel vijf jaar ouder geworden, maar uiterlijk en innerlijk niet veranderd. Hoe welkom was ze ons! Congo en het zendingsveld van zr. G. Reiling verheffen hun stemmen en wij vernemen andermaal het ruisen van de watervallen en het zingen van vele negergemeenten. In het blaadje vertelt Dr. Holmes op boeiende wijze van een tragisch geval, zijnde het gevolg van de handelingen van een tovenaar, wiens bemiddeling was ingeroepen. Zendeling Mill geeft een levendig verslag van een retraite, waaraan door twee zendelingen en negen inlandse leiders werd deelgenomen. De eerste brief van Johannes en de brief van Paulus aan de Fillippenzen worden er bestudeerd. De kleine groep van participanten, loom als ze waren toen zij kwamen, smaakte tegen het einde een verlevendiging in den Heer, zoals zij die in jaren niet hadden gekend. Is zo'n retraite ook niet iets voor de broederschap van onze voorgangers? Waarom zouden wij niet eens samen een halve week of langer kamperen, of ergens kazernen, maar in elk geval in retraite-stijl? Verder vertrouwt ons een *nieuweling* haar eerste indrukken van de arbeid onzer zending in Jakusu toe. Zij ontmoette er o.a. een jong meisje, die in een lagere klas onder haar leerlingen haar eigen moeder telt. *Ten slotte* delen wij nog mee, wat deze „Notes" ons niet zeggen, maar wat een particulier schrijven van onze zendelinge aan haar ouders bevat, namelijk, dat er veel kans bestaat, dat zij binnen korte tijd weer in haar vaderland en thuis en moedergemeente zal wezen.

**
*

De voorzitter van het Jeugd-comité van het Baptiste Wereldverbond zond mij een „International fellowship bulletin". Daarin wordt de hoop uitgesproken, dat reeds in 1946 een internationale jeugdconferentie kan worden gehouden. Met het herstel van de postverbindingen is de schriftelijke vriendschap tussen de jonge Baptisten van de verschillende landen weer opgevat. Reeds zijn vele Franse jongelui met de Engelse jongeren in correspondentie. De voorzitter nodigt allen uit, die lust hebben schriftelijke vriendschap te onderhouden met jongeren van andere landen, hem hun namen en adressen te zenden.

Ongetwijfeld is dit iets naar het hart van onze N.B.J.B.'ers. Het adres van den voorzitter is: Dr. T. G. Dunning, The Baptist Church House, 4 Southampton Road, Londen, W.C. 1, Engeland.

Het Bulletin bevat onder meer de interessante mededeling, dat toen de oorlog in Europa beëindigd was, vele Baptisten van het vasteland, die door de Nazi-terreur achtervolgd, een goed heenkomen in Engeland hadden gevonden, den voorzitter ontroerende brieven schreven. Een van deze dankbaren, een bloedverwant van Goering, zond vijf pond vijf shillings als bewijs van zijn erkentelijkheid.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

Uit de Gemeenten

HOOGEZAND. Geliefde broeders en zusters in den lande,

Het gaat in de gemeente te Hoogezand uitstekend. Zondaren kwamen tot bekering. In de loop der laatste maanden werden meerdere broeders en zusters door doopsvoltrekking in de gemeente opgenomen. Dat stemt tot dankbaarheid en blijdschap tot God. Toch heerst er ook wel eens leed en rouw onder ons. Dat was het geval toen onze geliefde br. en zr. Gnodde hun enigste zoontje Henkie aan den Heere moesten terug geven. Het was voor hen moeilijk te zeggen en te belijden wat Job eens uitsprak. Toch hebben ze het kunnen doen in de kracht des geloofs. En de Heere trooste zoals geen mens dat kan.

De gemeente is verheugd en blij, voortaan weer te kunnen arbeiden in een vrij Nederland met het vrije Woord van God. Ons jeugdwerk marcheert goed. Ook de Zondagsschoolarbeid. Er is alle reden om roemend in des Heilands kracht, onder de leiding van onzen geliefden voorganger Ds. Hekhuis, voorwaarts te gaan. Wij wensen u ook deze heilzame kracht des Heeren toe bij uw arbeid.

De secr. P. v. d. V.

Zr. Reiling op reis.

Op 7 September ontvingen wij van Miss Bowser, secretaresse van het Baptist Zendings Genootschap (B.M.S.) te Londen een brief, waaruit we het volgende doorgeven:

„Heden, d.i. 28 Aug., ontving ik een „telegram uit Congo, van onzen secre- „taris, Mr. Reynolds in Leopoldville, „die zegt:

„Reiling vertrekt in het begin van „September.”

„Ik weet niet of dit betekent dat „Geertruida naar Engeland komt of dat „ze naar België gaat, in de hoop naar „Holland te kunnen komen.”

De gebeden van velen onzer zijn hiermee verhoord. Moge God haar bewaren op haar reis en spoedig in welstand in de kring harer ouders en familie doen aankomen.

A. J. v. B.

Ingezonden

Nederland MOET herrijzen!

Het episteltje van Ds. Prins in De Christen van 17 Aug. heeft vele gemoederen in beroering gebracht. Niet slecht; roering moet er zijn, mits het de zaak maar ten goede komt. Maar het is niet de grootste zaak, waarover gesproken werd: dans, film en kamperen.

Er zijn nog veel belangrijker dingen. En dat is om ons land, dat aan de afgrond lag, weer op te bouwen. Ons Nederland, dat door de diepte gegaan is, hoe schoon is het nu te zeggen: ons volk is niet ondergegaan! Maar...... het heeft nog zo erg zijn verzorging nodig. En dit gaat niet alleen met schone en opbouwende woorden uit te spreken. Nederland heeft dringend behoefte aan arbeidskrachten. Gewerkt moet er worden, *opgebouwd* wat eens *afgebroken* is, niet met woorden maar in *daad*.

De jeugd moet weer werken. Aan onze jonge mensen is de toekomst, maar zelf moeten ze die bouwen. En waar gewerkt wordt, hard gewerkt, daar zal Gods zegen nederdalen, en de vrucht van de arbeid zal niet uitblijven. Vele jonge mensen lopen nog te zoeken naar werk; er is werk genoeg als we *alles* maar willen aanpakken. Hoeveel jonge meisjes zijn er nog thuis, waar ze niet horen; hun plaats kunnen ze ergens anders op een betere manier innemen. Ze kunnen hun krachten en tijd beter besteden! Om een enkel voorbeeld te noemen: Nederland heeft behoefte, dringend behoefte aan verpleegsters. Dit is een grootse taak om ons land te helpen; het heeft het zo nodig. En dan zal *al* het andere komen, want dat zal hieruit voortvloeien! De zegen komt na de arbeid. Daarom Baptiste jeugd, zie uw taak en ons land *zal* herrijzen!

Rotterdam. MIEN WEERSING.

Naschrift. Het wordt aan den eindredacteur overgelaten ingezonden stukken aan te nemen of terug te zenden. Ofschoon onze lezers(essen) het in alles niet met Mej. M. Weersing eens zullen zijn, is het zeker waar, dat ons volk zeer gebaat is door een leger van willige werkers, die met hun arbeid willen dienen. Wij hebben respect voor den landarbeider, stadsreiniger en bootwerker en verachten den goochemen handelaar, die leeft van andermans domheid of verlegenheid. De schrijfster herinnert ons aan de nood, die de ziekenverzorging ondervindt. De Minister van Sociale Zaken, de heer Drees, heeft erover voor de radio gesproken. T.b.c. en zuigelingensterfte zijn de laatste jaren sterk toegenomen. Onder de uit Duitsland teruggekeerden bevinden zich velen, die aan open t.b.c. lijden. In de sanatoria komen 6000 nieuwe bedden beschikbaar, die gemakkelijk en gauw in gebruik zouden kunnen worden genomen...... als er maar verpleegsters waren. Hier in Friesland staan in een sanatorium 100 bedden leeg, terwijl in de Noordelijke provinciën 150 patiënten op opneming wachten. Gebrek aan verplegend en huishoudelijk personeel. Mej. W. vindt, dat het, gezien deze nood, gezien al de nood, waarin ons volk verkeert, eigenlijk niet te pas komt om over dans en film te spreken. Maar daarin kan óók, zij het wellicht niet voor ons, een nood gelegen zijn, zij het van andere aard. Terzake: wanneer jonge meisjes kennis nemen van het bovenstaande en daardoor hun verantwoordelijkheidsbesef wakker geroepen wordt — wij hebben Tabitha en gij zoudt van Mevr. Boiten, Abrikozenstraat 166, Den Haag, inlichtingen, die gij over deze aangelegenheid wenst, kunnen vragen. Zij zal zeker antwoorden. E. R.

Mededelingen

De secretaris der gemeente te Den Haag, Z. Binnensingel 10, schrijft ons: „Tot onze droefheid moeten wij U berichten, dat onze voorganger, Ds. J. de Jong, tengevolge van ziekte, ontstaan door de ontberingen van de afgelopen winter, gedurende minstens drie maanden het bed zal moeten houden. In verband hiermede doen wij langs deze weg een beroep op de predikanten van onze zustergemeenten en op broeders, die in staat zijn de gemeente in de eredienst voor te gaan, om op een Zondag één of meer spreekbeurten te willen vervullen. Wij weten dat de verbindingen nog moeilijk zijn, doch hopen dat dit de broeders niet zal afschrikken om ons in dezen bij te staan.”

Wij hopen, dat dit min of meer verontrustend bericht over de gezondheidstoestand van br. Ds. de Jong spoedig gevolgd moge worden door blijdere mededelingen. Van onze voorgangers zullen zich ongetwijfeld sommigen onmiddellijk melden tot de gevraagde dienst. E. R.

—

De Baptiste Gemeente te ROTTERDAM (Noord) vergadert des Zondags v.m. 10 uur in het Schoollokaal Fiendstraat 43. Dit Schoollokaal is gelegen nabij de Henegouwerlaan. De Fiendstraat ligt in het verlengde van de West-Kruiskade.

Onze varende broeders en zusters zijn hartelijk welkom.

—

MUNTENDAM. D.V. 14 October a.s., 's nam. 3 uur, zal in ons Kerkgebouw het afscheid plaats hebben van onzen voorganger Ds. G. Visser. Gaarne nodigen we hierbij afgevaardigden van de omliggende gemeenten uit.

Des avonds 7 uur zal in intiemen kring afscheid worden genomen.

De Secretaris.

Beroepingswerk

Beroepen:

Te Rotterdam (N.) Ds. K. Reilng van Hengelo (O.);

te Drachten Ds. D. Slort van Delfzijl;

te Muntendam Ds. G. W. Tijman van Sneek.

Bedankt voor Stadskanaal en Arnhem Ds. G. W. Tijman van Sneek.

Wegens plaatsgebrek moet Zendingsactie N.B.J.B. nog een week wachten.

Vrijdag 28 Sept. 1945 No. 2761 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

IS HET WAAR?

Bidt en u zal gegeven worden.

Matth. 7 : 7.

Bidden is oppervlakkig bezien een zeer vreemde geschiedenis. Het past heel goed bij het primitieve bijgeloof van onze vaderen.

Maar in de gewoontenkring van den modernen mens behoort het niet thuis.

Het is immers door en door onredelijk.

Wel een honderd argumenten kunnen worden aangehaald om zijn dwaasheid aan te tonen.

Wat heeft het bidden den mensen geholpen, toen de Duitsers ons afsnoerden van de voedselvoorziening en wij uiteindelijk zo goed als niets meer te eten hadden? Bleef de bidder leven en viel de niet-bidder alleen in de kille armen van de dood?

Alsof God zich kan laten verbidden! De vorderingen, die de wetenschap gemaakt heeft en nog maken zal, bewijzen, dat alle dingen en dieren en alles dat leeft, ook de mens, aan een eindeloos heir van eeuwige wetten zijn onderworpen.

Hoe dwaas is de verhoring van het bidden te geloven. Hoe naief te menen, dat zulk een onbeduidend en vaak lelijk doend wezentje als een mens invloed op God kan uitoefenen; dat er door zijn spreken tot God iets gaat gebeuren, dat anders niet zou plaats vinden. Gij moet u maar wat verbeelden!

**
*

En toch is bidden ook al weer niet een vreemde geschiedenis.

En waarom niet?

Omdat het eten ook geen vreemde geschiedenis is. Of wel? Want wat de mens van deze dagen ook van zichzelf moge denken — één dat is geen klein beetje — toch is hij en blijft hij, wat hij van zijn overgrootvader Adam af geweest is, namelijk een levende ziel.

Geen kruimel van deze wereld; geen stofje van de al-stof, maar een persoonlijkheid, een wezen, dat als zodanig boven de stoffelijke wereld staat.

Het lichaam is een deel van deze wereld, maar de persoonlijkheid, ons „ik", niet.

En waar ons stof het stof behoeft en zoekt om zichzelf te voeden en te handhaven, is het dan zo onredelijk aan te nemen, dat ons „ik" de Geest van God zoekt, waaruit hij is voortgekomen?

Bidden is een vreemde geschiedenis niet in het minst omdat verreweg de meeste mensen, hoe afkerig zij zich soms van het gebed ook tonen, uiteindelijk toch hun toevlucht ertoe nemen.

**
*

„Bidt en u zal gegeven worden."

Jezus spreekt dit woord met de gloed van de overtuiging tot Zijn discipelen.

Wat heeft Hij zelf gekregen? Immers wie vermaant als Hij, biedt zichzelf als het overtuigend bewijs aan.

Ware Jezus een man van onze tijd, dan zouden wij wel weten, waar wij Hem kunnen vinden.

Niet in de rijen der rijken en machtigen en edelen.

Niet in de weelderige huizen van de patriciërs, staande aan deftige grachten of in elite-parken.

Maar in de arbeiderswoningbouw, te midden van de eenvoudigen en nietbezitters.

Heeft Hij dan gebeden? En is Hem gegeven?

Aanzie Jezus. Wat is het dat ons in Hem boeit?

Hij heeft, wat geld en goed en goud het onverwoestbare, het alles overwinnende en alles aan Zich onderwerpende verre in de schaduw stellen. Hij is de Houder en daarom ook de Gever van de, het alles doorstralende eeuwige leven.

Bidt! U zal gegeven worden!

Het is inderdaad zo.

Groot is de schare, die het langs deze weg hebben ontvangen, allen mannen en vrouwen, wier zielen met God hebben gesproken en van God hebben gebeden, en die vervuld zijn geworden met den Heiligen Geest.

Leven, zwellen opengaan
voor al Gods genaden!
In Zijn dragend voedend licht
heel de ziele baden!

Is ook u gegeven, broeders, zusters? Wij hebben de handreiking van God — Zijn Geest — zo nodig, vooral in deze tijd.

Want nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

losse schakels

Nieuws uit Rusland.

In het Mei-nummer van The Western Baptist vonden we een artikel onder bovenstaand hoofd. Daar het Rusland betrof, boezemde het artikel ons veel belang in, temeer, daar we zo lange tijd van betrouwbare berichten uit Rusland verstoken geweest zijn en in de oorlogsjaren niets vernamen aangaande het godsdienstig leven in dat grote rijk.

Uit het artikel blijkt, dat Dr. Walter O. Lewes, de secretaris van het Baptist Wereldverbond voor het Westelijk halfrond, de 10de Aug. 1944 aan de

Baptisten in Rusland een brief gestuurd heeft, waarin hij hun vertelde, dat Dr. Rushbrooke, de Algemene Secretaris van het Wereldverbond, ziek geweest was, maar weer aan de beterende hand; voorts, dat in de Ver. Staten ongeveer 1.000.000 Baptisten in het leger dienden en de Baptisten in de Ver. Staten 200.000 kisten met levensmiddelen naar Rusland verzonden hadden. Voorts had hij als zijn mening te kennen gegeven, dat beide landen na de oorlog moesten blijven samenwerken en de hoop uitgesproken, dat de beide grote protestantse gezindten in Rusland, n.l. de Bond van Evangelische Christenen en de Bond van Baptisten Gemeenten, op hechte wijze verenigd mochten worden en samen een theologische school mochten openen.

Op deze brief ontving Dr. Lewes het volgende antwoord:

„Uw brief werd door ons ontvangen, juist toen wij op 28 en 29 Oct. onze historische Conferentie hielden te Moskou, op welke conferentie wij het belangrijke vraagstuk van de samenvoeging van de Evangelische christenen en Baptisten tot een „Unie van Evangelische Christenen en Baptisten" opgelost hebben. De 27 Oct. lazen we uw brief voor en zonden vurige gebeden op voor het algeheel herstel van de gezondheid en de krachten van onzen broeder, Dr. Rushbrooke. Uw brief werd met zoveel instemming ontvangen, dat allen de wens uitdrukten, dat hij zou worden vermenigvuldigd en ieder afgevaardigde een afschrift mee zou krijgen."

Na dan hun vreugde te hebben uitgesproken over de verschillende mededelingen, die Dr. Lewes hun verstrekte over de handelingen van het Baptist Wereldverbond en de inspanning van de Ver. Staten op oorlogsgebied, vertellen zij over hun eigen land:

„Duizenden van onze broeders bevinden zich in het leger en strijden dapper voor hun geliefd vaderland. Velen van hen schijnen aan het firmament als sterren. Er zijn reeds vele offers gebracht, doch wij, Russische gelovigen, zijn bereid alles te geven voor het welzijn en het geluk van ons dierbaar vaderland. Onbaatzuchtig wensen wij te helpen aan de oorlogsfronten en daarachter, om de uiteindelijke victorie te behalen over den bruten vijand, die zoveel leed en droefheid in de wereld veroorzaakt heeft. We twijfelen er niet aan of de gemeenschappelijke vijand zal verslagen worden."

Deze verwachting, in de herfst van 1944 uitgesproken, is, zoals we weten, in vervulling gegaan.

Na den Baptisten in de Ver. Staten hun dank te hebben betuigd voor de steun, die Rusland van hen mocht ontvangen, schrijven ze aangaande zichzelf en hun werk, dat ze, ondanks de moeilijkheden, die de oorlog veroorzaakt, in Moskou konden confereren en afgevaardigden uit geheel het uitgestrekte Russische Rijk daar konden begroeten. De conferentie ging vergezeld van goed bezochte wijdingssamenkomsten. Letterlijk heet het dan verder:

„We kunnen u mededelen, dat we uit alle delen van het land verblijdende mededelingen ontvangen van opgewekt geestelijk leven in de samenkomsten en van de groei der gemeenten door talrijke doopsbedieningen en van de vurige begeerte om den Heer te dienen."

„We zullen bidden", zo heet het dan in het slot van de brief, „voor eensgezindheid en nauwe samenwerking tussen onze beide grote landen in deze oorlogstijd en in de dagen van de daarop volgende vrede. We zullen bidden voor de zaak des Heeren in onze landen."

Het correspondentie-adres met hen, waar wij misschien ook wel belang bij hebben of nog kunnen krijgen is: Moscow, P.O. Box 520. The All Union Council of the Evangelical Christians en Baptists.

L.

Oog en oor . . . . .

Kind en Zondag.

Het maandblad van de Ned. Zondagsschool Vereniging, „Kind en Zondag" geheten, is weer verschenen. Wanneer we ons niet vergissen, werd het nummer van Sept. 1944 nog gedrukt, om daarna gelijk zovele bladen betere tijden af te wachten.

Vele Zondagsschoolbesturen zullen blij zijn, nu „Kind en Zondag" hen weer aan de vertelstof gaat helpen. En de Nederl. Zondagsschool Vereniging bezit weer het orgaan, waardoor het contact met haar leden kan worden hersteld. Bureau der Vereniging: Bloemgracht 79, Amsterdam-C.

Intussen bevreemdt het mij wel, dat tot op heden — midden September — het tweede nummer na de bevrijding nog niet in mijn bezit is. Begin September had ik het al moeten ontvangen. Het eerste nummer was van Augustus.[1])

In dit nummer doet de algemene secretaris van de N.Z.V. — thans benoemd tot Directeur van het Persbureau der Ned. Herv. Kerk — mededelingen over de arbeid der Vereniging in het afgelopen jaar. We lezen van steun aan getroffen Zondagsscholen, van nieuwe uitgaven zodra zulks weer mogelijk is, van de N.Z.V. in het reeds eerder bevrijde gebied, van leiderssamenkomsten en een woord van dank aan de drukkerij Callenbach voor haar kranige prestaties.

Het volgende artikel bevat mededelingen van het Bureau, gevolgd door de beschouwingen van Dr. J. v. d. Grient over „Onze kinderen en wij". Ge vindt er reeds een Kerstliturgie door Ds. Th. Scharten, God is liefde. En natuurlijk is ook de rubriek: Voor den Zendingszondag wederom verzorgd. Meer dan zes pagina's vertelstof voor de groepen der oudsten en voor die der kleinen.

Het orgaan „Kind en Zondag" voorziet beslist in een behoefte bij hen, die den Heiland ook op de Zondagsschool willen dienen.

---

[1]) De rubriek „Oog en Oor" was juist verzorgd, toen de post mij het Septembernummer van „Kind en Zondag" bracht. d.H.

***

De Kerk in Duitsland.

In een Augustusnummer van Trouw las ik enkele gegevens over de tegenwoordige positie van de Kerk in Duitsland naar aanleiding van een onderhoud van een correspondent met Dr. Dibelius, thans evangelische bisschop van Berlijn.

Wat zegt u van de volgende uitspraak van dezen Berlijnschen bisschop, in verband met het feit dat de Russen een groot deel van Duitsland hebben bezet?

„De Duitse kerken zijn nu vrij. De Russen leggen ons bij de uitoefening van de godsdienst niet de minste moeilijkheid in de weg. De kerk geniet onder het bewind van het Rode Leger een vrijheid, die zij tijdens de heerschappij der nazi's nooit gekend heeft. De kerken, voor zover bruikbaar, zijn stampvol. De verschijning van een tweetal kerkelijke weekbladen, een Rooms en een Protestants, is door de Russische autoriteiten goedgekeurd. En over de zender Berlijn wordt thans weer iedere Zondag een kerkdienst uitgezonden, iets wat de Duitsers sinds meer dan tien jaar niet meer kenden."

Dr. Dibelius wees er op, dat de kerk in Duitsland feitelijk nog vrijer is dan die in Rusland.

***

De Kerk in Rusland.

Hoe is dan op het ogenblik de positie van de kerk in Rusland? We geven hier slechts weer enkele mededelingen, welke een correspondent van het weekblad „Trouw" publiceerde naar aanleiding van een onderhoud dat hij had met Dr. Dibelius.

De positie van de Russische kerk — hier vooral te denken aan de Grieks Katholieke Kerk — is op het ogenblik aldus: De uitoefening van de eredienst is geoorloofd. Evenwel mag de geestelijkheid, geen enkele letter laten drukken. Dus geen publiciteitsmogelijkheid voor de geestelijken. Erger lijkt het mij, dat godsdienstonderwijs aan meer dan drie kinderen tegelijk verboden is. De bisschoppen kunnen wel vrij gekozen worden, doch ze mogen hun ambtsgebied zonder toestemming van de overheid niet verlaten. Bovendien wordt aan de kerk niet toegestaan om gebouwen in eigendom te hebben, doch ze moet die huren van de staat.

Wie bovenstaande leest staat verbaasd over het grote verschil in houding der Russen tegenover de kerk in Rusland en die in Duitsland. Zou daar ook politiek achter zitten?

**
*

Een historische gebeurtenis.

Onder dit opschrift lazen we in de „Leeuwarder Koerier" van enkele weken geleden het een en ander over de 130ste gewone vergadering van de Algemene Synode der Ned. Herv. Kerk, begin Augustus van dit jaar gehouden. Deze gewone vergadering bleek echter een zeer buitengewone te zijn. Want op deze vergadering werd bekend gemaakt, dat de leden van de Provinciale Kerkbesturen der Ned. Herv. Kerk met 62 tegen 2 stemmen de nieuwe reglementen hebben aanvaard, die bedoelen de mogelijkheid te scheppen tot herziening van de gehele organisatie der Ned. Herv. Kerk, of anders gezegd, de werkorde die de nieuwe Kerkorde voorbereidt.

Met deze historische gebeurtenis is inderdaad een tijdperk van 130 jaar afgesloten. De organisatie, die Koning Willem I in 1816 aan de Herv. Kerk oplegde, is daarmee doorbróken. Hoewel Koning Willem I het indertijd wel goed meende, zo heeft zijn van bovenaf gedecreteerde kerkorde funeste gevolgen gehad voor de Herv. Kerk. En hoe kon het ook anders!

De nieuwe kerkorde schept de mogelijkheid, dat de Herv. Kerk op waarlijk geestelijke wijze kan samenkomen, omdat zij zich van haar eigen aard en opdracht bewust is geworden.

Koning Willem I poogde orde in de kerk te scheppen, maar veroorzaakte wanorde. Want wat was het gevolg van het van boven-af ingrijpen in de Ned. Herv. Kerk? Eerst doodse stilte, toen koude onverschilligheid en vervolgens brave zedelijkheid en hooghartige redelijkheid. In 1834 krijgen we de Afscheiding en in 1886 — ruim 50 jaar later — de Doleantie. En moeten we nog herinneren aan de felle richtingsstrijd in de Herv. Kerk?

In de achter ons liggende oorlogsjaren is de Herv. Kerk tot een zekere mate van zelfkennis gekomen. Ze kwam, zo lazen we, tot erkenning van haar positie als „verloren zoon". Er gaat in de laatste tijd nieuw leven komen in de Herv. Kerk. Deze kerk getuigt van haar roeping in deze wereld.

Het moet inderdaad een ontroerend moment geweest zijn, toen op de eerste dag van de zitting de secretaris der Synode, Ds. K. H. Gravemeijer, met een symbolische handeling zijn toespraak begon. Hij legde de oude reglementenbundel op de oude, synodale tafel en plaatste daarop de Bijbel, aldus verzinnebeeldend, dat de Synode, die dit jaar nog hoopt te vergaderen, niet de reglementen boven het Woord Gods stelt, zoals meermalen gebeurd is, maar dat het Woord boven alle menselijke inzetting gaat.

Het is goed, dat men in de Herv. Kerk de oude reglementenbundel voor ondeugdelijk heeft bevonden. Hoe zouden we ons verblijden, wanneer men in de Herv. Kerk ook de oude belijdenisschriften, vooral waar ze handelen over de vorming van Christus' gemeente, waarbij dan gedacht moet worden aan 's Heeren instellingen doop en avondmaal, nog eens ernstig ging toetsen aan Gods Woord. De Bijbel moet ook geplaatst worden boven op de Belijdenisschriften, hoeveel goeds en moois deze ook bevatten.

d.H.

Van 't een op 't ander

Leeuwarden, 24-9-'45.

De Nederlandse Spoorwegen geven waar voor het geld. Zes dagen terug startte ik des morgens zes uur, derde klasse, op de kussens; werd overgeladen in een overvolle truck der Canadezen in Meppel, waar ge nooit in moet gaan als ge aanleg hebt voor wagenziekte, treinde daarna via Utrecht, Nijmegen, Den Bosch naar Eindhoven, nu eens in een coupé mèt glas, dan weer zónder, soms in een echt personenrijtuig, dan weer in een „beestenwagen", om des avonds half negen het feestvierend Eindhoven binnen te stomen. Eindhoven heeft ook nog steeds geen woning voor den voorganger, gelijk meerdere gemeenten. De predikant in algemene dienst zal weldra niet meer in dienst der Unie staan, maar het spreekt vanzelf, dat hij, zolang de lichtstad hem geen onderdak verleent, gaarne vacante gemeenten zal dienen alsook in andere plaatsen zal willen evangeliseren.

Van Eindhoven ging de reis naar Twente. We hadden goede diensten in Enschede en de voorganger br. Brongers ijvert voor de gemeente, in alle opzichten. Op het Afsluitdijkmonument staat: Een volk, dat leeft, bouwt aan zijn toekomst, en dit woord gaat ook ten opzichte van den voorganger en gemeente volkomen in vervulling. Daar wordt gewerkt. Moge God het werk der handen en harten zegenen.

De administrateur schrijft, dat hem gedurig aanvragen bereiken om toezending van No. 2749. Dat nummer is nooit verschenen. Juist in die dagen werd van drukker verwisseld en door een misverstand is hier een onherstelbare fout in de historie van ons weekblad begaan. Nauwkeurige lezers zullen wel eens vaker ontdekken, dat het blad voortkomt uit handen van onvolmaakte mensen.

Br. S. Dijkhuizen Jr., Meeuwerderbaan 13a te Groningen is ziek en zou het op prijs stellen, wanneer hij kon corresponderen met dezulken, die ook een tijd in de school van het lijden doorbrengen. Een hartelijke groet aan hem en alle andere zieken en verder aan u allen.

HUIZINGA.

Zendingsactie N.B.J.B.

Dertien jaar.

Ja, zij wordt al een flinke jongedame, reeds 13 jaar oud! En zij mag gezien worden hoor! Levendig, energiek, voortvarend, toch bedachtzaam; zorgzaam, medelevend, maar niet sentimenteel! Zij is een spruit der liefde, voorspoedig opgegroeid. Zij heeft een grote familie, ontelbaar aantal ooms, tantes, neven en nichten en allen interesseren zij zich erg voor haar. Vooral op festiviteiten is het beste altijd voor haar! Toch is zij niet verwend, geenszins bedorven. Integendeel! Nog immer afhankelijk en aanhankelijk. Zij staat op ideale grond: haar bestaan geen doel, doch middel tot een schoon doel!

Ik ben blij, dat „actie" vrouwelijk is, volgens het taalboek. Je kunt deze beschrijving beter op een „zij" dan op een „hij" toepassen. Want bovengenoemde „jongedame, oud 13 jaar", is onze N.B.

J.B.-Zendingsactie, in de aanvallige leeftijd van 13 jaar! (Waar blijft de tijd?) Gedurende de laatste maanden van de oorlog had ook zij een armelijk bestaan, niet omdat haar grote familie niet meer voor haar wilde zorgen, maar het verzamelde kon haar niet bereiken. Maar nu stromen de milde gaven haar weer tegemoet, wordt de schade ingehaald en haar gewicht neemt enorm toe. Tot aller vreugde kan ik mededelen dat zij gegroeid is van 1056 tot 1825, of om het precies te zeggen: de thermometer stijgt van 1 Aug. tot 1 Sept. van f 1056.79 tot f 1825.78, dank zij de verzorging van *Haulerwijk* f 9.—; *Muntendam* f 34.77; en nu, schrik niet: *Stadskanaal* f 164.72 en eererondje conferentie f 377.40 en *Ter Apel* f 139.40; *Noordbergum* f 25.—; *N. Pekela* f 4.70 en *Haarlem* f 14.—.

Zendt iedere maand uw bijdrage en werkt zodoende mede aan de groei en ontwikkeling van onze jongejuffrouw Spekje de Bus, oud 13 jaar.

Ik wek U, met de bekende bescheiden vrijmoedigheid, daartoe op, omdat haar bestaan middel is tot......, ja, U kunt, zonder overdrijving, alles hier invullen dat schoon is en lieflijk en wèl luidt.

Mooie taak voor de jeugd, zulk een actie! Zij stemt blij en dankbaar.

Met hartelijke groet: „Spek de bus",

Uw vriend G. PLANTING.

A'dam, Lutmastr. 170. Giro 223785.

Uit de Gemeenten

VALTHERMOND. Daar wij nu weer na de bevrijding geregeld mogen genieten van ons weekblad De Christen, willen wij, als broeders en zusters van deze plaats, langs deze weg graag onze stem ook eens laten horen, want ons werk hier loopt van stapel. Met zetting goed gegaan en staat nog in de Zondagsschool is het tijdens de behet teken van bloei. Bovendien hebben wij hier pas een zangkoor opgericht, tellende 32 leden, en een kinderkoor van 62 leden. Dus Valthermond herrijst, al is het op zingende wijze. Doch bij dit alles blijft de dringende behoefte aan iemand, die ons komt dienen met het Woord. Verlangend zien wij er naar uit, dat ook hier nog eens weer een gemeente zal herrijzen en verrijzen. Een ruim arbeidsveld ligt hier open. Wij doen daarom nogmaals een dringend beroep op U, leidende broeders, komt over en helpt ons uit de nood.

De broeders en zusters
te Valthermond.

Mededelingen

Door de maatregelen in verband met de geldzuivering zullen vele abonnee's, die hun abonnementsgeld per post willen betalen, niet in staat zijn dit vóór 1 October te doen. Daarom is deze datum nu bepaald op 10 October.

Zoals U weet is de abonnementsprijs tot 31 Dec. 1945 f 1.70.

Voor hen die de laatste tijd abonnee zijn geworden is de prijs als volgt:

vanaf 1 Aug.	f 1.30
vanaf 15 Aug.	f 1.15
vanaf 1 Sept.	f 1.05
vanaf 1 Oct.	f 0.78

Wil s.v.p. per postwissel zenden, dat is nu beter.

De Administrateur:
H. DE JONGE, Nw.-Weerdinge.

Baptisten Gemeente Leeuwarden.

In 1946 hoopt de gemeente te Leeuwarden op passende wijze haar 50-jarig bestaan te herdenken. De secretaris der regelings-commissie verzoekt allen, die in het bezit zijn van brieven, photo's en andere stukken, welke betrekking hebben op de ontwikkeling der gemeente en haar verenigingen, deze — eventueel in bruikleen — af te staan en aan ondergetekende op te zenden.

Aan de oud-leden der gemeente wordt verzocht hun tegenwoordig adres op te geven.

R. MIEDEMA,
2e Westerstraat 2,
Huizum-Leeuwarden.

Rectificatie Rotterdam-Centrum,
in vorig nummer Rotterdam-Noord genoemd.

Onze gemeente heet nog steeds Rotterdam-Centrum. Verder is de naam van de straat, waar we nu vergaderen Tiendstraat, die in het verlengde van de Westkruiskade ligt en tevens een zijstraat van de Henegouwerlaan is.

Vrijdag 5 Oct. 1945 No. 2762 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden
ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

WEEST HEILIG.

Dogmatisch zal men ons waarschijnlijk onder de orthodoxen een plaats aanwijzen, ethisch onder de puriteinen rangschikken. Paulus windt zich over het oordeel van anderen niet erg op: Nu raakt het mij zeer weinig, of ik al door u of door enig menselijk gericht beoordeeld word. En drukte zo het spoor van den Meester, Die den rechtzinnige te vrij en den vrijzinnige te bekrompen was. Laten de buren en de broeders uw leven niet regelen en regeren. Waarmee ik echter niets ten kwade van gemeenschap of gemeente wil zeggen. Ook door haar leven wij.

Wij trachten naar het Woord te leven, ons te laten leiden door den Geest Gods, ziende op den oversten Leidsman en Voleinder van ons geloof. Wij trachten naar een gezuiverd en zuiver leven, doch vrezen de wederoprichting van de wet en vele inzettingen, bestaande in: raak niet, smaak niet en roer niet aan.

Petrus vermaant tot een heilige wandel. Omdat hij niet aan een bepaalde gemeente schrijft, wijst hij ook niet vooral op een bepaald levensgebied, zoals Paulus dat kan, als hij aan de gelovigen in de een of andere stad schrijft. Simon bar Jona, een man met een verleden, nu Petrus, herinnert de christenen aan het woord uit het Oude Testament: Weest heilig, want Ik ben heilig. Wat woord geldt ook voor ons.

***

Wij leven in een bewogen wereld. Wij denken niet aan de zuivering van kunst, wetenschap, partij, volk, regering en geld. Moge de sanering — de gezondmaking — volkomen zijn. Evenmin willen wij ons bepalen bij financiële, economische of politieke problemen. Onze aandacht gaat veel meer uit naar de verwoestingen, die aangericht zijn en worden. En weer bedoelen we daarmee niet de binnenstad van Rotterdam of Hengelo, Arnhem of Oosterbeek. Wij staan moreel voor een afgrond. Welk burger, christen of onchristen liegt niet op zijn tijd? Stelen is aan de orde van de dag, al gebeurt het dan gecamoufleerd. Onder u zullen wel niet velen de echt breken, maar misschien zouden sommigen zich toch liever van dit hele gebied onopvallend terug willen trekken. Want het oordeel is verduisterd, de grenzen zijn uitgewist door een stroom van lectuur, platen en adviezen, die ontsprongen aan de breinen van mensen, die zich niet stelden onder de censuur van den Geest. Er schijnen onnoemelijk veel huwelijken te derailleren. Goede verhoudingen worden verbroken. En de wereld danst, ja zeker, op de bekende vulkaan, die zacht maar zeker een lijkwade van as over de feestvierende schare legt. We pikken een bioscoopje, ofschoon een der werkelijk grote filmregisseurs, G. W. Pabst, in het Engelsche filmblad „Sight and Sound" schreef: „Wat naar mijn mening immoreel is — en op dat punt heeft nog nooit een censor gecensureerd — is dat duizenden films valse ideeën uitbeelden van leven en liefde en zeer gevaarlijk zaad zaaien in jonge en ontvankelijke harten. Ik beschouw dit als de meest verderfelijke invloed van de hedendaagse film. „O, wij christenen van deze dagen, wij staan zoveel vrijer, opener tegenover de cultuur of wat zich als zodanig komt opdringen. We zijn niet meer zo „Weltfremd". We raken recht thuis bij de vrienden van ruimere levensopvattingen, van wijder blik, zoals dat dan heet, en we kijken wat meewarig naar de zielen, die uit Johannes de Heer zingen en zich onledig houden met een geestelijk krantje.

***

Weest heilig, want Ik ben heilig. En indien gij Hem als Vader aanroept, Die zonder aanzien des persoons naar ieders werk oordeelt, wandelt dan in vreze de tijd uwer vreemdelingschap. Volgens deze woorden en uw eigen getuigenis staat gij in een bijzondere relatie tot God. Hij is uw Vader. Zo roept gij Hem aan: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Een woord vol troost en liefde. Hij is ook uw Rechter — Hij oordeelt zonder u te bevoorrechten. Geen voorrang, voorkeur. Wandelt als een zoon van den Heilige. Daarom zijt gij hier een vreemdeling. De God van de Sinai en van Jesaja, de Heilige, is uw God. Buig u in stil ontzag, en zwijg voor den Heere.

Gij kent dezen God door Jezus Christus. Door Hem zijt gij gekocht. De overste, die Paulus bewaakte, had het Romeins burgerrecht voor een grote som gekregen. Gij zijt niet door goud of prestaties uwerzijds tot kind van God geworden. Het is door het offer van het Lam. Gij zijt duur gekocht. Tot welk een prijs.

Op grond van het feit, dat gij God uw Vader noemt en dat Jezus Christus het offer van Zijn leven, van Zijn leven met al zijn dimensies, bracht, zegt de schrijver: Weest heilig, want Ik ben heilig.

Laat ook dit woord ons de weg wijzen in deze dagen.

HUIZINGA.

losse schakels

Late Dank. Gezang 192 in de oude bundel, thans nog slechts zo hier en daar in den lande in gebruik, spreekt volgens het opschrift van de troost des eeuwigen levens. De dichter tracht aan te voelen hoe het dáár zijn zal, waar

God „het moede hoofd der vromen voor eeuwig kronen zal". Ook wat hij daar doèn zal. Hij zal daar gevoelen, hoe dankbaar hij den vriend moet zijn, die hem de heilsweg wees.

Ja, het zal een vreugde zijn **daar** hen te ontmoeten, in wie God ons **hier op aarde** ontmoette en zegende met het beste: de kennis van de weg ter zaligheid.

Het kan zijn, dat het ons niet mogelijk is, die dank reeds eerder te betonen. Immers: voor dat wij beseften wat hun leven en onderricht voor ons betekenden en het zaad, door hen in onze harten gezaaid, vrucht ging dragen, kunnen zij alrede gestorven zijn. Misschien heeft valse schaamte of klein-menselijke overweging ons in de weg gestaan om hun te laten weten, hoe diep God ons bij hen in de schuld plaatste. Iemand heeft eens opgemerkt: God laat Zijn arbeiders zoveel zien van de vruchten van hun werk, als ze nodig hebben om niet moedeloos te worden en verbergt er zoveel van als nodig is om hen voor hoogmoed te bewaren.

Maar...... dat is Gods zijde van de zaak. En niemand moet willen proberen die zorg God uit handen te nemen.

Het lijkt ons niet verkeerd, dat we hier er maar vast mee beginnen om den vriend, die ons de heilsweg wou wijzen, onze dank te betalen. Daarmede eren we hem en het eert ons, want dankbaarheid is een gunstige karaktertrek. En ons lieve Heer zal er wel voor zorgen, dat de dienaar niet té weelderig wordt.

Y.M.C.A. Deze vier letters zijn over heel de wereld wel bekend. Ze zijn de afkorting van vier Engelse woorden, die wijzen op een Christelijke Vereniging van Jonge Mannen. Deze wereldorganisatie is zeer actief. Ze zorgt in oorlogstijden voor de soldaten, n.l. voor dat gedeelte van hun belangen, waarom de legerleiding zich niet of minder bekommert. De Generale Synode van de Vrije Schotse Kerk heeft echter haar verbinding met deze jeugdorganisatie verbroken. Als reden daarvoor wordt opgegeven: „Haar onbevredigende houding ten opzichte van het Modernisme en wereldse vermakelijkheden".

De Christian World, het blad der Engelse Congregationists, waaraan wij deze mededeling ontlenen, meent dat uit dit besluit de gevolgtrekking gemaakt moet worden, dat de Vrije Kerk van Schotland dan ook haar connecties met den barmhartigen Samaritaan verbreken moest, want, zegt het: we weten niets, noch van zijn theologische orthodoxie noch van zijn houding ten opzichte van de wereldse vermakelijkheden.

Deze kritiek lijkt er ons nu wel ver naast. De Heere Jezus houdt ons voor, dat de Samaritaan een goed werk deed door te tonen wel te weten, wat hij den man schuldig was, dien hij uitgeschud aan de weg zag liggen, maar daaruit vloeit nu toch zeker niet voort, dat we den geredde in 's mans hoede zou moeten laten wanneer hij dien, na zijn herstel, op het hellend vlak van wereldse vermakelijkheden gezet zou hebben. Dat hij den arme het lichaam redde sluit niet in, dat we hem het recht moeten toekennen, zijn ziel in gevaar te brengen.

Over de daden van Y.M.C.A. in Engeland en Schotland zijn we niet onderricht, maar de kritiek van de Christian World snijdt geen hout.

Niet achterom zien. Toen Lloijd George vijftig jaar ononderbroken lid van het Lagerhuis geweest was, vroeg hem een journalist, of hij zijn leven nog wel eens over wou doen. „Neen", was het antwoord van den ouden staatsman en christen, „want wat achter mij ligt, dat weet ik, ik verlang te leren kennen, wat vóór mij ligt". De christen ziet niet achterom en wenst niet terug, hetgeen hij zag. Het beste bewaart God voor Zijn kinderen voor het laatste.

Oorspronkelijke betekenis of......? Het is bekend, dat de betekenis van vele woorden zich langzamerhand wijzigt. Op dit feit wordt soms ook gewezen om de besprenging te verdedigen. Men geeft toe, dat de oorspronkelijke betekenis van het woord voor dopen geen andere is dan onderdompelen. Dat zou ons echter niet verplichten om, als we dopen, onder te dompelen. Het woord zou, reeds ten tijde van Christus en de Apostelen, door het gebruik een andere betekenis gekregen hebben en wel de betekenis van wassen, reinigen, zonder meer.

Nu is het waar, dat in verband met de Doop meermalen in het Nieuwe Testament van wasschen gesproken wordt. De Doop wijst op een reiniging, echter op een zodanige reiniging, als slechts tot stand kan komen, wanneer héél de mens wordt ondergedompeld. Hij zegt ons, dat de mens een reiniging nodig heeft, die héél zijn wezen omvat, die **al** het oude, héél het oude leven wegneemt, den ouden mens gans en al verwijdert. Het is wel nodig, dat de vorm, waarin de Doop wordt voltrokken, deze noodzakelijkheid duidelijk laat uitkomen. De mens is gans verdorven; hij behoeft een algehele vernieuwing. Niets minder is ook Gods genadegave aan ieder, die gelooft in Christus. Voor de bediening van de Doop is **water** nodig, omdat hij een **reinigingsfeit** voorstelt, maar dan zóveel water, dat uitkome, dat deze reiniging een **totale** moet zijn en voor den gelovige in Christus inderdaad ook **is.**

Tussen dood en opstanding. Wie beweert, dat **de** Doop niet zou spreken van het met Christus gestorven en opgestaan zijn van den gelovige, doch slechts van zijn reiniging door het bloed van Christus, haalt uit elkaar, wat ineengestrengeld ligt. Te spreken van een reiniging van zonde en daarbij te denken aan iets anders dan een zó radicale scheiding tussen den mens en zijn zonde, als door de kruisdood van Christus voltrokken is, getuigt van een slechts oppervlakkige kennis van het Evangelie. Ieder, die kennis heeft van het onontwarbaar ineengestrengeld liggen van de zonde en het menselijke leven, verstaat, dat er voor den mens geen andere mogelijkheid is om van de zonde rein gemaakt te worden, dan doordat de dood tussenbeide kome. Daarom spreekt de Doop, **juist** als onderdompeling, krachtiger dan anders mogelijk zou zijn van de reiniging, die voltrokken wordt aan den mens, die zich Christus ten eigendom geeft. De besprenging verzwakt deze sprake tot beneden de fluistertoon.

L.

Uit de Gemeenten

HENGELO. Zondag 23 Sept. was voor onze gemeente een bijzondere dag. Op speciale uitnodiging was de Zangver. Polyphonie van Stadskanaal die dag onze gast. Zaterdagavond werden zij door onzen voorganger hartelijk welkom geheten. De hernieuwde kennismaking met velen bracht ons direct in de goede stemming.

In de Zondagmorgendienst maakte de gemeente in haar geheel met haar kennis, doordat zij een wijdingslied zong. Onze verwachting voor de avond, welke voor het door haar uit te voeren programma hoog gespannen was, werd nog overtroffen. De liederen werden door haar op gevoelvolle wijze beschaafd gezongen, terwijl de voordracht goed technisch verzorgd was. Met stille aandacht werd het eerste gedeelte van het programma gevolgd door een overvolle kerk.

Het tweede gedeelte, bestaande uit diverse declamaties, viel ook bijzonder in de smaak. Onder ademloze stilte werden de declamaties van enkele dames beluisterd. De weergave van sommige momenten was zo aangrijpend,

dat velen moeite hadden hun tranen tegen te houden. Ook de rest van dit gedeelte oogstte grote bijval.

Het derde gedeelte, een kampweeksluiting voorstellende rondom het kampvuur, liet ons zien hoe wij als Christenjongemensen kamperen moeten.

De wijding voor deze sluiting, uitgesproken door Ds. Reiling, maakte ons stil. Het werd ons duidelijk dat Jezus ons nodig heeft en **daarom** het kampvuur nodig heeft.

Het was een bijzonder geslaagde avond, welke, als experiment bedoeld, zeker door meerdere zal worden gevolgd. God versterke onze gemeenschap ook door deze dingen.

De correspondent.

NOORDBERGUM. Welk een verschil, geliefde broeders en zusters, met verleden jaar, toen we ook voor een winter stonden. Het was alles even donker, letterlijk en figuurlijk. Veel winterarbeid in onze gemeenten moest blijven rusten wegens allerlei oorlogsomstandigheden. Als we daarop terug zien, stroomt ons hart over van dankbaarheid jegens God, Die ons verlost heeft van de macht van den bezetter en dat ons nu weer de gelegenheid wordt gegeven de winterarbeid te ontplooien.

In Noordbergum mochten we de wintercampagne inzetten met drie avonden evangelische samenkomsten te houden. De broeders Ds. Huizinga van Leeuwarden en Ds. S. Zijlstra uit Hengelo hebben met onzen voorganger het Evangelie met vreugde verkondigd. Alle drie avonden was de kerk behoorlijk bezet. Een ernstige boodschap is gebracht.

We hebben goede avonden gehad. Gods geest was in ons midden. We hebben stil gebeden: „O geest van God, breek door."

Gaarne hadden we direct vruchten gezien op deze arbeid, maar dat is geen mensenwerk. En wij geloven, dat het gesproken woord niet ledig zal wederkeren.

Ook de Jeugdarbeid rolt weer en zal nog meer aan 't rollen gebracht worden. Een zangkoor werd weer opgericht, dat op 2 Oct. haar repetities hoopt te beginnen. Zo kunnen we met veel blijder gemoed deze winter ingaan. Moge God ons allen zegenen en wij onze dankbaarheid tonen door te arbeiden.

Secr. A. K.

Ingezonden stukken

„En wat dunkt U van vergelding?"

Wraakgevoelens drijven ons. Wraakgevoelens jegens hen die ons land vijf jaren angst en terreur, onderdrukking en smart brachten; jegens hen, die onze broers, mannen, vaders, zonen, die onze landgenoten vermoordden en martelden, kwelden tergden in duivelse concentratiekampen; kortom, jegens hen, die de volkeren in rouw dompelden.

Ze zullen nu terecht staan, zij, die deze smarten ons veroorzaakten. En . . . wraakgevoelens drijven ons!

Er zijn doden gevallen. Welnu: eist de dood ook van hen! Oog om oog, tand om tand. Bloed om bloed, ja leven om leven......

En zijn reeds doodvonissen geveld. „Ha!" juicht 't vrijheidsminnende volk. „Ha!"

Vijf lange en bange jaren werd er gestreden door de vrijheidsminnende volkeren tegen Nazidom en barbarisme. En nu: „Ha!", juichen de vrijheidsminnende volkeren. „Ha!" juichen ook Christenen......

We zijn het eens met elkaar; schuldigen moeten gestraft worden. Juist. Gestraft! Maar geen vergelding! Straf en vergelding zijn immers twee tegengestelde begrippen: Straf dient tot (her)opvoeding, vergelding tot bevrediging van wraakgevoelens.

Er zijn reeds doodvonnissen geveld. Ook in Nederland......

Wij vragen ons af: Is dat straf?

En we moèten het zeggen: Dat is **vergelding!**

En de volkeren juichen; ook Christenen juichen.

Zal Christus ook juichen?

Heeft een mens het recht te beschikken over het leven van zijn medemens? Het Nazidom en het barbarisme van de laatste jaren namen dat recht. Namen ze dat recht dan van God Zelf over? Neen, ze stalen het...... Dat was diefstal jegens God en moord op den mens. Daarom des te meer, zij zullen schuldig staan tegenover God.

Neen, de mens heeft niet het beschikkingsrecht over het leven van zijn medemens; al is deze mens ook nog zo schuldig en misdadig.

„Heer, vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren". Aldus bidden Christenen.

En: „Uw Koninkrijk kome!"

Zouden de schoten van het executiepeleton of de verkillende galg een hartelijk welkom zijn voor het naderend Rijk van God?

„Ha!", juichen de volkeren.

„Ha!", juichen ook Christenen.

Wraak en vergelding is aan de orde van de dag.

Het moet een manifestatie worden van het Christendom. Tegen de doodstraf. Laten Baptisten er mee beginnen! En alle Christenen zullen het overnemen. Een vlammend protest zal het zijn. Omdat de doodstraf onchristelijk en dus ook onmenselijk is. Het is de plicht van elke Christen, jong of oud, rijk of arm, tegen het wraakgevoel en de vergelding, waarvan de doodstraf een uiting is, te protesteren.

De schuldigen van vijf of van misschien nog meer jaren smart zullen terecht staan. Dat is goed; ze dienen gestraft te worden. Naar recht. Niet om te vergelden!

Ben ik te sober geweest met mijn woorden? Misschien! Doch meer woorden zullen overbodig zijn; het is duidelijk genoeg zo: En wat dunkt U van vergelding?"

„Waakt!", zoo schreef de H. in de laatste nummers van „De Christen". „Waakt Christenen!" Dat staat met vlammende letters aan de hemel geschreven. Ziet maar eens naar boven. Jezus Zelf schreef die woorden daar. „Waakt Christenen!" „Waakt!"

Onze bede is: „Uw koninkrijk kome!"

Groningen, 22 September 1945.

J. VAN DAM Lzn.

Naschrift. Wij begrijpen dit vlammend betoog van onzen jongen broeder en weten, dat meerderen na lezing hun instemming zullen betuigen. Toch willen we enige opmerkingen maken. Vooropgesteld zij, dat wij het met den schrijver eens zijn, dat alle wraakgevoelens behoren verbannen te zijn of te worden. Wij zoeken gerechtigheid, geen vergelding. Naar aanleiding van het geschrevene moeten wij dan allereerst zeggen, dat de vergelding nu juist niet alleen openbaar zou worden in de doodstraf, maar evengoed te voorschijn kan treden in gevangenisstraf. Wij moeten zowel de ene als de andere straf uit de sfeer der vergelding trekken. De doorsnee mens heeft het daarmee misschien wel wat moeilijk en ziet elke uitspraak van een rechter als de zweep, waarmee het ganse volk den veroordeelde in de hoek drijft, of in de dood. Het volk voelt, straft instinctief en weet niet, dat het voor een groot deel slechts bevrediging van de wraakgevoelens zoekt. De rechter denkt, meet, weegt. Voor hem staat de persoon, die de grenzen overschreed en anderen schaadde. De eventuele schade moet hij zo mogelijk herstellen, maar bovendien gestraft worden, omdat hij een aanslag deed op het leven der gemeenschap. Hij bracht het in gevaar en de straf, die hem nu treft, moet hem de ogen voor de draagwijdte van zijn daad openen. Elk wraakmoment is daarbij uitgeschakeld. En kan ook volkomen uitgeschakeld zijn, wanneer over iemand de doodstraf wordt uitgesproken. Omdat wij Nieuwtestamentische

christenen willen zijn, en daaruit vooral lezen en prediken, geniet het Oude Testament onder ons niet zulk een bekendheid, misschien ook minder waardering. Men leze echter in dit verband eens Exodus 21. Gij protesteert en zegt, dat gij immers een christen wilt zijn. Dat is juist en moge het zo zijn. Maar vergeet dan niet, dat Nederland niet een gemeente des Heeren is en dat de normen, die onder haar gelden en waarnaar zij tracht te leven, onmogelijk toegepast kunnen worden in de maatschappij, in een wereld van zondaren, die zich niet willen onderwerpen aan de woorden Gods. Wij kunnen dankbaar zijn, wanneer de rechtspraak in deze wereld enigszins parallel loopt met de gedachten, die daaromtrent in het Oude Testament uitgesproken zijn. Want wij zijn van nature heidenen. Maar houden wij, die christenen willen zijn, er dan niet een dubbele moraal op na? Eén in de gemeente en één in de wereld? Dat kan niet, dat kunnen wij niet. Maar recht blijft recht. Is de doodstraf in sommige gevallen onrecht? Iemand zal zeggen: waar blijft de barmhartigheid? Is recht onbarmhartig of voert barmhartigheid tot onrecht? Is het wel juist hier het begrip barmhartigheid aan te voeren en in tegenstelling te zetten met recht? Is het zuivere recht niet de grootste barmhartigheid? Als het recht uitgeoefend wordt, kunnen wij niet protesteren. Maar, zal iemand zeggen, als God dan met ons wilde rechten? Afgezien van het feit, of het in dit verband juist is deze vraag te stellen, willen wij antwoorden, dat wij allen des doods schuldig zijn. ,,God echter bewijst Zijne liefde jegens ons — dat is: ons allen — doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is." Golgotha is de plaats van het recht, smetteloos en vlekkeloos: Christus stierf. En van barmhartigheid: wij mogen leven. En wanneer ter-dood-veroordeelden in Jezus geloven, zullen zij leven, al waren zij gestorven. Juichen wij, wanneer iemand ter dood veroordeeld wordt? Wij huiveren en willen voor hen bidden. En voor de rechters, die zulk een verantwoordelijk werk hebben te doen. De overheid staat immers in de dienst van God, u ten goede. ,,Maar indien gij kwaad doet, vrees dan; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als wreekster, om hem, die kwaad bedrijft, te straffen."

E. R.

Mededelingen

Ds. J. de Jong uit Den Haag schrijft:

Om de nieuwsgierigheid te bevredigen en wilde geruchten te voorkomen, wil ik de regels van onzen geachten secretaris aanvullen door met een enkel woord mijn ziekte te noemen. Met de vermoedens van mijn arts zal ik U maar niet bezig houden. Zeker is, dat ik op het ogenblik een **natte pleuris** heb en in elk geval drie maanden moet liggen. Vanaf de tweede Zondag in Augustus ben ik al bedlegerig, vanaf 7 September heb ik mijn bed niet meer verlaten. Dank zij God heb ik geen pijn meer en deze week ben ik enkele dagen koortsvrij geweest en kon dus mijn tijd weer gebruiken om te lezen.

Dat dit ziektegeval voor gezin en gemeente geen lichte beproeving is, is te verstaan. Vooral nu alles, volgens ons inzien van de dingen, roept om arbeiders, die willen uitgaan in de wijngaard.

Met vol vertrouwen op den Heere van de wijngaard aanvaard ik deze rustpoos uit Zijn Hand, in het geloof dat het zó voor dienaar, kerkeraad en gemeente het beste is.

Hartelijk groet ik de broeders alom in den lande en beveel mij in uwe voorbede en de gemeente 's-Gravenhage in de broederliefde van de collega's aan.

Uw br. in Chr.,
DE JONG.

Tijdelijk secretaris der gemeente te Emmer Erfscheidenveen is: Br. H. Wilts, Kanaal A. Nz. 95 te Emmer-Erfscheidenveen.

De Friesche Jeugd

komt D.V. Woensdag 17 October a.s. bijeen in de Bapt. Kerk te Sneek. Aanvang der conferentie 's morgens 10 uur.

De secr.: G. VEGTER.

Voor onze Zondagsscholen.

Onderweg werd mij reeds gevraagd, of ik ook een soort lithurgie voor de Kerstdagen voor de Zondagsschool der gemeente kon verschaffen. Allen, die belang stellen in zulk een uitvoering, verwijs ik gaarne naar Zr. L. Speelman—Kruit, Boerveenschemond 19, Stadskanaal, die gepoogd heeft aan zulk een verlangen tegemoet te komen. Zij geeft in rijm een verhaal van het grote gebeuren van Christus' geboorte. Ik geef den leiders onzer Zondagsscholen in overweging enige exemplaren, in elk geval kunnen een twintig kinderen door reciteren meewerken, te bestellen aan bovengenoemd adres. De opgave wordt vóór 21 Oct. a.s. verwacht. De prijs zal ongeveer f 0.50 per exemplaar bedragen. In geen geval hoger.

E. R.

Lectuurfonds

Verschenen zijn de volgende nieuwe brochures:

Het Genadeverbond door Ds. J. Louw . . . . . . f 0.50
De Kinderdoop v. Schoemaker - 0.50
De Kinderdoop en de H. Schrift door Ds. J. Louw . . . . . - 0.25
De Bijb. geschiedenis in grote trekken door Ds. J. Louw . . - 0.25

Verder de volgende tractaten:

,,God en uw Kind" door Ds. J. Louw . . . . - 0.05
,,Wat verhindert U gedoopt te worden?" door Ds. J. Louw . . - 0.05

Bestellingen worden gaarne ingewacht bij den beheerder van het Lectuurfonds,

W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek,
Postrek. 382183.

Beroepingswerk

Beroepen te Stavoren Ds. J. Brongers te Enschedé.

Abonnementsgeld 1945.

Willen onze abonnee's, die in het verleden regelmatig het abonnementsgeld per post betaalden, nu het abonnementsgeld over 1945 vóór 10 October per postwissel zenden?

Nà 10 Oct. worden de kwitanties verzonden en 15 cent voor incasso in rekening gebracht.

Girobiljetten zullen U dit keer niet gezonden worden.

De abonnementsprijs tot 31 Dec. 1945 is f 1.70.

Voor hen die de laatste tijd abonnee zijn geworden is de prijs als volgt:

Vanaf	**1 Aug.**	**f 1.30**
,,	**15 ,,**	**f 1.15**
,,	**1 Sept.**	**f 1.05**
,,	**1 Oct.**	**f 0.78**

In afwachting,

Uw dw.
H. DE JONGE,
Administrateur.

Vrijdag 12 Oct. 1945 No. 2763 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

Door den Vader gegeven.

Al wat Mij de Vader geeft zal tot Mij komen, en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Joh. 6 : 37.

Dit woord is gesproken tot aarzelenden, tot mensen in tweestrijd.

Johannes' Evangelie onderscheidt zich daarom zo sterk van de andere Evangeliën, omdat Johannes ons Israël laat zien in zijn reactie op Christus' verschijning.

Christus' boodschap en oproep bracht Israël in zware tweestrijd.

Het stond nu in de grote crisis zijner geschiedenis.

Gemakkelijk viel het Israël niet om met Christus te breken. Er was een zoekend geloof, een geloof, dat de weg vroeg, een geloof, dat tastte naar de vaste grond. (Zie vers 24, 25, 28, 30, 34!)

Ontroerend is het om op te merken, hoe Christus worstelde met dit volk in hoogste nood, om het geloof te doen doorbreken.

Wat Israël deed aarzelen — een aarzeling, die het volk als geheel niet heeft kunnen overwinnen, was dit:

Blijven wij, als we in Jezus geloven, in de lijn der gewijde historie? Bewaren wij zo de band met ons heilig verleden, met het getuigenis van Mozes en de profeten? **Voltooien** wij door in Hém te geloven onze geschiedenis of brengen wij er een verleden van zo ontzaglijk veel lijden door tot **mislukking**?

Is geloven in Jezus ontrouw aan Abraham?

Staat geloven in Jezus gelijk met verlochening van Mozes?

Betekent geloven in Jezus een breuk met het woord der profeten?

Het Israël in 's Heilands dagen voelde de band met het verleden sterker dan ooit tevoren. Nu werd het als vaneen gescheurd door de vraag: als we Jezus van Nazareth volgen met al de consekwenties dier keuze, zijn wij dan trouw aan onze voorgeslachten?

De last der verantwoordelijkheid drukte het volk als ten dode.

Onze Heer zag de strijd, waarin Zijn komst Gods volk gestort had. Bovendien: Hij **verstond** die strijd. Hij eerbiedigde zijn heilige oorsprong. Met volle waardering van het verheven karakter van Israëls strijd rondom Hem en om Hem, wierp Hij Zijn ziel Israël toe en nam met bittere ernst deel aan de benauwendste worsteling, die een ziel kan voeren: de worsteling om zekerheid aangaande de weg van God.

Tegen deze achtergrond staat het woord van Christus, dat we hier boven plaatsten.

Gij kunt mij niet vergeten, niet loskomen van mij? vraagt Hij aan Israël.

Weet ge hoe dat komt?

Het is de Vader, die daar achter staat.

Hij maakt u zoekende. Hij dringt u naar Mij toe.

Dezelfde, die Abraham riep, die Mozes uitzond en Israël ten leidsman gaf; die de profeten uitstootte, doet u **mij** zoeken, naar **mij** vragen.

Nooit zoekt de mens uit zichzelven Christus.

Nooit dringt vlees en bloed naar Christus toe.

Nooit raadt Satan de ziel om het bij Jezus te zoeken.

Zeker: de mens kan die drang verkeerd **verstaan.**

Hij kan zijn verlangen naar Jezus Christus verstandelijk onzuiver motiveren en Hem zoeken, „omdat hij van de borden gegeten heeft."

Inderdaad is het anders.

Van jongs af, ja, van eeuwige tijden dringt en stuwt de Vader de zielen in de richting van Christus.

Vertrouw dus uw verlangen naar Mij, maar, zegt de Heer tot het weifelende volk, de VADER geeft u Mij, en Ik zal u zeker aannemen.

En waartoe geeft de Vader de zielen aan Christus?

Opdat Hij ze rein zou maken en tot Zijn kinderen.

En Christus aanvaardt elke ziel die God Hem geeft, hoe onrein, bedorven die ziel ook zij.

Hij is zich volkomen bewust, dat Hij in staat zal zijn iedereen, wie ook, te redden.

En eens, omringd door loutere zielen, geheiligd door en door, en dragende het witte kleed en de gouden kroon, jubelt Hij den Vader toe:

„Zie hier Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt!"

L.

UIT:

Ons Unie-bureau

Woensdag 3 October heeft de Uniecommissie vergaderd te Groningen. Er is die dag heel wat arbeid verzet. Eén van de belangrijkste besluiten was wel het vaststellen van de Algemene Vergadering op Woensdag 14 November a.s. te Groningen. De U.C. weet dat de reismoeilijkheden nog groot en vele zijn, en dat onze gemeenten in het Zuiden en Westen zich vele opofferingen moeten getroosten is zeker. Maar de drang om weer samen te komen, het verlangen om elkaar de hand te drukken, de begeerte om ons samen te beraden, te bezinnen op onze gemeenschappelijke taak, zal velen samenbrengen in Groningen. Velen zullen de dag ervoor moeten komen en zullen ook de dag na de A.V. eerst kunnen vertrekken. Wie van dezen logies verlangt, diene zich te wenden tot den secretaris van Groningen, br. L. van Dam, Paterswoldseweg 101.

Noodgedwongen kunnen de termij-

nen voor het opgeven van afgevaardigden, het stellen van candidaten, enz., niet worden aangehouden. Alle opgaven, afgevaardigden, candidaten, enz., verwacht ik zo spoedig mogelijk, in elk geval uiterlijk 25 October a.s. Anders kan ik de agenda's niet op 1 November ter verzending gereed hebben. Op grond van hetzelfde noodrecht is besloten, dat iedere gemeente op de A.V. zoveel stemmen kan uitbrengen als deze gem. afgevaardigden mag zenden, ook al kunnen niet alle afgevaardigden aanwezig zijn. Laat deze maatregel niet tot gevolg hebben, dat de gemeenten minder afgevaardigden zenden dan maar enigszins mogelijk is. Zoals bekend kan elke gemeente voor iedere 50 leden of een gedeelte daarvan één afgevaardigde zenden benevens haar erkenden voorganger. Men zie het huishoudelijk reglement voor een en ander er maar op na.

Drie leden van de commissie der Unie treden af: K. Drent, Ds. J. Louw en Ds. J. W. Weenink. Als candidaten zijn gesteld: Joh. van der Baaren, Ds. H. Bakker, P. de Boer, Jac. Boiten (Den Haag), K. ten Cate, J. van der Heide, Ds. H. Hornstra, Ds. T. Jansma, Ds. J. de Jong, J. Knecht, D. Olijslager, Ds. K. Prins, Ds. K. Reiling, Ds. G. W. Tijman, W. Veenstra (A'dam), Ds. G. Vegter en Ds. G. Visser.

Ook moet voorzien worden in de vacature Ds. Huizinga; bovenstaande broeders zijn ook hiervoor candidaat gesteld.

Nieuwe candidaten kunnen vóór 25 October nog worden opgegeven. Vergeet niet dezen vooraf te vragen of ze bewilligen in de candidaatstelling.

Daar onze administrateur, br. Koning, beangstigend lang uitblijft, is den secretaris opgedragen zijn werkzaamheden tijdelijk waar te nemen.

De administrateur van „De Christen", br. H. de Jonge, is op zijn verzoek op de meest eervolle wijze ontslag verleend per 1 Januari 1946. Dan zal het 20 jaar geleden zijn, dat hij die arbeid is begonnen. Een woord van warme dank voor de verrichte arbeid in die lange reeks van jaren is zeker op zijn plaats. De administratie van „De Christen" zal worden gevoegd bij de werkzaamheden van den Unie-administrateur.

Tot redacteurs van het Lectuurfonds zijn benoemd Ds. J. Louw en Ds. G. Vegter. Het zal hun taak zijn het Lectuurfonds gedurig van een stroom van nieuwe, frisse geschriften te voorzien. De gemeenten en de gemeenteleden zullen zorgen, dat deze lectuur onder het lezerspubliek komt.

Ds. Hardenberg, br. Modderman en de secretaris zijn aangewezen om de U.C. op korte termijn een rapport voor te leggen betreffende onze houding en plaats op radio-omroepgebied.

Unievergadering 1946 zal D.V. in Juli te Stadskanaal worden gehouden; dan zal ook het 100-jarig bestaan worden herdacht. Leeuwarden heeft gevraagd deze A.V. in haar midden te mogen ontvangen, in verband met het feit dat de gemeente Leeuwarden dan haar 50-jarig jubileum viert. Door de toezegging aan Stadskanaal kan jammer genoeg niet aan het verzoek worden voldaan.

Willen de secretarissen der gemeenten me een verslag van de laatste twee jaar doen toekomen, opdat ik de algemene vergadering het algemeen verslag kan aanbieden? Gemeenten welke niets inzenden, behoeven ook niet besproken te worden. Willen ook N.B.J.B., N.B.V.B., Pensioenfonds, enz. me verslag zenden? Spoedshalve doe ik dit verzoek via ons weekblad. Voorzover nog niet verzonden vraag ik ook om de verschillende financiële verslagen. De broeders, welke deze vragen aangaan, willen me wel omgaand de gevraagde gegevens inzenden?

Uniesecretaris.

Losse schakels

De rijken en het Koninkrijk Gods. Over de verhouding van deze beiden sprak de Heere Jezus naar aanleiding van het bezoek van den rijken jongeling. De teleurstelling, waarmede deze jonge man Hem verliet, gaf Hem aanleiding om tot de discipelen te zeggen: Hoe moeilijk zullen degenen, die geld hebben, het Koninkrijk Gods binnengaan. De discipelen toonden zich over die woorden zeer verbaasd, waarop de Heiland zijn uitspraak verwijdt tot de woorden: Kinderen, hoe moeilijk is het het Koninkrijk Gods binnen te gaan! Dan neemt Hij de gedachte aan den rijke weer op en zegt: een kameel gaat gemakkelijker door het oog ener naald, dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnen gaat. Het is den discipelen, alsof hiermede het Koninkrijk Gods toegang-loos gemaakt wordt, want verslagen zeggen zij tot elkander: Maar wie kan dan behouden worden? Jezus zag hen aan en zeide: Bij de mensen is het onmogelijk, maar niet bij God; want alle dingen zijn mogelijk bij God.

Verwarring. Deze woorden hebben niet alleen de jongeren in verwarring gebracht. Het heeft sommigeu aanleiding gegeven om hun bezittingen van de hand te doen en vrijwillig een leven van armoede op zich te nemen. Anderen hebben gemeend de woorden van den Heer te moeten aanvullen en zodoende te verduidelijken. En toen ontstond in vers 24 deze tekst, die ge nog in de Statenvertaling vindt:

En de discipelen werden verbaasd over deze zijne woorden. Maar Jezus wederom antwoordende, zeide tot hen: Kinderen, hoe zwaar is 't, dat degenen, die op het goed hun betrouwen zetten, in het Koninkrijk Gods ingaan.

Zo zou de moeilijkheid om in te gaan dus niet in het geld zitten, maar in het betrouwen, dat een mens er op stelt. De bedoeling van deze verandering is ongetwijfeld niet geweest om de woorden van den Meester te vervalsen, doch om hun zin te verduidelijken.

Rijken. De Heere Jezus zegt eerst dat het hun, die geld hebben, moeilijk zal vallen het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Waarom zou dat zo zijn? Omdat er zo veel verleiding is voor den rijke en rijkdom de weg effent naar menige zonde? Ik vermoed van niet. Ik denk, dat het dengene, die geld heeft, moeilijk zal vallen het Koninkrijk Gods binnen te gaan, omdat men met het geld zoveel goeds kan doen. Dat juist maakt het geld voor de ziel gevaarlijk. Men kan er een ladder van goede werken mee oprichten. In Israël was het mogelijk om, inplaats van bepaalde offers, een som geld te geven. Voor hen, die ver van de tempel woonden en we denken vooral aan de buitenslands wonende Joden en aan de proselieten, was dat haast de enige weg, om aan hun offerplichten te voldoen. Zo kreeg het geld langzamerhand een godsdienstige waarde, een waarde voor het zieleheil. Wie maar veel geld had, kon veel doen aan het heil zijner ziel. „Hij heeft uitgestrooid, hij heeft den armen gegeven, zijne gerechtigheid blijft tot in eeuwigheid." Daarmede werd de barmhartigheid, het geven van aalmoezen aangewakkerd. Dat was een verdienstelijk werk. Men verwierf er gerechtigheid mee. Is het dan te verwonderen, dat de Heere Jezus met deze opvattingen en praktijk voor ogen, zeide: Hoe moeilijk zullen degenen, die geld hebben, het Koninkrijk Gods ingaan? — overmits Hij wist dat de ingang tot dat Koninkrijk alleen door genade openstond, alleen open stond voor den mens, die zich *schuldig* voor God wist?

Voor allen moeilijk. Daar de mens liever rijkdom vergadert dan bekent dat hij arm is, ja in de schuld staat, is het in het algemeen en voor ieder moeilijk om het Koninkrijk Gods in te gaan. We werken liever dan dat we om genade vragen.

Bovendien: is er niet nog andere

rijkdom dan geld-rijkdom? Wie is eigenlijk rijk? Is hij het niet, die geen ander nodig heeft? Rijk is ten opzichte van het Koninkrijk Gods ieder, die meent er zonder vreemde hulp wel in te kunnen komen. Die geen Helper, geen Middelaar nodig heeft. Rijk is (althans in gedachten) ieder, die Jezus versmaadt. Juist daarom versmaadt de mens het Evangelie, omdat hij zich wel in staat waant zalig te worden in eigen kracht. En zolang de mens deze gedachte van zich zelf heeft en er bij hem dus geen plaats is voor Jezus, den Vredekoning, gaat een kameel gemakkelijker door het oog van een naald, dan dat zulk een mens het Koninkrijk Gods binnen gaat. Zijne eigen onmisbaarheid heeft de Heiland in dit gesprek met Zijn jongeren helder in het licht gesteld. Ach, zonder Hem is alles eeuwige nacht! Trekken we die les er maar uit, èn voor onszelf èn voor de vele rijken, die we zo dagelijks ontmoeten.

Het beeld van het kameel en het oog van een naainaald is onvergetelijk. Er is voor den zondaar in de muur, die rondom het Koninkrijk Gods staat, geen opening, hoe klein ook. Er is voor hem slechts één mogelijkheid om in te gaan en dat is HIJ, die gezegd heeft: IK BEN DE DEUR!

L.

Uit de Gemeenten

ALMELO. De eerste Zondag in September was voor onze gemeente een blijde dag. Een zuster werd op haar belijdenis door de doop aan de gemeente toegevoegd.

Op 18, 19 en 20 Sept. werden in deze herfst onze eerste evangelisatiesamenkomsten gehouden. Als sprekers hiervoor waren uitgenodigd Ds. Hekhuis van Hoogezand en Ds. Prins van Nw.-Weerdinge. Tot onderwerp hadden deze broeders voor de eerste avond gekozen: Wij moeten nieuwe mensen worden. Voor de tweede avond: Hoe worden wij nieuwe mensen? Voor de derde avond: Wat zijn nieuwe mensen? Op duidelijke wijze werd door deze beide broeders ons de betekenis van deze onderwerpen verklaard. Wij hadden goede avonden. Wij gevoelden, dat de Heilige Geest in ons midden was. De laatste avond gaf een oude broeder, die afgedwaald was, opnieuw zijn hart aan Jezus. Er was vreugde in onze harten.

Onze hoop en bede is dat nog meerdere zullen komen.

Op 27 Sept. des avonds hielden wij een gemeente-avond, waar in het bijzonder herdacht werd, hoe 20 jaar geleden door wijlen Ds. J. Huizinga (toen predikant te Hengelo) het Baptisme gepropageerd werd in Almelo. Door onze zuster W. C. Blok—van Zuilekom, die mede de Bapt. Gem. te Almelo heeft gesticht, werd een verslag uitgebracht over het ontstaan van de gemeente.

De eerste samenkomsten, die wijlen Ds. Huizinga leidde, werden gehouden in een woonkamer, die echter al spoedig te klein werd. Men ging toen uitzien naar een groter vergadergelegenheid en die werd spoedig gevonden in de vorm van een schilderswerkplaats; deze werd gehuurd. Dit gebouwtje werd toen ingericht als vergaderlokaal. De Bapt. Gem. te Hengelo stond een aantal stoelen af voor dit vergaderlokaal en nadat nog een paar mooie teksten op de wanden waren geschilderd en nieuwe gordijnen waren opgehangen, werd dit gebouwtje ingewijd. Hierna werden geregeld samenkomsten gehouden en verenigingen opgericht. Dit gebeurde juist in de tijd, dat verschillende families uit de veenstreken trokken naar de fabrieksteden om te werken. Onder deze families waren verschillende Baptisten. Men is toen al direct begonnen te sparen voor een nieuw kerkgebouw. Hieraan werd door een ieder meegewerkt. Bazars en verlotingen werden gehouden. Er was grote offervaardigheid. Na verloop van enige jaren is men in samenwerking met de gemeente te Hengelo overgegaan tot het kopen van grond, waarop een jaar later ons kerkgebouw werd gebouwd.

Wij willen niet verder gaan uitweiden over ons werk hier, daar anders onze redacteur wellicht geen plaats zou hebben voor dit verslag; het zou te veel ruimte vergen.

Door verschillende broeders en zusters werden ook nog enkele gebeurtenissen aangehaald over het ontstaan der gemeente in Almelo. Hierna sprak onze voorganger Ds. Hooghwinkel nog een enkel woord over de gemeente.

Wij mogen ons verheugen, sprak Ds. Hooghwinkel, dat hier in Almelo een Bapt. Gemeente is ontstaan. Maar laten wij ons hierover niet verheffen. Wij willen ons verootmoedigen, als wij terugzien. Reeds is de moedergemeente gesplitst en wij willen ons zelf afvragen: hebben wij daaraan zelf ook schuld?

De woorden, die onze voorganger sprak, zijn inderdaad waar. Het bedroeft ons, dat wij hier in Almelo, dat toch maar een betrekkelijke kleine stad is, twee gemeenten hebben, die één zijn in Christus en toch niet één zijn onder elkaar. Wij hopen en bidden dat spoedig de tijd mag komen, dat God deze beide gemeenten tot elkaar zal brengen. Opdat ook de wereld geen laster meer van ons zal spreken.

Ten slotte willen wij nog vermelden, dat wij weer twee broeders en een zuster mochten opnemen in de gemeente.

Wij gaan moedig voorwaarts in des Heilands naam.

Met hartelijke br. gr.,

Namens de gemeente:
B. DE ROO, secretaris.

De
Unie-Zendingscommissie
doet van zich spreken.

De Unie Zendings Commissie werd enige tijd geleden door de Unie Commissie in 't leven geroepen.

De U.Z.C. vormt daarmee het officiële orgaan onzer gemeenten voor de behartiging van de aangelegenheden der buitenlandse zending.

Deze instelling getuigt niet alleen van de vooruitziende blik der U.C., doch voorziet tevens in een behoefte.

Wij delen nu alleen mede, dat de leden van de U.Z.C. zijn: Ds. L. de Haan, voorzitter, Ds. H. Doornkamp, secretaris en br. W. Modderman, penningmeester.

Wij vertrouwen, dat onze gemeenten en verenigingen belangstelling aan den dag zullen leggen voor de arbeid der U.Z.C. en mee zullen werken aan de uitvoering van de plannen, die de U.Z.C. binnenkort bekend zal maken, om de belangstelling voor de buitenlandse zending te stimuleren en in practische banen te leiden.

Adres secretariaat: Ds. H. Doornkamp, Elspeetstraat 21, Den Haag.

Mededelingen

De gemeente te Harlingen nodigt uit: afgevaardigden van omliggende gemeenten, om tegenwoordig te zijn bij bevestiging en intrede van Ds. G. Visser D.V. op Zondag 28 October.

Bevestiging voormiddags 9.30 uur. Intrede namiddags 3.30 uur.

Zij, die nachtlogies wensen, worden verzocht dit tijdig te berichten aan den correspondent,

Br. D. KONING,
Noorderhaven 5, Harlingen.

—

De gemeente Stavoren deelt mede dat haar voorganger Ds. G. Vegter zijn afscheidsdienst D.V. zal houden op Zondag 21 Oct., 's nam. 2.30 uur.

—

GRONINGEN. — In verband met de Algemene Vergadering der Unie op 14 November 1945 binnen de wallen van Gruno's veste, verzoeken wij alle afgevaardigden, die voor deze vergadering van nachtlogies gebruik wensen te maken, met vermelding van 't aantal nachten dat men dit logies wenst te genieten, hiervan vóór 1 November a.s. opgaaf te doen aan den secretaris der gemeente L. van Dam, Paterswoldscheweg 101, telef. 24880.

Wat betreft tijd en aanvang der vergadering zullen nog wel nadere gegevens verstrekt worden, alsook wat betreft de verbindingen met trein, bussen, trams, enz. Het komt me gewenst voor dat degenen, die de vergadering bezoeken en dezelfde dag terug kunnen naar hun woonplaats, hiervan gebruik zullen maken.

—

De gemeente te Groningen deelt mede, dat D.V. Zondag 28 October Ds. Vegter tot haar overkomt.

Bevestiging des voormiddags half tien door Ds. J. Louw. De intrede zal plaats hebben des namiddags te vier uur. De begroetingssamenkomst 8 uur 's avonds.

We nodigen hiermede alle belangstellende broeders en zusters uit, om deze dag met ons te vieren.

Voor nachtlogies of middagmaal gaarne opgave; indien mogelijk vóór 20 October bij ondergetekende.

Met br. groet,

J. VELLINGA,
Padangstraat 77, Groningen.

Gedenkboek
NEDERLAND IN DEN VREEMDE

Binnen niet al te lange tijd kan verschijnen ons Gedenkboek, waarover ik in mijn laatste circulaire van Mei 1944 aan jullie schreef. Papier voor 3000 ex. werd toegestaan, een drukker werd gevonden en de kopy van verbindingsmannen e.a. begint reeds te komen. We zullen daarin handelen over de geestelijke verzorging van de buitenlands tewerkgestelden in oorlogstijd.

Dus: over de arbeid van het comité „Licht in 't Oosten" en andere Nederlandse instanties ten behoeve van de geestelijke verzorging der tewerkgestelden.

Over de Godsdienstige Samenkomsten (kerkdiensten en verenigingen) in Duitsland en elders. Hierover verwacht ik een verslag van den verbindingsman of zijn plaatsvervanger.

Verder: een rubriek Mengelwerk voor bijzondere belevenissen en ervaringen, ook al staat dat met godsd. leven *niet in direct* verband; in proza of gedicht.

Toezending van foto's over kampleven, samenkomsten en verenigingsgroepen zijn zeer gewenst. Ook een enkele van verwoestingen.

Willen we gezamenlijk ons best doen, opdat het Gedenkboek zal slagen? 'n Teken van Gods bewarende hand over ons in den vreemde — wil het zijn!

Jullie medewerking moet bestaan in:

1e. Toezending van kopy door verbindingsmannen en anderen. (Over Hamburg en omgeving, Kassel en Berlijn bijv. ontving ik nog niets. Wanneer de verbindingsman, door wat oorzaak dan ook, in gebreke mocht blijven, wil een meelevend lid zich dan tot mij richten?)

2e. Het bezorgen van bestellingen op ons Gedenkboek. Liefst vooruit. Dat is zeer gewenst voor het bepalen van de oplage van het boek. We wensen n.l. niet met een grote partij onverkochte exemplaren te blijven zitten; maar ook: hoe groter oplaag, hoe lager de prijs. Het werk zal een 300 bladzijden groot worden; de vermoedelijke prijs zal plm. f 6.— bedragen, in eenvoudige band.

Aan verbindingsmannen en anderen, die in de kring van bekenden voor ons Gedenkboek willen werven, worden gaarne een aantal van de biljetten toegezonden.

In de boekhandel zal het werk waarschijnlijk niet te verkrijgen zijn.

Oldeboorn. Ds. F. DRESSELHUIS.

Beroepingswerk

Beroepen te Heerenveen Ds. S. Zijlstra te Hengelo.

Beroepen te Arnhem Ds. K. Reiling te Hengelo (O.)

Aangenomen naar Rotterdam (C.) Ds. K. Reiling te Hengelo (O.)

Bedankt voor het beroep der gemeente Muntendam: Ds. G. W. Tijman te Sneek.

Correspondentie.

B. K. te H. Uw advertentie had naar den administrateur moeten gaan en dan ook vroeger ingezonden moeten worden. De post had trouwens moeite met de bezorging, want ik woon op 47 en niet op 7. Evengoed mijn hartelijke gelukwensen.

H. te G. Uw voorstellen inzake bundeling al onzer periodieken in een editie zend ik door naar den Unie-secretaris, die het drukprobleem druk bestudeert.

De B. te T. Toch zond ik uwe opmerkingen maar naar den redacteur van het blad. Hij zal zich er wel met U over verstaan. E. R.

Lectuurfonds

Verschenen zijn de volgende nieuwe brochures:

Het Genadeverbond door Ds. J. Louw . . . . . . f 0.50
De Kinderdoop v. Schoemaker - 0.50
De Kinderdoop en de H. Schrift door Ds. J. Louw . . . . . - 0.25
De Bijb. geschiedenis in grote trekken door Ds. J. Louw . . - 0.25

Verder de volgende tractaten:
„God en uw Kind" door Ds. J. Louw . . . . - 0.05
„Wat verhindert U gedoopt te worden?" door Ds. J. Louw . . - 0.05

Bestellingen worden gaarne ingewacht bij den beheerder van het Lectuurfonds,

W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek,
Postrek. 382183.

Vrijdag 19 Oct. 1945 No. 2764 26e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden
ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

Tot de Wet en tot de getuigenis.

Profeten werden dikwerf door een deel van het volk gaarne beluisterd, en door een ander deel werd hun het zwijgen opgelegd. Dat laatste deel zat hier beneden in de regel het hoogst, maar boven vermoedelijk het laagst; als ze daar zaten. De Godsmannen waren het geweten van het volk en ze aarzelden niet hun vaak harde boodschap met felle woorden het hart in te drijven.

Jesaja lijdt onder de innerlijke verarming, onder de geestelijke ontreddering van zijn volk. Het ijlt naar de ondergang. Het vaart op verkeerde lichten en de profeet voorziet de schipbreuk. Het zit op verkeerd spoor en het einde kan niet anders zijn dan een grote ramp. Hij ziet het aankomen. Wat kan hij doen? Waarschuwen, op het gevaar af, dat men hem een zwartkijker noemt, een drijver. Een os kent zijn bezitter, een ezel de krib zijns heren, maar gij? Gij zijt ziek, aan hoofd en leden. O zeker, godsdienstigheid genoeg. De rammen worden in vlammen verteerd en het bloed stroomt, maar al dat vroom gedoe is God een gruwel. Uw leven deugt niet. Er hangt een lijklucht, er is ontbinding. Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren zich verzamelen. De vorsten zijn afvalligen en goede maatjes met de dieven des volks. De mannen leven immoreel, drinken wijn en profiteren van de ellende der anderen. Ze zijn corrupt aan alle kanten. De vrouwen besteden al hun aandacht aan reukdoosjes, armversierselen, kleding en hoedjes. Ze lonken met de ogen en trippelen, alsof hare voeten gebonden waren. Gij merkt, lezers, ik houd hier en daar de bijbelstijl vast; gij zoudt misschien gaan denken dat ik aan het woord was over wat wij heden aanschouwen. Zo schreef Jesaja. En terwijl het vrolijk leventje lustig voortgaat en de muziek een nieuwe dans inleidt, sterven ter ere Gods en ter verzoening der zonden de beesten, verwordt een volk en zijn de legioenen op mars om dit volk te deporteren. En het zal geen dageraad hebben, tenzij het luistert naar het woord: tot de wet en de getuigenis.

Het gaat niet aan Nederland te vergelijken met Kanaän en ons volk met de Israëlieten. Ongetwijfeld, de voorrechten van ons volk zijn groot. Eeuwen lang is in deze landen het Woord gelezen en verkondigd en de invloed daarvan onderschatte men niet. Wij bedenken echter ook, dat reeds vele decennia delen van ons volk geen contact meer hebben met de kerk, de bijbel niet meer lezen. Reeds treedt de schade daarvan aan den dag. Waar geen God is, is geen meester. Ons oog ziet rond in engere kring. We ontwaren hier en daar verblijdende bloei bij de christenen, sporen van geloof en liefde. En toch kunnen we ons niet onttrekken aan het gevoel, dat de christenen in het algemeen niet de nood zien, de diepte daarvan niet peilen; dat er zelfs zijn, die alleen nog maar de schijn der godzaligheid hebben overgehouden en de kracht ervan verloren. Is het schilderij, dat Jesaja geeft, te realistisch voor hen? Laten we niet zeggen: zij en hen. We willen bij onszelf blijven. Is het Evangelie ons een kracht Gods? Reformeert ons het Woord? Wordt het Woord vlees en bloed bij ons? Iemand zei eens voor de radio ongeveer dit: de godsdienst is voor velen ornament en niet element. Regeert bij ons de tempel de wereld of de wereld de tempel? Zijn wij christenen en merkt de wereld in daden en woord, dat er kracht is in het bloed van Jezus? Zijn wij niet slechts Zondag een godvruchtig kerkganger, maar in de week ook een godvruchtig zakenman, een gelovige arbeider en ambtenaar, een vrome vrouw? Onze collecten zijn best en onze voorgangers hebben slechtere jaren, financieel gesproken, gekend. Maar is het ganse leven den Heer gewijd? Wij zeggen, dat wij met vele problemen zitten, die dan vooral op het ethisch terrein liggen. Zouden vele van die niet ineenschrompelen, als wij terugkeerden tot de wet en de getuigenis, of, zo ge wilt, tot Christus en den Geest Gods? Willen wij bestaan ter ere Gods en tot heil der mensen, dan zullen wij alleen hebben terug te tasten op het Woord en vanuit dat Woord moeten leven, van uur tot uur. Godsdienstige plechtigheden, aesthetisch verzorgde diensten, organisatie en reorganisatie zullen slechts onze krachteloosheid openbaren, indien wij daarin onze kracht zullen zoeken te vinden. Breng mij d' aloude tijding en brengt de aloude tijding. Er zijn vele problemen. De grootste zijn: hoe verheerlijk ik Jezus en hoe red ik mijn volk?

Tot de wet en tot de getuigenis.

HUIZINGA.

Losse schakels

De houding bij het bidden. Een bepaalde houding is voor het gebed niet voorgeschreven. Een bepaald voorbeeld wordt ons in de Bijbel ook niet gegeven. Daarmede is deze zaak in onze vrijheid gelaten. Eén ding slechts moeten we bij het bidden in acht nemen, en dat is, dat onze houding daarbij eerbiedig zij. Dat is eis van de aard van het gebed. Bidden is tot God spreken, omgang met den Allerhoogste zoeken. Daarbij is uit de aard der zaak elke houding veroordeeld, die gebrek aan eerbied verraadt.

Gebedshouding in de kerk. Wat onze gebedshouding in de kerk betreft, behoort een zekere regel in acht te worden genomen. Het geeft een indruk van wanorde, als daarin ieder naar eigen goeddunken handelt. Maar welke hou-

ding is daar de beste? In sommige kerken is het de gewoonte onder het gebed te staan. Die gewoonte is goed, want zij kan eerbied voor den Heilige uitdrukken. Maar het bevreemdende, dat men soms daarbij opmerkt is, dat de vrouwen en meisjes blijven zitten. Deze uitzondering zou al gemaakt moeten worden, als men alle vrouwen en meisjes zonder meer voor „zwak" hield. En dat zou toch ten onrechte zijn. Maar wel zullen er onder de kerkgangers zijn, die het te veel zou vermoeien, als ze zeg een acht minuten stil zouden moeten staan. Hun aandacht zou er door van het gebed afgeleid worden. En dat moet worden voorkomen. In andere kerken ziet men dat alleen de kerkeraadsleden zich van hun zitplaatsen verheffen. Waarom alleen dezen? Is dat zoiets als er in de Roomse kerken gebeurt bij het drinken uit de beker: „dat is voor u allen"? Gaan de kerkeraadsleden staan, opdat de andere leden der gemeente kunnen blijven zitten? Dat ware toch wel verkeerd. Het gebed is aller zaak en dat moet ook in aller houding tot uitdrukking gebracht worden.

De eisen van het lichaam. We stipten al even aan, dat bij de vraag: welke onze houding bij het openbare gebed moet zijn, onze lichamelijke toestand ook een woord meespreekt. Een houding, die — schoon eerbiedig — onze aandacht van het gebed afleidt, is niet goed. Hoofdzaak is, dat de geest meebidt en daarbij moet het lichaam zo gebruikt worden, dat het de geest in deze arbeid niet stoort. Daarom lijkt het ons ongewenst, dat de gemeente bij het openbare gebed gaat staan. Er zullen er altijd zijn, die dat te veel vermoeit.

Wat dan? Maar blijven zitten? Op zichzelf behoeft de zittende houding nog niet van gebrek aan eerbied te getuigen. Is het lichaam te moe om een andere houding aan te nemen, dan ziet de Heer ook daarbij het hart aan. Maar licht kan de zittende houding oneerbiedig worden. Men ziet het dan wel, dat het lichaam, als tot bidden zal worden overgegaan, nog niet eens behoorlijk in de houding gebracht wordt, maar men even gemakzuchtig blijft zitten als men plaats genomen had. Welnu, dat is ergerlijk. Een houding van gemakzucht toont gemis aan besef van hetgeen men gaat doen, als men openlijk Gods heilige Naam gaat aanroepen.

Welke houding dan? Hebben we het niet reeds vaak gezongen: Komt laat ons knielen voor den Heer, die ons gemaakt heeft en verkoren? Het bevreemdende is, dat we elkander er toe hebben opgewekt en er blijkbaar niet aan dachten het ook te doen! We verwachten het niet eens! Toch lijkt het ons de beste houding, die de gemeente bij het gebed kan aannemen. Zij vermoeit niet. Mannen en vrouwen en kinderen kunnen knielen. Het is een houding, die niet vermoeit en toch eerbiedig is. Bovendien is ze gemakkelijk aan te nemen. Men volge maar het voorbeeld, dat we aantroffen in de gebouwen der baptistengemeenten in het buitenland. Aan de rugzijde van de banken had men, behalve een voetplankje, ook een smalle knielplank aangebracht. Wanneer de gemeente in het gebed ging, bogen zich allen en knielden zo tijdens het bidden. Dat was altijd een mooi moment. Er veranderde iets. Men zag alle aanwezigen nijgen en knielen; bij de nieuwe handeling: het gebed, een nieuwe houding, een houding van eerbied.

Ook de vreemdeling knielde. Van harte?? Neen, voor zover hij onbekeerd was. Maar toch ging hij huiswaarts met deze gedachte: ik heb geknield voor God! Is ieder mens dit God niet schuldig? L.

Oog en oor . . . .

De zending in bevrijd Nederl. Oost-Indië.

Nu Japans macht gebroken is en de ontwapening van de Japanse troepenmacht in N.O.I. zo langzamerhand een aanvang heeft genomen, komt als vanzelf de vraag zich aandienen: Hoe en langs welke wegen zal zich straks de zendingsarbeid onder de nieuwe verhoudingen in onze Oost ontwikkelen?

Want immers de verhouding tussen het moederland en de koloniale gebiedsdelen zal niet meer zijn, gelijk die vóór de tweede wereldoorlog was. De zending zal straks haar weg moeten zoeken in een ander Indonesië.

Velen van ons hebben de Koningin op 7 Dec. 1942 horen zeggen, dat Indonesië „volledige zelfstandigheid" („complete selfreliance and freedom of conduct") zal verkrijgen ten opzichte van het beheer van haar inwendige aangelegenheden („regarding its internal affairs"). Wat betekent dit voor de zending?

Op deze vraag is Prof. Dr. J. H. Bavinck onlangs nader ingegaan in een artikel, dat tot opschrift had: „De zending en de komende Nieuwe Status van Indonesië" en dat verscheen in een christelijk cultureel sociaal weekblad, „Nieuw Nederland" geheten (van 7 Sept. 1945).

„Ik ben geneigd bij de beantwoording van deze vraag — zo lezen we — in de eerste plaats te wijzen op de zeer belangrijke ideëele winst. De zending zal van nu af aan mogen optreden in een Indonesië, dat met bewustheid erkend wordt als een gelijkwaardige grootheid in de eenheid van het Rijksverband. Daar kan ze niet anders dan dankbaar voor zijn. Wij hebben het zelf in de dagen onzer bezetting ervaren, hoe uiterst moeilijk het is om zich geestelijk open te stellen en met aandacht te luisteren naar de „evangelieprediking" van de overheerschers, zelfs al zouden zij iets zeggen, dat op zichzelf niet onjuist is. Eenigermate in dienzelfden zin hebben ook vele nationaal voelende Indonesiërs altijd moeite gehad om dat wat de Zending zeide ten volle serieus te nemen; zij hebben altijd de neiging gehad er iets achter te zoeken. Zij zagen onwillekeurig de Zending als een verlengstuk van het koloniaal gewind, en omdat ze zich tegen het eene keerden, konden zij het andere niet op zijn wezenlijke waarde schatten. Die moeilijkheid hebben de Engelsche zendelingen ondervonden in Voor-Indië en wij hebben hetzelfde ondervonden onder de volken, waaronder wij tot arbeid geroepen waren.

Zelf heb ik dit in den tijd van mijn werk op Java meerdere malen aan den lijve moeten constateeren. Vele ontwikkelde jongeren, die op zichzelf wel iets gevoelden van den geestelijken nood van hun volk en die ook wel iets beseften van de geestelijke majesteit van het Evangelie, wendden zich mismoedig af, omdat hun blik op de boodschap, die de Zending bracht, altijd vertroebeld werd door de gedachte, dat de Zending in laatste instantie niets anders beoogde dan de bestendiging en versteviging van het Nederlandsch gezag. In het klimaat van de koloniale verhoudingen kon de Zending niet aarden, haar boodschap kon niet voldoende doorklinken, zij werd gestoord door al de bijgeluiden. Daarom acht ik — aldus Prof. Dr. J. H. Bavinck — het een onschatbaar voorrecht, wanneer straks de atmosfeer zal zijn opgeklaard en de samenwerking tusschen Nederland en Indonesië zal gevoeld worden als een vrijwillige band, dien men met blijdschap aanvaardt, omdat men er heil in ziet."

Wat de laatste zin betreft, hopen we van ganser harte, dat het optimisme van den schrijver gerechtvaardigd zal blijken te zijn, en dat het onverantwoord optreden van een Soekarno geen al te ernstige gevolgen zal hebben voor de goede verstandhouding tussen Nederland en Indonesië.

Genoemde schrijver wijst echter ook op allerlei verliesposten in materieel opzicht. We weten allen, dat de Zending

voor allerlei takken van arbeid, zoals onderwijs en medische verzorging, een niet onbelangrijke steun van de Regering genoot.

Wanneer nu straks Indonesië volledige zelfstandigheid ten opzichte van het beheer van haar inwendige aangelegenheden verkrijgt, is het lang niet denkbeeldig, dat de Zending op de duur een streep moet halen door vele tot dusverre voor haar zo gunstige subsidiebepalingen, want een feit is het, dat de bevolking van Indonesië voor het grootste deel de Mohamedaanse godsdienst belijdt en dat heeft natuurlijk voor de toekomstige bewindvoering uiterst gewichtige gevolgen. In zuiver Mohamedaanse gebieden kan de Zending alvast op belemmerende bepalingen rekenen. Ook al zullen de uiterlijke omstandigheden moeilijker worden, zo is Dr. Bavinck toch van gevoelen, dat er kansen genoeg zullen blijven om de boodschap van Christus te kunnen verkondigen. Men zal wellicht andere wegen moeten zoeken. De Zending zal zich in vele gevallen opnieuw moeten oriënteren. Ze zal zich moeten voorbereiden op tegenslagen, op allerlei moeilijkheden en onaangenaamheden, maar ze zal niet onmogelijk worden gemaakt. De Inheemse kerken zullen met meer nadruk dan vroeger zelf in het werk betrokken moeten worden.

Moge God ook straks in Ned. Oost-Indië geopende deuren geven. Ook een deur, waardoor mannen en vrouwen uit onze gemeenten zullen gaan, om de boodschap van het Kruis te verkondigen aan de bevolking van Indonesië.

**
*

Inscripties ontdekt dicht bij Jeruzalem.

We lezen in de dagbladen, dat er dicht bij Jeruzalem twee Hebreeuwse en Griekse opschriften in steen gevonden zijn op een knekelhuis in een oude open grafkelder. (Een knekelhuis is een vergaarplaats voor beenderen).

Aangenomen wordt, dat deze twee opschriften in steen nieuw licht werpen op de kruisiging van Christus. De opschriften moeten dateren uit de eerste eeuw onzer jaartelling en betreffen jammerklachten van Joodse discipelen over het lijden van Christus aan het kruis.

Deze inscripties, gesteld in de vorm van een hartroerend klaaglied over Christus' dood, zijn volgens de berichtgeving nog vóór 70 geschreven; het jaar van de ondergang van Jeruzalem. Bekende namen als Mirjam, Simeon en Mattheus komen er op voor, alsmede enkele van de oudste christelijke symbolen. Joodse geleerden moeten al met de bestudering bezig zijn, om zodoende een officiële publicatie voor te bereiden.

De oude open grafkelder werd gevonden bij graafwerkzaamheden voor de funderingen van een huis langs de weg van Jeruzalem naar Bethlehem.

Wachten we intussen rustig op een officiële publicatie.

**
*

......is voor Uw aangezicht geweest.

Dezer dagen las ik aan tafel, na het middagmaal, uit *Jeremia 17*. Het gaat in dat hoofdstuk over Juda's schuld en straf. We lezen vervolgens, dat het beter is zijn vertrouwen op den Heere te stellen dan op mensen. We horen Jeremia bidden om de vervulling zijner gesproken woorden. In vers 16 lezen we dan: **„Gij weet het; wat van mijn lippen uitging is voor Uw aangezicht geweest."**

Welk een zegen als een dienstknecht van God zó kan bidden. Wat over Jeremia's lippen kwam, toen hij moest prediken tot het volk van Juda, was eerst voor Gods aangezicht geweest! Jeremia gaf zichzelf eerst rekenschap van de woorden, die hij zou spreken.

Doen wij dat ook steeds in ogenblikken, waarin onze woorden vèrstrekkende gevolgen kunnen hebben? Brengen wij onze woorden dan eerst voor het aangezicht des Heeren?

Heere! zet een wacht voor mijn mond, behoed de deur mijner lippen.

d.H.

Het geschil in de Gereformeerde Kerken

De aard van het geschil.

Het geschil in de Geref. Kerken trekt uit de aard der zaak ook onze aandacht. Het is een geschil over de Doop. Niet dit is de vraag of de Doop van kleine kinderen wel schriftuurlijk is, maar men is het niet eens over de grond van de Doop. Op grond waarvan moeten zuigelingen gedoopt worden? Die vraag verdeelt de Geref. Kerken in Nederland, en verschil van inzicht op dat punt heeft reeds meer dan 10 pct. der leden bewogen zich afzonderlijk te organiseren en te vormen de Vrijgemaakte Geref. Kerken. Het aantal predikanten dier kerken, dat zich „vrijmaakte" is procentsgewijze nog hoger.

Met dat „vrijgemaakt" bedoelt men, dat men zich heeft losgemaakt van de leerbeslissingen, die de Geref. Kerken in hun laatste Synodale Vergaderingen genomen hebben en waarin deze hebben verklaard, dat het accoord, waarop in 1905 de gemoederen in die kerken tot rust gebracht werden, bindend gezag heeft. Iets nieuws voerde de Synode dus niet in. Wel kende ze naar de mening der opposanten een andere, hogere betekenis toe aan de Verklaring van 1905 dan deze toekwam, maar iets nieuws leerde ze niet. De oppositie was van gevoelen dat in 1905 geen leerbeslissing genomen was, doch slechts een compromis was gesloten. De Synode daarentegen zeide: de beslissing van 1905 is bindend. Iedere ambtsdrager in de Geref. Kerken behoort zich daaraan te conformeren.

De uiteenlopende doopsbeschouwing.

Het punt, waarop het conflict losbarstte, was de Doop. Wat is de grond voor de Kinderdoop? Vanouds is deze in de Geref. Kerken op tweeërlei wijze gemotiveerd. Vasthoudende aan de regel, dat er zonder geloof geen sacrament is, begonnen sommigen bij bepaalde kinderen, n.l. kinderen van leden der Kerk, geloof te veronderstellen. Daar dit echter moeilijkheden baarde, omdat geloof bewust leven vereist, ging men nog wat verder terug in de geestelijke processen of werkzaamheden van den Heiligen Geest en veronderstelde bij die kinderen de **wedergeboorte.** De wedergeboorte past als veronderstelling beter bij de zuigelingen-leeftijd, omdat voor haar — zo zegt men — geen bewust, persoonlijk leven geëist wordt en in en met de wedergeboorte al het andere gegeven is: óók het geloof en de bekering. Zulke kinderen, die wedergeboren zijn hebben het geloof als „kiem", of als „vermogen" in zich. En door dit aan te nemen is bij de Doop van een zuigeling voldaan aan de eis van het Nieuwe Testament: het geloof bij den gedoopte. Zo meende en meent men de Kinderdoop te kunnen handhaven en toch recht te doen aan de regel: zonder geloof geen sacrament. Zo redde men de Kinderdoop en zo bleef men gehoorzamen aan het Woord des Heeren en aan eigen oppositie tegen Rome, bij dewelke de sacramenten werken: opus operatum, d.w.z. uit zichzelve, afgezien van hen, die hen ontvangen.

Deze opvatting is door Dr. A. Kuyper weer met kracht bepleit, maar was geenszins nieuw.

De bezwaren der Vrijgemaakten.

De opvatting, boven weergegeven, heeft natuurlijk haken en ogen. Op grond waarvan men mag veronderstellen, dat de kinderen der kerkleden reeds als zuigelingen wedergeboren zijn? Dat ze het als zuigelingen reeds zijn, moet natuurlijk worden aangenomen, daar men ze anders niet als zuigelingen mag dopen. Wel zegt de Verklaring van 1905, dat het in het midden

gelaten wordt, of de wedergeboorte voor, tijdens of na de Doop plaats vindt, maar daarmede haalt men onder zijn doopsbediening weer alle grond weg. Want men doopt niet op een wedergeboorte, die wel mogelijk later zal plaats vinden, want dan doopte men natuurlijk te vroeg. Moet de wedergeboorte (die het geloof insluit) **voorhanden** zijn als men doopt en doopt men **zuigelingen,** dan mag men niets anders aannemen, dan dat deze **zuigelingen** op dat moment wedergeboren zijn. Anders had hun Doop geen bodem.

Het feit, dat de Heilige Schrift geen grond aanwijst waarop men mag aannemen, dat de kinderen van kerkleden wedergeboren zijn, heeft in de Geref. Kerken ten allen tijde doen omzien naar een andere grond waarop dit oude gebruik gehandhaafd zou kunnen worden. Beide richtingen spreken van een Verbond, waarin de gelovigen èn hun natuurlijke afstammelingen zouden zijn begrepen. Maar de bezwaarden zeggen, dat dat feit geenszins insluit, dat nu ook alle kinderen van de leden der Kerk wedergeboren zouden zijn en dat nog wel zo vroeg, dat men op grond daarvan zou mogen dopen als zuigelingen. Daar naar de Geref. Verbondsopvatting Israël als volk in dat Verbond was opgenomen, valt het helemaal moeilijk om aan te nemen, dat de wedergeboorte een „Verbondsgave" zou zijn. Ze verwerpen daarom de gedachte, dat de geboorte in het Verbond ons reeds zou verplichten bij zulke kinderen de wedergeboorte aan te nemen.

Dopen willen ze die kindertjes nochtans. Op welke grond geloven **zij** nu dit te kunnen doen?

De Doopgrond bij de Vrijgemaakten.

De Vrijgemaakte Gereformeerden stellen voor de Doop geen andere grond, dan dat het kind in het Verbond geboren is. Daarom „betekent en verzegelt" de Doop bij hen iets anders dan bij de — we zullen nu maar zeggen: Synodale Gereformeerden. Ze laten de reformatorische stelling: „zonder geloof geen sacrament" vallen. Niet van iets, dat de zuigeling zou bezitten getuigt de Doop, maar hij zegt den gedoopte dat hem de **belofte toekomt**. De belofte dus wordt aan den zuigeling „betekend en verzegeld" — de **belofte** des heils, nièt het heils**bezit.**

God „stopt het kind als het ware in de hand". De gedoopte kan het later vastgrijpen; hij kan het ook loslaten. In het laatste geval treft hem de „bondsvloek", en in het eerste ontvangt hij de „bondszegen". Als in het Verbond geboren, is het kind van kerkleden geheiligd. Inwendige heiligheid bezit het niet. Die uitwendige heiligheid motiveert zijn Doop; niet zijn inwendig heilsbezit.

De vraag naar geloof en wedergeboorte vervalt hier bij de Doop geheel. De doop gaat buiten het geloof om. Hij roept tot het geloof. Maar ook al blijft het geloof uit, de zuigeling heeft toch een volwaardige Doop ontvangen.

De Synodale daarentegen, vasthoudende aan het in elkaar liggen van geloof en Doop, verklaart, dat het kind, dat blijkt geen wedergeboorte deelachtig te zijn geweest toen het gedoopt werd, ook niet de „volle Doop" heeft ontvangen.

Ons standpunt tegenover beide.

Wie bovenstaande uiteenzettingen las en weet hoe wij als Baptisten geloven de Doop Nieuw-Testamentisch te moeten verstaan, begrijpt wel, dat wij in principe de opvatting der z.g. Synodale Gereformeerden stellen boven die der „Vrijgemaakten". Het is ook onze overtuiging, dat geloof en Doop niet gescheiden mogen worden, wil de Doop inderdaad dat zijn, wat hij naar het oordeel van Christus' Apostelen was. Zonder het geloof in den gedoopte blijft de Doop een vorm. Eerst door middel van het persoonlijk geloof, hetwelk in levende gemeenschap met den gestorven en verrezen Heiland brengt, wordt de Doop verwerkelijkt; wordt hij wáár; treedt in hem een geestelijke, door God beschapen realiteit naar voren en bevestigt die voor het menselijk bewustzijn.

In die opvatting van de Doop, zoals de Vrijgemaakten die verdedigen, ontbreekt elke bijbelse grondslag. Als **aanbieding** van genade wordt de Doop nergens in de Schrift voorgesteld. Dat de belofte „U en uwen kinderen en allen, die daar verre zijn", toekomt, wordt door den Apostel Petrus gezegd als aanmoediging om te **geloven**. Niet als grond voor de Doop. Die wordt steeds gesteld nà de bekering, dat is nà het persoonlijk aanvaarden van Jezus Christus als Verlosser.

Van deze regel behoort een gemeenschap, die gemeente van Jezus Christus wil zijn, niet af te wijken.

En elke opvatting en uitlegging van het „Genadeverbond", die tot een andere praktij kleidt, is daarom reeds als onschriftuurlijk af te wijzen.

L.

De aanbidding van het Lam

Sedert een paar weken is België weer in het bezit van het haar door de Duitsers ontstolen, wereldberoemde schilderij van de aanbidding van het Lam Gods, een schilderij, dat wordt toegeschreven aan de gebroeders Jan en Huibrecht van Eyck. Tot op heden heeft echter geen kunstcriticus, hoe scherpzinnig ook, met onfeilbare zekerheid kunnen aantonen, wie nu eigenlijk de schepper is van deze aangrijpende triptiek.

Duizenden zijn het, op doorreis naar Gent, in Brussel gaan bezichtigen. Maar hoevelen onder hen doen als de grote scharen op het doek, en aanbidden het Lam?

Wie tegenwoordig dit land doorkruist wordt getroffen door de vele feestelijkheden, die men vooral in de provinciesteden houdt ter ere van Maria. In stad en dorp viert men de moeder des Heeren, die volgens de roomse theologie geworden is tot de Moeder Gods. Men wordt er koud van, als men sommige opschriften leest, waarin haar macht en heerlijkheid geprezen en verheerlijkt wordt; zij wordt hemelhoog verheven boven den Zoon des mensen.

De schare schuift voorbij het schilderij en leest er meer of minder in. Een enkele buigt het hoofd en aanbidt het Lam, omdat hij door het licht van het Woord weet en het door het geloof beleeft, dat het bloed van het Lam hem reinigt van alle zonde.

Het Lam, centrum van de bijbel; het Lam, centrum van de wereldgeschiedenis.

Het Lam, Scheppingsmiddelaar en het Lam, Voleinder des geloofs. Ja, het zal het Lam zijn, dat uiteindelijk overwinnen zal.

Vreemd klinkt dat in onze oren, wij, die menen, dat wie over het grootste machtsapparaat kan beschikken, en dat is op 't ogenblik wel de atoombom, overwinnaar zal zijn. Te zien dat ten slotte toch het kruis zal triomferen over alle macht, hoe hoog, hoe groot.

Het Lam, waardoor reeds de macht van Egypte gebroken werd. De machtige koning wilde niet buigen voor den allerhoogste. Hooghartig en verachtelijk klonk zijn vraag tot Mozes: „Wie is de Heere, Wiens stem ik gehoorzamen zou?"

In de Paasnacht, toen het lam geslacht werd, toen is Farao gewaar geworden, wie de Heere is. Het lam, dat daar in die nacht symbool en type werd van het ware Lam, naar hetwelk eeuwen later Johannes de Dooper zou wijzen onder het uitspreken van die kostbare woorden: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt."

Egypte stond buiten de gemeenschap van het Lam en als gevolg daarvan kwamen hun eerstgeborenen om. Alleen, wie achter het bloed van het geslachte lam zich bevond, die was

veilig voor de doodsengel, die in die nacht in elke woning binnen trad.

De Egyptenaren wensen niet het Lam te aanbidden en het resultaat was, dat ze getroffen werden door de straffende hand Gods, die hen trof in hun grootste bezit. Want het is onze verhouding tot het Lam, die onze verhouding tot God bepaalt.

God heeft het Lam in de wereld geplaatst, om door Hetzelve de wereld te behouden. Wie zich echter achter dit Lam niet verschuilen wil, komt onherroepelijk om.

Tongeren (B.) H. SIKKEMA.

Uit de Gemeenten

VRIESCHELOO. Zondag 7 Oct. was voor de gemeente alhier een feestdag. Een jonge broeder, die den Heer had leren kennen, had de wens te kennen gegeven om gedoopt te worden. Onze br. voorg. had bij deze gelegenheid het voorrecht om voor een talrijk gehoor de betekenis van de doop uiteen te zetten. Na de doopsbediening bleef de gemeente in groot getal bijeen om des Heeren dood te gedenken. Geestelijk verkwikt zijn wij naar huis gegaan en met de bede in het hart, dat meerderen mogen volgen.

Er is droefheid geweest in de gemeente toen wij het bericht ontvingen, dat onze jonge broeder M. Christians, die als krijgsgevangene in Duitsland zat, op 5 Maart j.l. door een bombardement om het leven was gekomen. Zijn vast vertrouwen, dat zijn leven lag in Gods trouwe Vaderhanden, is zijn familie en onze gemeente tot groote troost. Wat God doet, is wel gedaan, Zijn wil is wijs en heilig. 'k Zal aan Zijn hand vertrouwend gaan, die hand geleidt mij veilig. In nood is mij Zijn trouw nabij, Ja, Hij de Heer des Heeren. Blijft eeuwig wijs regeren.

Met groeten,

Uw br. in Christus,

Bl.

AMSTERDAM. Amsterdam had Zondag 7 October een goede dag. Het betrof hier een drietal zeer jeugdige personen, die de goede belijdenis aflegden, wat tot bijzondere blijdschap aanleiding gaf, terwijl het feit, dat ze alle drie biddende moeders en ook grotendeels gelovige vaders hebben, een oorzaak van nog grotere vreugde was. Geen wonder dat men tranen van ontroering kon waarnemen.

Er was ook nog een andere oorzaak, welke het gemoed in beweging bracht, namelijk de vele jonge mensen, die het kerkgebouw vulden. De trappen naast het platform, vouwstoeltjes in de gang, alles was tot het uiterste benut, terwijl eenigen staande de dienst bijwoonden.

Het woord, door br. G. J. van Rekum gesproken naar aanleiding van Gal 5 vers 1: „Staat dan in de vrijheid, waarmede Christus U vrij gemaakt heeft", werd belicht met de gebondenheid van het schepsel aan de zonde en zucht naar de valse vrijheid, terwijl Christus de enige is, die waarlijk vrij maakt.

Bij de tafel des Heeren klonk een hartelijk welkom aan de pasgedoopten en een bijzondere gelukwens aan de wederzijdse familie, welke alle hetzelfde brood en dezelfde beker deelachtig waren.

W. V., secr.

DOKKUM. Wellicht hebt U reeds eerder van deze plaats gehoord. Zeker, zult ge zeggen, hier was het toch dat Bonifacius werd vermoord! Maar wat betreft de arbeid der Baptiste broeders en zusters hier, zal U nog weinig bekend zijn.

Dienaangaande kunnen we U het volgende mededelen:

Vele jaren wonen hier reeds enkele broeders en zusters, die, gelijk zovelen in de lande, het lot der verstrooiing delen.

Reeds voor enkele jaren terug werd begonnen met evangelisatiewerk in gebouw en openlucht, waar, onder vaak goede belangstelling, de dienende broeders uit omliggende gemeenten voorgingen. Mede door oorlogsomstandigheden werd dit werk stopgezet. Intussen is het aantal der hier gevestigde leden gestegen tot 15. J.l. Augustus staken we de hoofden bij elkaar en beraadslaagden of er niet iets gedaan kon worden. Zeker, in Gods kracht zou het gaan. We stelden ons in verbinding met de zustergemeenten Noord-Bergum en Zandbulten. Ds. de Haan en br. Baptist zeiden hun volle medewerking toe. Thans worden, beurtelings onder leiding van één dezer broeders, iedere week huissamenkomsten belegd, bij gebrek aan een localiteit. Tevens komen we onderling 's Zondagsavonds ook bijeen.

De verhoudingen zijn uitstekend.

Ook hadden we Ds. Huizinga hier een Zondag in ons midden. 's Morgens een huis-kerkdienst en 's avonds meer een Evangelisatiedienst, waar bijna 40 mensen aanwezig waren, alles in de woning van één der broeders.

U ziet, gaarne zouden we een eigen vergadergelegenheid bezitten, met...... een arbeider. (Hiervoor is ook reeds een commissie van 4 broeders benoemd, die deze zaak zal behartigen). Dan zal ook hier de arbeid, onder Gods leiding, beter en krachtiger aangepakt kunnen worden. Dat is de wens en innige bede van de broeders en zusters uit Dokkum.

B. v. d. M., secr.

HOOGKERK. Ds. Huizinga heeft zo af en toe eens iets van Hoogkerk geschreven. Dat is al weer geruime tijd geleden. Sindsdien gaat het ons door Gods genade nog heel goed. De samenkomsten, onder leiding van br. Bolman, ouderling der gemeente te Groningen, worden goed bezocht. Meermalen door 55—60 personen. Onze studenten gaan steeds voor. Wij verheugen ons allen in de dienst des Heeren. Het Zondagsschoolwerk staat er o.i. goed voor. Aan meer dan 30 kinderen mogen onze broeders het blijde Evangelie brengen. Ons Evangelisatiekoor heeft 28 leden en dient eens per maand de samenkomst, wat ook het plan is van het dubbelmannenkwartet.

Twee familiefeesten werden door ons allen op luisterrijke wijze gevierd. De Heer was in ons midden. De vrouwenvereniging onder leiding van de zrs. Van Meekeren en Vellinga staat in het teken van vooruitgang en telt 15 leden.

Een jongedochter uit ons midden werd in Groningen gedoopt en een andere kwam na een wekelijkse bidstond tot geloof. Is het niet heerlijk en verblijdend! God zij geloofd!

Het blaadje „De Zaaier" wordt in 250 gezinnen gelezen en nog ligt er meer terrein in ons dorp te bewerken. In één straat verkochten wij ons blaadje en noteerden wij 104 adressen.

Eenmaal daarboven, daar vinden we weder vruchten van het zaad, dat we strooiden op aard.

De jongeliedenvergadering wordt door 13 personen bezocht.

Met broedergroeten,

De Secretaris.

Verslag

Jeugdappèl 29-30 Sept. 1945 te Groningen.

Er wàs een goede stemming, toen we des Zaterdagsavonds bijeen kwamen in onze leerzaal. Werkelijk, het was gezellig. En dat onze gasten er ook zo over dachten is wel zeker. Om die avond niet alleen koffie te bieden, maar ook wel iets meer, hadden we voor een goedgevuld programma gezorgd, afgewisseld met enige mooie liederen uit onze oude trouwe bundel van Joh. de Heer.

Wij willen bouwen aan het schip, dat Jong Baptist Nederland heet, en waar-

van de tewaterlating zonder stoornissen zal moeten geschieden. Dáárom waren wij bijeen op dit appèl. In stad Groningen had men de hoofden bij elkaar gestoken. Eerst was er gefluisterd, toen echter brak het door als een machtige vloedgolf: Ré-organisatie, wij willen ànders. Reorganisatie.

Wij zijn hier in Groningen als Baptiste Jeugd nu totaal gecentraliseerd. Er is door de jeugd een jeugdraad gekozen, die tot taak heeft om alles te onderzoeken, nieuwe groepen het licht te doen zien, zoals groepen voor natuurstudie, reispelen, lekenspelen en spelavonden. Een internationale correspondentie staat al op de werf om te water gelaten te worden. De jeugdraad zal van advies dienen. Kortom, daar is het centrum waar alles gewikt en gewogen wordt, dat zelve veel bidt en dat verzoekt, dat er veel voor hem gebeden wordt......

Zondagmorgen zeer vroeg, d.w.z. om 8 uur, waren we al bijeen met een klein groepje om te bidden voor de dag die komen ging. Dat was mooi, heel mooi...... Daarna was er de gewone morgendienst, waarin Ds. Louw voorging.

En de Liturgische middagdienst, die om half vier al begon, heeft er zeer goed aan meegewerkt om de nieuwe organisatie een goed begin te geven. We beluisterden twee zeer belangrijke preken over: „de taak der jeugd nu!" van stud. H. v. d. Werff en: „de jeugd en 't Evangelie" van stud. R. Reiling. Wanneer we onze jeugd in zulke dagen beschouwen en beluisteren, dan komen we tot de vaste overtuiging, dat het Baptisme in Nederland een grootse toekomst tegemoet gaat. Hetzelfde enthousiasme, dezelfde bezieling brak zich ook op de avondbijeenkomst ruim baan. Denk eens aan de vlaggenparade! Maar de avond bewees verder, dat de stroming onder de jeugd niet één is van schreeuwende overmoed en holle grote woorden. Want dàt wat in het lekenspel „De Wolf van Gubio" naar voren gebracht werd, was iets fijns, iets teers. Dat was het, waarop de kerk van Christus is gebaseerd. Het is de christelijke, allesoverwinnende naastenliefde.

......Die avond dus begon het.

Onze jeugdorganisator, de heer L. Siesling, werd door Ds. J. Louw warm en hartelijk toegesproken. Moge hij kracht van boven krijgen om tezamen met z'n jeugdraad de woelige Baptisten jongeren te leiden en te besturen en met goede voorlichting de weg naar omhoog te wijzen, de weg, die slechts door Hem kan worden betreden.

De Secretaris:

Ph. LINDEMAN,
C. H. Peterstraat 55a, Groningen.

De Jeugdraad meldt....

Zeer belangrijk nieuws voor de N. B. J. B.

Een nieuwe tijd vraagt nieuwe ideën en daarom ook niet mensen, vandaar dat de jeugdraad besloten heeft en bloc af te treden en zich niet herkiesbaar te stellen. Misschien is het wel goed, dat zinnetje nog eens over te lezen om je goed te raliseren wat dat betekent. Niet een deel treedt af, ook niet dat de voorzitter aanblijft, die toch de geestelijke vader van onze N.B.J.B. is, neen niets van dat alles; de hele jeugdraad gaat heen en wil plaats maken voor nieuwe mensen met nieuwe ideën.

Juist in deze nieuwe tijd lijkt het ons heel goed, dat er nu eens geen voorgangers zitting hebben in de jeugdraad. Deze mensen zijn uiteraard toch al overstelpt met gemeentelijke en andere werkzaamheden, daarbij hebben wij in onze prachtige jeugdbeweging tal van energieke jongejui met capaciteiten als jeugdleider, waarom zouden we dan niet deze jongemensen candidaat stellen voor jeugdraadslid? De jeugdraad heeft dan ook een zevental jongemensen, drie dames en vier heren, aangezocht zich een candidatuur voor jeugdraadslid te laten welgevallen, om deze aan het centraal comité voor te stellen. De namen van het zevental hoop ik U in de volgende Christen te kunnen mededelen.

Maar nu opgelet! Natuurlijk heeft iedere afdeling het recht zelf candidaten te stellen; ga nu direct na het lezen van dit artikel een comitévergadering beleggen, bespreek daar deze zaak en zend mij dan p.o. de namen van de candidaten voor de nieuwe jeugdraad. Ik reken er dan op, dat die namen voor 27 October in mijn bezit zijn, want we hebben Groningen gevraagd of ze Vrijdag 9 Nov. a.s. het centraal comité kan ontvangen.

Vrienden, noteert U even de datum, Vrijdag 9 Nov. en zorg dat uw afdeling vertegenwoordigd is. Iedere afdeling heeft het recht twee afgevaardigden te zenden, maar zorgt er a.u.b. voor, dat er tenminste één komt, zo mogelijk natuurlijk twee.

De vergadering begint 's middags om 3 uur, zodat ook de mensen uit Holland en het Zuiden die dag nog kunnen afreizen. Groningen is reeds verzocht om nachtlogies. Daarover de volgende week meer, hoor.

Deze vergadering van het centraal comité is daarom reeds zo belangrijk, omdat een geheel nieuwe jeugdraad gekozen moet worden; daarom mag geen enkele afdeling ontbreken. Vrienden, de tijd dringt, vandaar dat alles op korte termijn gesteld is. Voor 27 Oct. dus de namen van de candidaten, alsmede de andere voorstellen, die U gaarne besproken zou hebben naar mijn adres, 3e Kruisdiep 51, Nieuw-Weerdinge.

In het volgend nummer van De Christen het andere nieuws, o.a. de agenda voor de vergadering van het centraal comité; plannen over ons kampwerk, e.d.

Ik repeteer nog eens, opgelet:

De jeugdraad gaat heen! De afdelingen en de raad stellen candidaten om een nieuwe jeugdraad te verkiezen.

De vergadering van het centraal comité is op Vrijdag 9 Nov. a.s. te Groningen.

Daar verwachten we U.

Met hartelijke groeten,

Namens de jeugdraad:
K. PRINS, secretaris.

Woord en werk der Kerk

„Wij hebben bekering nodig in Londen. Ik vrees, dat slechts één op de duizend naar de kerk gaat."

Lady M. F. Montgomery,
moeder van den maarschalk.

2500 dollar zond de Wereldraad van Kerken door den vertegenwoordiger van de Amerikaanse sectie van het Luthers Wereldverbond aan drie Duitse steden voor medische hulp. Dr. S. C. Michelfelder zeide, dat deze gift voor de kerkelijke ziekenhuizen in Göttingen, Frankfort a. d. Main en Kassel slechts een „bewijs" waren van wat de Amerikaanse kerken moesten doen.

Gedurende 1944 werden zes nieuwe talen aan de lijst toegevoegd van die, waarin delen van de Heilige Schrift zijn gepubliceerd. De gehele bijbel is vertaald in 184 talen, een geheel testament in 419, een compleet evangelie of ander boek van de bijbel in 979 en delen in 1068 talen.

„The romance of a Century" is de titel van een film, die de uitbreiding en groei van het Baptistische werk in het Zuiden van Noord-Amerika, sinds het Verbond, gesticht in 1845 te Augusta, Georgië, vertoont. Er worden voorbereidingen getroffen om de film in de Baptisten kerken en theaters te laten draaien. Het zou niet onaardig zijn zo-

iets hier te zien op het eeuwfeest, dat wij het volgend jaar hopen te kunnen vieren. Wij geven het de U.C. in overweging er naar te informeren.

E. R.

Ingezonden

Een lezer schrijft:

Het doet ons een genoegen „De Christen" weer wekelijks te mogen ontvangen, en wij hopen dat spoedig de verbindingen weer zo goed in orde zijn, dat ons weekblad opnieuw een stuk lectuur voor de Zondag is. Tot op dit ogenblik ontvangen wij het meermalen 's Maandags en dan is de werkweek weer begonnen, met overdag onze arbeid voor ons huisgezin en 's avonds de vergaderingen.Eindredacteur of drukker, wie is de schuldige? (Bovenvermelde verbindingen, broeder, Red.)

„Late dank". „De Christen" is het enigste blad in ons huis, waar mijn vrouw en ik wel eens om kibbelen. Wij willen hem beiden het eerst lezen. Dat zit hem niet in de naam, niet in de druk, maar in de inhoud. Namen noemen is niet nodig. Aan **alle** medewerkers aan De Christen onze dank voor uw arbeid, die gij besteedt aan ons blad.

Zijn wij het er altijd mee eens? Zijn de lezers allemaal „jabroers"? Ik geloof va niet, maar wij schrijven niet graag in een krant, waar het aan zwart op wit staat. 'k Geloof dat er meerderen zijn, die o.m. met genoegen „Losse Schakels" lezen, en toch hebben wij wel eens een andere mening. Zo lees ik, dat Ds. Louw geen bezwaar maakt tegen één radio-omroep. Schuilt daarin geen gevaar? Als er één radio-omroep komt met zijn kerkdiensten enz., wie zal die kerkdiensten toewijzen? Wij weten, dat er velen zijn, die alles wat er in een kerk gebeurt, beschouwen als een kerkdienst. Beschouwingen over natuurkracht, humanisme enz. worden ons als kerkdiensten aangeboden. Dat willen wij niet. Is het mogelijk om in een radiocommissie die mensen te krijgen, die werkelijk weten en aanvoelen wat orthodox Nederland vraagt? En al is dit zo, wie zorgt er voor dat het zo blijft? Wij hadden een christelijke radiovereniging en m.i. is het beter dat die terugkomt, wat nu nog gemakkelijk gaat. Wij zenden onze kinderen naar de chr. scholen, niet alléén om het halfuurtje bijbelse geschiedenis, maar om de sfeer, die er in. Onze kinderen groeien op en wij doen zoveel wij kunnen om ze op te voeden in die geest, zoals van ons gevraagd kan worden. Zo ook met de radio. Het gaat niet om een Vara-tuinbouw-halfuurtje, noch om een christelijk vragenuurtje, maar om de sfeer, die er heerst in het één zowel als het andere.

De fundamenten voor de chr. radiovereniging zijn gelegd en het gebouw is opgetrokken. Nu is het beschadigd en, naar wij hopen, slechts even buiten dienst. Laten wij niet heengaan en de hele zaak slopen en de fundamenten verwijderen. Want daar zal een tijd komen, dat wij opnieuw dan aan de slag moeten en dat zal dan niet gemakkelijk zijn.

Tot op dit ogenblik heb ik nog geen antwoord gelezen van Ds. Prins aan het adres van Ds. Reiling. Hoe is het met de jeugdraad? Hoopt ze nog van harte...... het volgend jaar te antwoorden? (Weest op uw hoede, broeder, Red.) De winter is bijzonder geschikt voor diverse arbeid onder onze jonge mensen. Kan de film daarin ook een plaats krijgen, of moeten wij inderdaad wachten tot 1946?

Een dankbare lezer.

Blikken terug.

't Stormt en 't giert door de straten.
't Is vandaag herfst geworden.
Bladeren beginnen zich reeds los te maken van de bomen en dwarrelen naar beneden.
Bruin en verdord.
Feuilles mortes. Dode bladeren......
Soms schiet nog de zonne van achter de wolken weg.
Eventjes vaak maar.
Ze zijn soms nog warm, die zonnestralen.
't Wekt verlangen op......
Ja, die zon van Neêrlands land-
En illusies......
schap......!
Soms regent 't ook.
Op een echte, gul-Hollandse manier.
Dat doet 't ook nu.
Zo regende 't ook toen we in Roden aankwamen.
Roden, midden in Drenthe......
Alles leek zo triest en droefgeestig.
Dat kwam van die regen.
We waren doornat; dat kwam ook van die regen.
En toch zongen we, lustig en opgeruimd.
We waren vrolijk......
„Regen? Wind? 't Kan ons niet deren: „Wij zijn jong en dat is fijn!"
Wellicht zongen we dat vers.
In ieder geval, we dachten het.
Die natte kleren waren gauw genoeg weer droog; 's avonds, rondom het kampvuur......
„Een bede gaat de kring rond".
Zo begint één van de coupletten van ons kamplied.
En, 'k kan me het verbeeld hebben, het was alsof op al die gezichten van al die zestig jonge mensen een bede lag:
„Laat ons kamp slagen, Heer!"
Ja, vast en zeker:
Een bede ging de kring rond.
En de vlammen van 't kampvuur weerspiegelden zich in onze ogen.
Het was meteen een gloed van verlangen naar 't nieuwe en fijne dat wachtte......
Die vlammen maakten ook grote figuren van onze gestalten, daar achter ons op de grond; schaduwen......
Wat was het een indrukwekkend moment, één van de mooiste momenten van ons kamp, toen we die eerste ochtend, 't was een Zondagochtend, stonden rondom de vlag, die straks naar omhoog zou stijgen.
De zon scheen toen, aan d' hemelboog, omhoog......
„Omhoog!" was ook ons kampmotto!
En we wilden omhoog!
We beloofden het elkaar plechtig.
„Ik wil!", zo klonken onze jonge stemmen op die jonge dag.
De eerste dag van een nieuwe week......
En de vlag ging omhoog.
Die telkens naar boven stijgende vlag is ons een symbool geweest, die hele week door, van ons kampmotto, „Omhoog!"
Ons N.B.J.B.-kamp!
Die woorden stemmen wat weemoedig.
Het heeft iets van heimwee, dat gevoel......
Wat beleefden we er fijne dingen!
Ernst en luim, luim en ernst.
Alles afgewisseld; maar...... Omhoog!
We hebben gelachen, veel gelachen; toen met die ereraad en met...... ja, met nog veel meer geestige dingen.
En hoe ontroerd moeten telkens weer onze stemmen hebben geklonken, 's avonds, bij de dagsluiting.
„De dag door Uwe gunst ontvangen, is weer voorbij", dat zongen we dan......
En met hoeveel gretigheid werd er niet geluisterd naar de sprekers, die, naar ons toe gereisd, ons een actueel onderwerp duidelijk maakten!
En dan......
Hoe stil en dankbaar waren we niet gestemd tijdens de wandeling, die we maakten in de laatste nacht van ons kamp 1945.
Die nacht......
Toen jonge mensen hun hart gaven aan Hem, aan Jezus Christus, omhoog!......
Ons N.B.J.B.-Kamp......
We zijn alweer enige maanden verder.
De zomer is voorbij.
't Is vandaag herfst geworden......
Bladeren beginnen zich reeds los te maken van de bomen en dwarrelen naar beneden.
Bruin en verdord.
Feuilles mortes. Dode bladeren......

Soms schiet nog de zonne van achter de wolken weg.
Eventjes vaak maar......
Ons N.B.J.B.-Kamp. Negentienhonderd vijfenveertig.
Het eerste jaar van een nieuwe vrede.
V r e d e......
Het eerste jaar van een herkregen vrijheid.
V r ij h e i d......
Voor de wereld.
Voor jong Baptist Nederland, dat van stapel loopt......
Nu schijnt de zon weer; de wolken spelen nog een spel met het gouden licht.
Dan drijft de wind die wolken uit elkaar.
En de zon warmt ons.
Maakt ons rijk.
Maakt ons sterk.
Die zon, aan d' hemelboog daar ver, ver......
Omhoog!
In dankbare herinnering......!
Groningen, 21 September 1945.

J.v.D.

Wenken v. d. Alg. Vergadering

1o. De afgevaardigden en gasten, die nachtlogies wensen te genieten, worden verzocht hiervan voor 1 November kennis te geven onder vermelding van datum van aankomst en van vertrek.

2o. De afgevaardigden, die tevens nachtlogies wensen voor hun echtgenotes, moeten ook dit mededelen.

3o. Ook zij die persoonlijk voor nachtlogies kunnen zorgen worden verzocht hiervan kennis te geven aan de Regelingscommissie. Dit voor de goede gang van zaken.

4o. Tijdens de middagpauze van de Alg. Verg. zal de aanwezigen koffie worden aangeboden. Men neme brood en suiker mede!

5o. Na afloop der Alg. Verg. kan men deelnemen aan een gemeenschappelijke maaltijd. Ook indien men hieraan wil deelnemen geve men men zich op bij de regelingscommissie. De prijs van deze maaltijd is f 2.50. Men neme voor deze maaltijd distributiebonnen mee voor tien gram boter en 100 gram vlees.

6o. Men levere deze bonnen in op de dag der Alg. Vergadering bij de regelingscommissie.

7o. Indien men zich niet tijdig opgeeft voor deze maaltijd, kan men hieraan niet deelnemen.

8o. Zij opgemerkt, dat allen die nachtlogies verzoeken van onderdak verzekerd kunnen zijn.

Voor de Regelingscommissie:
L. VAN DAM,
Paterswoldscheweg 101,
Groningen, Tel. 24880.

Unie-Zendingscommissie

Wanneer van de U.Z.C. wordt gesproken, dan gaat het over de meest idealistische tak van arbeid, die de Unie, d.w.z. de gezamenlijke gemeenten, in ons vaderland, heeft.

Dat een kleine gemeenschap als de onze denkt aan buitenlandse zending — 't is haast ongelofelijk! Zijn daartoe de middelen wel voorhanden? Zijn de krachten daartoe wel toereikend? Maar we rekenen ook niet alleen met de middelen en krachten, die voorhanden zijn; we rekenen hier met het ongeziene, de potentiële kracht; we leven hier uit het geloof. De roeping maakt ons sterk.

De taak, die de U.Z.C. is opgedragen, is een veel omvattende. De U.Z.C. mag zich toeleggen op het ontplooien van de zendingsactiviteit in onze gemeenten. Nog meer belangstelling voor de buitenlandse zending dan er al is, moet worden aangewakkerd en een eig enzendingsterrein moeten we ons werven. Dit doel is lokend en het ideaal hoog, maar het kon wel eens gebeuren, dat de weg erheen moeilijkheden en hindernissen oplevert. Al onze moeilijkheden zullen we stuk voor stuk hebben te overwinnen en dat kunnen we alleen met vereende kracht.

Waartoe wij U opwekken is:

Blijft uitzien naar de wenken van de U.Z.C.; vertelt ons eens van uw belangstelling. Neemt U voor te doen voor de buitenlandse zending wat in uw vermogen is.

H. DOORNKAMP, secr.

Beroepingswerk

Aangenomen naar Rotterdam-C. Ds. K. Reiling te Hengelo (O.)

Adreswijzing

Het secretariaat der gemeente te Utrecht berust thans definitief bij F. Bos, v. d. Goesstraat 17 aldaar.

Br. M. N. Looije woont thans Haagweg 27, Monster.

Correspondentie

Zr. de B.—B. te H. Dank voor uw instemmend woord. Er is soms inderdaad veel geschreeuw en weinig wol.

Red.

Advertentiën

Vrijdag 26 Oct. 1945 No. 2765 26e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

TROUW AAN CHRISTUS.

„Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, Dien zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, die in de hemelen is."
Matth. 10 : 32.

Christus Jezus weet trouw niet alleen te waarderen doch ook te belonen!

Hij heeft de Zijnen bevolen heen te gaan in de gehele wereld, om door woord en wandel het Evangelie te prediken. Het zaad des Evangelies moet met milde hand worden uitgestrooid in de wereldakker. En degene die zaait, moet zich een zaaier weten bij de gratie Gods.

„Wij hebben een woord voor de wereld, die sterft aan haar twijfel en strijd; het woord, dat slechts waarheid en liefde den weg tot den vrede bereidt" — zo luidt het eerste vers van dat wonderschone lied uit „Lofzangen en Gebeden".

Doch vergeten we dan niet, dat deze wereld bij voorbaat afwijzend en zelfs vijandig staat tegenover het woord van het kruis van Christus. Daarom moet er vaak veel strijds gestreden worden. Een christen moet onder alle omstandigheden en in elke situatie van het leven trouw aan Christus zijn. Zijn levenshouding moet zo veel mogelijk de weergave zijn van of corresponderen met z'n belijdenis in de doop afgelegd. De doop, die het teken en het zegel is van het heilsbezit door het geloof in Christus. „Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij."

***

Het boven geciteerde woord uit Matth. 10 verplaatst ons midden in het openbare leven in al z'n schakeringen. Het licht mag niet onder een korenmaat geplaatst worden, maar het moet schijnen *voor de mensen.* (Matth. 5 : 14-16).

De boodschap van het Evangelie is altijd actueel, niet het minst in onze dagen.

Hierover zijn we het dunkt me allen wel eens, dat Christus' stem veel te weinig gehoord wordt.

Het woord, dat in Matth. 10 : 32 met „belijden" wordt weergegeven, betekent eigenlijk: hetzelfde zeggen. Begrijpt u — we moeten voor de mensen hetzelfde zeggen, wat *Christus zegt.* Voor ons geldt inderdaad individueel hetgeen aangegeven wordt door die nu wel algemene bekende uitdrukking: his Master's voice te zijn.

Geloof maar niet, dat dit een vrij gemakkelijke aangelegenheid is. Wilde men Christus niet horen (Zijn rede is hard!), men zal tegenover Zijn discipelen een soortgelijke gezindheid openbaren. Heus — de woorden „trouw aan Christus" betekenen veel meer dan een leuze alleen. Ze zeggen: wilt nimmer versagen, verkondigt het Evangelie, dringt er op aan, gelegen of ongelegen, volhardt tot aan het einde, weest getrouw tot in den dood!

***

Wij moeten Christus' stem zijn *in de wereld van heden.*

En wat is dat voor een wereld?

„Wij leven in een bezeten wereld. En wij weten het". Aldus wijlen Prof. Huizinga in zijn destijds veelbesproken boek met de betekenisvolle titel „In de schaduwen van morgen". Dit boek verscheen 10 jaar geleden en het genoot toen een vrij algemene bekendheid. Thans, in 1945, nu de tweede wereldoorlog geëindigd is en het er niet op lijkt dat het overal pais en vrede is, omdat we overal onontwarbare verwikkelingen in de nationale en internationale verhoudingen constateren, thans moeten we toegeven, dat het evolutieproces van het door Prof. Huizinga aangewezen kwaad met eenparig versnelde beweging is doorgegaan.

En waar zullen we nog aanlanden?

Wordt het Schriftwoord in onze dagen niet gedurig weer bewaarheid? Dàt woord, dat heenwijst naar Christus' kruis? Het kruis spreekt van onze verlorenheid voor God, maar het predikt ook de verzoening en proclameert de verlossing. Zonder Christus geen heil, geen levensmogelijkheid voor enkeling en volk.

O, gij allen die met mij in den Christus Gods gelooft, laten wij *Hem* belijden voor de mensen en Hij zal ons belijden voor den Vader in de hemelen.

„Eens zal genade overwinnen;
dan zinkt terneer de helse macht.
Eens zal het heilig Rijk beginnen;
dan is de strijd ten eind gebracht.
Eens treedt voor 's Vaders aangezicht
een nieuwe wereld in het licht."

d.H.

Losse schakels

Contact. De Aartsbisschop van York, dat is een aartsbisschop van de Engelse Staatskerk, bezocht reeds geruime tijd geleden Rusland en trad daar in contact met de Russische kerk. Nu zal een deputatie van de Russische kerk een tegenbezoek aan de Anglicaanse kerk in Engeland brengen. Naar aanleiding daarvan schrijft Dr. Rushbrooke, thans President van het Baptist Wereldverbond, dat, dat volgens een brief, door hem van de Russische Baptisten ontvangen, deze binnenkort hun geloofsgenoten in Engeland en Amerika hopen te bezoeken. Zoals we wellicht reeds weten, hebben de Baptisten in Rusland, wier aantal op 4 tot 5.000.000 geschat moet moeten, en de z.g.n. „Evangelische Christenen" zich in één Unie verenigd.

„Niet vele edelen". Paulus houdt den Korinthiërs voor, dat zij niet vele edelen zijn. (I Kor. 1 : 26). We geloven den Apostel. Ook wanneer hij het den Korinthiërs niet met zovele woorden in herinnering gebracht had, zouden we het uit de brief gemakkelijk kunnen afleiden. Alles wat de Apostel daar opmerkt over de houding en het gedrag der Korinthiërs ten opzichte van zijn persoon, bewijst wel, dat de Korinthiërs over het geheel genomen niet uitblonken in beschaving. Ze behoorden

niet tot de „edelen". Wat vooral kenmerkende daarvoor is, is hun gebrek aan dankbaarheid. Ze begrepen volstrekt niet hoeveel ze den Apostel schuldig waren. Hoewel hij hen „overvloediger beminde" werd hij „weiniger bemind". Voor de liefde, bestaande in een leven van daadwerkelijke zelfverlochening, had zij geen antenne. Hij was niet „populair" en stond te hoog om het te willen zijn; het was hem daarom te doen, zich aangenaam te maken bij de gewetens der mensen.

Roerend is nu de wijze, waarop Paulus probeert een rijksdaalder te wringen door een guldensgleuf. Gelukt is het hem niet. Hij is den Korinhiërs — althans aan deze zijde van het graf — vreemd gebleven. Zij konden hem niet verstaan. De gemeente te Korinthe had geen oog voor hetgeen God haar in Paulus gezonden had; geen ontvangtoestel voor een zo zuivere liefde, als de Apostel haar toedroeg. Het bleef haar te hoog en daarmede buiten haar waardeering. Hij kon zich niet aan haar kwijt.

De gemeente heeft er de schade van geleden, dat Paulus' strijd om haar ziel tevergeefs is gebleven: ze is ten gronde gegaan.

Gemeente en gemeenteleden. De gemeente kan niet bestaan zonder haar leden, nochtans moet men de gemeente en haar leden wel onderscheiden. De gemeente is het blijvende; de leden zijn het wisselende element in dit begrip. Het is mogelijk, dat men niet goed past bij gelovigen, die op zekere tijd de gemeente toebehoren. Misschien laat hun gedrag inderdaad te wensen over en zijn hun besluiten moeilijk te aanvaarden. Het kan ook zijn, dat een gemeente in een zeker tijdsbestek een Raad heeft, die de gemeente niet in de meest gewenste richting leidt. Men onderscheide dan toch steeds tussen de gemeente en dit college van ambtsdragers of de gemeente en de generatie, die haar juist in een bepaalde tijd vormt. Men scheidde zich niet van de gemeente af, worde haar niet ontrouw of verzuime haar samenkomsten niet om redenen, gelegen in de personen, uit welke zij in hoofdzaak dan juist is samengesteld of door welke zij wordt voorgegaan. En omgekeerd stelle het college van ambtsdragers de trouw aan de gemeente hoger dan de instemming met de leiding, die het aan de gemeente meent te moeten geven. Mensen komen en gaan; de gemeente blijft L.

Zijn de Baptisten voorstanders van de doodstraf?

De gemeente Leeuwarden zeer zeker niet.

Zij heeft onlangs haar gevoelens kenbaar gemaakt aan de Unie-commissie met het verzoek te willen bewerken, dat al onze Unie-gemeenten zich over deze zaak uitspreken.

Wij zullen midden November onze Algemene Vergadering te Groningen houden. Wellicht dat er dan gelegenheid is deze belangrijke materie tot onderwerp van discussie te maken.

Intussen doen onze gemeenten goed om haar houding te bepalen.

Het zal de eerste keer worden in onze geschiedenis, dat wij als een Baptiste gemeenschap naar buiten treden met een eigen mening over een vraagstuk van sociaal-moreel-godsdienstige aard.

Nieuw Baptist Nederland loopt van stapel.

***

Hoe de Calvinisten in ons land erover denken, is ons allen bekend.

Voor hen staat het vast, dat de doodstraf principieel geoorloofd is, ja in bepaalde gevallen zelfs geboden. Zij beroepen zich op Genesis 9, waar geschreven staat: „Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mens vergoten worden, want God heeft den mens naar Zijn beeld gemaakt."

Ook op het Nieuwe Testament, waar Paulus in de brief aan de Romeinen schrijft, dat de overheid als Gods dienares het zwaard draagt tot straf van dengene, die kwaad doet.

Maar is hiermede de kwestie opgelost?

Er valt ook nog wat anders van te zeggen.

***

Voor ons Baptisten is het Nieuwe Testament van doorslaande betekenis en richting gevend.

En nu biedt dat Nieuwe Testament geen programma van een maatschappelijke moraal, of het moet al het programma zijn, dat Jezus in Zijn Bergrede heeft ontvouwd. En de doodstraf te verdedigen met de geest en de inhoud van deze Bergrede is onbezonnen werk.

Maar wat het Nieuwe Testament ook niet moge bieden, het brengt in elk geval heldere beginselen.

En nu laat ik Dr. Heering aan het woord, die over vier van deze beginselen als volgt schrijft:

Alle vier komen ze reeds in het Oude Testament voor, maar vinden ze in het Evangelie hun vervulling.

1e. de mens is Gods schepping, geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis. Hierop worden geen uitzonderingen gemaakt. Genesis concludeert hieruit, dat moord op zo'n schepsel Gods ook aanranding van Zijn majesteit is, die met de dood moet bestraft worden. Doch Jezus zegt tot den boosdoener aan het kruis: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn."

2e. de mens is gevallen. Niet die bepaalde mens — die ook! — maar de mens als zodanig, het mensdom als geheel is zondig. „Wie uwer zonder zonden is, werpe de eerste steen". Phariseeër is ieder, al is hij nog zo braaf, die alleen den ánder als zondaar aanwijst. Zijn er fouten begaan. „Wreekt uzelven niet, geliefden, maar laat ruimte voor Gods toorngericht; want er staat geschreven: „Mij komt de wraak toe, Ik zal vergelden, spreekt de Heer" (Rom. 12 : 19).

3e. de onderlinge verhouding tussen de mensen worde gericht door gerechtigheid, die — en dat is het specifiek-Bijbelse in de gerechtigheidsgedachte, in onderscheid met de Griekse en Romeinse — nimmer de spanning naar de liefde en barmhartigheid loslaat. Toegespitst in het „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelve".

4e. boven de menselijke zonde staat altijd nog Gods vergeving. Evangelieverkondiging is genade-verkondiging. In de gelijkenis van den verloren zoon wordt eigenlijk het gehele Evangelie samengevat.

Ik behoor niet tot hen, die hieruit afleiden dat het Evangelie *uitsluitend* de vergeving, en niet de vergelding kent. Wie uit de naastenliefde afleidt een passiviteit ten opzichte van het kwaad, een Christelijke weerloosheid en anarchisme, moge in enkele grote gevallen ons respect verdienen, in de meeste gevallen schiet hij te kort in liefde voor den verdrukte.

Wel straf dus. Wat houdt dit in? Er zijn vele theorieën, vaak min of meer eenzijdig, over wat straf wel of niet is. Met vier punten zal straf echter altijd rekening moeten houden: met *vergelding, beveiliging* (inclusief afschrikking), *boete* en *opvoeding*. Geen van deze vier mag ook maar één der andere overheersen of buiten werking stellen. Slechts in hun onderling evenwicht wordt de straf waarlijk door gerechtigheid gedragen.

Elk van deze vier heeft over de doodstraf het zijne te zeggen.

Vergelding: naar menselijke maatstaf is voor de grote misdadigers (en daar gaat het alleen om) het vuurpeleton meer dan verdiend. Wie kan echter beoordelen, of de dood een straf is? Als mensen mij verzekeren, dat ze den dood nog een zachte straf vinden vergeleken bij levenslang, dan kan ik me daarover niet uitspreken, maar het interesseert me ook niet. Het gaat me niet om verzachting van de straf. Maar om vergelding, waarin de liefde nog niet helemaal gedoofd is. En uit liefde een medemens te doden, dat gaat

boven mijn begrip.

Beveiliging: hier schuilen de grootste zorgen. Doodstraf lijkt de „schoonste" oplossing, geen narigheid verder meer, geen dreiging in de rug van opnieuw samenrotten of ontsnappen. Er is teveel te doen dan dat wij achter ons onzekerheid kunnen dulden. Het klinkt erg aannemelijk. Het klinkt ook bang. Zijn wij nu werkelijk zo defaitistisch om te menen, dat de nieuwe samenleving die paar schoften niet in hun boeien kan houden? Ik geef toe: er moet strikt voor gezorgd worden, dat in deze gevallen geen gratie mag geschonken worden dan na onmiskenbaar gebleken „bekering" en grondige boete; *wij mogen behoed blijven voor een sentimenteel en toegeeflijk nageslacht.* Voor afschrikking hebben wij de doodstraf ook niet nodig: statistieken wijzen uit, dat haar toepassing op de criminaliteit weinig of geen invloed uitoefent. Nog eens: beveiliging moet er beslist zijn, doodstraf is dan misschien (ook dat is nog niet zeker!) de „makkelijkste" oplossing; maar defaitistisch is het te menen, dat die beveiliging ook niet door middel van gevangenis en werkkamp verkregen kan worden.

Boete: er is een tijd geweest, dat men dit element in de straf niet erkende. Tegenwoordig weet men, dat ook het individu dat zich vergrepen heeft, naar boete verlangt — en dat hij er anders naar moet leren verlangen. Maar dan moet de rechtspraak iemand ook kans geven tot boete-doen. Met de doodstraf snijdt men hem die kans af.

Met *opvoeding,* reclassering, bekering, of hoe men het verder ook noemen moge, staat het nog veel eenvoudiger. Niemand kan ontkennen, dat dit element in het Evangelie mateloos versterkt wordt. In het strafrecht is dit element een late winst, die geen maatschappij zonder schade en schande weer prijsgeeft. Nu moet men niet honen: bekering, opvoeding van beulen en massa-moordenaars?! Ik kan me die ook niet voorstellen. Maar mijn geloof zegt mij onverbiddelijk, dat God kansen geeft ook waar wij die niet meer zien. En de ervaring toont bovendien, dat een schurk zich nog wel eens eerder bekeert dan een burger. Men zij gerust: ik bepleit niet, dat de „bekeerde" dan ook maar onmiddellijk losgelaten moet worden. Dat moge dan nog eens uitvoerig bekeken worden. Maar dat men niemand zijn kansen tot bekering ontnemen mag, staat voor mij vast.

Doodstraf als oorlogs-noodrecht — dat was onvermijdelijk. Maar, hoeveel chaos en demoralisatie er ook nog is, er is vrede in Europa, en in de gehele wereld. Vrede in de gehele wereld! Overal weer opbouw van de rechtstaat! Het Christelijk geweten moge er dan op aandringen, dat het oorlogsnoodrecht vervangen worde door een, van de nood doordrongen, sterk en doortastend vredesrecht.

Het bovenstaande spreekt voor zichzelf. Wij behoeven er niets meer aan toe te voegen.

Stadskanaal. J. W. WEENINK.

NASCHRIFT. — Onze mederedacteur, Ds. J. W. Weenink, heeft in dit nummer citaten gebracht uit een artikel van Dr. H. J. Heering, getiteld: Doodstraf, slechts aanvaardbaar als oorlogsnoodrecht; welk artikel men in zijn geheel kan lezen in Je Maintiendrai van 6 October 1945. De laatste zinsnede zegt, dat Ds. J. W. W. accoord gaat met het daarin geschrevene. Ons bevredigt het niet. Ofschoon wij geen calvinist zijn. Wat nog niet wil zeggen, dat daarom de zienswijze derzulken verkeerd moet zijn.

Aan de hand van de vier punten het volgende: Kan de doodstraf bestreden worden met het woord van Jezus tot den boosdoener: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn"? Wij menen van niet. Immers, wij geloven ook, dat, indien een ter dood veroordeelde voor God belijdenis doet van zijn schuld en pleit op het bloed van Christus, hij behouden is. Die bidt, zal ontvangen, ook de ingang in het Godsrijk. Maar dat heeft toch niets te maken met de rechtspraak hier beneden, met de handhaving van het recht in deze bedeling.

Punt twee kan evenmin ter bestrijding van deze straf aangevoerd worden. Op grond van het daar geschrevene zou nooit een veroordeling, in welke vorm ook, kunnen afkomen. Zeker, wij zijn allen zondaren, afgewekenen, opstandelingen, wetsverkrachters en -verachters, maar moet daarom de overtreding van geschreven en zelfs ongeschreven wetten niet bestraft worden? De schrijver citeert Romeinen 12. Daarna komt 13.

Naar aanleiding van het derde punt breekt bij ons weer de vraag door of de uitoefening van het recht gebroken wordt door de beoefening der liefde. Voor onze geest staat opnieuw het kruis van Golgotha, plaats van uiterst recht en onuitsprekelijke liefde. Barmhartigheid en liefde kunnen ogenschijnlijk hard zijn. De bedoeling is toch de redding. En wanneer wij wisten, dat met de dood definitief het einde kwam, zou de doodstraf onmenselijk zijn, hoe paradox dat moge klinken. Met het gezicht op de eeuwigheid kan de uitoefening van het recht slechts het goede werken. De ruggegraat der liefde is het recht.

De gedachte, uitgesproken in punt vier, voert terug tot het eerste: Jezus neemt de zondaars aan. Dat zegt geen farizeër, maar een zondaar, die zijn verderf ziet en leeft uit de genade. Uit die genade kan ieder mens, wie ook, leven, wanneer hij zich wendt tot God, geopenbaard in onzen Heer Jezus Christus. Doch vereffening van schulden hier staat in dit verband in geen verband met de uitdelging der schulden voor God.

Even later schrijft Dr. Heering nog over punten, waarmee bij veroordeling gerekend moet worden. Wij kunnen terwille van de ruimte niet breedvoerig zijn.

1. Vergelding. Ongetwijfeld is de dood een straf en twintig jaren in de gevangenis is levend begraven worden. Weer duikt de liefde op. Kunnen wij niet oprecht en diep liefhebben, die wij toch op grond van het recht moeten veroordelen. Wij doden niet uit liefde, maar om der gerechtigheid wil. Daarbij behoeft de liefde niet te sterven.

2. Beveiliging. Beveiliging is voor ons geen motief voor de doodstraf. Wij hebben gevangenissen. Al moet dan ook gezegd worden, dat politieke gevangenen in de regel niet erg lang achter slot en grendel zitten.

3. Boete. Inderdaad, na de dood is geen bekering mogelijk. Doch wel voor de dood. Het komt mij voor, dat een ter dood veroordeelde eerder ernst maakt met deze zaak, dan de man, die wel de deur achter zich hoort sluiten, maar weet, dat hij straks terug zal komen. En wij bedoelen toch met boete bekering. Wat zou het hem en ons baten, indien wij vernamen, dat hij jaar in jaar uit zucht over bedreven kwaad? Wil een misdadiger waarlijk tonen dat hij boeten wil, dan zal voor hem de doodstraf eventueel de weg zijn. Overigens, in de werkelijkheid komt het zeer zelden voor, dat iemand graag, in alle ernst bedoeld, in de gevangenis zit, teneinde op die wijze voor 't verkeerde te boeten. Die de gevangenis van binnen kent, weet beter.

4. Opvoeding. Gelukkig komt het Evangelie in al zijn kracht ook in de gevangenis. Maar weer, ieder die het er bracht, weet hoe weinig toebereide aarde daar is. Althans, in normale tijden, met „normale" bevolking. Wij gaan niet herhalen, dat ook die en juist die, die veroordeeld werden tot de dood aanleiding en gelegenheid hebben Hem aan te roepen, Die vergeeft.

Er is nog veel te zeggen, want er zijn vele zijden aan deze moeilijke zaak. En wij moeten bedenken, dat wij verantwoordelijkheid dragen, of men pro of contra is.

Moge ons wijsheid gegeven worden. En dat dan ons licht schijne. Niet alleen over deze diepingrijpende en aangrijpende zaak, doch over heel het levensterrein.

E. R.

Uit ons Unie-bureau

Algemeene Vergadering te Groningen.

Voorzover geen andere namen worden ingezonden zullen als afgevaardigden worden genoteerd de opgegeven afgevaardigden voor de Alg. Vergadering 1944, welke door omstandigheden niet is gehouden.

Hebben allen, die logies behoeven, reeds aan Groningen geschreven? Dit geldt ook voor de commissieleden.

Volgende week hoop ik te kunnen vermelden op welk uur de vergadering begint. Wellicht kan ook worden vermeld wanneer de treinen in Groningen aankomen. We zullen zo vroeg mogelijk moeten aanvangen, dan kan op tijd worden geëindigd, zodat zoveel mogelijk afgevaardigden nog thuis kunnen komen.

Wil de komende Algemene Vergadering in uwe gebeden gedenken. God geven een rijk gezegende dag.

De Secretaris.

De Jeugdraad meldt:

dat de namen van de afgevaardigden voor de vergadering van het centraal comité op Vrijdag 9 Nov. a.s. te Groningen, voor 3 Nov. a.s. in mijn bezit moeten zijn. Jeugdleiders en secretarissen(essen), neemt a.u.b. goed nota van bovenstaande, want u hebt uw afgevaardigden toch reeds gekozen, nietwaar? en

dat allen, die gebruik wensen te maken van de Groninger gastvrijheid, zich voor logies moeten opgeven bij den secretaris der N.B.J.B. aldaar, br. Ph. Lindeman, C. H. Peterstraat 55a, Groningen, ook voor 3 Nov. a.s.;

dat de namen van de candidaten voor de nieuwe jeugdraad in het volgende nummer van De Christen gepubliceerd zullen worden, alsmede de agenda voor de vergadering van het centraal comité;

dat de jeugdraad enkele experts op het gebied van het kampwerk heeft aangezocht om zitting te nemen in een landelijke kampcommissie (L.K.C.) om plannen uit te werken voor de zomer van 1946;

dat er juist een verschijningsvergunning is binnengekomen voor het laten drukken en uitgeven van ons jeugdblad „Jong Leven";

dat Ds. J. de Jong helaas door ziekte verhinderd is om de redactie te voeren en Ds. G. Brongers voorlopig die taak zal overnemen, zodat midden November het eerste nummer van Jong Leven wel weer zal verschijnen;

dat we de volgende week weer iets van ons zullen laten horen.

Namens de jeugdraad:
De Secretaris:
K. PRINS.

Beroepingswerk

Bedankt voor Staveren en Treebeek Ds. G. Brongers te Enschede.

Drachten beriep S. Zijlstra, Bapt. Pred. te Hengelo (O.)

Beroepen te Hengelo Ds. G. W. Tijman te Sneek.

Beroepen te Haulerwijk Ds. H. Hornstra te Vriescheloo.

Correspondentie

L. te G. — Ik weet niet wie het loochent, dat verloochenen zoo moet en niet zo.

A. V. te G. — U ziet, eer gij roept, is er antwoord. Uw ingezonden stuk zal ik maar vernietigen? Zonder tegenbericht zal het geschieden.

E. R.

Van den Administrateur

Wie kan mij de tegenwoordige adressen opgeven van;

Den heer W. Kramer, v.h. Schuitendiep 150, Groningen.

Mevr. J. Busscher—Bergman, voorheen Schuitstraat 46, Den Haag.

Den heer R. Strichzerda, voorh. Paul Krugerkade 16, Heerenveen.

Uw Adm. H. DE JONGE.

Advertentiën

Vrijdag 2 Nov. 1945 No. 2766 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE
POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

Verlies- en Winstrekening.

Er komt in wel ieders leven een ogenblik, waarin hij doorziet, dat alle verlies geen verlies is en alle winst geen winst. Velen hebben grote schade geleden door grote winsten en anderen zijn door verliezen rijk geworden. Toen de belijdenis: Gij zijt de Christus in de kring der discipelen geboren was, hebben zij gedacht aan de glorie van het aardse koningschap. Van toen af aan begon Jezus Christus Zijnen discipelen te tonen, dat Zijn troon een kruis zou zijn en Zijn kroon van doornen zou worden gevlochten. Petrus protesteert. In het antwoord van den Heer vinden we dan onder meer: Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar zijn ziel er schade bij leed?

Achter deze woorden staat een ervaring van onzen Heer. Na Zijn doop voerde de Geest Hem in de woestijn en daar vond de krachtmeting plaats, welker uitgang een profetie was van de gehele strijd en zijn einde. Daar toonde Hem de vorst dezer wereld alle de koninkrijken en hare heerlijkheid. Het was een overweldigend gezicht en de schoonheid der eeuwen golfde langs de voeten gelijk de zee haar sluiers van groen en wit over de stranden spreidt. „Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij hulde bewijst". Maar wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, doch zijn ziel er schade bij leed? Zo spreekt de Heer nu tot Zijne discpelen en Hij dacht aan dat ogenblik, toen ter linkerhand lachende landouwen lokten en ter rechter een kruis ten hemel wees.

Wat zou het een volk baten, als het beschikte over al de rijkdommen en derzelver bronnen; wanneer het regeerde over al de volken der aarde en ze voor zich liet werken, als in dat land geen recht heerste, geen eerbied was voor het leven, geen trouw werd gevonden? Zou dat volk niet arm zijn en ellendig? Het leed schade aan zijn ziel.

Wat zou het de gemeente, de kerk, baten als zij groeide van zesduizend leden tot zes millioen; wanneer de stumperige gebouwen plaats maakten voor stijlvolle tempels en kathedralen; wanneer de liederen nog eens een verbetering ondergingen en de organisten kunstenaars waren; wanneer niemand meer van een secte durfde reppen, maar aller achting ons deel was; en wij hadden de liefde, het geloof en de hoop verloren? De ziel had schade geleden.

Wat zou een mens alle winst, ooit denkbaar, baten, als zijn ziel schade leed. Ik vrees, dat in de jaren, die achter ons liggen, vele zielen grote schade hebben opgelopen. De zorgen voor het naakte leven hebben velen het ene nodige doen vergeten. Zij zijn opgegaan in de zorgvuldigheden dezer wereld. Anderen hebben hun handen bezoedeld met geld en goederen en de zwarte handel is zeker niet alleen door de „wereld" bedreven. Christenmensen, Baptisten, zaten met de handen in het haar, toen de sanering inzette.

Wat baat het een mens, als hij uit deze tijd wat tijdelijks overhoudt en zijn ziel heeft schade geleden? Hij kan niet meer bidden als voorheen en als hij zingt, dan opent hij alleen zijn mond, maar niet zijn hart. Hij werkt misschien ook nog mee, maar hoe kan er zegen op rusten? En hoe zal ooit zijn eigen hart gezegend kunnen worden?

Maakt u eens een verlies- en winstrekening op? Leeft gij dichter bij God? Zoekt gij meer Zijn aangezicht? Is uw gebed rijker en uw dank dieper? Wandelt gij met opgeheven aangezicht of sluipt gij langs de muren?

Wat baat alle winst, waar ook en op welk terrein, als de ziel schade lijdt?

Wat schaadt alle verlies, waar en op welk terrein dan ook, als de ziel wint?

HUIZINGA.

losse schakels

Opleiding. Een paar uitspraken over dit vraagstuk brachten ons aan het nadenken. Een Herv. predikant, die naast zijn Kerk nog slechts secten ziet, verklaarde op het voetspoor van een bekenden godsdienstfilosoof, dat de secte zich o.a. daardoor onderscheidt van de Kerk, dat ze meer afwijzend staat tegenover de cultuur, hetwelk ook zou uitkomen in het feit, dat ze geen academische opleiding van haar voorgangers wenst, doch aan het seminarie de voorkeur geeft.

Het is wel mogelijk dat er christenen zijn, die er zo over denken als deze geleerde van de „secte" in het algemeen zegt. Er zijn er ook nog wel anderen, die de voorkeur geven aan helemaal geen (schoolse) opleiding en geloven dat iemand, die zich tot de Evangelieverkondiging geroepen weet, zo maar beginnen moet. En...... sommigen gaan in deze richting nu nog een schrede verder en zijn van oordeel dat hij, die het Evangelie wil prediken, daarvoor niet alleen geen aparte opleiding — hetzij aan een Universiteit of aan een Seminarie — moet hebben, maar zich *zelfs helemaal niet moet voorbereiden.* Geheel onvoorbereid trede hij op en dan zal hij de beste „spreekbuis" van den Heiligen Geest kunnen zijn.

Een element van waarheid ligt in deze opvattingen verscholen.

Een principiële vraag? Is de vraag van de opleiding een van beginsel? Wij hebben dat nooit kunnen zien. Wel verstaan we hoe men er toe gekomen is de academische opleiding te wantrouwen en voor de opleiding van de a.s. voorgangers der gemeenten Seminariën ging stichten. In een Engels blad verscheen een advertentie, waarin werd medegedeeld:

„Onze kerk is niet leeg-gepreekt door academisch gevormden."

Daar kunnen de academisch gevormde predikanten het dunkt me mee doen. De ervaring, opgedaan met zodanig opgeleiden, heeft blijkbaar niet bevredigd. We zullen niet zeggen dat we daar niets van verstaan. Van menige Universiteit is via de kansels een boodschap onder het volk gebracht, die het geestelijk uitéén gerukt heeft. De z.g.n. „hogere" Schriftcritiek heeft veel verwoesting aangericht. Het Evangelie hield op Evangelie te zijn. Het was geen godelijke boodschap meer. De resultaten waren lege kerken.

Maar de afwezigheid van academisch gevormde voorgangers is toch ook nog geen waarborg dat nu alles goed zal lopen. Zij, die hun roeping zich ten volle bewust waren en geen bizondere scholing voor het voorgangerschap hadden ontvangen, hebben hun tekort aan ontwikkeling diep gevoeld en op allerlei wijze gepoogd aan te vullen. Spurgeon, die door een misverstand geen opleidingsschool bezocht had, voelde de behoefte aan een speciale theologische opleiding zoo sterk, dat hij een seminarie stichtte.

De vraag: al of niet opleiding en wèlke opleiding is geen principiële vraag.

Waar het op aan komt. Het ware verkeerd om iemand, aan wiens roeping men overigens niet behoefde twijfelen, van de kansel te weren, omdat hij geen academische opleiding genoten had. Dit standpunt, ingenomen door de Ned. Herv. Kerk, is verwerpelijk. Eveneens ware het af te keuren wanneer men iemand wilde verhinderen in een gemeente voor te gaan, *omdat hij in het geheel geen speciale opleiding ontving.* En minstens ware het even afkeurenswaardig, wanneer men iemand de kansel weigerde, omdat hij, hetzij een academische vorming, hetzij een seminaristische opleiding had ontvangen.

Werd zo gehandeld, dan werd tot een principiële kwestie gemaakt, wat met geen beginsel iets uitstaande heeft.

De gemeente of zij, die over deze dingen gezet zijn, moeten weten:

a. dat de candidaat door den Heer tot dit werk geroepen is met een bizondere roeping;
b. dat hij de gaven bezit, nodig voor een duurzame uitoefening van het ambt.

Dan komt als derde vraag — maar die is dan van meer bijkomstige aard: zal deze broeder nog een speciale opleiding ontvangen en zo ja, welke? En als regel zal zeer zeker blijken, dat zulk een opleiding nodig is. Hij, die vóór zal gaan, jaar op jaar, moet weten waar hij staat en verantwoord kunnen spreken. Hij zal georiënteerd moeten zijn op het terrein, waarop hij zich voortdurend zal moeten bewegen. Hij zal het verlangen. En moet er dan toch een opleiding plaats vinden, dan neme men de beste — indien mogelijk. De beste is niet *altijd* de meest wetenschappelijke. De broeder mag niet vervreemden van de sfeer, waarin hij zal werken. Maar is dàt gewaarborgd, dan is de beste opleiding te verkiezen.

Maar in beginsel sluite men niemand wegens gebrek aan theologische kennis uit van de bediening des Woords en der inzettingen. De opleiding is een zaak van nuttigheid, niet van beginsel.

L.

Oog en oor . . . .

„Heilige oorlog" in Palestina?

De Amerikaanse Zionisten moeten zeer verontwaardigd zijn over Engelands houding ten aanzien van Palestina. Ze hebben hun hoop op Truman gesteld en — naar het lijkt — niet tevergeefs.

In één van onze dagbladen werd gezegd, dat de President van Amerika zich opwerpt als verdediger van de Joodse belangen. En inderdaad heeft Truman de Britse regering gevraagd, de Duitse Joden in Palestina toe te laten. Engeland verkeert in een moeilijk parket. Want de Arabieren eisen zijn ontevredenheid inzake de behanstopzetting der Joodse immigratie en van de overdracht van land aan Joden. Zij wensen een onafhankelijk Arabisch Palestina.

Waarom verzocht Truman de Britse regering om toelating van Duitse Joden in Palestina? Harrison, die een reis door Duitsland heeft gemaakt, verklaarde: „Zoals de zaken nu staan schijnt het, dat wij de Joden behandelen zoals de Nazi's hen behandelden, alleen doden wij hen niet." De uitgebrachte rapporten gewaagden van bedroevende toestanden, waarop Truman uiting gaf aan deling van de Joden in Duitsland. In een brief van den President aan Eisenhower werd aan laatstgenoemde opgedragen maatregelen ter verbetering te nemen.

De berichten zeggen, dat Truman er naar streeft om vooreerst 100.000 Joden in Palestina toe te laten. Natuurlijk verzet zich de Arabische Liga krachtig tegen dit streven van den Amerikaansen president. Zouden de Joodse immigratie-eisen worden doorgedreven, dan zullen de Arabieren van Palestina desnoods geweld met geweld beantwoorden. Azzam Bey, de secretaris-generaal van de Arabische Liga, wil de Joodse kwestie als een menselijk probleem behandeld zien. Hij meent, dat met de Joden een accoord gesloten kan worden. Met de Zionisten is echter ieder compromis uitgesloten.

Dr. Bernard Joseph, waarnemend hoofd van de Joodse kolonie in Palestina, heeft verklaard, dat de beperkende hand van het constitutionele Zionisme zich niet lang meer kan bedwingen. „Kwaadaardig balt het de vuisten tezamen met het gehele Joodse volk". Er bestaat namelijk een Joodse militaire organisatie ter sterkte van 50.000 tot 70.000 man, beschikkende over een behoorlijke hoeveelheid wapens.

De Arabische Mohammedanen hebben daarop verklaard, dat de verdeling van Palestina zal kunnen leiden tot de uitroeping van de Heilige Oorlog!

We merken wel, dat het laatste woord over de Joodse kwestie nog lang niet gesproken is. Evenals na de vorige wereldoorlog staat ook nu weer deze kwestie in het brandpunt van de belangstelling. En we geloven, dat tóch zal geschieden wat in Gods Raad besloten ligt aangaande het oude bondsvolk.

***

Gemeentelijke uitgaven (periodieken).

Na de oorlog verschijnen (weer) verscheidene gemeentelijke uitgaven.

Amsterdam laat elke week *„De Koepel"* verschijnen, een blad dat gewijd is aan het Gemeente-Leven der Baptiste Gemeente te Amsterdam.

Gemeentebode heet het maandblad ten dienste van de Baptiste Gemeenten te 's-Gravenhage-Oost en Rotterdam-Centrum.

De Boodschapper is het veertiendaags orgaan van de Baptiste Gemeenten in Twente.

De Gemeenten in Z.O. Drente laten dezer dagen het eerste nummer van een *Gemeentebode* verschijnen.

Ook Groningen heeft haar orgaan ten dienste der Baptiste Gemeente aldaar,

De Gemeentebode.

Of meerdere gemeenten op het ogenblik een eigen orgaan bezitten, is mij niet bekend. Ik vermoed haast van wel. Gaarne nemen we kennis van de inhoud van al deze organen. We verheugen ons over de zegen, die God in zo menige gemeente schenkt. Dat het weekblad van de Unie onzer gemeenten onder al deze uitgaven niet lijdt, bewijst wel de nog voortdurende stijging van het aantal abonné's.

We danken God, dat ook onze bladen weer de goede tijding van het heil in Christus' bloed kunnen uitdragen.

d.H.

Ingezonden stukken

Geachte Eindredacteur,

Zeer gaarne zou ik als ingezonden stuk naar aanleiding van het ingezonden stuk van br. Van Dam in „De Christen" van 5 October het onderstaande in het eerstvolgende nummer zien opgenomen. Bij voorbaat hartelijk dank.

Allereerst wil ik onderstrepen, hetgeen E. R. zegt: „Het volk voelt, straft *instinctief en beseft niet, dat het hoofdzakelijk slechts bevrediging zoekt van eigen wraakzucht.*"

En wanneer onze Heiland ergens tegen gewaarschuwd heeft, dan toch zeker wel tegen het aangeboren wraakgevoel. En niet alleen Jezus slaan wij ook gerust de brieven er op na om na te gaan, hoe de apostelen hierover dachten.

Voordat we op deze vraag een antwoord hebben, zullen we ons van oordelen moeten onthouden; ook over de slechtsten onzer medemensen, over moordenaars, dieven en landverraders, over hen, die aan aan den gruwelijken overweldiger hielpen overleveren.

Hopeloos zou het er echter uitzien, wanneer we op deze vraag geen antwoord zouden kunnen vinden. Jezus zelf is het antwoord. Niet „Hij geeft het antwoord", maar *Hij is het.*

Waar vindt gij in Zijn leven iets, dat er op lijkt, dat Hij de straf als opvoedingsmiddel nodig heeft? Wanneer heeft Hij Zijn volgelingen geleerd recht te spreken over anderen? „Vergeef ons, want ook wij vergeven onze schuldenaren", citeert br. v. Dam.

„Overwin het kwade door het goede", zegt Paulus. En Petrus leert ons, dat wij de voetstappen zouden navolgen van Hem, die, als Hij gescholden werd, niet wederschold; Die, als Hij leed, niet dreigde, maar gaf het over aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.

„De oversten der wereld heersen over hunne volkeren en gebruiken macht over hen, doch alzo zal het onder U niet zijn", zegt de Heiland. En: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart."

Helaas, het blijft in ons leven dikwijls zo ver af van ons volmaakte Voorbeeld. We kennen allen wel het elfde gebod, aan hetwelk de ganse Wet en Profeten hangen: het gebod der liefde.

Maar al blijven we ver beneden het ideaal en al worden we Hem hier nooit volkomen gelijk, laat ons dan toch in ieder geval erkennen, dat alleen Zijn weg de juiste is en ons ernaar uitstrekken, om altijd die weg te bewandelen. Sommigen, die er anders over denken, of misschien ook niet geheel anders, zullen mij het sterkste argument voor de voeten werpen: „Gij hebt zeker zelf niet veel ondervonden van de moordenaarskampen, van de landwachters en de verraderlijke S.S. en wat nog meer te noemen valt."

Dit is het enige argument, dat ik enigszins eerbiedig.

Persoonlijk heb ik het niet ondragelijk gehad onder het schrikbewind (hoewel ik wel dagelijks tot God bad om afwending daarvan); toch, wanneer ik sommige dingen als onrecht aanvoelde en ook vaak wel erge dingen had te verduren — en hierin des Vaders hand kon zien, dan was er geen verlangen naar wraak of vergelding, maar had ik vrede en had soms ook wel de gelegenheid, een goed woord kwijt te raken en zelfs aan het orgel met de „vijanden" loffliederen te zingen.

Dat het anderen zwaar valt, om te vergeven, die zoveel zwaarder leed kregen te dragen, wie zal dat kunnen bestraffen?

Leer het echter bij Jezus Christus, den Lijder bij uitnemendheid; leer het om de wille van de vrede uwer ziel en gij zult met mij ervaren, dat Zijn weg een zalige weg is; vol doornen en kruisen, maar ook vol hemelvrede en -vreugde. De weg der vergeving en liefde. De weg, die Gods heilige Zoon voor ons betrad, Wien te volgen nooit iemand heeft berouwd.

U, broeder Eindredacteur, mijn hartelijke dank voor de plaatsing; gaarne had ik deugdelijker bewijzen aangevoerd, zakelijker en overtuigender gesproken, maar U weet ik ben een landbouwer en werken met de hand aan de ploeg gaat me beter af dan met de hand aan de pen.

Alle broeders en zusters in onzen Heiland een hartelijke groet.

W. GRAASKAMP,
Winterswijk L 151.

NASCHRIFT. Het kan natuurlijk niet in onze bedoeling liggen om elk ingezonden stuk te versieren of te belasten met onze eigen mening. Maar deze zaak: de doodstraf — ja of neen! is van te groot belang om ook in dit geval niet op de woorden van br. Graaskamp in te gaan. Temeer daar er wellicht op de Algemene Vergadering over gesproken zal worden.

Br. Graaskamp voelt zelf enige zwakte in zijn betoog, gelijk hij bekent aan het einde. Wanneer wij zijne gedachten lezen, is er hetzelfde probleem, dat zich al eens eerder vertoonde: moeten wij, Christenen, niet altijd vergeven op grond van onze liefde, geboren uit de genade, die wijzelf ervoeren voor Gods aangezicht? Gij denkt aan Matth. 18. Wij antwoorden: ja. Wanneer een broeder tegen mij zondigt, zal ik hem vergeven.

Maar we hebben het niet steeds met broeders te doen; niet altijd met hen, die Jezus tot hun Koning hebben. Wanneer een buurman een koe laat grazen op de weide van br. Graaskamp, zal br. Gr. den buurman erop wijzen, dat die koe zich wederrechtelijk gras toeeigent. De buurman betuigt zijn spijt, maar morgen is het weer zo en overmorgen is er nog een schaap bijgekomen. Laten we papier sparen. Br. Gr. gaat naar de politie en over een maand staan ze beiden voor den rechter. Waarom? Wil br. Gr. niet liefhebben? Ja zeker wel, maar dat geeft den ander het recht niet om maar te doen wat in hem opkomt. Zelfs in het ogenblik, dat de rechter het vonnis velt, kan br. Gr. den buurman liefhebben, maar tegelijkertijd zeggen: het recht moet gehandhaafd worden. Liefde sluit recht niet buiten en recht de liefde niet. Natuurlijk past het woord wraak in dit verband niet.

Maar volgen wij Jezus dan wel na? Waarin dan niet? Wanneer ik lijden moet om Zijns Naams wil, terwille van Zijn boodschap, of omdat ik mijn christelijke overtuigingen uitleef, zal ik waarschijnlijk geen bescherming bij den rechter zoeken. Indien echter een of ander mens in de wereld mij, burger van een rechtsstaat, besteelt, dan laat ik hem arresteren en bestraffen. Niet uit wraak, doch omdat het gemeenschapsleven slechts mogelijk is op de basis van het recht. Ik geloof niet, dat ik daarin iets zou doen, wat tegen de geest van Jezus Christus indruist. Integendeel. Ofschoon het nu lijkt, alsof wij de doodstraf uit het oog verliezen, moeten we toch zeggen, dat dezelfde motieven daar gelden.

Een element, dat we in elk geval moeten weren, is het argument, dat br. Gr. wil laten gelden: als men zelf veel geleden heeft, zal men er anders tegenover staan. Inderdaad. Maar minder

c..jectief. Bij hen, die geleden hebben, zal de roep om recht licht overslaan in gekrijt om vergelding.

God geve ons rechters, die bidden om Salomo's wijsheid.

E. R.

Isolatie en coöperatie

De herfststorm gaat in woeste vaart over de landen en een weemoedige stemming wil zich van ons meester maken. De wind fluit door de ontbladerde bomen en zwarte vogels krassen in de vroege avond. Onze gedachten gaan naar de mensen, die in huizen wonen zonder vensterruiten, zonder dakpannen, met gescheurde muren; of in bunkers verblijven gelijk holbewoners. We denken aan de pasopgeworpen dijken, die onze overstroomde gebieden, ontworsteld aan het watergeweld, moeten beschermen. We lezen in ons dagblad van de corruptie, van frauderende oorlogsslachtoffers, van bureaux, die in „toewijzingen" handelen, van zwendel in brandstof- en benzinebonnen. Voorts ligt er over het Europees schaakbord een vale schemer en wat wij ontwaren is niet geruststellend.

Wat doen de mensen in getroffen gebieden? Zij worstelen om er bovenop te komen, om alles wind- en waterdicht te krijgen en achter hen staat elk rechtgeaard Nederlander, die wel ruiten heeft, bedden en dekens. Niet alleen moreel maar ook metterdaad. Aan de dijken wordt geworsteld met onze vriend en vijand: het water, en onze sympathie gaat uit naar de mannen, die bij dag en bij nacht een goede strijd strijden. Niet alleen in de dagen der verdrukking voelden wij ons een met lijdend en werkend Nederland, ook nu, nu het volk zich tracht op te richten na de ontzettende slagen, speuren wij onze verbondenheid.

Wie wij? Wij, christenen, die pogen de wil Gods te volbrengen.

Juist nu, nu de wederopbouw zo moeilijk gaat, nu het gilde der saboteurs minder dapper maar groter in getal is; nu in velen het oordeel verzwakt is, morele normen geen inslag meer vormen. Nu weten wij beter dan ooit onze taak. Wij moeten meebouwen, minder architect en meer metselaar willen zijn. Wij, Nederlanders, en vooral, wij orthodoxe christenen zijn machtig in de kritiek, vinden nauwelijks onze weerga in het kloven van haren, maar als de dijk dreigt door te breken moeten wij naast elkaar staan. Christenen zijn geen vijanden van de staat of der mensheid. Zij zeker zien met bewogenheid de verwording der maatschappij, constateren met angst en leedwezen de verbreiding van de smetstof der ontaarding. Zij stellen met droefheid de sociale misstanden, de zedelijke verwildering vast. En zij reiken aan ieder de hand, die die ethische eisen stellen, die ook opstaan uit het Woord van God.

Zijn wij dan geen vreemdelingen en bijwoners in deze bedeling? Wil dat zeggen, dat wij ons onttrekken moeten aan de wereld? Moeten wij niet het goede zoeken voor het land? Maar er staat toch geschreven: Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial, of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige? Welke gemeenschappelijke grondslag heeft de tempel Gods met de afgoden? Leert ons de Schrift niet onberispelijk, onbesmet en als onbesproken kinderen Gods te leven te midden van een ontaard en verkeerd geslacht? Is het uiterlijk van deze wereld niet bezig te verdwijnen? Inderdaad. Wij delen volkomen het inzicht der geïnspireerde schrijvers. De wereld om ons en in ons is de duidelijkste illustratie van een wijd en diep verderf. De van-boven-geborene moet daarin een vreemde zijn en hij kan geen vriend der wereld zijn. Hij zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is.

Horen wij in onze dagen sommigen spreken, dan zouden wij geneigd zijn te geloven dat wij ons moeten isoleren. Ons dunkt die uitdrukking verkeerd, want een christen moet zich niet isoleren. Wil hij het isolement, dan dreigt hem een hoogmoed, die hem ten val zal voeren. Misschien vormt een christen soms een eiland in de hem omringende zee van gedachten en verrichtingen; dan is zijn isolement er, zonder meer. Maar hij prefereert wellicht niet deze „splendid isolation".

Anderen dringen er op aan, dat wij ons midden in de stroom der tijden zullen werpen. Dat wij ons als het ware zullen vermengen met „de anderen", zoals het zuurdesem door het deeg gewerkt wordt. Zij wijzen ons erop, dat wij het licht der wereld zijn, het zout der aarde. Dat we geen kloosterlingen mogen zijn noch wereldmijders, gelijk de oude dopersen. Zij sporen ons aan tot activiteit en dragen ons op de gebieden des levens te penetreren.

Wij hebben soms de indruk, dat de Baptisten er tussen zitten. Aan de ene kant een bepaalde isolatie, aan de andere zijde een openstaan naar de wijde wereld. Wij prediken isolatie daar waar vermenging zeer waarschijnlijk geestelijke schade zou veroorzaken en samenwerking waar ons getuigenis een zegen kan afwerpen. Wij adviseren de ouders hun kinderen naar een christelijke school te zenden, de opgroeiende jeugd om geen huwelijk met een ongelovige te sluiten en de zakenlui voorzichtig te zijn een compagnonschap aan te gaan met iemand, die niet staat onder de tucht van het Woord en den Geest. Wij denken aan het woord: Die niet voor Mij is, is tegen Mij. Het is goed daaraan te denken, wanneer wij onze vrienden kiezen, bepaalde gezelschappen willen bezoeken of plaatsen van vermaak. Wij zullen nu en dan terwille van het Evangelie geïsoleerd raken en het zal ons niet verzwakken. Maar Johannes zei eens tegen Jezus: „Meester, wij hebben iemand, die ons niet volgt, in Uwe naam boze geesten zien uitwerpen, en wij hebben het hem belet, omdat hij ons niet volgde". Doch Jezus zeide: „Belet het hem niet...... want wie niet tegen ons is, die is voor ons". Wij speuren soms den Geest des Heeren buiten de kerkmuren en de grenzen der kerkelijke gemeenschap en de richtlijnen voor het individueel en gemeenschappelijk leven lopen bij tijd en wijle volkomen parallel met de wegen, die wij als christenen aangeduid vinden in het Woord. De een zoekt vooral de ere Gods, de andere is op het welvaren der mensheid bedacht. Naar zijn uitgangspunt zal er daarom misschien geen samenwerking kunnen zijn, vanwege de relatie met God en de „kijk" op den mens, zoals hij er is en is, enerzijds, en een lichtvaardig, irreëel optimisme doch ook waarachtig worstelen andererzijds: toch zou het onverantwoordelijk zijn de handen niet ineen te slaan, daar waar het gebod van het uur het vordert en de Geest des Heeren ons niet veroordeelt. Trouw aan de hemel en trouw aan de aarde.

Isoleren en samenwerken!

HUIZINGA.

De

Unie-Zendingscommissie

Er is een brief onderweg aan de secretarissen van al onze gemeenten. In deze brief verzoekt de U.Z.C. aan de Raad van elke gemeente iemand te benoemen die als plaatselijk zendingscorrespondent(e) zich verdienstelijk wil maken.

Voor belangrijk werk kunnen we het niet zonder enige organisatie stellen. We zijn het erover eens, dat de arbeid der buitenlandse zending belangrijk is en onze volle aandacht en beste krachten waard. Ook voor deze arbeid hebben we een goed functionerende organisatie nodig en het verzoek tot aan-

stelling van een zendingscorrespondent(e) is daartoe de eerste stap.

In sommige gemeenten bestaat reeds een groep van zendingsvrienden, die in het verleden in de plaats hunner inwoning de liefde voor de buitenlandse zending hebben aangewakkerd, maar voor de meeste gemeenten is het iets nieuws één of meerdere personen te hebben, die voor de zending bemiddelend optreden.

De U.Z.C. wil haar taak zo goed mogelijk verrichten en heeft in elke gemeente een tussenpersoon nodig om de gemeente op de meest persoonlijke wijze de behoeften en eisen, ook de vruchten en de zegeningen der zending voor te leggen.

Wij spreken in die brief de wens uit dat de Raad der gemeente zonder uitstel een zendingscorrespondent(e) benoemt en ons de naam en het adres van deze(n) broeder of zuster zendt. Het lijkt ons van belang dat de Kerkeraad achter deze benoeming staat, want de buitenlandse zending is geen zaak van enkelen, die er liefhebberij voor hebben. 't Is niet een soort hobby, zoals de een postzegels verzamelt of een ander de voetbal naloopt, of antiquiteiten vergadert en weer een ander zilverpapier voor de zending inzamelt. Men denkt in verband daarmee meestal aan een soort afwijking en glimlacht om zo'n excentriciteit en zegt: Laat hem z'n gang maar gaan, 't is een onschuldig liefhebberijtje. Neen, de belangen der zending gaan de gemeenten aan en we behoren er alleen een levendige belangstelling voor te koesteren.

Bovendien zal door de aanstelling door de Raad der gemeente de zendingscorrespondent(e) zich gedragen weten door het besef officieel namens de gemeente de levende schakel tussen de gemeente en de U.Z.C. te zijn. Van de zijde der U.Z.C. biedt dit het grote voordeel, dat we ons dan steeds tot de zendingscorr. kunnen richten met nieuws en wenken, die ertoe kunnen leiden, dat de zendingsbelangstelling levenskrachtig en doeltreffend wordt in alle gemeenten.

Broeders, laat geen kostbare tijd nutteloos verlopen, maar benoem uw zendingscorr., zodra u genoemde brief heeft ontvangen.

H. DOORNKAMP, secr.

De Jeugdraad meldt .....

Zoals we reeds bericht hebben, waren door de jeugdraad zeven nieuwe candidaten aangezocht om een candidatuur voor de nieuwe jeugdraadverkiezingen te aanvaarden. Daarbij wilden we zoveel mogelijk alle gewesten laten vertegenwoordigen, maar nu zijn we nog met Holland en Twente in correspondentie en kunnen we U inplaats van zeven namen er slechts vijf gaan noemen. Hier volgen ze dan:

Br. J. Broertjes (algemeen).

Br. L. Siesling (voor Groningen).

Br. J. Haagsma (voor Friesland).

Mevr. Speelman—Kruit (voor de Veenkoloniën).

Mej. N. de Boer (voor het Zuiden).

De afd. Treebeek bericht ons, dat zij br. H. P. de Boer candidaat stelt; ook heeft Amsterdam twee candidaten gesteld. Deze afd. schrijft ons:

> „De afd. Amsterdam kan er mede instemmen, dat ook eens nieuwe werkers zitting zullen hebben in de jeugdraad, met alle bijzondere waardering voor hetgeen de aftredenden, in 't bijzonder de voorzitter, voor onze jeugdbeweging hebben gedaan. Zij betreurt het, dat al de predikanten in deze raad zich *niet meer beschikbaar stellen*. Zij meent, en stelt daarom voor, dat toch o.a. ook enkele onzer voorgangers, vanwege hun rijke geestelijke ervaring, deel moeten uitmaken van onze jeugdraad.
> Voorgesteld worden de volgende candidaten (tijdshalve kon hun niet om toestemming gevraagd worden):
> Ds. K. Reiling, t.z.t. Rotterdam,
> Ds. G. Tijman te Sneek."

In het kort kunnen we daarop het volgende antwoorden:

Wij wisten bij voorbaat, dat waarschijnlijk ook predikanten candidaat zouden worden gesteld, en dat we goed gezien hebben bewijst wel bovenstaand schrijven. Maar om nu werkelijk eens met de oude gang van zaken te breken en om te voorkomen, dat de nieuwe jeugdraad weer helemaal of grotendeels uit voorgangers zou bestaan, heeft de jeugdraad radicaal de knoop doorgehakt door nu eens geen voorgangers candidaat te stellen.

En nu iets over de vergadering van het C.C. te Groningen op Vrijdag 9 Nov. a.s., 's middags om 3 uur in de jeugdzaal van de Bapt. Kerk aldaar. U hebt zich toch zeker al gemeld voor logies, nietwaar?

Hier volgt de agenda voor de vergadering.

1. Opening door den voorzitter.
2. Opname der presentielijst door den secretaris.
3. Mededelingen over ons kampwerk door br. J. Broertjes.
4. Verkiezing van de nieuwe jeugdraad.
5. Pauze. In de pauze vergadering van de oude en nieuwe jeugdraad.
6. De nieuwe jeugdraad wordt door de oude aan het C.C. voorgesteld.
7. Doelstelling van de nieuwe jeugdraad.
8. Bespreking financieel verslag.
9. Mededelingen over de Spek-de-bus-actie.
10. Zendingstoespraak door Ds. de Haan.
11. Mededelingen uit de afdelingen door de afgevaardigden.
12. Rondvraag en sluiting.

Het behoeft natuurlijk helemaal geen betoog, dat alle afdelingen zich laten vertegenwoordigen op de vergadering van het C.C. te Groningen.

We hopen voor Zondag 4 Nov. a.s. alle afdelingen per circulaire nog een laatste oproep te zenden, zo mogelijk met een volledige lijst van de candidaten.

Dus vrienden, tot ziens in Groningen Vrijdag 9 Nov. a.s.

De jeugdraad verzoekt alle afdelingen de vergadering van 't C.C. biddend voor te bereiden, opdat we niet alleen gezegend bijeen zullen zijn, maar ook dat die broeders en zusters in de jeugdraad gekozen zullen worden, die door hun leiding onze N.B.J.B. mogen helpen om dienstbaar te zijn in 's Heeren wijngaard onder de jongeren.

Met hartelijke groeten,

Namens de jeugdraad:
K. PRINS, secretaris.

Nagekomen berichten voor de vergadering van het C.C.

De volgende personen worden nog candidaat gesteld voor de jeugdraadsverkiezing:

Twente stelt voor: Ds. G. Brongers van Enschede.

Leeuwarden: Ds. G. Tijman v. Sneek.

Drachten: br. J. Haagsma van Leeuwarden.

Groningen: Mej. G. v. Meekeren en een predikant (naam wordt niet genoemd).

Stadskanaal: Zr. Speelman—Kruit en br. G. Rozema.

Verder volgen hier nog enkele voorstellen.

Voorstel van de afd. N.-Weerdinge.

Het C.C. besluite, dat de jeugdraad ernstig overwege om voor de N.B.J.B. een bekwamen broeder als vrijgestelde beschikbaar te stellen voor het jeugdwerk om:

1e. Het jeugdwerk in zijn geheel uit te stippelen en nieuwe richtlijnen te zoeken en aan te geven.
2e. De arbeid onder de 11—15-jarigen opnieuw te organiseren.
3e. In samenwerking met de jeugdraad een schriftelijke cursus te geven voor jeugdleiders(sters) en adspirant jeugdleiders(sters).
4e. Persoonlijk contact met de afdelingen te onderhouden.

Toelichting:

Het jeugdwerk zal in de toekomst steeds meerdere en grotere eisen gaan stellen en om daaraan te beantwoorden zal het ongetwijfeld nodig zijn, dat iemand geheel zijn tijd en gaven kan geven voor het jeugdwerk. Plaatselijk blijft het jeugdwerk natuurlijk gemeentearbeid, maar het roept om leiding, en waar andere jeugdorganisaties hun vrijgestelden hebben, waarom zou in dezen voor ons — desnoods in samenwerking met de E.C.U. — niets te bereiken zijn?

Voorstellen van de afd. Treebeek.

1. Kan de jeugdraad geen actie ontketenen om te komen tot filmvoorstellingen voor onze jongeren?

Omschrijving: Wij weten, dat er dienaangaande veel geschreven is, doch weten niet of er tot een daad is overgegaan. Vandaar ons voorstel. Het komt ons zeer wenselijk voor, ook onze jeugd goede films te laten zien. Vertoningen, die opbouwend zijn De film kan zoveel moois laten zien. De film kan bereiken wat het woord niet vermag. En zou ook in dit geval het goede het kwade niet overwinnen? Het kwade, wat maar al te dikwijls aan de „bioscoop-film" kleeft! Wij weten, dat er grote moeilijkheden aan verbonden zijn. Moeilijkheden, die haast onoverkomelijk schijnen. Wij weten, dat er ook gevaren aan verbonden zijn. Moeilijkheden van technische aard. Hoe komen we aan een film? Zouden onze broeders in Engeland of in Amerika ons niet kunnen helpen? Zou een apart daarvoor benoemde commissie niet zorg kunnen dragen voor de vertalingen? Zo zouden veel meer dingen genoemd kunnen worden, die o.i. toch te overwinnen zijn. De gevaren? Bidden en wagen ligt o.i. in elkaars verlengde.

2. Kan de jeugdraad geen blijvend contact verkrijgen met buitenlandse Baptiste jeugdorganisaties? en zou daardoor niet bereikt kunnen worden dat er eens per jaar een internationale jeugdconferentie tot stand werd gebracht, waaraan ook onze N.B.J.B. kon deelnemen?

Omschrijving: Het lijkt ons noodzakelijk onze blik, ook wat bovenstaande betreft, te verruimen. Wij zijn er toch niet als N.B.J.B. alleen. Is het Baptisme geen wereldorganisatie?

De jeugdraad zou de afdelingen kunnen stimuleren een reiskas voor het bereiken van bovengenoemde conferentie aan te leggen. Doch het dient centraal geregeld te worden. Door in ons jeugdblad J. L. af en toe verslagen uit het buitenland op te nemen, zou het medeleven met onze buitenlandse medestrijders vergroot worden en het waarderen voor elkanders werk verhoogd worden.

Verkiezing van een nieuwe Jeugdraad

Uit onderstaande candidaten moeten de afgevaardigden een keuze doen.

Nu moet volgens art. 3 van het Jeugdraad uit minstens 7 leden bestaan, zoveel mogelijk al de gewesten vertegenwoordigend. Om dit artikel recht te laten wedervaren, is de verkiezing zo geregeld, dat uit elk gewest slechts één van de voor dat gewest gewende candidaten gestemd kan worden.

CANDIDATEN.

Voor gewest:	Gesteld door Jeugdraad:	Gesteld door de afdelingen:
1. Twente:	Nog niet bekend	Ds. G. Brongers, Enschedé.
2. Holland:	A. Gebel, Den Haag	Ds. K. Reiling, straks te Rotterdam-C.
3. Friesland:	J. Haagsma, Leeuwarden	
4. Het Zuiden:	Mej. N. de Boer, Eindhoven	H. P. de Boer, Treebeek.
5. N.-O. Groningen:	L. Siesling, Groningen	Mej. Gé v. Mekeren, Gron.
6. Veenkoloniën:	Mevr. Speelman—Kruit, Stadskanaal	G. Rozema, Stadskanaal
7. Algemeen:	J. Broertjes, Apeldoorn thans Theol. stud. Groningen	Ds. G. W. Tijman, Sneek.

Uit de Gemeenten

GRONINGEN.

Zondag 28 Oct. 1945 was voor de gemeente te Groningen een dag van historische betekenis. Het tijdperk van: Gemeente met één predikant werd afgesloten; een nieuw tijdperk met twee predikanten in één gemeente begon.

Na veel voorbereidend werk was door 's Heeren genade de dag aangebroken waarop deze arbeid bekroond werd. Zondagmorgen wachtte in een feestelijk versierde kerk een grote schare belangstellenden met de gemeente op het moment dat Ds. Louw de kansel beklom. Na het uitspreken van de bevestigingsrede en het verrichten van de gebruikelijke formaliteiten, waarmee Ds. Vegter officieel aan de gemeente Groningen als voorganger was verbonden en in zijn ambt ingeleid, gingen we huiswaarts om te trachten al dit nieuwe te verwerken.

De middagdienst zou om 4 uur beginnen. Dan zou Ds. Vegter zijn eerste woorden als predikant richten tot de gemeente, die voortaan ook zijn gemeente is. De nieuwe voorganger stelde geen nieuwe dingen aan de orde. Evenals Ds. Louw wenste ook hij niet anders te zijn dan de verkondiger van „goede tijding". Als een soldaat van Jezus Christus wenst ook Ds. Vegter naast ons te staan, om in en om Groningen met ons te strijden voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

Aan het slot van deze dienst sprak een ouderling der gemeente een woord van welkom.

De secretaris der Unie, br. E. de Haan, bracht de felicitaties over van de Unie Commissie, en Ds. Hekhuis sprak een bezielend woord namens de Noordelijke Bond van Bapt. Gemeenten in Nederland.

Thans rest ons nog de begroetingsavond. Waren in de morgen- en middagdienst alle plaatsen bezet, nu was er bijna geen plekje over om te staan.

Zelfs op de kansel verschenen een groep jonge mensen, die nergens anders plaats konden vinden voor het hol van hun voet.

Deze begroetingsavond, die onder leiding stond van Ds. Louw, was een „bonte avond".

Er waren toespraken, voordrachten, verschillende soorten zang, verschillende soorten muziek enz. Er is getracht om heel de gemeentelijke arbeid aan den nieuwen voorganger en zijn echtgenote voor te stellen.

Geve de Heere dat de gemeente te Groningen, onder leiding van haar beide voorgangers, een goede toekomst tegemoet ga.

Moge de gemeenschappelijke arbeid onder de leiding des Heiligen Geestes tot resultaat hebben, dat zondaren tot Jezus komen, en dat ze dan ook de weg naar de gemeente mogen vinden.

D.

VERSLAG

van de Jeugdconferentie te Sneek op Woensdag 17 October.

Het was een vreugdevolle dag voor de Friese jeugd elkaar voor het eerst na de oorlog weer te mogen begroeten in het kleine maar vriendelijke „Vrede"-kerkje te Sneek. De leiding berustte bij den pastor loci Ds. Tyman. Om 10 uur precies werd een aanvang gemaakt met het zingen van lied 533: God is tegenwoordig, laat ons Hem aanbidden. Na het gebed en hartelijk welkomstwoord bepaalde de voorzitter ons bij het gelezen gedeelte Richteren 6 : 25—32. Israël is in nood en leert zodoende bidden tot den enigen waren God om uitredding. De levende God hoort Zijn uitverkoren volk en zendt daartoe de richter Gideon. Alle hoop is nu op hem en zijn zwaard gericht. Maar inplaats van de vijanden buitenlands aan te vallen, wordt de grote vijand in het land zelve overweldigd, n.l. Baäl, zijn altaar en zijn bos, plaats van afschuwelijke practijken. Dit hadden de kinderen Israëls het allerminst verwacht, maar zó is Gods werk nu eenmaal, toèn en ook nú. Reformatie, van binnen uit!

Weg met alle afgoden van geld, eerzucht, sport etc. Plaats voor Jezus en Jezus alleen.

Dit krachtige opwekkingswoord werd gevolgd door het gemeenschappelijk zingen van het mooie lied: „Wij hebben een woord voor de wereld", waarna overgegaan werd tot de bidstond, waarin enkele jonge mensen den Heer dankten voor deze schone dag en smeekten om Zijn onmisbare zegen.

Br. E. de Haan kreeg nu de gelegenheid om zijn inleiding te houden over „Het Kampeerwerk".

Betreffende het kamperen werd weinig gezegd, zodat in dit opzicht opschrift en inhoud elkaar niet dekten. Ons hierover beklagen is gelukkig geenszins nodig geweest, omdat wij bepaald werden bij gewichtiger dingen, n.l. hoe onze houding moet zijn als Christen jeugd. Na geschetst te hebben de grote ontreddering op elk terrein in deze na-oorlogse dagen en in 't bijzonder stil gestaan te hebben bij de geestelijke en zedelijke ontwrichting vooral bij de jongeren, die elke binding met het verleden missen, werd ons voorgesteld door Gods genade te worden goede staatsburgers en oprechte hemelburgers. Hiertoe is het kampeerwerk één der middelen die ons daartoe mee kunnen helpen vormen.

Br. Maat uit Heerenveen las ons hierna zijn mooi opstel voor, getiteld: „De gesloten deur". Het was een ernstig woord naar aanleiding van Genesis 6 : 7. God waarschuwt den mens in Noach's tijd, maar ook in onze tijd de zonde te vlieden en behoud te zoeken vóór het te laat is. Jezus is de Deur ten eeuwigen leven.

Ds. de Haan had als onderwerp: „Trouw aan Christus". Christus als de grootste Godsopenbaring aller tijden moet levenswerkelijkheid zijn voor elken gelovige en wil beleden worden door iederen volgeling. Ons hieraan onttrekken betekent ontrouw te zijn aan den Meester. Daarom moet valse schaamte uitgebannen en de banier des kruises hoog gehouden worden.

(Wordt vervolgd.)

N.B.J.B.-Zendingsactie

Eerst echter onze verantwoording: van 1 tot 24 Sept. is voor de Zendingsactie op de giro ontvangen van Valthermond f 17.70, Delfzijl f 47.50, Sneek f 33.50, Vriescheloo f 91.67, Amsterdam f 16.26, Staveren f 17.10, Leeuwarden f 100.—, N. Pekela f 16.10, Stadskanaal f 77.20, Muntendam f 50.—, Drachten, ererondje verjaardag H.M. de Koningin f 20.50, Noordbergum f 17.—, Haarlem f 10.10, Groningen f 98.—, waardoor de thermometer stijgt van f 1825.78 tot f 2438.41.

Dit is de laatste verantwoording van „oud" geld, tenzij U van uw girale rekening nog een overboeking wilt doen voor „Spek de Bus"!

Een nieuwe leuz' op een oude wijs! Ja, wij hebben onze geldbuidel omgekeerd en, op wat zink na, zijn wij allen, zowat platzak, een nieuwe financiële periode binnen gewandeld. Door de geldsanering heerste er in den lande een ware rekenwoede. 't Was, of groot en klein weer even zat bij meester in de klas, om, na het rekenen, het werkwoord „bezitten" te vervoegen: ik bezit, ik bezat, ik heb bezeten enz., waarbij de toekomende tijd voor velen een ware puzzle was.

Oud en nieuw geld, tussen die beiden staat het saneringsbesluit van de regeering. Daar is niet aan te tornen, hoewel onze Zendingsthermometer rustig haar loop voortzet en het nieuwe geld netjes heeft opgeteld bij het oude. Ook het „oude" komt, al zal het even tijd kosten, heus tot z'n bestemming hoor. De offers in nieuw geld zullen spoedig die van het „oude" evenaren. Waarom? Omdat de toewijding, grondslag van onze N.B.J.B.-Zendingsactie, alom leeft in de harten en niets zo vindingrijk is als de liefde!! Omdat tussen het oude en nieuwe levensbeginsel staat de openbaring van Gods liefde en genade, die de zelfzucht verteert en het geven maakt tot een lust!

Een vriendelijk verzoek. Op uw jeugddiensten „de nieuwe leuz' op oude wijs" bekend te maken; zij luidt:

„'t Is thans aldus:
Spek nu de bus,
Zoveel ge kunt
Met nieuwe munt!"

Met hart. N.B.J.B.-groet „Spek de Bus",

Uw vriend

G. PLANTING,

A'dam, Lutmastr. 170, Giro 223785.

Thabitha

In hartelijke dank ontvangen van de penningmeesteresse prop.-comité „Tabitha", mevr. T. Olijslager—Hardenberg te Dantumawoude:

Afd. Sneek f 37.49, afd. Delfzijl f 6.80, afd. Foxhol f 10.—, afd. Zandbulten f 10.—, afd. Harlingen f 18.—, afd. N. Pekela f 50.50, afd. Haarlem f 22.—, afd. Amsterdam f 60.—, afd. Apeldoorn f 18.50, Zondagsschool Muntendam f 29.72, Zondagsschool Muntendam f 29.—, dankoffer van Zr. C. te Stadskanaal f 50.—, afd. Haarlem busjes f 5.—, afd. Den Haag f 76.99, Mej. A. V. te Stavoren f 10.—.

Aan alle collectrices hartelijk dank voor hun volhardend werk, alsmede aan al de Tabitha-vriendinnen en -vrienden.

Gode zegene uwe gave.

Met Tabitha-groeten,

J. BOITEN, penn.,
Abrikozenstr. 188, Den Haag,
Giro 223958.

Algem. Vergadering

ATTENTIE.

Wij vragen nogmaals uw aandacht voor het volgende:

Laten allen, die de A. V. wensen bij te wonen en van logies voorzien moeten worden, zich thans per omgaand (voor 7 Nov.) melden, ook indien men wil deelnemen aan de gemeenschappelijke maaltijd. Dit geldt voor alle bezoekers, zowel leden U.C., afgevaardigden als gasten.

We ontvingen van verschillende gemeenten aanvragen voor logies, doch enkele hiervan verzuimden zich op te geven voor deelname aan de maaltijd. Geeft U alsnog op als U wenst deel te nemen aan het diner. Dit is beslist nodig voor een goede regeling. Men verzuime niet de benodigde bonnen mee te nemen (100 gram vlees en 10 gram boter).

De Alg. Verg. zal vermoedelijk een

aanvang nemen om 10 uur en eindigen om 4 uur; aanvang diner 4.30 uur. Men houde hiermede rekening.

Voor een ieder die logies heeft aangevraagd, wordt gezorgd.

Namens de regelingscommissie:
L. VAN DAM.

OPROEP!

Er wordt een Gedenkboek uitgegeven over de verzorging van onze, gedurende de oorlogstijd, in het buitenland vertoevende mannen. Het zal U bekend zijn, dat wij via Ds. Dresselhuis van Oldeboorn onzen mannen maandelijks een brief zonden. Deze predikant vraagt mij nu wat er nog meer voor hen werd gedaan, opdat ook dat in het Gedenkboek vermeld kan worden. Voor 15 Nov. moet de kopy binnen zijn. Ik verzoek U dringend mij, zo gauw als U dit gelezen hebt, te schrijven wat uw commissie, vereniging of club gedaan heeft in die dagen. Vermeldt U alles! Ik zeef het wel. Ik reken op uw medewerking. HUIZINGA, E.R.

CORRESPONDENTIE.

Br. B. v. d. M. te N. — Natuurlijk past het ons, en het wordt zelfs van ons verlangd, dat we dwalenden en gevallenen in onze gebeden zullen gedenken. Of dat altijd in het openbaar moet gebeuren, kan ik niet beoordelen. Mij dunkt, elk geval moet op zichzelf beschouwd en verzorgd worden. En soms moet het niet alleen bij gevouwen handen blijven, maar moeten wij ze ook uitsteken, om zo mogelijk te redden.

E. R.

Mededelingen

Van het Centraal Bureau Verzorging Oorlogsslachtoffers (C.B.V.O.) ontving ik het volgend schrijven:

Nu vele kerkgebouwen en gebouwen van kerkelijke instellingen, verenigingen en dergelijke wederom zullen worden betrokken, verdient het aanbeveling, dat U belanghebbenden er op wijst, dat voor terugkeer naar deze gebouwen een verhuis- en vestigingsvergunning moet worden aangevraagd bij het Provinciaal Bureau Verzorging Oorlogsslachtoffers voor de provincie, waarin die gebouwen zijn gelegen, t.w.:

Groningen: P.B.V.O. voor Groningen, Verlengde Oosterstraat 8. Dir.: Mr. J. M. de Berg.
Friesland: P.B.V.O. voor Friesland, Nieuwstad 133, Leeuwarden. Dir.: Mr. A. J. Hazenberg.
Drenthe: P.B.V.O. voor Drenthe, Javastraat 2—4, Assen. Dir.: A. Y. Diemers.
Overijsel: P.B.V.O. voor Overijsel, Burgemeester van Royensingel 13, Zwolle. Dir.: A. J. Nijland.
Gelderland: P.B.V.O. voor Gelderland, Nassausingel 4, Nijmegen. Dir.: A. J. Jurgens.
Utrecht: P.B.V.O. voor Utrecht, Heerenstr. 43, Utrecht. Dir.: Mr. H. Fukkink.
Noord-Holland: P.B.V.O. voor Noord-Holland, Dreef 26, Haarlem. Dir.: J. v. d. Pluyn.
Zuid-Holland: P.B.V.O. voor Zuid-Holland, R. J. Schimmelpenninck-laan, 3, Den Haag. Dir.: F. C. E. v. Gogh.
Noord-Brabant: P.B.V.O. voor Noord-Brabant, Pensmarkt, gebouw C & A, 's-Hertogenbosch. Dir.: W. C. D. Hoogendijk.
Limburg: P.B.V.O. voor Limburg, Stationsstraat 16, Maastricht. Dir.: Mr. P. Janssen.

Aangezien de voorschriften betreffende vergoeding van kosten bij terugkeer als eisch stellen het bezit van een terugkeervergunning, gelieve U belanghebbenden van de belangrijkheid van deze aangelegenheid te doordringen.

De wnd. Directeur:
(w.g.) Mr. J. H. J. Schouten.

Met broedergroet,
v. d. Secretaris:
Ondertekening onleesbaar.

Advertentiën

God rukte uit ons midden weg, door een noodlottig ongeval, onze eenige en onvergetelijke lieveling

JANNEKE,

in den aanvalligen leeftijd van 19 maanden.

Zij was ons zonnetje.

Amsterdam, 21 Oct. 1945.
Valerusplein 8.

G. VEENSTRA.
N. VEENSTRA—
VAN DER MEER.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op Woensdag 24 October op de Nieuwe Oosterbegraafplaats, Kruislaan.

Na langdurig lijden nam God uit ons gezin weg onze lieve Vrouw en zorgzame Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Jo Gorter, geb. Schouten,

op de leeftijd van 52 jaar.

Het verzoenend sterven van Jezus Christus was het rustpunt van haar hart.

Sneek, 26 Oct. 1945.

W. GORTER.

Harlingen:
J. GORTER.
R. GORTER—
v. d. WERF.

Workum:
S. GORTER.
L. GORTER—
BROERSMA.

Lemmer:
J. GORTER.
R. GORTER—
BLENKERS.

Workum:
C. GORTER.
S. GORTER—
HAMER.

Sneek:
WIEP.
ANNIE.
RENSKE.
PIETSJE.

De begrafenis heeft plaats gehad op 30 Oct. '45.

ADRESWIJZIGING.

Ds. G. Vegter woont nu: Tuinbouwstraat 44, Groningen.

Het adres van de secretaresse van Zusterhulp is niet meer Dantumawoude, maar Parkweg 6a, Groningen.

Wegens plaatsgebrek kon slechts een gedeelte van de Friesche Jeugdconferentie geplaatst worden.

Vrijdag 9 Nov. 1945 No. 2767 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

Gods heerlijkheid

Er wordt ons op de eerste bladzijden van het boek der Waarheid niet veel verteld over de hoedanigheid van de verschijning van den Heere God aan het eerste mensenpaar. Hun wegkruipen voor Hem doet ons veronderstellen, dat hier iets van Zijn heerlijkheid openbaar werd.

Zijn reddende en verterende heerlijkheid.

Want al wat God is, of wat Hij aan den mens mededeelt, het wordt voor den mens tot redding of verderf.

Voor hun overtreding verkeerden Adam en Eva met God, als kinderen met hun Vader. Niets hogers was er voor hen denkbaar dan dat ze 's avonds aan het ruisen der bomen het komen Gods bemerkten.

Wat een intense zaligheid was het voor hen gemeenschap te hebben met hun Vader, met Hem te spreken en naar Zijn stem te luisteren, te delen in Zijn luister.

De zonde hield haar intocht en dat bracht een omwenteling teweeg; er had een totale omkering plaats in 's mensen verhouding tot God; wat hen voorheen aantrok, deed hen nu sidderend wegvluchten uit Zijn nabijheid.

Dit werd hun ondergang, want wie de heerlijkheid Gods moet derven, die is de verdoemenis gewijd.

Ontzettend.

De Schrift beklemtoont het vanaf haar eerste bladen telkens weer en steeds nadrukkelijker, dat de mens, de mens zoals hij is, niet staan kan in de heerlijkheid Gods.

Wanneer God tot Abraham komt om Zijn verbond met hem te bevestigen, dan valt er een grote schrik op den aartsvader. De man, die met God sprak als iemand, die met zijn vriend spreekt.

En Mozes roept het uit: „Ik ben gans bevreesd en zeer bevende". De onverschrokken Mozes siddert voor de heerlijkheid Gods, terwijl hij ontzet achteruit wijkt.

Zo groot is deze glans der Majesteit der hoogste hemelen, dat Mozes reeds genoodzaakt is om zijn gelaat te bedekken voor de glans, die van hetzelve afstraalt na zijn verblijf op de berg.

Achteruit, trots mensenkind, achteruit! Verdwijn, al zijt ge ook een priester en moogt ge alle nachten in het huis des Heeren staan. Er uit moet ge, als de heerlijkheid des Heeren komt om hetzelve in bezit te nemen.

De priesters konden niet staan, om te dienen vanwege de heerlijkheid des Heeren. 1 Kon. 8 : 11.

Voor Hem bedekken zelfs de cherubim hun aangezicht.

Inderdaad, wij hebben een heerlijken Koning.

Iets van Zijn heerlijkheid werd in de Kerstnacht openbaar; vrees viel op de herders.

Op de berg der verheerlijking meer. Daar stond Hij, onze glorierijke Vorst. Maar niemand zag Zijn heerlijkheid; Zijn leerlingen zijn buiten zichzelf; Petrus wist niet wat hij zei.

In zijn volle heerlijkheid ziet de meest geliefde discipel Hem weer op Patmos en hij, die bij het avondmaal aan Jezus' borst lag, valt hier als dood aan Zijn voeten.

Wat een afstand.

Op de ene plaats vertrouwelijk liggende aan de borst, sprekende als een paar vrienden, op de andere plaats als dood aan de voeten van Jezus.

Beide dezelfde personen.

Maar Jezus, nu verheerlijkt, gekroond met ere, inplaats van met een doornenkroon.

Jezus, die deze heerlijkheid verwierf in de weg der gehoorzaamheid aan de wil des Vaders, deelt deze heerlijkheid mede aan allen, die Hem geloven.

Hoe staat gij tegenover deze heerlijkheid? Zal Jezus Christus haar ook aan u geven?

Zalig dan.

Gelooft ge Hem niet?

Ge zult deze heerlijkheid niet ontvangen en straks sidderend voor Hem wegvluchten.

Ge zult niet, als het eerste mensenpaar, in het struikgewas gaan kruipen; ge lacht misschien om deze daad.

Gij zult tot bergen en heuvelen uw gebed richten, opdat zij u zullen bedekken voor het aangezicht van Hem, die op de troon zit.

Heerlijkheid, goddelijke heerlijkheid wil Jezus u geven. Wij zullen Hem zien gelijk Hij is en wij zullen Hem gelijk zijn.

God bestemde ons daartoe.

Allen, die Hem geloven, zullen eenmaal met een onbedekt aangezicht de heerlijkheid Gods weerspiegelen.

De heerlijkheid Gods, waarvoor de eerste mensen zich verstopten, waarvoor Abraham in zwijm viel, die Mozes deed beven, de priesters uit de tempel dreef, cherubim doet nederbuigen, die heerlijkheid geeft God aan zondaars, die voor Hem zich buigen en Zijn Woord geloven.

Vinet zegt: „dat wij de onkosten der zonde gemaakt hebben, doch dat God de prijs der verzoening betaald heeft."

Inderdaad, deze schuld stond op onze rekening open, maar God betaalde haar en nu moeten wij voor Hem niet meer vrezen, doch wij kunnen vrijmoedig tot Hem gaan.

God wil ons Zijn heerlijkheid geven, waardoor Hij ons in staat stelt in Zijn tegenwoordigheid te vertoeven.

Neen, onze God is niet als de afgoden der mensen, die hun heerlijkheid voor zich houden en angstvallig iedereen uit hun nabijheid weren, neen, Hij wil ons Zichzelf mededelen.

Dr. Van der Sleen vertelt in zijn boek

over zijn tocht naar de Himalaya ook over een bestijging van de heilige berg Kailas, woonplaats der goden. Hij vertelt, dat zijn bedienden tot geen prijs te bewegen waren, om hem bij de beklimming te volgen, uit vrees voor de toorn der goden.

Want geen mens mag hem op straffe des doods naderen.

Maar de Heilige buigt zich over den zondaar en heft hem tot Zichzelf omhoog.

Tongeren (B.) H. SIKKEMA.

Agenda van de 65e ALGEMENE VERGADERING

van de Unie van Baptiste Gemeenten in Nederland, op Woensdag 14 Nov. 1945 in de Baptiste Kerk te Groningen.

9½ uur. Tekenen van de presentielijst en inlevering der stembiljetten.

1. 10 uur. *Opening der vergadering.*
   a. korte bidstond.
   b. openingswoord door den voorzitter van de commissie der Unie.
2. *Mededelingen.*
   a. omtrent rondvraag.
   b. ingekomen stukken.
   c. benoeming financiële commissies.
3. *Opname van de presentielijst.*
4. *Verkiezing van een leider der vergadering.*
   Deze moet gekozen worden uit de leden der Unie-commissie: K. Drent, L. de Haan, A. A. Hardenberg, F. E. Huizinga, J. Louw, W. Modderman en J. W. Weenink.
5. *Bespreking van de jaarverslagen.*
   a. van den secretaris der Unie.
   b. van den administrateur der Unie. Getracht zal worden ter vergadering een zo uitvoerig mogelijk overzicht te verstrekken van de stand van zaken.
6. *Vaststelling van de begroting 1945/46.*
7. *Verkiezingen.*
   Drie leden van de commissie der Unie. Aftredende zijn: K. Drent, Ds. J. Louw, Ds. J. W. Weenink. Candidaten: Joh. v. d. Baaren, Ds. H. Bakker, P. de Boer, Jac. Boiten (Haag), K. ten Cate, Ds. H. Doornkamp, J. Doornkamp, J. v. d. Heide, Ds. H. Hornstra, Ds. T. Jansma, Ds. J. de Jong, J. Knecht, C. Meijner, D. Olijslager, Ds. K. Prins, Ds. K. Reiling, Ds. G. W. Tijman, W. Veenstra (A'dam), Ds. G. Vegter en Ds. G. Visser.
8. *Voorstellen van de commissie der Unie.*
   a. de Algemene Vergadering bekrachtige het in het leven roepen der „Bouwstichting der Unie van Baptiste Gemeenten in Nederland" en de machtiging aan de Bouwstichting tot het uitgeven van één duizend aandelen van ieder f 100.—.
   b. de Algemene Vergadering storte het saldo van het Australisch leenfonds, groot f 1198.48 in de kas der Bouwstichting.
   c. de naam van ons weekblad „De Christen" te wijzigen in „Het Weekblad", tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom. Uitgave van de Unie van Baptiste Gemeenten in Nederland.
   d. br. Ro. Reiling te aanvaarden als Uniekwekeling.
   e. tijdelijk met de Unie-administratie te belasten E. de Haan te Heerenveen en deze te machtigen een rekening-courant te openen bij de Rotterdamse Bankvereniging kantoor Heerenveen ten name van de Unie van Baptiste Gemeenten in Nederland, gevestigd te Amsterdam.
9. *Voorstellen uit de Gemeenten.*
   a. AMSTERDAM.
   de Algemene Vergadering drage de Commissie der Unie op, zich in verbinding te stellen met het Pensioenfonds van de Broederschap van Baptiste predikanten om te overwegen of er een band kan worden gelegd tussen het Pensioenfonds en de Commissie der Unie.
   Toelichting: Men meent hier, dat de tijd thans rijp is om het Pensioenfonds op een geregelder basis te brengen. Een zaak welke voor een groot deel door Uniegelden gesteund wordt, zonder dat deze daarin zeggenschap heeft, kan niet bevredigen. Bovendien is een geregelder basis verkieslijker voor hen, die dit fonds met legaten zouden willen gedenken.
   Prae-advies: De U.C. is er voor.
   b. NIEUW-WEERDINGE.
   1. de Algemene Vergadering drage de U.C. op, om bij een komende herdruk van onze Baptiste zangbundel de mogelijkheid te onderzoeken, of niet meerdere bekende liederen (liefst gemeente- en doopliederen) kunnen worden opgenomen, met weglating van vele onbekende en ongewenste liederen.
   Toelichting: De bijna vierjarige ervaring met onze zangbundel in de gemeente heeft ons geleerd, dat we nog niet een echte Baptiste zangbundel hebben. Wij zingen rijksliederen, terwijl het gemeentelied er in ontbreekt. Ook staan er te weinig bekende doopliederen in. Wij zijn wat de gemeentezang betreft er op vooruit gegaan, maar ons oordeel is dat het beter kan en moet.
   Prae-advies: De U.C. is er voor.
   2. de Algemene Vergadering spreke de wenselijkheid uit, dat de U.C. meerdere fondsen samenvoegt tot één, waaruit dan de verschillende onkosten bestreden kunnen worden. Waarom zou bijv. het lectuurfonds „Nederland in den vreemde" niet een deel kunnen zijn van E.C.U.?
   Toelichting: Niet alleen voor een beter overzicht maar ook tegen e.v. verbrokkeling van de financiële arbeid lijkt ons bovenstaande logischer.
   Prae-advies: De U.C. is er voor.
   3. De Algemene Vergadering besluite, dat de U.C. ernstig overwege de afgestudeerde broeders eerst na hun erkenning beroepbaar te stellen en in het ambt te bevestigen.
   Toelichting: Tot op heden worden de afgestudeerde broeders direct beroepbaar gesteld en na bevestiging ten volle aanvaard door de gemeenten, terwijl uit de practijk gebleken is, dat zij soms twee jaar na de bevestiging niet geschikt geacht worden voor hun werk.
   Prae-advies U.C. ter vergadering.
   c. ALMELO.
   De Unie besluite tot uitgave van een boekje, dat geschikt is om te geven aan allen, die belang stellen in het Baptisme, wat de Unie is en doet en hoe de verhouding is tussen Unie en gemeenten.
   Prae-advies ter vergadering.
   d. ROTTERDAM-Z.
   Wanneer art. 6a der statuten niet toelaat dat evangelisten in vaste dienst deel uitmaken van de Algemene Vergadering, over te gaan tot een wijziging in het statuut om dit mogelijk te maken.
   Prae-advies ter vergadering.
   e. STADSKANAAL.
   De gemeente Stadskanaal stelt voor: dat de Unie een seminarie voor de opleiding van onze voorgangers in het leven roepe en daartoe een com-

missie benoeme, die haar van advies dient.
Prae-advies ter vergadering.
10. *Rondvraag.*
11. *Voorlezen der notulen.*
12. *Sluiting, precies om 16 uur.*

Mededelingen

Aan de vooravond van onze Alg. Vergadering houden we een begroetingssamenkomst in onze kerk, aanvang 8 uur. Op die avond zullen we onze gasten in kennis brengen met hun gastheren. We verzoeken de gasten, die omstreeks 8 uur met de trein arriveren, zich te begeven naar de Baptistenkerk aan de Meeuwerderweg. Bij de trein aankomst 19.52 Groningen zal een onzer bij de uitgang aanwezig zijn. Degene, die eerder in Groningen komt, zal de weg wel vinden naar de kerk en zorgen om 8 uur aanwezig te zijn.

Voor onze gasten uit het Zuiden, Oosten en Westen volgen hier enkele geschikte treinen.

Vertrek Den Haag 6.56 en 12.20, Rotterdam 7.04 en 12.28, Utrecht 8.36 en 14.00, Amsterdam via Amersfoort vertrek 8.06 en 13.20, Apeldoorn vertrek 10.33 en 15.43, Deventer vertrek 11.05 en 16.20, aankomst Groningen 14.29 en 19.52. De reizigers van Rotterdam, Den Haag, Utrecht, Apeldoorn en Deventer kunnen blijven zitten tot Groningen en behoeven niet over te stappen; al deze treinen gaan via Amersfoort, Apeldoorn en Deventer, dus niet over Harderwijk. De reizigers van Amsterdam moeten overstappen in Amersfoort of Deventer. Van de richting Haarlem vertrekt men voor de aansluiting in Amsterdam om 7.00 en 12.00 uur.

De afgevaardigden uit Eindhoven nemen de trein van 8.27 uit Eindhoven via Nijmegen—Utrecht, aank. Utrecht 12.45, vertr. Utrecht 14.00.

Van Arnhem vertrekt men om 9.00 en 14.00 uur; deze bussen geven aansluiting in Deventer. Vertrekuren 11.05 en 16.20.

Voor onze Twentenaren is het er met de nieuwe dienstregeling niet beter op geworden; vanaf Enschede loopt er thans geen rechtstreekse trein meer naar Groningen; men kan vanuit Enschede vertrekken 7.18, Hengelo 7.36, Almelo 8.04, aankomst Deventer 9.09 en dan wachten in Deventer tot 11.05, of een volgende trein, vertrek Enschede 11.40, Hengelo 12.01, Almelo 12.30, aankomst Deventer 13.48 en dan wachten in Deventer tot 16.20. Volgens ons de beste reisgelegenheid; men behoeft dan slechts één keer over te stappen en wel in Deventer. Ook kan men reizen via Almelo, Nijverdal en Ralte. Vertrekuren Enschede 7.18 en 12.33, doch deze reis is erg lastig en men gaat dan met de bus vanaf Almelo tot Raalte en verder per trein tot Zwolle en dan nogmaals overstappen.

Wij hopen dat deze gegevens duidelijk zijn; onze spoorwegen hebben goed werk verricht, juist voor onze Alg. Verg. vanuit het Westen weer een rechtstreekse verbinding met Groningen, de volgende week de UNIE-STAD.

We verwachten U, ge zijt welkom.

Namens de regelings-commissie:
L. VAN DAM.

P.S. Degene, die deelneemt aan de gemeenschappelijke maaltijd, neme de gevraagde bonnen mee.

Uit de Gemeenten

STAVEREN. Zondag 21 Oct. j.l. was het de dag, dat onze geliefde voorganger Ds. Vegter voor de laatste maal als herder en leraar der gemeente het spreekgestoelte betrad, om tot de gemeente en nog vele andere toehoorders — de kerk was namelijk meer dan vol — een afscheidswoord te richten.

Onze scheidende voorganger had voor deze dienst tot tekst Hand. 20 : 32, en zijn thema was: Ik beveel U Gode.

Kan er beter woord gevonden worden?

„Ik beveel U Gode", zegt de Apostel Paulus, „en den woorde Zijner genade". Wanneer dat Woord onze harten vervuld, dan is het niet dat met den dominee het Woord van God verdwijnt, maar dan is dat Woord een sterkte, die blijft en die doorwerkt. Wie ook zijn opvolger zal worden, en hoeveel achting hij er voor zal hebben, toch is hij blij, dat hij dit Woord ons kan toeroepen: Ik beveel U Gode en Zijner genade, en het maakt hem gelukkig, dat hij ons in die handen mag nederleggen, Die machtig is om op te bouwen, en ons een erfdeel te geven bij al de geheiligden.

Verschillende sprekers spraken hierna Ds. Vegter toe. Oud. J. Zwaan namens de Gemeente, Burgemeester Fokkens namens de gemeente Staveren, alsook namens de Staverense gevangenen uit het gevangenkamp in Duitsland. Tevens werd hem een schilderstuk aangeboden met al de namen der mede-gevangenen. Ds. v. d. Heij sprak namens de Herv. Gem., Ds. Tuffers namens de Doopsgez. Gem., Oud. v. d. Werf namens de Geref. Gem.

Des avonds hadden wij nog een intieme bijeenkomst in de kerk, waarbij verschillende brs. den scheidenden voorganger een hartelijk woord toespraken, waarbij ook de jongeren door zang, voordracht en toespraak zich niet onbetuigd lieten. Tevens werd hem door de jeugd een prachtig boek aangeboden, waarvan de inhoud hem zeker zal te pas komen.

Onze voorganger sprak ten slotte nog enige woorden tot ons allen, ons er op wijzende, dat hij, wat hij ook die middag had gezegd, nu herhaalde: weest Gode bevolen.

En hoewel droefheid onze harten vervulde, toch kunnen wij met blijdschap terugzien op al die jaren, die wij met elkander doorleefd hebben, wetende dat de liefde, die wij in die jaren voor elkaar gehad hebben, zal blijven voortbestaan, ook wanneer hij in Groningen de andere gemeente dient.

Onze wens en bede is, dat door den Heer der Gemeente de ledige plaats hier spoedig worde bezet, en dat Ds. Vegter in Groningen met dezelfde liefde, ijver en toewijding zijn werk doet, zoals hij het hier heeft gedaan, opdat hij ook de vruchten kan plukken en de zegen des Heeren zal ondervinden in het werk, dat hem daar door God is opgelegd.

Secr. R. SMITS.

*

HENGELO. Zondag 28 Oct. l.l. hield de gemeente haar jaarvergadering, die de voorganger Ds. Reiling inleidde met de woorden: Ik zal de gemeente bouwen. Inderdaad, zo is het. Wij kunnen werken, ons beijveren, maar God moet de gemeente bouwen. Uit het verslag van secretaris en penningmeester konden we bemerken, dat God gebouwd had en gezegend. 26 jaar heeft de gemeente bestaan en we zijn van klein clubje uitgegroeid tot een gemeente van 363 leden. Kwantiteit is echter altijd geen kwaliteit, maar gelukkig mogen we met recht zeggen: wij zijn een harmonisch geheel. Wij mogen terug zien op jaren van innerlijke vrede en geen strijd in de boezem der gemeente. Het is daarom ook dat het vertrek van onzen geliefden voorganger betreurd wordt. Maar God kan het door de gemeente nu uitgebrachte beroep ook gebruiken om misschien Zijn Gemeente in Hengelo te bouwen.

Een moeilijk jaar ligt achter ons. Door oorlogsgeweld uit onze kerk verdreven, de gewelddaden der bezettende macht, het lijkt ons nu alles een bange droom.

Toch heeft ook deze tijd haar goede kant. De beide Baptisten gemeenten hier ter plaatse zijn als het ware in elkaars armen gedreven, omdat het kerkgebouw der andere gemeente verwoest is en wij daardoor elke Zondag gezamenlijk diensten hadden. Nu ver-

gadert zij nog in ons jeugdgebouw. Geve God dat er spoedig volkomen overeenstemming bereikt worde.

Als een zegen van het afgelopen jaar kunnen we ook de 50-jarige jubilea noemen. Zeven broeders en zusters genoten dat grote voorrecht. De Heere zegene hen nog tal van jaren in ons midden.

Uit de arbeid der gemeente kan naast verschillende samenkomsten nog gememoreerd worden, dat dit jaar plm. 4000 tractaten, w.o. Zaaiers, verspreid zijn en dat de oplage van ons nieuwe gemeenteblad „De Boodschapper" reeds 1800 stuks is.

Was het een wonder, dat deze jaarvergadering gesloten werd met het zingen van: „'k Wil U o God mijn dank betalen"?

De correspondent.

*

ALMELO. Op 16, 17 en 18 October werden wederom samenkomsten gehouden in ons kerkgebouw. Als sprekers waren hiertoe uitgenodigd Evangelist De Jong uit Doorn en Evangelist Tammeling uit Hellendoorn voor de eerste avond, de andere twee avonden spraken Ds. Reiling samen met Evangelist De Jong. Al was de opkomst deze keer niet zo goed als in de maand September, toen wij samenkomsten hebben gehouden, wij hebben niettemin gezegende avonden gehad. Op duidelijke wijze werd het Evangelie gebracht. Twee zielen kwamen na de samenkomsten tot overgave. Een week eerder was ook een broeder tot overgave gekomen. Het gaat ons als gemeente heel goed. De kerkdiensten worden goed bezocht en ook de jongeliedenbijeenkomst Zondagsavonds wordt steeds beter. Geregeld komen nieuwe bzoekers(sters) deze bijeenkomst bezoeken. Dit verheugt ons bijzonder, omdat uit de jeugd de gemeente moet groeien. Ook met de andere verenigingen gaat het de goede kant op. In de afgelopen maand gaf onze reciteervereniging een goed geslaagde uitvoering, twee avonden achter elkaar voor een stampvolle kerk.

Op onze laatst gehouden bestuursvergadering, dit was 20 October, nam het bestuur der gemeente te Almelo afscheid van Ds. Reiling. Bij monde van onzen voorganger Ds. Hooghwinkel werd Ds. Reiling een woord van hartelijke dank toegesproken voor al het werk dat Ds. R. voor de gemeente heeft gedaan. Ten tijde dat de gemeente geen vaste voorganger had, deed Ds. R. bij het vele werk, dat hij in zijn eigen gemeente in Hengelo had, ook nog veel voor de gemeente te Almelo en dit was niet altijd zulk dankbaar werk. Maar Ds. Reiling kon nu eenmaal niet zien, dat het verkeerd ging in Almelo. En de laatste vier jaren tezamen met Ds. Hooghwinkel, en ook de hulp van onze zustergemeente te Hengelo, hebben zij onze gemeente met Gods hulp zover weten te brengen, dat wij thans bijna zelfstandig zijn, dit wil zeggen, dat wij ons financieel haast kunnen redden.

Ook sprak Ds. Hooghwinkel een woord van persoonlijke dank tot Ds. Reiling voor de prettige samenwerking, die hij met hem heeft gehad. Het werk, door Ds. R. voor ons gedaan, waarderen wij en het spijt ons, dat hij van ons heen gaat. Maar het is onze wens, dat het Ds. Reiling, als hij in zijn nieuwe gemeente zal staan, goed zal gaan.

Dat God hem zal zegenen, opdat door hem en zijn werk nog velen mogen komen en hun hart aan Jezus geven.

Met hartelijke br. groeten,

Namens de gemeente:
B. DE ROO, secretaris.

Beroepingswerk

De gemeente Staveren heeft tot haar Voorganger beroepen Ds. K. Prins te Nieuw-Weerdinge.

CORRESPONDENTIE.

V. te D. — Jawel. De eerste keer gaf de gemeente het bericht op, de tweede keer de persoon zelf. En ik gebruikte hun eigen opgaven.

Ingezonden

In „De Christen" lezen wij opnieuw een artikel over de doodstraf. Ds. J. W. Weenink schrijft zijn mening neer over deze materie en de eindredacteur zorgde voor een naschrift.

Het doet ons goed, dat ook deze onderwerpen in „De Christen" behandeld worden en wij door hen, die ons voorgaan, ook in deze zaken onderricht worden.

Mag ik nu een vraag stellen?

Dan is het dit: Is het goed hierover in gemeentevergaderingen te praten? De gevoelens kenbaar te maken aan de Uniecommissie en het dan door te geven aan alle gemeenten?

Als wij het nu doen over de doodstraf, zullen wij het in de toekomst ook *moeten* doen met andere onderwerpen, die ons volk, althans een groot gedeelte van ons volk, beroeren.

Een trouwe lezer.

Wegens plaatgebrek moesten verschillende artikelen en gemeenteberichten, alsmede het vervolg Verslag Friesche Jeugddag en een Ingezonden stuk tot een volgend nummer blijven liggen.

Vrijdag 16 Nov. 1945 No. 2768 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTE GEMEENTEN IN NEDERLAND

—ÉÉN HEER, ÉÉN— GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres Ds. F. E. HUIZINGA Lijsterstraat 47 Leeuwarden

ADM. ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE POSTREKENING No. 42318

ALLEN ÉÉN IN —CHRISTUS—

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 BUITENLAND PER JAAR f 4.16

WIJ en de TOEKOMST

Woord waarmede Ds Weenink de Algemene Vergadering te Groningen opende.

November!

En de kunstenaar tekent ons een avond in een bos, waarvan de grond is toegedekt met een dikke laag sneeuw, waaruit de boomstammen zwart en grijs en eenzaam en verkleumd rijzen. Het licht van de ondergaande zon kust de arme wijd gespreide kruinen en kleurt de verre horizont purper rood.

Een vrouw, in de gedaante van een geest, schrijdt voorzichtig voort en staart eerbiedig naar de gezichtseinder, terwijl ze huiverend van de koude het dunne schouderdoek bij elkaar trekt.

Het schilderstuk draagt het onderschrift: ,,November, want uw naam is Stilte".

***

Woensdag 14 November 1945!

Hoe hebben wij, Baptisten van elk deel van ons vaderland naar deze bijeenkomst verlangd; naar de vergadering, waarin de gemeenten elkander vinden, en waarin het hart van onze gehele Unie klopt!

O, wat een vreugde is het elkander weer te mogen ontmoeten en elkander de warme broederhand te kunnen toesteken! De tranen van dankbaarheid wellen in onze ogen, terwijl een snik van ontroering soms moet worden geslaakt.

De nacht van de grote verdrukking, waaruit wij gekomen zijn, was zoo lang en dikwijls was het ons, alsof hij geen einde zou nemen.

En nu weer in Christus Jezus gelijk weleer met elkander vergaderd!

En nu weer als kinderen van hetzelfde huisgezin op onzen familiedag saamgebonden!

Rust op onze bijeenkomst niet het purper-rood van het licht van de liefde en de zorg van onzen trouwen God en Vader, dat gekomen is door een koude winter?

We keren ons tot onszelf in en stellen ons dankend voor onzen Heer, die ons uit een menigte van gevaren gered en het al aan ons gedaan heeft.

November, want uw naam is Stilte.

***

Maar hoe verheugd en erkentelijk wij ook zijn jegens God, toch kunnen wij in deze eere onze ontroeringen niet bedwingen, als wij denken aan de onzen, die als slachtoffer van het Nazigeweld zijn gevallen en voor altijd hier op aard hun plaatsen ledig laten.

Wie zijn ze die uit Edam komen met besprenkelde klederen; deze die versierd zijn in hun gewaad?

Dat zijn wij.

Wij hebben onze tranen onder het klagen tot onze grijze dag en nacht als wij voor onze geest plaatsen die geliefde broeders en zusters, die met ons den Heer dienden uit een rein hart, en die van ons zijn weggerukt door de barbaarsheden van den geweldhebber.

Wij denken in het bijzonder aan onzen wakkeren administrateur br. Harm Koning. Hij was een Israeliet, in welker geen bedrog is. Een zelodt, een ijveraar voor het Koninkrijk Gods. Een christen, die een zonnestraal wierp op het pad van een ieder. Een man, die de zaak van zijn Meester diende met de geheele inzet van zichzelf. Een ambtenaar van onze Unie, die alle onze gemeenten wist te bezielen en tot trouwe plichtsvervulling op te wekken.

Een broeder, dien wij lief hadden en meer lief hebben gekregen om de wijze, waarop hij zich van zijn taak kweet. Een kind van God, wiens verscheiden allen, die met hem hebben samengewerkt, met smart vervult. Br. Harm Koning, onze beminde mede-arbeider en vriend; een vaderlander als maar weinigen. Hij werd door de gestapo gegrepen en naar Assen vervoerd, van waar hij na een onbeschrijfelijk lijden op transport werd gesteld naar Duitsland.

Sinds hebben wij niets van hem vernomen.

November, want uw naam is Stilte.

***

Doch de stilte van de 14de November van dit jaar is er niet alleen om God te danken en onze verloren mannen en vrouwen te gedenken.

Ze dwingt ons ook om ons op onze taak te beginnen.

Heeft ons onze God ons niet bewaard om de roeping te vervullen, waarmede Hij ons roept?

Wij, Baptisten, hebben een bijzondere opdracht van God ten uitvoer te brengen, die met de donkere nacht, waaruit wij getreden zijn, als achtergrond des te helderder tot ons spreekt.

Ze is ten eerste **de verkondiging van den levenden Heer** als de enige en afdoende Zondenverdelger en Vernieuwer van den ouden mens.

Hebben wij in de dagen van het ijzeren juk van de Nazis niet persoonlijk ervaren, dat

daar is een Helper, groot van kracht, steeds bereid?

„Bij Hem zijn uitkomsten", zegt ons het Woord.

Wij zeggen het ook, maar niet zozeer omdat het Woord het verzekert, doch veel meer, omdat wij het hebben ondervonden!

En hebben wij het in vele anderen niet gezien, dat noch hun catechismuskennis noch hun dogmatische kennis hun innerlijk kon sterken in de vele crises van 't leven en hen kon bewaren voor kerkelijke twisten en afscheidingen?

O, Christus, de Verheerlijkte en met ons en in ons levende Christus van God is ons dierbaarder geworden dan ooit te voren.

Hem hebben wij te proclameren als de machtige Koning, die redt uit elke nood, en ons doet triomferen over alle zonde, hoe dreigend en sterk ook; als de Enige van God ons gegeven, die ziel verenigt met ziel, volk met volk, aarde met hemel.

*
**

En ten tweede is ze **de openbaarmaking van een krachtig geloof.**

De zwarte nacht van het verleden heeft ons aan den lijve doen gevoelen, dat „alles hoe schoon ook, toch eenmaal vergaat".

Wat is er van materiele heerlijkheid over gebleven?

Het geld, waarop wij onze levens hier beneden hadden gebouwd, bedroog ons in de bezoekingen van de benauwdheden. Indien niet langs geheel andere wegen — uiteindelijk langs de wegen van Gods liefde — brood tot ons ware gekomen, zo zouden wij aan de bitterste nood zijn uitgeleverd geworden.

Jezus liefde. En Jezus voorzag.

En die Jezus, die wonderbaarlijk heeft uitgeholpen, inspireert die ons nu niet tot een krachtig geloof? „Wat doet ge boven anderen?", vroeg Hij

Het oorspronkelijke luidt: „Wat doet gij extra?"

Het geloof roept om de extra daad, de daad, die buiten onze vermogens ligt.

Wij zijn een kleine schare. Maar wij hebben een Leidsman, die geweldige dingen door ons verrichten kan.

Zullen wij aarzelen om in het geloof uit te voeren, waartoe Zijn Geest ons aandrijft?

Is een eigen zendingsveld in ons eigen Indië te moeilijk voor ons? Een eigen seminarie, die een stroom van bekwame evangelisten en voorgangers over ons land brengt, onbereikbaar? Een Tabith, die een lichtende vloed van dienende verzorgsters en verpleegsters en vrouwelijke evangelie-boden op steden en dorpen loslaat, slechts een vrome illusie en niets meer?

**
*

In de derde plaats is ze **de Tentoonspreiding der liefde.**

Waar enkel de secte-geest der kerk wordt gevonden, is de ware liefde zoek.

Doch waar de levende Geest van Jezus woont, daar heerst zij met macht.

De arme, geslagen wereld bedelt om liefde.

Wij moeten haar die geven.

Liefde ook jegens degenen, die zich aan ons hebben vergrepen. Zij hebben ons tot één mijl gedwongen.

Het is nu de tijd om hun de tweede aan te bieden.

Ze hebben ons de rok afgenomen.

Het is nu de tijd om hun een mantel over te reiken.

En wat Hij is geweest, dat is Hij.

En wat Hij is, dat zal Hij zijn: n.l. een Helper, groot van kracht steeds bereid.

O, laat ons lief hebben, ook die ons hebben gehart.

Een verpleegster verzorgde met bijzondere aandacht een zwaar gewonde vijandige soldaat. Gevraagd of zij kennis aan hem had, antwoordde zij: „Ja, hij heeft mijn verloofde lafhartig om het leven gebracht".

Dat is Christendom!

Kunnen wij dat Christendom geven?

Kunnen? Kunnen?

Wij worden daartoe gesommeerd door Hem die in ons woont en ons dierbaarder is geworden.

En wat Hij is geweest, dat is Hij. En wat Hij is, dat zal Hij zijn: n.l. een Helper, groot van kracht, steeds bereid.

**
*

Woensdag, de 14de van de maand, welker naam is Stilte.

Het wegwijzende woord

Onwaarachtigheid

Een valse tong is maar voor een ogenblik. *Spr. 12 : 19.*

Reeds in de lagere school trachtte men het ons bij te brengen: Eerlijk duurt het langst en Al is de leugen nog zo snel...... Men wilde ons uit angst voor de gevolgen van een leugen in de armen van de waarheid drijven. Nu weten wij, dat de mens alleen zijn innerlijke rust kan bewaren als hij de waarheid als fundament heeft van zijn leven, van zijn woorden en werken en dat alle onwaarachtigheid zich zeker wreekt, in de handel zowel als in het huwelijk, en in een bouwbedrijf zowel als in ons verkeer onderling.

Ik liep langs de dorpsstraat. In een café stonden en zaten bij met papier bedekte tafels geuniformeerde mannen. Eén telefoneerde juist. Zijn glimlachend, knap gezicht deed mij denken aan platen van stralende filmhelden, zo verzorgd en zonder mannelijke kracht. Er stond een raam open en terwijl hij bevallig tegen de onzichtbare lachte en sprak, zei hij: „Het spijt mij ontzettend, maar...... toen was ik voorbij en verbaasde mij over zijn ontzettende spijt en vrolijk gelaat.

Men kan de onwaarachtigheid nog verder drijven en niet alleen met het woord, maar ook met het gelaat bedriegen. Ofschoon er innerlijk een pret zonder weerga is, zet men zijn aangezicht het masker van diep meeleven op en zegt met min of meer aarzelende, zachte stem: Het spijt mij ontzettend . . .

Het komt mij voor dat we allemaal op onze beurt zo handelen en zo behandeld worden. De lading dezer vermeende belangstelling en vriendelijkheid dekken we met de vlag van beleefdheid, berekening en wie weet welke overwegingen nog meer. Vooral in onze omgang met elkaar bewijzen we soms meesters te zijn in mimiek en woordkeuze. Dat wil zeggen: zolang als wij bij elkaar zijn. Als ik naar mezelf en naar anderen luister vervult soms weerzin het hart. We kunnen elkaar zo fijn ontleden, karakteriseren, onder de gekleurde stralen van onze achterdochtige of berekenende geest zetten. We vergeten vooral niet onaangename wezenstrekken te belichten en geven ons betoog een schijn van waarheid door grootmoedig het betere in 't voorbijgaan aan te tippen. Verschijnen wij straks bij het voorwerp onzer bespiegelingen, dan dekt ons een zonnig gezicht en fluwelen stem. Wij worden onwaarachtig en maken daardoor elke samenleving en samenwerking onmogelijk. Op de akker der onwaarachtigheid groeit het wantrouwen en naijver en dit kruid verstikt al het goede, dat zou willen opkomen.

Als de diplomaten eens eerlijk voor de dag kwamen en ons niet telkens herinnerden aan hun vader, die zei, dat woorden er waren om de gedachten te verbergen. Als, maar wat zullen we

naar sommigen wijzen, als wij, gij en ik, eens allemaal grondig eerlijk werden tegenover elkaar en niet meer zwaaiden met rozen zonder doornen en evenmin met doornen zonder rozen. Want ook dat laatste komt voor. Dan zeggen we elkaar eens flink de waarheid. Dat wil zeggen: we slaan de andere uit het veld, komen op met *alle* soorten geschut, worden grof, verwonden en doden als we kunnen. Zodoende veroorzaken we evenveel schade als met onze onwaarachtigheid.

God helpe ons navolgers van Hem te zijn, in Wiens mond geen bedrog gevonden werd; Die de Waarheid was en vol van genade.

HUIZINGA.

losse schakels

„In wien wij hebben......" De christen is rijk. Hij is eigenlijk zo rijk als Christus zelf is. De Heere Jezus is de erfgenaam van alles en wij zijn Zijn mede-erfgenamen. Al het Zijne is het onze. En dat is zeer veel. „Alle dingen zijn mij over gegeven van den Vader . . ." Matth. 11 : 27. Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Rom. 8 : 32.

Dit alles is echter „in hope", Rom. 8 : 24. Het is *werkelijk* bezit, maar nog niet *in bezit genomen bezit.* Wat ons *toekomt,* moet nog *toegeëigend* worden. De Heere zeide tot Jozua en in hem tot Israël, toen het stond voor het beloofde land: Alle plaats, waarop ulieder voetzool treden zal heb ik u gegeven gelijk als ik tot Mozes gesproken heb. Jozua 113.

Twee tijden worden hier door elkaar gebruikt. Gods geven ligt in het verleden: *„heb* ik u gegeven", maar werkelijk bezit wordt deze gave eerst, doordat Israël er de voet op zet.

Dit betreden van Kanaän zou Israël niet in het bezit van het land gebracht hebben, wanneer God het land niet reeds aan Israël gegeven *had.* Nú zou de inbezitneming zeker slagen, want aan deze daad lag nu een daad *Gods* ten grondslag. Israël steunde op de belofte. Wat *voorwerpelijk* Israëls bezit was, werd door de geloofsdaad: het er de voet op zetten, Israëls *onderwerpelijk* bezit.

Voorwerpelijk en onderwerpelijk. Gij kunt b.v. een buiten in Hongarije op tweeërlei wijze „bezitten". Wanneer iemand U dat buiten vermaakt heeft, dan is het uw bezit. Maar *in bezit* hebt ge het eerst, wanneer ge het *bezet* hebt. Als ge de mededeling van den Hongaarsen notaris gelooft, gaat ge er heen om in-bezit-te-nemen, wat krachtens erflating of schenking uw bezitting is.

Zo is het nu o.a. ook met de vergeving der schuld.

Paulus zegt, dat wij in Christus hebben de vergeving der zonde, de verlossing door Zijn bloed. „We hebben de verlossing in Jezus' dierbaar bloed". Dat is wel juist, maar nauwkeuriger drukt de Apostel zich uit, als hij zegt: in *Christus* hebben wij de verlossing. Col. 1 : 14. Er is geen wezenlijk, maar wel een belangrijk verschil tussen beiden. Wat we in *Christus* hebben is nog lang niet altijd een *toegeëigend* bezit.

Van het land Kanaän, waar Israël *niet metterdaad de voet op zette,* had Israël geen profijt, ofschoon het Israël was toegekend, geschonken.

Zo hebben wij in Christus de vergeving der zonden, de verlossing in Zijn bloed, maar *profijt* daarvan hebben we eerst dàn, wanneer we er „de voet" op gezet hebben, ons deze gave hebben *toegeëigend.*

De betekenis van het gebed. Dat is de betekenis van het gebed. De vraag, of Gods kind, dewijl het *in Christus* de schuldvergeving *bezit,* er nog om moet bidden, moet dus bevestigend beantwoord worden. Dat bidden er om is als het zetten van de voet op het erfland. Het mag in alle vrijmoedigheid gebeuren en dat het niet tevergeefs gebeurt, ervaart ieder, die het doèt. Al voortschrijdende over Kanaäns bodem ervoer Israël de waarheid, dat het trad op geschonken grond. Het werd *onderwerpelijk* eigendom. En die bidt, — gelovende in het offer van Christus, — om de vergeving zijner zonde, krijgt de vergeving in *onderwerpelijk* bezit. De Heilige Geest eigent ze hem toe, past op hem het offer toe dat Christus eenmaal bracht. De Heilige Geest is de levende relatie tussen hetgeen voorwerpelijk in Christus is en de nood van den bidder. Hij is niet minder de persoonlijke, levende relatie tussen den berouwhebbenden zondaar en den Zaligmaker als tussen den Middelaar en het kind van God.

Wat ons in Christus van eeuwigheid is toegekend, gegeven, moet *in de tijd,* op ons persoonlijk worden toegepast en zo ons onderwerpelijk, persoonlijk bezit worden. Dan eerst smaken wij de vreugde des heils. We twijfelen niet of we het wel krijgen zullen, maar we weten dat de christen het zonder gebed niet zal krijgen. Hij *gelooft* in de vergeving der zonden; hij gelooft haar in Christus te *hebben* en daarom bidt hij er om, dat ze hem *geschonken* worde. Het gebed is door God ingeschakeld in het heilsleven der gelovigen. Voortdurend gebed. L.

Oog en oor . . . .

De godsdienst in Rusland.

Een paar weken geleden sprak Prof. Dr. L. Grondijs van Utrecht voor de „Oecumenische Kring" te Drachten over godsdienstige vraagstukken in Rusland. Deze professor heeft zich als Rusland-kenner nog al wat naam verworven.

In één van de Friese dagbladen lazen we een kort verslag van de besproken materie. Iets daarvan willen we aan onze lezers doorgeven.

Prof. Grondijs gaf eerst een uiteenzetting van de specifiek Russische opvattingen aangaande dogmatische punten als de drie-eenheid, de leer betreffende Maria, het vagevuur en het leergezag, om vervolgens uit te weiden over enige liturgische strijdpunten, waarvan wij hier alleen noemen de doop door onderdompeling en de Goede Vrijdag- en Paasviering.

Bij de gedachtenwisseling kwam natuurlijk de huidige positie van de Russische kerk ter sprake.

De revolutie kort na de vorige wereldoorlog heeft, zoals thans overduidelijk blijkt, het godsdienstig leven van een groot deel van de bevolking niet kunnen uitroeien, zodat dit op vele plaatsen weer opduikt; volgens Prof. Grondijs meestal echter als wilde woekerplant en dus in sectarische vorm! We vermoeden heel sterk, dat ook Prof. Grondijs het Nieuw Testamentisch Gemeenteleven, dat zich volgens berichten van het Baptist Wereldverbond overal in Rusland baanbreekt, zonder meer houdt voor een vorm van het sectewezen.

De Russische Orthodoxe kerk is vele jaren lang vervolgd en geknecht geworden, maar feit is dat ze eindelijk een vorm van samenwerking met de Regering heeft gevonden, waardoor ze *enige ruimte* tot herademing heeft gekregen. Thans ziet men het verschijnsel, dat grootouders de kleinkinderen onderrichten. Stalin heeft als opportunist ingezien, dat de godsdienst onuitroeibaar is, en tevens dat hij godsdienst en kerk nodig heeft. Tijdens de oorlog b.v. werd de behoefte aan het laten lezen van zielemissen zeer groot.

Bij de Russische christenen in de verstrooiing, de zogenaamde „emigrantenkerk", komt straks de brandende kwestie aan de orde in verband met het

feit om zich accoord te verklaren met het huidige regiem; een eis, waaraan de Patriarch van Moskou al gevolg heeft gegeven. Wordt deze eis afgewezen, dan ontstaat er wellicht scheuring in de Russische Orthodoxe kerk.

We zullen het toejuichen wanneer het Baptist Wereldverbond straks een deputatie naar Rusland kan zenden met de opdracht verslag uit te brengen over het godsdienstig leven in het algemeen en dat der Baptiste Gemeenten in het bijzonder in dat zo uitgestrekte land. Voorlopig zullen we het nog met karige berichten moeten doen.

Geestelijk leven in Rusland.

Bovenstaande regelen werden geschreven kort voor een reis naar Wassenaar, alwaar het dagelijks bestuur van de Comm. der Unie een onderhoud zou hebben met den algemenen secretaris van het Baptist Wereld Verbond (westelijk halfrond). Dit onderhoud, waarvan ik hier natuurlijk geen verslag geef, heeft inmiddels plaats gevonden. We waren dankbaar persoonlijk te kunnen constateren, dat de verbinding met de wereldbroederschap weer hersteld is. Het contact kan weer worden opgenomen, al leveren hier en daar beperkende bepalingen nog wel enkele moeilijkheden op.

We vernamen o.a., dat in Oct. 1944 — dus juist toen voor ons volk de moeilijkste periode van deze ganse oorlog was aangebroken, in Moskou een groot congres van vertegenwoordigers van twee vrije kerken in Rusland werd gehouden; van de Bond van Evangelie-Christenen en de Unie van Baptiste Geementen. Op dat congres werd namelijk besloten om voortaan niet meer gescheiden te leven. Men sloot zich aaneen tot een Bond van Evangelie-Christenen en Baptisten. Het aantal leden van deze Bond van N. Testamentische Christenen is ons nog niet bekend. Wellicht dat binnenkort meerdere bijzonderheden over het geestelijk leven in Rusland kunnen worden medegedeeld. Dit is in elk geval wel zeker, dat God in deze chaotische tijden een machtig en heerlijk werk wil doen. Ook in Rusland. Zal de strijd straks gestreden moeten worden tussen het atheïstisch communisme en het Koninkrijk van God?

In Tabitha.

Niet *over* Tabitha ga ik hier schrijven, want dat ligt niet op mijn weg. Het onderhoud, waarvan ik hierboven gewag maakte, vond namelijk plaats in Tabitha, Wassenaar, en wel op Woensdag 24 Oct. j.l. En we waren voor een dag en nacht de gasten van Tabitha.

We hebben ook het Tabitha-huis in Scheveningen gekend, doch een vergelijking tussen het „oude" en het „nieuwe" huis valt zeer ten gunste van laatstgenoemde uit. De zusters zijn op het ogenblik veel ruimer behuisd. Bovendien is het Moederhuis nu zeer gunstig gelegen. Een pracht omgeving met lommerrijke lanen. Men gaat in enkele minuten naar de tramhalte, vanwaar men zowel in de richting Leiden als Den Haag kan vertrekken.

De ontvangst en de verzorging waren prima. Heus, we hadden geen heimwee van onze woningen. We voelden ons er thuis en beëindigden de dag met een korte avondwijding. Onder de zusters troffen we bekende gezichten. Wat ken je elkaar toch goed in ons kleine land! Tenminste wat de uiterlijke verschijningsvorm betreft......

Moge de arbeid van Tabitha onder Gods zegen zich uitbreiden ook tot welzijn onzer gemeenten. d.H.

Uit de Gemeenten

HARLINGEN. Waarde broeders en zusters,

Zondag 28 October was voor de gemeente een dag om niet licht te vergeten. Op die dag werden n.l. gemeente en voorganger Ds. Visser aan elkander verbonden. In de morgendienst werd Ds. Visser in een tjokvolle zaal door Ds. G. W. Tijman van Sneek in zijn ambt bevestigd. Br. Tijman had als tekst gekozen 2 Kor. 5 : 20 en aan de hand van dit schriftgedeelte maakte br. Tijman ons duidelijk, dat een voorganger niet alleen een medebroeder, maar ook een gezant of vertegenwoordiger van Christus is en dat hij den mensen van Christus' wege de boodschap brengt: Laat U met God verzoenen. Zoals we van Ds. Tijman gewoon zijn — het was een kort, maar zeer krachtig woord, dat hij Ds. Visser in zijn nieuwe gemeente meegaf.

's Middags te half vier hield Ds. Visser zijn intredepreek en wel naar aanleiding van een gedeelte van Rom. 15 : 29 „En ik weet, dat ik, tot U komende, met vollen zegen des Evangelies van Christus komen zal". Zoals deze tekst reeds doet vermoeden, het was een zeer ernstig en overtuigend woord. We konden er duidelijk uit opmaken, dat Ds. Visser zich zijn verantwoordelijkheid als voorganger van zijn gemeente ten volle bewust is. Ds. Visser vergeleek in zijn rede een voorganger bij een schip, dat zwaar geladen een haven binnenvaart. Zodra het schip aangekomen is moet het worden gelost, maar de mensen moeten niet onwillig zijn om de lading over te nemen, want dan vertrekt het schip naar een andere plaats en dan hebben we het nakijken. Spreker bracht door middel van dit beeld duidelijk naar voren, dat als èn voorganger èn gemeente zich naar Gods Woord gedragen, zij dan zegen op hun werk mogen verwachten. Vele gemeenten uit onze provincie en ook de gemeente Muntendam hadden blijk van medeleven met onze gemeente gegeven door afgevaardigden te zenden. Ook andere kerken uit onze stad hadden zich laten vertegenwoordigen.

Van de gelegenheid om na de predikatie een kort woord te spreken werd een druk gebruik gemaakt, ook door den Edelachtbaren Heer Burgemeester onzer stad, die ook in de dienst aanwezig was, werd een kort begroetingswoord gesproken.

's Avonds 8 uur hadden we nog een zeer goede begroetingssamenkomst, waar door verschillende sprekers het woord werd gevoerd, o.a. door afgevaardigden van de Friese bond en de commissie der Unie, afgewisseld door zang, declamatie, enz. Ook werd een tableau opgevoerd met als titel: „Drie jaren", dat het lange vacant zijn der gemeente in beeld bracht. Nadat door onzen voorganger nog een zeer ernstig slotwoord werd gesproken, besloten we met het zingen van Psalm 72 : 11 deze zeer gezegende en gezellige dag.

Namens de gemeente:

K.

EINDHOVEN. Geliefde broeders en zusters,

Het is alweer een poosje geleden, dat ge iets hebt vernomen uit de Philipsstad. Nieuws was er genoeg en *groot* nieuws.

Daar is allereerst de vreugde, die wij beleefden, toen onze geachte consulent Ds. Huizinga onze roep beantwoordde en van consulent onze herder en leraar werd. Wel wordt onze vreugde enigszins getemperd door het feit, dat we nog steeds geen woning kunnen vinden, doch we bidden den Heere, dat Hij ons in deze moge helpen. Hij is ook nu nog een God van wonderen. Bidden helpt, dus gij allen, bidt mede, opdat we spoedig de intrede van onzen geliefden broeder mogen vieren.

Door het komen van Ds. Huizinga verliet ons Br. M. N. Looye. Gedurende ruim een jaar had hij zijn krachten gewijd aan onze gemeente en lief en leed met ons gedeeld. En ik kan U verzekeren, dat het leed in dat jaar het lief overtrof. Bombardementen, koude, gescheiden zijn van geliefden in het Westen, moeilijkheden door gebrek aan licht, aan vervoermiddelen enz., te veel om te vermelden, maakten de arbeid niet licht. Doch de Heere heeft hem en ook ons geholpen.

Op 26 Augustus nam de gemeente afscheid van hem. Nadat onze broeder zijn afscheidspredikatie had gehouden over 1 Thess. 2 werd hij door br. ouderling de Jonge hartelijk toegesproken en werd hem namens de gemeente een cadeau onder couvert aangeboden. Met deze zeer aangename afscheidsavond werd deze periode in br. Looyes' leven afgesloten en wenste de gemeente hem

's Heeren zegen op zijn verdere levensweg.

Een ander vermeldenswaardig feit had plaats op 2 Aug. 1945 toen br. en zr. Rengers—Mulder de dag mochten herdenken, waarop de Heere hen vóór 50 jaren in de echt verbond. Een ganse schare kinderen en kleinkinderen vulde de kerk, toen bruidegom en bruid ook deze vreugdevolle dag begonnen met het aangezicht des Heeren te zoeken en Hem de lof, eer en dank te brengen voor Zijne liefde en genade, die hen gans deze lange weg hadden vergezeld en geleid. Br. Looye legde er de nadruk op: De Heere was hun tot hulp en sterkte.

In een open landauer, geflankeerd door een twintigtal witte bruidjes, onderling door linten verbonden, ging de stoet huiswaarts en vierden gemeente, buren, vrienden en familie verder die dag feest, terwijl de gehele buurtschap waardig was versierd.

Als ik U nu nog mededeel, dat kortelings nog enkele echtparen door de doop aan de gemeente werden toegevoegd, dan zult ge kunnen begrijpen, dat onze harten hooggestemd zijn en wij vol moed voorwaarts gaan.

Is er armoede alom —
Wij zijn rijk in onzen Heiland
Is er duisternis alom —
Wij wandelen in het licht
Is er onzekerheid alom —
Wij hebben een God, Die
nimmer verandert.

Geliefde broeders en zusters, tot een volgende maal.

Ik groet U hartelijk en weest allen Gode bevolen.

Uw br. in Christus.

STADSKANAAL, 5 Nov. 1945.

Reeds enige tijd heeft onze Gemeente met groot verlangen uitgezien naar de aankomst van onze zendelinge Zr. G. Reiling uit Yakasu. Berichten over haar vertrek aldaar deden de ronde, terwijl dit later weer werd tegengesproken. 15 Nov. zou ze echter hier kunnen zijn. En met het naderen van die datum nam de spanning toe. En zie hier vrienden, het is nog geen 15 Nov. en we kunnen God lof melding maken van haar behouden aankomst. Vrijdagmiddag om 4 uur begroette zij haar ouders en verdere familie. Wat dit wil zeggen, zult ge beseffen, als ge weet dat haar zeer oude moeder ernstig ziek is en haar vader de leeftijd van bijna 99 jaar heeft bereikt. Niemand van ons had durven hopen, dat zij elkander hier beneden nog weer mochten begroeten. Het spreekt vanzelf, dat door ons in allerijl stappen werden ondernomen om onze zuster te midden van de Gemeente een feestelijk welkom toe te roepen. Hoewel de tijd van voorbereiding zeer kort was, kunnen we toch met voldoening terug blikken op deze begroetingssamenkomst, die 's Zondagsmiddags om 4 uur in ons kerkgebouw te Stadskanaal plaats vond. Onze kerk was voor deze gelegenheid feestelijk versierd.

Het motto van de welkomstrede van onzen voorganger luidde: „De Heere is onzer indachtig geweest". Ps. 115 : 12. Spreker memoreerde de bezettingstijd, waarin door velen werd geleden, maar dat onze gedachten toch telkens uitgingen naar Zr. Reiling in de Congo. Ook dat vele zendelingen als slachtoffer zijn gevallen van de oorlog, o.a. onze zuster Annie v. d. Weg—Engelsman. Kerken zijn verwoest, gemeenten uit elkaar geslagen, doch door Gods goedheid mogen wij onze zendelinge in ons oud kerkje welkom heten. De zorgen waren vele wanneer de oude Reilings met ziekte hadden te kampen. Wat zijn er niet een gebeden opgezonden voor hun herstel, zodat ze hun dochter nog eens mochten zien. En wat geen onzer had durven hopen is ons allen in de schoot geworpen. De Heere is onzer indachtig geweest.

Hierna volgde een toespraak van br. Metz namens onze Gemeente en werd een bloemenmand aangeboden. Namens Zusterhulp Stadskanaal en Musselkanaal sprak Mevr. Weenink, die ook een pracht bloemenmand offreerde. De Landelijke Baptiste Vrouwenbeweging heette bij monde van Mevr. Olyslager—Hardenberg zr. Reiling hartelijk welkom en stelde een schemerlamp in het vooruitzicht. Daarna hadden wij een korte, doch gezellige koffiepauze.

Door de navolgende broeders werd verder een welkomstwoord gesproken: Br. Stokkers namens de gem. te Ter-Apel, Ds. Hornstra namens Vriescheloo en de Veenkoloniale Bond, Br. Boonstra namens Nw.-Weerdinge, Br. Wolters namens Emmererfscheidenveen, Br. Dijk namens N. Pekela, Ds. Huizinga namens de Unie Commissie.

Daarna dankte zr. Reiling allen voor de wijze, waarop zij was welkom geheten. Eerlijk wilde zij bekennen, dat zij vaak met zorg vervuld was in Yakusa. Maar het afscheidslied, haar voor 8 jaar toegezongen in Stadskanaal, n.l. „Wij hebben een machtigen Heiland" was haar steeds tot rijke troost.

God geve dat onze zuster een prettige vacantie in ons land mag doorbrengen. Tot hiertoe was het: De Heere is onzer indachtig geweest. Hij zal ons ook in de toekomst niet vergeten.

De correspondent:
P. R. WIJNSEMA.

SNEEK. De Gemeente te Sneek kan mededelen dat het met de arbeid zeer goed gaat. In het laatst van October werden Evangelisatie-samenkomsten gehouden, waarbij de broeders Ds. J. Hekhuis van Hoogezand en Ds. K. Prins van Nieuw-Weerdinge overgekomen waren om met behulp van onzen voorganger het Evangelie te verkondigen. De avonden waren goed bezocht. Zondag 4 November mochten wij door de doop een jonge zuster in de gemeente opnemen, waarover wij ons zeer verblijden. Voorts bedankte onze voorganger voor het beroep van Hengelo. De vreugde in de gemeente was groot en wij hopen dat God ons nog een gezegende tijd mag geven met onzen voorganger.

Helaas bleef ook droefheid de gemeente niet bespaard. Op 26 October overleed onze zuster J. Gorter, geb. Schouten in de ouderdom van 52 jaar. Zij was een trouw lid der gemeente. Onder grote belangstelling van de zijde der gemeente werd onze zuster 30 October grafwaarts gedragen. Bij de geopende groeve sprak onze voorganger tot de aanwezige schare mensen ernstige woorden tot het doen van de besliste keuze voor Jezus, gelijk onze zuster in haar leven gedaan had. Op 8 November trof de gemeente opnieuw een gevoelige slag door het overlijden van onze jonge zuster Wiep Gorter, 24 jaar oud zijnde.

Dit trof des te meer omdat deze jonge zuster een dochter was van onze op 26 October overleden Zr. J. Gorter.

Aanvankelijk beterende van een ziekte moest ook deze jonge zuster worden afgestaan. De droefheid van familie en gemeente is groot. God heeft op zeer ernstige wijze gesproken. De wetenschap, dat zij bevorderd zijn tot heerlijkheid, is ons tot een rijke troost.

M.

De Nieuwe Jeugdraad meldt....

a. dat de functies als volgt verdeeld zijn:
Voorzitter: Ds. F. E. Huizinga te Leeuwarden.
2e Voorzitter: Ds. G. W. Tijman te Sneek.
Secretaris: J. Broertjes, Jan Lutmastraat 17a te Groningen.
Penningmeesteresse: Mevrouw L. Speelman—Kruit, Boerveenschemond te Stadskanaal.
Zendingspenningmeester: G. Planting te Amsterdam.
Redacteur „Jong Leven": Ds. G. Brongers, Janninksweg 158 te Enschede.
Alg. Adjunct: Ds. G Vegter te Groningen.

b. dat er 20 Nov. a.s. Jeugdraadsvergadering is en dat eventuële correspondentie daarvoor den Secretaris vóór genoemde datum bereikt moet hebben.

c. dat „Jong Leven" elk ogenblik te verwachten is en dat het adembenemend mooi zal zijn.
Alle jongeren kunnen zich abonneren!

J. Br.

VERSLAG

van de Jeugdconferentie te Sneek op Woensdag 17 October.

(Vervolg.)

Met een voordracht uit Harlingen over: „De kloppende Hemelkoning", dat gevoelvol werd voorgedragen en zang uit Stavoren werd de morgenvergadering gesloten om precies twaalf uur.

Des namiddags om half twee waren allen weer present. Enkele Friese liederen zetten de Friese harten natuurlijk in gloed, zodat de stemming er onmiddellijk weer goed in zat.

Appèl der verschillende afdelingen werd gehouden en geen enkele ontbrak, behalve Haulerwijk, die op de grens van twee provinciën leeft en het zodoende waarschijnlijk moeilijk zal hebben de keuze te doen tussen de Groninger jeugd en de Friese. Of lag het aan de slechte reisgelegenheid? Een extra applaus kregen de dertigtal jongemensen uit de vrije gemeente van Steenwijk, die voor het eerst aanwezig waren op onze Friese jeugdconferentie. Van ganser harte hopen wij dat deze band van onderlinge vriendschap en geloof in de toekomst sterker moge worden. Zang van Leeuwarden en een voordracht uit Noordbergum kwamen nu eerst aan de beurt. Het was een goede inleiding op wat volgen zoude. Br. E. de Haan beantwoordde een ingekomen vraag en met buitengewone aandacht werd geluisterd naar de ernstige vermaning om in deze ontluisterde wereld de dragers te zijn van de heilbrengende boodschap van Jezus.

Ds. Vegter trad nu in het strijdperk met een gloeiende rede over „Gij helden van het Kruis". Wij hoorden duidelijk de sommatie om als militia Christi te marcheren en alle laksheid af te schudden, opdat wij eens de overwinningskroon aan Jezus' voeten mogen nederleggen, in Wiens kracht wij uiteindelijk zullen zegevieren.

Zandbulten vergastte ons op zang en een voordracht, waarna Ds. Huizinga als vertegenwoordiger der Jeugdraad optrad en sprak over het drievoudig snoer van onthouding, ontwikkeling en ontvouwing.

Hierop was het ogenblik aangebroken voor de getuigenissen der jonge mensen. Aanvankelijk schoorvoetend maar later in versneld tempo kwamen zij naar voren, de Helden van het Kruis, om te belijden wat Christus aan hun ziel had gedaan. Het waren kostelijke ogenblikken, die wij wel zouden willen vasthouden, doch die al tè snel weer voorbij gingen.

Hoe heerlijk is het wanneer jonge mensen het uitspreken méér te bezitten dan de jeugd van de straat, die slechts genot najaagt, en in de wetenschap een hemelse Leidsman te hebben, die zij dienen, ook anderen willen bewegen Hem te aanvaarden. Nu, deze dag en deze getuigenissen zijn niet tevergeefs geweest. Hoevele jonge mensen in hun hart bewogen zijn geworden en in stilte hun hart aan dien Heiland hebben verpand, weet ik niet, maar wel dat er één jonge dochter het openlijk heeft uitgesproken de roepstem van den Meester niet langer te kunnen en willen weerstaan. Zijn Naam zij geprezen, ook al voor deze enkele ziel die toetrad.

Zo ligt ook deze dag en deze conferentie weer achter ons, doch niet de werking daarvan, want wij zijn verzekerd dat het brood aldaar uitgeworpen op het water, teruggevonden zal worden, zij het ook na vele dagen.

Zij tenslotte nog medegedeeld dat in de vergadering der afgevaardigden, des middags gehouden, Ds. de Haan werd gekozen als secretaris, in de plaats van Ds. Vegter en als penningmeester Br. Ongersma uit Drachten in de plaats van Br. Steenbergen uit Leeuwarden. Den twee scheidenden broeders werd onder oprechte dankzegging voor de bewezen diensten een hartelijk afscheidswoord toegesproken door den voorzitter.

A. A. H.

De dienst der Vrouw in de gemeente

Bovenstaande is de titel ener brochure van de hand van Ds. Louw, uitgegeven door het Diaconessentehuis Tabitha te Wassenaar. Dit werkje beoogt de betekenis van de Diaconessenarbeid in onze gemeenten in ruimer kring bekend te maken.

Tot op heden staan nog zeer vele Baptisten vreemd en onbekend tegenover dat wat de stichting Tabitha bedoelt te bereiken.

Bovengenoemde brochure geeft de(n) aandachtige(n) lezer(es) een beeld, hoe het in de eerste Christen-gemeenten was ten opzichte van de diaconessen-arbeid. Ook hoe deze arbeid in de loop der eeuwen in de gemeente is vervaagd en tenslotte geheel is uitgeschakeld. Maar eindelijk geeft dit boekje ook antwoord op de vraag, hoe het weder worden kan en moet ten aanzien hiervan......

Het is de bedoeling, dat deze brochure op ruime schaal worde verspreid.

Deze taak heeft uiteraard de Propagandacommissie van Tabitha op zich genomen. Dat sluit natuurlijk in, dat hiertoe alle haar officiële, en ook niet officiële medewerkers(sters) hieraan deelnemen.

Door de omstandigheden gedwongen een ruim jaar non-actief te blijven, wil de Propagandacommissie nu weder alle hens aan dek roepen. „Er is weer werk aan de winkel". Nu allen weder de schouders onder het werk gezet. Ondanks alles, en dank zij God, is het met de Stichting Tabitha steeds goed gegaan en kunnen wij een gestadige groei waarnemen. Getuige ook hiervan hetgeen Ds. Louw in zijn brochure schrijft.

Laat allen, die reeds eerder voor Tabitha gewerkt hebben, ten spoedigste opgeven hoeveel exemplaren zij denken te kunnen verspreiden. De verkoopprijs bedraagt 15 cent per stuk.

Schrijft U vandaag nog een briefkaart aan den secretaris: den heer G. A. Buitenhuis, Vaillantlaan 47, Den Haag. En vergeet vooral niet uw juiste adres te vermelden.

Ook onzen broeders voorgangers zou ik willen verzoeken om eventueel een broeder of zuster voor deze taak aan te wijzen.

Zusters-bestuursleden der afd. Zusterhulp kunnen zich mede voor de verspreiding inschakelen. Het is vanzelfsprekend, dat wij voor dit werk op uw aller medewerking rekenen.

Binnenkort is er voor Tabitha nog meer te doen, want...... ook de Tabitha kalender komt weer. Echter zal deze zich nu presenteren in vollediger en smaakvoller uitvoering dan de eerste.

Voor deze kalenderactie ,die ook heel spoedig een aanvang neemt, is onze leus:

In elk Baptist gezin minstens één Tabitha-kalender!

Ook hiervoor kunnen reeds nu bestellingen gedaan worden door iedereen. De prijs van deze weekkalender, welke eveneens onder redactie van Ds. Louw staat, zal vermoedelijk 75 cent per exemplaar zijn. Definitief zal dit nog nader in De Christen worden bekend gemaakt.

Een ieder houde er echter nu reeds rekening mede bij het bestellen van een kalender voor het komende jaar. Voor 1946 moet het een Tabitha-kalender zijn.

Wij rekenen er op, dat al onze medewerkers(sters) en Tabitha-vrienden nu direct hun bestellingen voor brochures en ook alvast voor de kalenders opzenden. Ook de Propagandacommissie Tabitha loopt van stapel.

De penningmeesteresse is nog steeds Mevrouw T. Olijslager—Hardenberg. Voorts behoren tot de Propagandacommissie broeder C. Huijzer te Heemstede en broeder Van Reekum van de gemeente te Haarlem.

Secretaris:

G. A. BUITENHUIS,

Vaillantlaan 47/II, Den Haag.

Ingezonden stukken

Hoe men naam maakt.

Voor enige weken kwam een buitenman onze prediking bezoeken. Hij had er een flinke fietstocht voor gemaakt. Op onze vraag naar de beweegreden voor zijn komen onder het gehoor van onzen predikant, deelde hij ons mede, dat hij nu reeds drie maal had gelezen in zijn courant, dat onze dominee een beroep naar elders had ontvangen, waardoor hij verlangen had dien benoemden prediker eens te komen beluisteren.

Waar het beroepingswerk al niet goed voor is. Wie weet, komt de man daardoor nog op het goede pad.

Hij zal wel verrast zijn geweest, toen hij in de volgende krant las, dat het vierde beroep op onzen dominee binnengekomen was.

Beroepingswerk.

Behalve de komische, zit er ook een tragische kant aan het beroepingswerk. We hebben teveel vacante gemeenten en te weinig predikanten. De tragische kant is nu, dat zonder de minste regeling het beroepingswerk wordt verricht.

Distributie van predikanten.

Sommigen onder ons menen de weg van distributie op te moeten gaan, zoals dit bij het Leger des Heils of de R.K. Kerk het geval is. Stel U voor: een distributiekantoor voor voorgangers. Dit zou de vrijheid der gemeenten beperken en zovele moeilijkheden opleveren, dat dit o.i. de verkeerde weg zou zijn.

Zoals het echter nu is, ieder ziet dit reeds lang, komt de zaak der onderlinge liefde en saamhorigheid in het gedrang. Want wat is het geval? Dat in tijden van te weinig voorgangers het egoïsme der gemeenten een te grote rol gaat spelen, en onverantwoordelijk het beroepingswerk wordt verricht. Het is begrijpelijk, maar onverantwoordelijk dat men zegt: Ben ik mijn broeders hoeder?

Met andere woorden: hoe de beroofde gemeente en haar gezegende arbeid het zal maken, gaat ons niet aan.

De leidende broeders zullen dit voorzeker niet doen, maar op hun bewering wordt geen acht geslagen, doch geantwoord: als wij niet beroepen, krijgen wij nooit een voorganger. Voor den voorganger, die wel verantwoordelijkheidsgevoel heeft, wordt de keus zeer moeilijk. Ze moeten zich losmaken en in een andere plaats opnieuw beginnen.

Verantwoordelijkheidsgevoel.

Het komt mij voor, dat in het beroepingswerk de gemeenten te weinig verantwoordelijkheidsgevoel bezitten, en alleen op eigen voordeel bedacht zijn.

Het beroepingswerk stopzetten?

Het beroepingswerk stopzetten zou ons echter op het dode spoor brengen; het verantwoordelijkheidsgevoel bij de voorgangers en gemeenten aankweeken zou ons in deze uit de moeilijkheid kunnen redden.

Het beroepingswerk in betere banen. We kunnen niet begeren, dat de voorganger niet eerder mag heengaan, voordat een ander in zijne plaats gekozen is, maar wel, dat de vertrekkende voorganger zolang verantwoordelijk blijft en als consulent optreedt voor de gemeente, die hij verlaat, totdat die gemeente een anderen voorganger heeft. Hij behoeft dan die arbeid niet op onverantwoordelijke wijze in de steek te laten, en om aan dit consulentschap waarde te geven, zou de bepaling erbij gevoegd moeten worden, dat de consulent elke tweede Zondag der maand de oude gemeente komt dienen, Avondmaal houdt en tevens die dag verder in de gemeente benut.

De roepende gemeente leert daardoor, dat zij medeverantwoordelijk is voor de voortgang van de arbeid ook in de gemeente, waarvan zij den arbeider geroepen heeft. Het komt mij voor, dat de invoering van deze maatregel een heiligende invloed zou uitoefenen op ons beroepingswerk. Het zou onze saamhorigheid en het verantwoordelijkheidsgevoel voor elkander ten goede komen.

Zij, die in deze geest met onze gedachte instemmen, gelieven mij daarvan kennis te geven, opdat we bij voldoende instemming in deze zin een voorstel bij onze Unie kunnen indienen.

S. VAN DER WERF,
Eenheid, Sneek.

De laatste dagen van den Predikant in algemene dienst

Niet dat de man is heengegaan, slechts de functionaris verdween. We heffen daarover hier geen klaagzang aan. Wat zou het baten?

Het werk van dien predikant was: kleine groepen her en der in den lande te bezoeken, evangelisatiesamenkomsten te houden en verder alles te doen, wat zijn hand vond om te doen. Dat werk werd in deze tijden wel wat gehandicapt door slechte verbindingen. Een tijdlang kon men alleen maar de plaatsen, die aan de spoorlijn lagen, bezoeken, terwijl er zelfs maanden geweest zijn, waarin alleen een fiets middel van vervoer was. In de laatste maanden ging het al weer beter en deze week werd er in drie dagen meer dan zeshonderd kilometer afgelegd.

Dinsdag ging het van hier naar Deventer. Alleen het stukje tussen Meppel en Zwolle moet men dan per truck afleggen. Dat is nu direct geen onverdeeld genoegen, maar wanneer men niet al te oud of te moe is en alle humor niet opgedroogd is, dan is er zelfs wat vermakelijks in; vooral in de bocht. In Deventer legden eerst twee jonge mensen belijdenis des geloofs af, daarna vergaderde de gemeente. De volgende dag zou het naar Treebeek. Hoe? Vierkeer overstappen, van truck in truck? Een paar broeders belden een vriend op en deze vertelde, dat hij de volgende morgen om zes uur startte naar Eindhoven en dat die dominee wel mee kon. Zo wandelde deze reeds ruim negen uur op de reformatiedag door de stad met veel roomse kerken, grote fabriekscomplexen en een houten Baptistentempeltje. Na de middag vergaderden zich ruim twintig N.B.J.B.'ers voor het station en in de trein en onder begeleiding van harmonicamuziek ging het naar het land van het zwarte goud, waarvan we hopen allemaal zeven hectoliter te mogen verstoken. Na trein-, bus-, trein- en tramrit arriveerden we om zeven uur bij de mijnen en de onzen daar, die ons zeer hartelijk ontvingen. Een verslag der vergaderingen te geven ligt niet op mijn weg. Maar de gastvrijheid moeten wij prijzen en God danken voor deze broederschap. De volgende dag herhaalde zich de rit in omgekeerde volgorde. Toen de duisternis viel en de lampen opgloeiden nam Eindhoven ons weer op. Die avond vergaderde de gemeenteraad met als voornaamste punt: waar staat de woning van den beroepen predikant, die gisteren zijn dienstverband met de Unie eindigde? Ze weten het nog niet. Met dit probleem worstelt men ook op andere plaatsen.

De terugreis naar Leeuwarden was prachtig. Om vier uur in de morgen marcheerde de nu verdwenen algemene dienaar naar een parkeerplaats voor auto's. Heel laat in de vorige avond werden we gewaar, dat er een echte, ouderwetse bus naar Groningen zou rijden. Een dienstvaardige jongeman had nog getracht een plaats voor ons

te bemachtigen. De laatste plaats was juist verkocht. Doch het was te proberen. Misschien kon men nog ergens staan. De reis per trein te maken lokte niet aan. Die zou twaalf uur duren. Kwart voor vijf. Regen. Duisternis. En veel mensen, die op de bus wachten. Zal er plaats zijn? Wat wordt er veel gebeden met de hoed op. Ik schaam mij niet te zeggen, dat ik gedurig naar boven uitzond. Men wil ook wel eens een paar uren thuis zijn. Eindelijk, kwart over vijf, ronkte een dieselmotor en schoven lichtbundels langs de muren. Nu zou 't komen. De prachtbus stopte. Namen werden afgeroepen en prompt met ja beantwoord. Alle plaatsen waren verkocht en allen werden ingenomen. Op één na. Nog een naam werd genoemd. „Juffrouw v. d. Heuvel". Stilte, vol spanning. Nog eens die naam. Weer geen antwoord. Toen ging ik in de deuropening staan en zei: „Ik ben er nog". „Dan neemt u haar plaats in." In Friesland zeggen ze na zoiets: „Dank je Heere." Dat zei ik ook. Vaker dan eens. Vlak voor Meppel verliet ik het gezelschap en de derde auto, die me passeerde, stopte op verzoek en nam me mee tot vlak bij het station, waar je koffie kunt kopen met een suikerklontje. Ook God geeft nu en dan zoiets zoets te ervaren. Daar heb je wat aan, al lijkt het ook simpel.

Het reizen heeft nog niet opgehouden voorlopig. Toch wil ik nog eens alle broeders en zusters heel hartelijk danken voor de gastvrijheid, die de algemene dienaar zo dikwerf ondervond. Heerlijk was de gemeenschap, uw goedheid en uw bed, waarop een zwerver zich zo graag uitstrekte, al was het soms voor weinige uren.

HUIZINGA.

Beroepingswerk

De Gemeente Treebeek bracht een beroep uit op Ds. Hornstra van Vriescheloo.

Beroepen te Muntendam Ds. J. Hekhuis van Hoogezand.

Mededeelingen

Binnenkort zal verschijnen de TABITHA - WEEKKALENDER

Verschenen is een brochure, getiteld „De dienst der Vrouw in de Gemeente"

Dit geschriftje zal onze lezers interesseren. De prijs is 25 cent per exemplaar. Verkrijgbaar bij: „Het Lectuurfonds", Willemstraat 9, Sneek.

Advertentiën

JAN de BOER
en
GRIETJE ZWAAN

hebben de eer U kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben D. V. Woensdag 21 Nov.

Huwelijksinzegening 's middags 3 uur in de Baptisten Kerk te Stavoren door den Weleerw. Heer Ds G. Vegter van Groningen.

Den Haag
Copernicusl. 126
Stavoren
Schans 32
Nov. 1945.

Toekomstig adres:
Soesdijkschekade 481, Den Haag.

Zondag, den 25sten November
hopen onze lieve ouders
CHRISTIAAN MOSTERT
en
AALTJE MOSTERT-PIKKERT
den dag te herdenken,
waarop zij voor
25 JAAR
in het huwelijk traden.
Groningen, Lingestraat 11.
Receptie 3-5 uur.
Hun dankbare kinderen.
HENDRIK,
ANNA
GEERT
CHRITTIAAN
JAN (verloofde)

Hedenavond omstreeks 11 uur, is rustig en kalm van ons heengegaan, onze lieve Vader, Behuwd- en Grootvader

FRANS PINA

in de ouderdom van 71 jaar.

Zijn leven was Christus, daardoor het sterven gewin.

Th. PINA
M. C. de JONG-PINA
H. de JONG
J. F. de HAAN-PINA
J. H. de HAAN
en Kleinkinderen

Heden behaagde het den Heere, na een kort doch hevig lijden, tot Zich te nemen onze lieve dochter, zuster, behuwdzuster en tante

WIEP GORTER

in de leeftijd van 24 jaar.

De wetenschap, dat ook zij is ingegaan in de rust, die er overblijft voor het volk Gods, lenigt onze diepe smart.

De bedroefden:
W. GORTER
Harlingen: J. GORTER
R. GORTER-v. d. WERF
Workum: S. GORTER
L. GORTER-BROERSMA
Lemmer: J. GORTER
R. GORTER-BLENKERS
Workum: C. GORTER
S. GORTER-HAMER
Sneek: ANNIE, RENSKE
PIETSKE

Sneek, 8 November 1945.

De begrafenis heeft plaats gehad op Maandag 12 November

Vrijdag 30 Nov. 1945 No. 2769 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG
Redactie-adres: Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47, Leeuwarden
Adm.-adres: H. DE JONGE Nieuw-Weerdinge
Postrekening No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 - BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

Zoo hoort het

Wij zijn dan nu allen aanwezig voor het aangezicht Gods, om te horen al wat u door den Here opdragen is.
Hand. 10 : 33.

Het voert te ver hier wijdlopig op de geschiedenis zelf in te gaan. Petrus verstaat het gezicht van het laken en gaat met de mannen van Cornelius mee. Te Caesarea aangekomen verklaart hij Cornelius, wat hem heeft kunnen bewegen het huis van een heiden te betreden. De gastheer op zijn beurt zegt hem, hoe hij ertoe gekomen is Petrus te ontbieden. Daarop spreekt hij dan de woorden, hierboven afgedrukt.

Voor sommigen is een godsdienstoefening een zaak van traditie, voor weer anderen een min of meer afgedwongen aangelegenheid. Gelukkig zijn er ook, die met vreugde opgaan om God te loven, om naar Zijn Woord te luisteren en om de gemeenschap der heiligen te ondervinden.

Wij zijn nu allen aanwezig. Is er iets schoners dan op Zondagmorgen met het gehele gezin naar het huis des Heren te gaan? Geen gang is feestelijker. Een heerlijke vermenging van vrolijkheid en wijding ondergaat ieder lid van het huisgezin, als de deur dichtgetrokken wordt en de weg ter kerke wordt betreden. Wanneer de gemeenschap voor de ouders een vreugde is, zal het voor de kinderen geen concentratiekamp zijn.

Het is ook goed op te merken, dat Cornelius niet alleen de zijnen, maar ook zijn bloedverwanten en beste vrienden heeft bijeengeroepen. Hij voorvoelt waarom het zal gaan. Deze heiden geeft ons een merkwaardig voorbeeld. Wanneer er een prachtig concert of een goede uitvoering van een of andere vereniging is, spreken wij daarover in onze kennissenkring. Is dat wat wij in het Godshuis horen van minder belang? Hebben onze bloedverwanten en beste vrienden niet nodig de beste boodschap te horen? Welk een bemoediging ligt er voor uw voorganger in wanneer gij met een kleine schare binnenkomt.

Wij zijn allen aanwezig **voor het aangezicht Gods.**

Wij stellen een wijdingsvol gebouw zeer op prijs. Wij apprecieren eveneens een zangkoor, dat welluidend aan de verkondiging medewerkt. Ook de orde van de dienst is van belang. Maar alle deze dingen ontbraken bij de godsdienstoefening in het huis van Cornelius. En toch was er eerbied en wijding. Want zij waren vergaderd voor het aangezicht van God. Hier valt de stilte. Hier verdwijnt alle storing Hier vecht geen orgel met de vele stemmen, die ruisen als vele wateren. Houding en gedraging zeggen, dat men weet waarom het gaat en waar men is: voor het aangezicht van Hem, Die de werelden dacht en zij waren. Die in Christus nedergedaald is en Die in den Heiligen Geest ook nu wil komen.

Wij zijn allen hier om te horen, al wat u **door den Heer opgedragen is.** De prediker is dienaar van het goddelijk Woord. Hij heeft naar God geluisterd en wat God hem heeft gezegd, dat zegt hij verder. Wij luisteren niet naar den dominee, maar naar den man, die van Godswege vandaag wat tot ons te zeggen heeft. Hij moet dat verkondigen. Soms is hem dat een last, een andere keer een diepe vreugde. Maar altijd eindigt zijn boodschap, is in elk geval verwerkt in dat woord, wat Petrus verkondigde: Jezus Christus, Deze is aller Heer.

Er is geen aanzien des persoons bij God. Jona gaat naar Ninivé, Elia naar de weduwe van Sarfath, Naäman vindt genezing en de koningin van het Zuiden luistert naar Salomo. Zoo hoort deze schare de verkondiging van het Evangelie. En de Heilige Geest viel op allen, die het woord hoorden.

Dat wij zo allen voor Gods aangezicht verschijnen, prediker en gemeente, om te horen al wat Hij ons heeft te zeggen.

Huizinga.

TOESPRAAK TOT DE PREDIKANTEN

op hun vergadering van Donderdag 15 Nov. 1945 te Groningen.

Waarde mede-arbeiders!

„Maar het zij verre van mij, dat ik zoude roemen anderen dan in het Huis onzes Heeren Jezus Christus."

Waar was Paulus, toen hij deze woorden schreef?

In Corinthe? In Troas op doorreis naar Jeruzalem?

En wanneer heeft hij deze onsterfelijke woorden in zijn brief aan de gemeenten van Galatië uit de pen laten vloeien?

Noch van de plaats, noch van de tijd zijn wij zeker. Maar het doet er weinig toe.

Wij behoeven niet te preciseren. Laat ons zeggen, dat het was in de babytijd van onze jaartelling.

* * *

Meer dan duizend jaren snellen voorbij.

Amsterdam was nog een klein vissersdorp, Groningen een voor onze begrippen onbeduidende ommuurde sterkte, die op voet van oorlog leefde met den bisschop van Utrecht.

De wolf voelde zich in ons land in *zijn* element en maakte bossen en wegen onveilig.

De geschiedenis van ons volk was nauwelijks begonnen. In de schaduwen van Assissi in Italië ontmoeten wij een jongen man, wiens ziel het slagveld is tussen God en het eigen ik. Hij loopt in het donker van de nacht een bergpad

op, totdat hij bij een crucifix komt, vlak bij een kerkje. Ziende op het crucifix neemt z'n strijd een einde. Hij breidt zijn armen uit in één groot verlangen naar God.

Giovanni Bernadone, later bekend onder de naam van Franciscus, wordt op die plek geboren tot den evangelist, die binnen weinige jaren het moede en afgeleefde Europa zal doen zingen van de liefde van God in Christus Jezus.

Op zijn sterfbed is hij omringd door vijftig van zijn discipelen, die allen zijn neergeknield.

Hij vraagt om hem het 19de hoofdstuk van het evangelie van Johannes voor te lezen.

Het verhaal van het kruis.

* * *

Wij doorlopen de tijden, die achter ons liggen met een snelheid, waarbij die van het snelste schroefloze vliegtuig kinderspel is.

Een half millennium is er sedert het overlijden van Franciscus voorbij gegaan.

Wij horen een lied zingen. Het boeit en ontroert ons. De winden nemen het op hun vlerken en dragen het tot aan de einden der aarde.

Volkeren luisteren stil toe en zijn bewogen.

De zanger is Jan Maclaren, een pseudoniem voor Isaac Watson. De woorden zijn:

Aanschouw ik 't wonderbare kruis,
waaraan de Vorst des ere stierf,
dan stort in gruis en wordt het gruis,
al wat ik eens zo trots verwierf.
Zo 'k Jezus al mijn schaten bood,
was mijn offer veel te klein;
een liefde, zo onmeetlijk groot,
vraagt ziel en lichaam, heel mijn zijn.

* * *

En in al de eeuwen, die tot het verleden be-

En in al de eeuwen, die tot het verleden behoren, de tijd niet opgehouden in zijn stromend drijven mede te nemen zelfs de machtigste bolwerken, die de mens had opgeworpen ter zijner beveiliging en ontplooiing.

Sterke rijken kwamen op, blonken en verzonken in die ijlende vloed.

De ene veel belovende revolutie voor, de andere na heeft hij omarmd en weggedragen.

Renaissances, kleine en locaal, grote en continentaal, hebben elkander opgevolgd in een ononderbroken rij en werden door hem bedolven.

Nieuwe tijden met hun ontzettende propaganda-acties verschenen in een onafzienbare gekleurde stoet en gingen in hem onder.

Maar het Kruis bleef staan.

* * *

En zullen wij in deze tijd van geheel verouderde begrippen en verhoudingen, van brutale demoralisering en degeneratie; en zullen wij in deze tijd, die alom zijn eigen lof verkondigt van de daken; en zullen wij in deze tijd, vol van de riekende erfenis van vele jaren van oorlog, niet trouw blijven aan dat kruis?

Kappeyne noemde ons Christenvolk eens „het niet denkend deel der natie," wat Pierson deed schrijven:

Denkt gij maar toe! — gij zijt alreeds
aan 't einde van uw dromen;
wij denken na en gaan gedwee,
waar God ons uit doet komen.

En dat is: bij het kruis!

Het kruis, dat opgeworpen is door de zonde.

Het kruis, dat God heeft genomen om Zijn liefde te openbaren.

Het kruis, dat staan blijft, zolang er nog één zondaar op aarde gevonden wordt.

Het kruis, waaraan wij, broederschap van Baptiste voorgangers, ons leven hebben verpand.

J. W. Weenink, Voorzitter.

VERSLAG

over de 65e algemene vergadering van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.

Een hamerslag. Het begin van de 65e algemene vergadering van de Unie van Baptisten Gemeenten is er. Lied 345 uit de bundel van Joh. de Heer wordt gezongen. Vervolgens leest de voorzitter van de commissie der Unie het Schriftgedeelte uit het Lk. Ev. 6 : 19—31 voor.

In een bidstond smeken vele broeders de zegen des Heren af voor deze vergadering, waarna fors lied 348 gezongen wordt.

We beluisteren thans het openingswoord. De vreugde van het elkander weer te mogen zien wordt tot uiting gebracht. Staande dacht de vergadering aan onzen br. Koning, van wien nog geen enkel levensteken vernomen was. Waarderende woorden werden over hem uitgesproken. Lied 570 sloot het gloedvolle openingswoord van den voorzitter af.

Tot leider van de vergadering werd gekozen Ds. Weenink.

Honderd acht en twintig stemmen mochten er uitgebracht worden op de vergadering.

De redactie van „De Christen" zal voor het komende jaar bestaan uit de predikanten: Huizinga, Louw, de Haan en Bakker.

Tot leden van de commissie der Unie werden gekozen Ds. Reiling, Ds. Bakker en br. Olyslager.

Van enkele mededelingen betreffende de instelling van een rondvraag, de benoeming van diverse commissies nam de vergadering nota.

Het Jaarverslag van den secretaris der Unie zal t.z.t. aan de gemeenten gezonden worden.

Het jaarverslag van den administrateur der Unie wordt vervolgens besproken. Het viel niet mee om dit verslag samen te stellen. De toelichting, die br. E. de Haan gaf, maakte het allen duidelijk. Op enkele vragen na zag men daarom liever af van een brede bespreking.

De weigering van twee studenten om een bepaalde verklaring te ondertekenen werd oorzaak van een langdurig en enigszins verward debat. Het slot was niet verheffend. De waarn. Unie-administrateur meende hierop zijn functie neer te moeten leggen.

Met belangstelling nam de vergadering kennis van een schrijven van den emeritus-predikant Visser. Bij monde van enkele broeders werden de groeten overgebracht van de ongestelde predikanten Jansma en de Jong.

De Uniebegroting 1945-1946 werd zonder meer aanvaard.

De voorstellen van de commissie der Unie betreffende de bekrachtiging der „Bouwstichting der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland" werd aanvaard. Desgelijks het voorstel om het saldo van het Australisch leenfonds in de kas van bovengenoemde stichting te storten. Het voorstel, om de naam van ons weekblad te wijzigen, vond geen genade in de ogen der vergadering. Br. R. Reiling mocht de gelederen der studenten versterken, doordat hij aanvaard werd als Uniekwekeling.

Het voorstel van Amsterdam om een band te leggen tussen het Pensioenfonds en de Unie vond eveneens bijval.

Nw. Weerdinge zag twee van haar drie voorstellen aanvaard, n.l. om bij een herdruk van onze bundel „Lofzangen en Gebeden" meer aandacht te wijden aan meer bekende liederen, en meerdere fondsen tot één te voegen. Het derde voorstel, om afgestudeerde broeders eerst na hun erkenning beroepbaar te stellen en in het ambt te bevestigen, werd verworpen.

Almelo zag haar wens vervuld tot uitgave van een

boekje, dat geschikt is om te geven aan allen, die belang stellen in het Baptisme, wat de Unie is en doet en haar verhouding tot de gemeenten.

De gemeente te Rotterdam-Z. vond geen gehoor voor haar voorstel om evangelisten in vaste dienst deel te laten uitmaken van de algem. vergadering.

Stadskanaals voorstel om een commissie van onderzoek in het leven te roepen ten einde de mogelijkheid van een eigen seminarie te onderzoeken, vond algemene bijval.

De rondvraag leverde vele vragen op.

Zr. Reiling werd vervolgens door den leider der vergadering een hartelijk welkomstwoord toegesproken.

De lezing der notulen volgde en zij werden zonder meer goedgekeurd, waarna de gemeente te Groningen hartelijk bedankt werd voor de genoten gastvrijheid.

Na het zingen van lied 689 werd op de gebruikelijke wijze geëindigd en behoorde de 65e algem. vergadering weer tot het verleden.

H. D. Hooghwinkel.

GEMEENTE-BERICHTEN

ALMELO. — Hieronder laten wij een kort verslag volgen van de afscheidspreek, die Ds. Reiling van Hengelo op Zondag 18 Nov. des middags in de Baptiste-kerk te Almelo heeft gehouden.

Zoals reeds in het vorige verslag van Almelo stond vermeld (waar enkele regels stonden geschreven over het afscheid van Ds. R. van het bestuur der gemeente), was het werk in de gemeente te Almelo dierbaar geworden voor Ds. R. en dit is heel begrijpelijk. Ds. Reiling heeft, zolang hij te Hengelo predikant is geweest, de gemeente te Almelo, die in die tijd twee keer vacant is geweest, gediend als consulent. Ook zolang Ds. Hooghwinkel hier in Almelo staat als voorganger, bleef er een nauwe samenwerking tussen de voorgangers en ook tussen de gemeenten. Al was Ds. Reiling predikant van Hengelo, toch gevoelde hij behoefte om ook een Zondag naar Almelo te gaan om afscheid te nemen van de broeders en zusters en het verheugt ons, dat Ds. Reiling een Zondag heeft willen afstaan voor Almelo. Het deed ons goed hem een gehele dag in ons midden te mogen hebben, want wij hebben hem even als onzen eigen voorganger lief gekregen.

De afscheidspreek van Ds. R. werd gehouden naar aanleiding van Mattheus 24 vers 13. Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. Met enkele voorbeelden maakte Ds. R. deze tekst, die op zichzelf reeds duidelijk is, nog duidelijker.

Hierna sprak onze voorganger, Ds. Hooghwinkel, namens de gemeente enkele woorden, waarin hij Ds. Reiling hartelijk dank zei voor al hetgeen deze voor Almelo heeft gedaan. Het valt mij moeilijk, aldus Ds. H., om te spreken, want scheiden doet pijn en inderdaad het doet pijn om, als men zo nauw met elkaar heeft samengewerkt, afscheid te moeten nemen.

Nadat nog een der oudste broeders enkele woorden van dank tot Ds. R. sprak, werd deze staande door de gemeente toegezongen: Dat 's Heeren zegen op U daal! Hierna sprak Ds. R. nog enkele woorden van dank tot al degenen, waarmede hij heeft gewerkt en in het bizonder tot Ds. Hooghwinkel voor de goede verhouding, die er altijd tussen hen heeft bestaan. Hierna ging Ds. R. nog voor in dankgebed en werd door hem de zegen des Heeren afgebeden voor onze gemeente. Vervolgens werden al de broeders en zusters in de gelegenheid gesteld om door een handdruk afscheid te nemen van Ds. Reiling en diens echtgenote, want ook mevr. Reiling was de hele Zondag te Almelo. Haar willen wij hier nog een woord van hartelijke dank brengen. In de tijd, dat de gemeente vacant was, heeft zij dikwijls haar man van Alemalo laten gaan om ons te helpen.

Wij geven onze beste wensen mee. Dat God hen moge zegenen en tot een zegen mag stellen in Rotterdam-C.

B. de Roo, secr.

2e EXLOËRMOND. — Geliefde broeders en zusters! In lange tijd heeft de gemeente te 2e Exloërmond niet van zich laten horen. God heeft ons in de achter ons liggende tijd rijk gezegend. Wel wisselen vreugde en droefheid zich in de gemeente af. Een onzer oudste zusters der gemeente werd bevorderd tot heerlijkheid. Zij had een ziekbed van tien jaren. Maar zij kon zich ten alle tijde verblijden in den Heere. Een jonge broeder viel als slachtoffer der Nazibeulen, in een kamp te Oldenburg. De Heere vertrooste de zeer getroffen familie. Maar ook dagen van vreugde had de gemeente. Op Zondag 4 November mochten wij ons doopvont openen om aan een jongen broeder de doop te voltrekken. Een grote schare vulde ons kerkgebouw en onze broeder-voorganger bracht het blijde Evangelie. Geve de Heere, dat op dezen jeugdigen broeder meerderen mogen volgen, die gehoorzaam worden aan de geboden des Heeren.

Met hartelijke broedergroeten,
D. W.

De Unie-Zendings Commissie en Zuster Reiling

Eindelijk is het een feit geworden, dat onze zendelinge weer thuis is. Na een vermoeiende reis van vele weken, voorafgegaan door onzekerheid, uitstel en wachten, is het haar voorrecht weer onder ons te mogen zijn. Wij verheugen ons daarover van harte en vooral zijn wij blij met haar hoog bejaarde ouders, dat zij hun dochter thans weer mogen zien. Ongetwijfeld zal zendelinge Reiling na zo lange tijd de ontberingen van het afmattende klimaat van Belgisch Congo te hebben doorstaan, geruime tijd nodig hebben om weer op verhaal te komen. Wij zullen haar die tijd van rust en aanpassing niet misgunnen.

Denk het U even in: Gedurende al de oorlogsjaren heeft zij geen behoorlijk contact met haar familie en ons kunnen onderhouden. Onze zendelinge heeft nochtans rusteloos haar taak op het zendingsveld voortgezet; afgesneden van alle verband met ons, is zij ons blijven representeren op de plaats harer roeping.

Hoe heeft zij dat klaar kunnen spelen? Zij zal ons dat zelf moeten vertellen. Zij zal ons begrijpen, wanneer wij 't verlangen uitspreken, dat zij spoedig in de gelegenheid mag zijn ons van haar ervaringen deelgenoten te maken. Maar iets van de buitenkant zien wij toch wel. Zij werd naar het uiterlijke onderhouden door de B.M.S. (Eng. Bapt. Zend. Genootschap). Dit genootschap heeft haar gesteund en gedragen in weerwil van de grote moeilijkheden. Bovendien heeft zij enkele malen, door de goede wil van vrienden, in Zuid-Afrika van een vacantie mogen genieten. Het is goed dit te weten. Het dient als een herinnering aan de goede diensten, die **anderen** onze zendelinge hebben bewezen. Inderdaad, zolang onze handen gebonden waren hebben anderen gedaan wat zij konden. Maar nu is het onze beurt. Nu zijn onze handen weer vrij en welk rechtgeaard Baptist zou niet mee willen werken onze achterstand in te halen. Wat moeten wij dan doen? We hebben reeds een brief uit dankbaarheid aan onze zendelinge verzonden, waarin wij in Uw aller naam ons bescheiden „Welkom thuis" tot uitdrukking brengen. We hebben niet allemaal mee kunnen doen aan de begroeting, die de familie en de gemeente te Stadskanaal onze zuster bereidden, doch we hoeven niet achter te blijven in 't uiten van onze dankbaarheid. Moet het daarbij blijven? Is het niet passend, dat wij onze dankbaarheid

openbaar maken in een extra zendingscollecte in elke gemeente? Wij hebben 't oog op 't verleden en zijn dankbaar voor de zendingsarbeid, die we hebben mogen steunen. We hebben 't oog op de toekomst en zijn blij met de zendingsmogelijkheden, die zich voor doen. Hier is een dubbele reden voor 't brengen van een extra zendingsoffer.

Mogen we aan al onze gemeenten verzoeken op één van de komende adventszondagen een bizondere collecte te houden voor de buitenlandse zending? De broeders diakenen kunnen niet beter doen dan deze mooie aanleiding te benutten en de bezoekers van de erediensten in de gelegenheid te stellen een spontane extra-gave te brengen voor de buitenlandse zending. Als de broeders voorgangers hun pastoraal woord daarbij willen voegen, kan het niet missen of br. Modderman te Sneek, Giro 382183, kan van een stroom van gaven in ons blad melding maken.

H. Doornkamp, secr.

VAN EEN ZUIDZEE-EILAND

Een soldaat, in dienst bij de krijgsmacht der Verenigde Staten, bezocht een christelijke dienst op het eiland waar hij gestationneerd was. Hij schrijft daarvan: „Ik denk niet, dat we ooit zullen vergeten wat wij daar bijgewoond hebben. Het opperhoofd stond op en sprak tot zijn volk gedurende ongeveer tien minuten. Hij gebruikte zijn eigen inlandse taal. Ik versta een weinig van de taal en wist, dat hij een preek voor hen zou houden. Ik begreep dat pas later, ofschoon hij verscheidene verzen uit de Bijbel uit het hoofd had geciteerd. Dan richtte hij zijn blik naar de soldaten, nam zijn bijbel en las hetzelfde gedeelte in 't Engels. Toen ik later naar zijn bijbel keek, was ik ten zeerste verwonderd; deze was gedrukt in zijn inlandse taal en zonder ook maar één ogenblik te weifelen had hij, terwijl hij las zijn bijbelgedeelte vertaald in 't Engels. Daarna ging hij ons voor in dankgebed en sloot daarmee de dienst.

Ik keek om mij heen om de indruk waar te nemen, die het op de mannen gemaakt had. Ik denk niet, dat er één van ons was, die geen werkelijke liefde en bewondering voor dien zwarten jongen gevoelde. Ik geloof niet, dat ooit te voren een man, van wien algemeen aangenomen wordt een onwetende wilde te zijn, een groep blanken voorging in 't gebed. 't Is nog maar weinige jaren geleden, dat zijn volk tot de koppensnellers en kannibalen behoorde.

Als wij naar het eenvoudige leven van deze mensen zien en de liefde voor God, die zij verspreiden opmerken, dan vraagt men zich af welk ras onwetend en wild is.

Bapt. Missionary Review A. E.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Apeldoorn: Ds. L. de Haan te Noordbergum; te Arnhem: Ds. H. D. Hooghwinkel te Almelo.

Mededelingen

Gemeenten en broeders, die het geschriftje „Wist Gij......?" besteld hebben, moeten zich tot br. Modderman, Willemstraat 9, te Sneek, wenden, want ook dit blaadje is een uitgave van Het Lectuurfonds geworden. Men behoeft echter niet opnieuw te bestellen, daar de bestellingen, die bij mij zijn binnen gekomen, aan hem zijn doorgegeven. Ik hoop, dat hij binnenkort zal kunnen melden hoe duur het komt en.......... dat er dan nog vele bestellingen zullen komen.

Heeft men omtrent dit of omtrent andere uitgaven van het Lectuurfonds wensen en(of) wenken, dan schrijve men die aan mij. Ook als men bepaalde uitgaven zou wensen. We danken de gemeente Enschede voor het openbaar maken van haar begeerte in die richting. De redactie van Het Lectuurfonds, zijnde de broeders De Vegter en ondergetekende, hebben de bevoegdheid ontvangen om kleinere uitgaven naar eigen inzicht het licht te doen zien.

Koopt en leest de uitgaven van Het Lectuurfonds.

Parkweg 6a, Groningen. J. Louw.

Correspondentie

Voor allen, die de administratie van streek- of plaatselijke bladen voeren:

Wilt U den Eindredacteur uwe uitgaven zenden?

Br. Feenstra, A'dam, vroeg of wij prijs op toezending van het Amsterdams blad stelden. Inderdaad vol verwachting. Uw E. R.

Door bijzondere omstandigheden kon dit nummer niet tijdig verzonden worden. Wij hopen spoedig een normale verschijning te waarborgen.

Vrijdag 7 Dec. 1945 No. 2770 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres: Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47, Leeuwarden

Adm.-adres: H. DE JONGE Nieuw-Weerdinge
Postrekening No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 - BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

Geen juk der dienstbaarheid meer

In Galaten 5 vers 1 lezen we: Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.

Hoe duidelijk verkondigt Paulus in zijn brief aan de Galaten de evangelische boodschap, dat de gerechtigheid, welke voor God geldt, alleen mogelijk is door het geloof. Hij omschrijft in een niet mis-te-verstane bewoording het doel van de wet. De wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus.

Wij waren, zegt de apostel, dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, *geworden onder de wet*, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.

Door Jezus Christus komen wij in een nieuwe verhouding tot God te staan. Uit de werken der wet wordt geen vlees gerechtvaardigd voor God. Alleen door het geloof in Christus worden wij kinderen Gods. Niet door de werken der wet, opdat niemand roeme. Want door het geloof en uit genade wordt een mens zalig.

Hoe duidelijk weet Paulus te onderscheiden tussen het verbond der besnijdenis, dat op de Sinaï bekrachtigd werd èn het genadeverbond, dat in Christus Jezus z'n hoogste vervulling vond. Verwarring aangaande deze twee verbonden is medeoorzaak van de strijd over leergeschillen, die in onze dagen in de boezem der Gereformeerde Kerken *in* Nederland ontbrand is.

Paulus kant zich in deze brief zeer sterk tegen de wettische leeropvatting, welke door judaïstische dwaalleraars in de Noord-Galatische Gemeenten met al de ijver, een betere zaak waardig, verkondigd wordt. Voor deze Gemeenten dreigt een zeer groot gevaar. De dwaalleraars willen de besnijdenis weer gaan invoeren. Zo terloops merk ik op, dat de prediking der dwaalleraars bij voorbaat al tot mislukking gedoemd zou zijn, indien het inderdaad op waarheid zou berusten, hetgeen de drie Formulieren van Enigheid den mensen willen doen geloven, als zou de doop in de plaats van de besnijdenis gekomen zijn. Omdat echter Christus' apostelen in de dagen van Paulus deze stelling zekerlijk niet kenden, hadden de dwaalleraars, tegenover wie de heiden-apostel zich in zijn evangelische „gestrengheid" plaatst, wél invloed, maar al te veel invloed hélaas.

Paulus merkt zeer terecht op, dat een ieder, die zich laat besnijden, een schuldenaar is de gehele wet te doen. Voor een ieder, die door de wet gerechtvaardigd wil worden, is Christus ijdel geworden; zo iemand is van de genade vervallen.

O gij uitzinnige Galaten!, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruisigd zijnde?

Het gaat Paulus ter harte, wanneer hij merkt dat de ijveraars voor een wettisch christendom oorzaak zijn van de onstandvastigheid der Galaten, die de juiste betekenis van het kruis van Christus niet meer verstaan. Ze willen weer terug van Golgotha naar Sinaï. Ze gaan de klok terugzetten en verloochenen daardoor de voortschrijdende lijn van de Godsopenbaring. Wat al de eeuwen door onmogelijk gebleken is, willen ze nog eens weer gaan proberen. De vrijheid, waarmede Christus vrijmaakt, zien ze niet duidelijk meer. Het geloofsoog der Galaten is verduisterd. Ze buigen zich weer onder het juk der dienstbaarheid!

Daarom moet het vermanend woord van Paulus hen wel als een krachtige bazuinstoot in de oren klinken: Staat dan in de vrijheid, met welke *ons* Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen! Dit woord is als een dringende waarschuwing van een vader, die zijn kinderen de verkeerde weg ziet opgaan. Het is als een hartekreet, geslaakt door een moeder, die haar kroost bedreigd ziet door een groot gevaar.

O gij Galaten, denkt er toch aan wat Christus voor ons heeft *gedaan*. Omdat wij het niet konden *doen*. Christus heeft ons gesteld in de vrijheid der kinderen Gods. Hij heeft het juk der dienstbaarheid ons afgenomen. Want immers, Hij is geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou. Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden (Joh. 1 : 17).

Doch bedenken we wel, dat het vrij-van-de-wet niet betekent, *niet betekenen kán, nu maar te mogen leven naar* eigen lust en inzicht. De vrijheid, waarvan Paulus gewaagt in Galaten 5 vers 1, mag niet ontaarden in anarchie of in bandeloosheid. Men mag deze vrijheid niet gebruiken tot een oorzaak voor het vlees, maar op grond van deze vrijheid behoort men elkander te dienen door de liefde. De vrijheid van ons tekstwoord betekent de hoogste gebondenheid aan Christus. Alleen reeds uit dankbaarheid zal men Christus willen dienen. Dat dienen van Christus krijgt juist in het dienen van elkander z'n werkelijke betekenis.

Danken we God voor het wonderbare Evangelie van Jezus Christus. Wij zijn als door een wonder geboren. Omdat wij van Christus zijn, mogen we tot Abrahams zaad gerekend worden; Abraham, hier bedoeld als Vader der gelovigen. Wie van Christus is, is ook in het genadeverbond begrepen. Het genadeverbond wel te onderscheiden van het verbond der besnijdenis. In Christus zijn we een nieuwe schepping. Daarom geen slaafse dienstbaarheid meer, maar een zich verheugen in het kindschap Gods, hetwelk ons verplichtingen oplegt tegenover God en den naaste.

d. H.

DIT MOET GIJ WETEN

We geloven, dat het goed is den lezers van De Christen een en ander mede te delen a.g. de formele kant van de opleiding.

1. Wie gelooft geroepen te zijn voor de Evangelieverkondiging in onze gemeenten of op het Zendingsveld, geve daarvan kennis aan den secretaris van de raad der gemeente, waarvan hij lid is.

Deze broeder brengt dit verzoek in de raad, die het, voorzien van zijn advies, de gemeentevergadering voorlegt. Wanneer er tegen de handel en wandel van dezen broeder geen bezwaren bestaan, besluit de gemeente dit verzoek door te geven aan den secretaris van de *Commissie der Unie*, die het op zijn beurt doorgeeft aan den secretaris van de Commissie tot de Opleiding.

De gemeente lette er wel op, dat zij bij het al of niet doorgeven van het verzoek, de vraag naar de eventuele geschiktheid van den broeder voor het begeerde ambt, buiten beschouwing moet laten. Daarover wint de secretaris van de Commissie tot de Opleiding later inlichtingen in.

2. De secretaris van de Commissie tot de Opleiding stuurt aan den aanvrager een vragenlijst, die hem behoorlijk beantwoord teruggezonden moet worden. Dan gaat hij informeren om op de hoogte te komen van alles, wat voor de beoordeling van zulk een broeder noodzakelijk is te weten. Deze gegevens worden door de leden van de Comm. tot de Opleiding bestudeerd en daarna besproken. Is er aanleiding toe, dan wordt de aanvrager voor een persoonlijke bespreking uitgenodigd, in het andere geval ontvangt hij schriftelijk het oordeel, of het advies der Commissie.

Beoordeeld wordt eerst zijn algemene ontwikkeling en zijn staat. Getrouwden kunnen als regel niet meer voor opleiding worden aangenomen. De financiële moeilijkheden, die daaraan verbonden zijn, zijn van onze kant niet te overwinnen.

Is de algemene ontwikkeling onvoldoende, dan ontvangt de aanvrager advies dienaangaande. Hij moet zover zijn, dat hij de colleges aan een Universiteit kan volgen. Heeft hij die kennis verzameld dan kan hij den secretaris van de Commissie tot de Opleiding daarvan in kennis stellen — indien n.l. zijn begeerte in hem wakker gebleven is. — Wanneer bij de eerste kennismaking de Commissie de indruk kreeg, dat het den broeder ontbreekt aan de capaciteiten, nodig voor het begeerde ambt, dan wijst ze hem direct af. Blijft zijn roepingsbesef, dan kan hij zich later opnieuw aangeven. Wie echter o.i. geen aanleg heeft, wijzen wij geen weg aan.

Wie aanleg schijnt te hebben en zijn algemene ontwikkeling op het vereiste peil gebracht heeft, wordt aanbevolen in de belangstelling van de ECU. Deze Commissie geeft den aanvrager de gelegenheid om een zekere tijd werkzaam te zijn als colporteur-huisbezoeker, waardoor èn de broeder zichzelf beter zal leren kennen èn de Commissie tot de Opleiding van de ECU belangrijke gegevens ter beoordeling van de aanvrager kan krijgen.

3. Men houde het volgende echter vooral goed in het oog:

De Commissie tot de Opleiding *adviseert* wel, doch neemt generlei verantwoording voor de broeders op zich. Dat zij zich met de aanvragers inlaat, hun adviezen verstrekt en de weg wijst, betekent geenszins, dat ze hen nu ook aan de Commissie der Unie zal voordragen voor de opleiding. *Alle risico's dragen de aanvragers zelf.* De Commissie tot de Opleiding blijft vrij staan tegenover elken aanvrager, ook tegenover hen, die haar adviezen opvolgen. Want de Commissie geeft deze adviezen slechts, opdat de aanvrager zich zal kunnen ontplooien in de begeerde richting en zij in de gelegenheid zal zijn, hem daardoor beter te beoordelen. Bij nadere kennismaking in deze weg kan ook de ongeschiktheid van den aanvrager aan het licht treden.

Het is wel hard als iemand zich voorbereid heeft om geschikt te worden voor een theologische opleiding en toch niet wordt aanvaard, doch men bedenke daarbij:

a. algemene ontwikkeling is nooit weg. Kan ze al niet benut worden in de begeerde richting, dan zal ze toch van nut kunnen zijn in een andere werkkring èn voor eigen levensgenot;

b. Het is beter een paar jaar in voorstudie te zijn geweest voor de opleiding tot predikant en toch niet tot de opleiding te zijn toegelaten, dan straks ongeschikt te blijken voor het werk en het werk, dat men lief heeft en welks bloei men beoogde, in de weg te staan. Dat veroorzaakt ontzaglijk veel verdriet.

4. Het is mogelijk, dat iemand, die zich aanmeldt, eerder voor de opleiding wordt aangenomen dan iemand, die hem met de aanmelding voor was, omdat hij eerder aan de gestelde eisen voldoet. De aanneming tot de opleiding geschiedt dus niet in volgorde van aanmelding.

5. Voor de broeder aan de Algem. Vergadering wordt voorgedragen voor de opleiding, moet hij zich aan een nauwgezet medisch onderzoek onderwerpen.

6. De Unie-Commissie garandeert geen afgestudeerden broeder een beroep of werkkring. Zij draagt, als hij is afgestudeerd, generlei directe verantwoordelijkheid voor hem. Wel moet hij een verklaring getekend hebben, vóór hij zijn studie op Uniekosten of met Uniesteun aanving, om na volbrachte studie (en daarover beslist uiteindelijk de Commissie der Unie) vijf jaren in Nederland te werken.

De vorige verklaring, door besluit van de Alg. Verg. in 1945 verworpen, voorzag daarin, door de Unie-Commissie gedurende vijf jaren de zorg voor de afgestudeerden toe te vertrouwen. Ook wie niet beroepen werd, kreeg dus een arbeidsveld. Nu gelooft niemand van ons, dat de Unie-Commissie voortaan zulk een broeder thans aan zijn lot zal overlaten, maar schriftelijk is het niet vastgelegd. De afgestudeerden hebben echter geen verhaal meer op de Commissie der Unie.

Moge geen der studerenden daarover ooit leed gevoelen!

J. Louw,
Secr. v. d. Comm. tot de Opl.

ARNHEM, KERSTFEEST 1944: Een verlaten stad, uitgebrande gebouwen, vele puinhopen; de heersende stilte wordt zo nu en dan onderbroken door het fluiten van granaten en het geronk van vliegende bommen......

ARNHEM, KERSTFEEST 1945: Alom weer leven en beweging; ook in onze geteisterde stad worden de blijde Kerstklanken weer vernomen. Straks hopen we weer met ca. 50 kinderen van onze Zondagsschool de geboorte van het Christuskind te herdenken.

Wat zou het fijn zijn, als we deze kinderen na alle oorlogs- en evacuatiemisère eens zouden kunnen verblijden met een kleine extra verrassing in de vorm van een stukje speelgoed, een paar handschoenen, een warme das e.d. Onmogelijk is het niet, n.l. indien andere jongens en meisjes binnen de kring van onze gemeenten een klein offertje willen brengen t.b.v. hun Arnhemse vriendjes en vriendinnetjes. Wie wil voor deze ene keer helpen? Pakjes worden gaarne ontvangen aan het adres: B. Hendriksen, 3e Musschenstraat 14, Arnhem, desgewenst tegen vergoeding van verzendkosten.

Het bestuur van de
Bapt. Zondagsschool „Immanuel".

Broederschap Baptisten-Predikanten

Onze broederschap vergaderde op 15 Nov. in Groningen, daags na de Unie-vergadering. We hadden dus reeds de gelegenheid, elkander te zien en te begroeten.

Toch was de vreugde groot en een warme dank vulde onze harten, toen we als voorgangers vergaderd waren. Bij de vele ontberingen van de laatste jaren was ook het gemis van deze vergadering gevoelig. Daarbij kwam nu de dankbaarheid, dat onze broeders, die in gevangenis of concentratiekamp verbleven hadden, gezond en wel in ons midden waren. Veel reden dus, een ogenblik gemeenschappelijk te danken voor Gods bijzondere leiding en bewaring in het leven van de broeders.

In de gebeden werden onze afwezige broeders eveneens Gode bevolen. Wegens ziekte, zwakte of ouderdom waren afwezig de broeders de Jong, Zerbst, Planting, Visser Sr. en Jansma, van welke broeders een schrijven was binnengekomen met hun verontschuldigingen en beste wensen voor de vergadering. Verder was br. Wolters niet ter vergadering, naar we vernamen wegens ongesteldheid, en dan stelden we vast, dat br. Soesan er ook niet was.

Door den voorzitter werden welkom geheten de broeders Stokkers en Veenstra en als gast werd br. Sikkema uit België begroet.

U ziet daaruit, dat ons aantal predikanten en evangelisten zich wat in stijgende lijn beweegt, hoewel er steeds nog een groot tekort aan voorgangers is.

Ik wil u nog een en ander gaan vertellen over onze vergadering, want U zult zich daarvoor interesseren. De stemming kunt U zo ongeveer nu wel peilen en als een goede aanvaarden. Daarbij komt dan vooral de behoefte om met elkander van gedachten te wisselen over de vragen van nu. We zijn immers volgepropt geworden met problemen in de laatste jaren en die willen graag worden opgelost. Er zat dus de nodige spanning en verwachting in.

Van het zakelijke deel der vergadering vermeld ik hier alleen de bestuurskeuze, die zich door een vlotte stemming weer uitsprak ten gunste van de aftredende broeders, met name br. Weenink, voorzitter, br. Reiling, penningmeester en br. Visser Jr., secretaris.

Gezien bovenstaande opmerkingen zult U zich verwonderen over het thema, dat het eerst op de agenda voorkwam: „Onze begrafenisplechtigheden", ingeleid door br. Hekhuis. Wel geen urgent tijdsprobleem. 't Stond er op, omdat het op een vorige agenda niet was afgehandeld. Maar de weg van onze dienaren gaat nu eenmaal dikwijls naar sterfhuis en kerkhof. Dan komt het er op aan, ook daar de juiste houding en toon te treffen, die zulke omstandigheden vragen. De overledene moet herdacht, de overlevenden moeten getroost worden. Een mooie, maar vaak moeilijke taak, dan het volle, rijke Evangelie te mogen vertolken.

Het tweede referaat handelde over de brief van Jacobus, een gedegen studie van br. Doornkamp. Dat de inleidende gedachten belangwekkend waren, bleek uit de bespreking. Er liggen hier kostbare gedachten, die lang niet altijd de juiste waardering hebben gevonden en misschien ook tot verschillende waardering aanleiding kunnen geven. Als probleem werd b.v. nogal sterk aangevoeld de beschouwing van Jacobus over de wederkomst des Heeren. De een meende, zijn zwijgen daarover opvallend te mogen noemen, een ander vertelde daarover heel iets anders. Een van de vruchten dezer inleiding en bespreking is misschien wel deze, dat in verschillende gemeenten binnenkort een bijbellezing-in-vervolg door onze voorgangers zal worden gehouden. Want onze bijzondere belangstelling heeft deze brief in ieder geval gekregen.

Als laatste onderwerp werd op de vergadering door ondergetekende ingeleid: „de antithese". U zult weten, dat dit een echte tijdsvraag is. Het gaat hier namelijk over de vraag, of op politiek gebied christen en heiden kunnen samengaan. Is de tegenstelling (dit is de betekenis van het woord „antithese") niet zodanig, dat een samengaan en samenwerken onmogelijk is?

Inleider merkte op, dat tegenstelling aanwezig is. Want de mens stelt zich tegen God. In de zonde wordt de tegenstelling duidelijk. Toch meent hij, dat we tot de conclusie moeten komen — althans in die richting wijzen zijn gedachten —, dat er samenwerking moet zijn op gebied van politiek.

Nu kwamen de tongen eerst recht los. Ik zou moeilijk een overzicht kunnen geven van al de vragen en opmerkingen, die er kwamen. Toch bleek het zeer nuttig te zijn, over dit onderwerp te hebben gesproken.

Jammer genoeg bleven weer 2 onderwerpen voor de volgende vergadering overstaan. We hadden maar één dag voor onze vergadering. Maar wat dit betreft zeggen we: volgend jaar beter.

H. Bakker.

Tabitha-kalender 1946

Vele hoofden en handen zijn druk aan de arbeid om de nieuwe Tabitha-kalender nog tijdig gereed te krijgen. Wanneer alles gaat zoals het gaan moet, dan worden er in de tweede week van December, *ruim 3000 kalenders* aan mijn adres afgeleverd......

Wanneer ik nu voor die tijd zoveel mogelijk Uwe bestellingen mag ontvangen, vindt de distribuering direct plaats.

Het is werkelijk een kalender die er wezen mag. Het schild is op kunstzinnige wijze ontworpen. Het blok is als weekkalender verwerkt en vermeldt voor elke dag een leesrooster. Elk blad draagt in de kop een bijbeltekst, die op de achterzijde overdacht wordt. Voorts worden de maanstanden en de christelijke feestdagen gememoreerd.

De druk is in een flinke, duidelijke lettertype op goed papier uitgevoerd.

Alles bij elkaar een weekkalender, die een ieder kan worden aangeboden en graag gekocht zal worden.

Het ligt in de bedoeling om de Tabitha-colportrices en andere medewerksters(kers) een proefschild te zenden. Hiermede kan dan alvast worden gewerkt. Ook de medewerking van onze broeders voorgangers en evangelisten wordt verwacht en op prijs gesteld. Ook zullen de plaatselijke afdelingen van Zusterhulp hun schouders onder dit werk moeten zetten. Zusterhulp toch is de geestelijke moeder van Tabitha; vergeet dat niet!

De prijs van de kalender is nu definitief vastgesteld op 90 cent per exemplaar en wordt op elke kalender vermeld, zulks ingevolge een regeling van overheidswege.

Elke medewerkster(ker) voor deze kalenderactie ontvangt een exemplaar als geschenk.

Met Gods hulp is het mogelijk deze Tabitha-kalenderverkoop tot een goed en bevredigend einde te brengen.

Uw secretaris,

G. A. Buitenhuis,

Vaillantlaan 47 II, Den Haag.

Baptisten Weekbladen en Tijdschriften

Voor belangstellende baptisten, die bovendien voldoende Engels kennen om kranten, in die taal verschijnende, met vrucht te kunnen lezen, laten we hier een lijst volgen van Baptisten periodieken, verschijnende in Engeland, Canada en de Ver. Staten. Wat de laatste landen betreft, is deze mij verstrekt door Dr. Lewes, den secretaris van het Baptist Wereldverbond.

In Engeland:

The Baptist Times. Besteladres: The Baptist Churchhouse, Southampton Row 4, **Londen W.C. 1, Engeland.**
The Missionary Herald met uitgave voor de kinderen **Wonderlands,** het zendingstijdschrift der Eng. Baptisten. Besteladres mij thans niet bekend. Misschien kan een der voorgangers ons daarover inlichten.

In Canada:

The Canadian Baptist, Howard P. Whidden, Editor, 223 Church Street, Toronto, Canada.
The Maritime Baptist, George E. Levy, Editor, Box 419, Wolfville, L.S. Canada.
The Western Baptist, W. C. Smalley, Editor, 207 Empire Building, Edmonton, Canada.

Ver. Staten:

Watchman-Examiner, John W. Bradbury, Editor, 23 E. 26th Street, New-York, N.Y.
Alabama Baptist, L. L. Gwaltney, Editor, 515 Chamber of Commerce, Birmingham, Alabama U.S.
Baptist Standard, David M. Gardner, Editor, Baptist Building Dallas, 1 Texas, U.S.
Biblical Recorder, L. L. Carpenter, Editor, Recorder Building, Raleigh, N.C., U.S.
Christian Index, O. P. Gilbert, Editor, 291 Peachtree St. N.E., Atlanta, Georgia, U.S.
The Religious Herald, Reuben E. Alley, Editor, Box 3-R, Richmond, 7, Virginia, U.S.

Dan verschijnen er in de Ver. Staten o.a. de volgende **theologische, Baptistische Periodieken:**

The Journal of Religion, Amos N. Wilder, Acting Editor, 5750 Ellis Ave, Chicago, Illinois, U.S.
Crozer Querterly, Morton S. Enslin, Editor. Chester, Pennsylvania, U.S.
The Review & Expositor, Editor Dr. Ellis A. Fuller, Louisville, Kentucky, U.S.

Dit zijn natuurlijk niet alle baptistische bladen en tijdschriften, die in die landen het licht zien, maar van de voornaamsten. Misschien kunnen belangstellenden in onderling overleg zich op verschillende bladen of tijdschriften abnneren en dan ruilen. Vanwege de geldsanering worden bestellingen voorlopig nog niet uitgevoerd, maar men kan de hoofden al bij elkaar steken en overleggen. De prijzen zijn mij niet bekend.

L.

IN MEMORIAM

Zaterdag 3 November overleed in het Ziekenhuis, onze geachte broeder F. Pina. En Woensdag 7 November werd hij vanuit ons kerkgebouw grafwaarts gedragen, nadat vooraf een rouwdienst werd gehouden, waar de liefde en trouw van onzen broeder aan den Heer en de Gemeente werd herdacht. Vele broeders en zusters, ook van onze zustergemeente, gaven blijk van hun belangstelling en medeleven.

Onze broeder had enige jaren de gemeente als ouderling gediend, en de laatste jaren als inwonend koster. Al deze arbeid heeft hij steeds in getrouwheid en liefde voor den Heer verricht. Hij bereikte de leeftijd van 71 jaar en was sedert 1912 lid der gemeente.

Zijn trouw en toewijding is voor ons allen een aansporing in getrouwheid te arbeiden in 's Heeren dienst.

De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn.

Namens de gemeente 's-Gravenhage-Oost,
H. J. Steenbergen, secretaris.

Verantwoording Pensioenfonds

Het is lang geleden, sinds ik iets van me liet horen. Gelukkig heb ik wel weer een beetje te vertellen. Luister maar eens. Allereerst aan br. Nauta te Zwagerveen. Bedoeld bedrag bleek voor de gemeente Zandbulten te zijn. Dat is in orde. Maar in de verantwoording zit een fout. Vreemd, dat niemand daar aanmerking op gemaakt heeft. Dat moet toch wel, broeders, want daarvoor is de verantwoording. Er werd *niet f 62.60* gezonden, maar *f 60.62!* Na de laatste verantwoording ontving ik zeer dankbaar van de gem. 's-Gravenhage Z.B.S. *f* 50.—; N. Bergum *f* 100.—; Rotterdam-C. *f* 77.55; Hengelo *f* 200.—; Heerenveen *f* 31.29; Workum 10.—; Heeg *f* 5.—.

Inafwachting van de stroom, die nu komt, Uw br.

K. Heiling.

P.S. Zendt mij, penningmeesters en voorgangers, voorlopig Uw geld per postwissel. Dat is mij thans gemakkelijker. En bedenkt, dat ik D.V. 10 Dec. verhuis naar Rotterdam-C., Stationssingel 29 A. K. R.

Mededelingen

Ds. Hornstra te Vriescheloo heeft het beroep der gemeente Treebeek aangenomen.

In een gezin met twee schoolgaande kinderen, waarvan de vrovw rusten moet, wordt wegens ziekte der tegenwooreige, ZO SPOEDIG MOGELIJK een flinke, zelfstandige hulp in de huishouding gevraagd, die ook genegen is, binnenkort mee te gaan naar Zandbulten (b. Buitenpost).

S. Slort, Bapt. Pastorie
Haulerwijk

Vrijdag 14 Dec. 1945 No. 2771 62e Jaargang

DE CHRISTEN

ORGAAN DER UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

— ÉÉN HEER, ÉÉN — GELOOF, ÉÉN DOOP

VERSCHIJNT IEDERE VRIJDAG

Redactie-adres: Ds. F. E. HUIZINGA
Lijsterstraat 47, Leeuwarden

Adm.-adres: H. DE JONGE Nieuw-Weerdinge
Postrekening No. 42318

ALLEN ÉÉN IN — CHRISTUS —

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWARTAAL f 0.78 - BUITENLAND PER JAAR f 4.16

Het wegwijzende woord

DAAR ZIJ LICHT

Gen. 1:3

Nacht lag er over de duistere watervlakten en geen stem werd gehoord. Eeuwige stilte. Rondom een vreemde spanning en werking van onzichtbare machten.

Toen viel Gods eerste woord de zwartfluwelen donkerheid binnen. Zijn stem scheurde de verstikkende gordijnen: Daar zij licht! En daar werd licht.

De aarde was woest, duister en ledig. Meer zegt ons de bijbel niet. Tevergeefs vorst onze geest verder. Ziende Gods oneindig machtige en onvergelijkelijke werken zegt het verstand, dat deze wereld volmaakt uit de handen van den Schepper is gekomen. Is de vorst der duisternis hier heer geweest en heeft hij in zijn val haar meegesleurd? Naar de chaos. Beeld van elk van God vervreemd leven. Beeld van de gemeenschap zowel als van het individu. Verwarring, ontreddering, groeiende nacht, toenemende angst. De aarde nu was woest en ledig. Gelijk het Godverlatend hart. „En het was nacht . . . ."

En de Geest Gods zweefde op de wateren. Hem Zijn alle Zijne werken van eeuwigheid bekend en de Eeuwige volvoert wat Hij begon, grijpt in waar het leven ontspoorde. En Hij maakt daarvan een ander vat, gelijk het recht is in Zijne ogen te maken. Zijn Geest zint en voert een aarde uit de nacht naar een tijdperk waarin geen nacht meer zal zijn. En tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij in het koninkrijk Gods niet binnengaan. Gods Geest gaat ook nu de wereld door en zint op de verlossing van des mensen leven. Terwijl gij de wereld in u in de nacht ziet gaan, nadert de Geest van God. Weert dan dien Geest niet.

En God zeide: Daar zij licht. Zo luidt het eerste woord van God. Een adventswoord. Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijne heerlijkheid zal over u gezien worden. Maak u op, wordt verlicht, want uw licht komt. Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.

Dat licht viel in de schaduwen van Eden en op de weg van Kaïn. In het spel van den herderszoon op de harp fonkelde het licht en werd het beter met Saul. Dit licht vlamde de duisternis van de heidenwereld van Paulus en de vrome wereld van Petrus binnen. Dit licht brak over alle grenzen en schijnt vandaag aan alle einden der aarde: Christus, het Licht der wereld, reddend verschenen in de ontzettende nacht van menselijke verdoling en verdwazing. Christus, de Zon, stralend, nog stralend en licht uitzendend. Tot de dag aanbreekt, waarop alle schaduwen wijken en er geen nacht meer zal zijn. Die dag komt. Wij zien uit naar het uur, dat de wereld op zal houden te wentelen van duisternis tot licht en terug.

Eens buigt zich ook alles voor Jezus in 't stof, want Hij is der mensen en engelen Heer. Verlangt uw hart Zijn dag te zien? Het zal nimmer meer nacht voor ons wezen. Het werd licht. Het zal licht worden.

Huizinga.

L•O•S•S•E • S•C•H•A•K•E•L•S

Met luider stem.

De Algemene Vergadering der Unie te Groningen werd ingeleid door een bidstond. Deze bidstond was goed. En dat lag mede daaraan, dat de broeders, die in het gebed voorgingen, rekening hielden met de ruimte en hun stem dienovereenkomstig uitzetten. Het waren zeker „voorstanders", die ons voorgingen en deze broeders houden uit de aard der zaak er rekening mede, dat, als men in het openbaar spreekt of bidt, de gewone huiskamertoon ontoereikend is. Wat we misten, was slechts het „amen" der aanwezigen. Bidt iemand als de mond van een vergadering, dan behoort het „amen" der aanwezigen dit kenbaar te maken. En ook dit „amen" moet overluid gesproken worden. Gaan we daar ook aan denken?

De naam van ons orgaan.

Ons Unie-orgaan heet De Christen. Er was een commissievoorstel om die naam te veranderen. Dit voorstel was zwak, omdat geen andere naam, geschikter — ook naar het oordeel der commissie — werd genoemd. Uit de vergadering kwamen ideeën, maar het was geen zaak om zo plotseling af te handelen. De Commissie van de Unie zal ook wel niet de illusie gekoesterd hebben, dat de naam „De Christen" direct na Nov. 1945 uit de kop van ons blad zou verdwijnen. De naam is dierbaar geworden. Hij is onder ons vertrouwd en ook buiten onze kringen bekend. Het was juist om dit laatste, dat naamsverandering wenselijk geacht werd. We willen meer dan tot nu toe ons getuigenis laten horen buiten eigen kring. We hebben een woord voor degenen, die buiten onze gemeenten staan — een woord, dat vooral nu, nu de Kerk sterker ontwaakt en zich opvallender presenteert dan voorheen, gehoord moet worden. En daarbij is de naam van ons weekblad een hindernis. Hij klinkt in de oren der buitenstaanders aanmatigend, en wij willen niet ontkennen, dat andere gelovigen christenen zouden zijn. Hij is niet onderscheidend. Hij is te subjectief, teveel op den mens wijzende, inplaats van

op ons getuigenis aangaande de Waarheid der Schrift, gelijk wij die verstaan.

Zijn oorsprong.

De naam De Christen is door onze vaderen met overleg gekozen en verraadt daarmede meteen hun mentaliteit; hun geestelijke „ligging". Zij motiveerden hun keus in het eerste nr. van ons Unie-orgaan aldus:

„Den christen voor te stellen naar de Schriften des Nieuwen Verbonds in zijn wording, bestaan en wandel; in zijn huiselijke, gemeentelijke en maatschappelijke roeping; in zijn werken, strijden, lijden en heerschappij; zietdaar, wat ge in ons blad verwachten moogt".

Oorspronkelijk zijn ze nochtans in hun keus niet geweest. Een der Ouden vertelde mij eens, dat men de titel heeft overgenomen van het Engelse blad „The Christian".

Nu achten we het overnemen van deze naam in dit geval daarom al niet juist gehandeld, omdat het Engelse blad van die naam buitenkerkelijk is; geen bepaalde gemeente of gemeenschap of gezindte vertegenwoordigt, maar juist ten doel heeft, gelovigen uit allerlei gezindten te dienen met „algemeen christelijke" spijze.

De Christen is echter het orgaan ener gezindte, bepleitte van het begin de baptistische schriftbeschouwing en levenspraktijk. Daarom reeds was het onjuist, de titel van het Engelse orgaan over te nemen.

De Bezwaren.

De bezwaren, tegen de naam De Christen geopperd, bestaan hierin, dat hij de aandacht op de mens, den christen, vestigt. Hij is, wat men met een vreemd woord noemt: subjectief. Het is echter niet onze roeping, over den christen, maar om over den Christus te spreken. Niet de christen moet van verschillende kanten belicht worden, maar het licht moet op Christus vallen, om van Hem terug te stralen op den volgeling, den christen.

We hopen dus, dat er een naam gevonden zal worden, die nog geen weekblad draagt en dus oorspronkelijk is, en uitdrukt wat wij met ons orgaan beogen. En is zulk een naam gevonden, dan vinde de Algemene Vergadering de moed, om onder die naam ons blad verder te laten verschijnen.

L.

GEMEENTE-BERICHTEN

UTRECHT.

Voor de tweede keer in deze herfst hielden we onze Bijzondere Samenkomsten, die wel zeer geslaagd mogen heten.

Maandagmorgen 26 November, 10 uur . . . .

De regen valt in stromen neer. Uit ons hart welt de bede op: Sluit de hemelsluizen tegen de avond, Heer, tenminste wat de regen betreft. En werkelijk, om één uur in de middag was het al droog. Die belemmering was weggenomen.

Nu, des avonds in de samenkomst opende God de sluizen weer, maar dan om Zijn zegen uit te gieten.

Nieuwe tijden? Nieuwe mensen!

De affiches, waarop dit pakkende thema vermeld was, prijkten reeds dagen van te voren voor onze vensters en op de aanplakgelegenheden in de binnenstad. En de Heere zegende de zwakke pogingen, want we mochten vele vreemde gezichten zien. Fijn was dat! Het zingen ging ook goed. Daaraan merk je al meteen hoe de stemming is. Ds. Huizinga en Evang. Scholte brachten de Beste Boodschap voor deze z.g. Nieuwe tijden. Duidelijk kwam tot uitdrukking dat ook thans nieuwe mensen alleen dan ontstaan, wanneer men persoonlijk komt tot het aanvaarden van de oude Blijde Boodschap, de enige waarachtige in deze wereld. Welke vorm men onze samenleving ook nog zal trachten te geven, 't is alles tot mislukking gedoemd.

't Is alleen deze Blijde Boodschap van het verlossende bloed van Christus, die mijlenver uit blijft steken boven alle creaties der mensen.

Dinsdag- en Woensdagavond waren het Ds. Huizinga en Ds. Vegter, die het Woord brachten. De laatste avond stelde Ds. Vegter de vraag: „Kent gij Jezus?", waarna hij op treffende wijze Christus tekende als Profeet, Priester en Koning, terwijl Ds. Huizinga sprak over „Kent gij God?" Deze beide toespraken vormden samen een prachtig geheel. Het slot was: „Wat bewoog U toch, Heere," waarna we zongen: „Wat deed zich 's Hemels zalen. . . ."

Het waren bijzonder mooie samenkomsten. Zangkoor en gemeente zongen met toewijding en blijdschap. Wij ervoeren, dat de Heer met Zijn H. Geest in ons midden was.

De opkomst was heel goed, zó zelfs, dat de laatste avond stoelen bijgezet moesten worden. Steeds zagen we vele onbekenden. Wat was dat bemoedigend en wat wordt het verlangen naar een eigen voorganger, die geregelde arbeid verrichten kan, dan sterk! Het arbeidsveld is ook hier zo groot, en de perspectieven, die God ons opent, zijn mooi.

Laten we niet vergeten nog even iets te vertellen van de Jeugd-Gemeentedienst, gehouden op Zondagavond 25 Nov. onder leiding van Ds. Huizinga. De gemeente was hierbij tegenwoordig; we kunnen dus wel zeggen een extra-openbare Jeugdvergadering. De Jeugd liet ons zien en horen hoe het op hun vereniging toegaat. Oud en jong hadden een fijne avond, zó zelfs, dat, toen het afgelopen was, je nog best een uurtje wou blijven, want de zang was mooi en het woord (spreker en declamaties) was balsem voor de ziel.

In de laatste week van November zegende God onze gemeente op bijzondere wijze. Hem brengen we daarvoor onze lof en dank. Geve God, dat onze Januari-samenkomsten weer zo mogen zijn.

Een Gemeentebode, waarmede reeds vele gemeenten pronken, hebben wij nu ook. De Rotterdamse „klopper" klopt thans ook aan de harten der Utrechtenaren, echter in een geheel Utrechtse editie. Wij dachten hiermede de band wat strakker te kunnen aanhalen. Dat het zo zijn moge.

Met vele gemeentegroeten uit de Domstad.

God zegene u en ons en stelle ons allen tot een zegen.

F. Bos.

LEEUWARDEN.

De Friezen zijn een zwijgzaam volk. Of dit nu een schadelijke of nuttige geaardheid is, blijve hier onbesproken, echter mag men met enig recht verwachten, dat dit „beginsel" zeker in de hoofdstad van het Friezenland niet zal worden verloochend. Welnu, gij kunt u dan niet beklagen, dat de Leeuwarder gemeente ten deze niet getrouw kan worden bevonden. Tenminste niet door haar spreken in dit blad. Want de laatste maal vroeg zij op 14 Januari 1944 uw aandacht voor hare mededelingen. Of dit nu een eervolle staat van dienst geacht moet worden, hierover zullen wij zwijgen, in eigen gelederen schijnt men het echter langzamerhand mooi genoeg te vinden. De secr. zal derhalve, hoewel met weinig animo, zijn functie met die van publicist moeten verenigen.

Gelukkig kunnen we mededelen, dat de gemeente door Gods genade nog staat tot op deze dag. Oorlogsleed en beproeving zijn ook haar niet bespaard gebleven, doch er werd hierdoor in directe zin nog niemand uit haar midden weggerukt. Wèl was er een inzinking in activiteit en krachtsontplooiing te bespeuren; wèl is het de vraag of de onderlinge harmonie en verstandhouding steeds was en is zoals haar Heer en Hoofd dat graag ziet; wèl kwam en komt het voor, dat de leden zich door een andere geest dan die van Christus lieten of laten leiden, maar

ondanks dit alles bleef het besef van saamhorigheid en de drang tot samenwerking bewaard. De zeer belangrijke vraag mag echter gesteld, of de laatste jaren voor ons een toetssteen zijn geweest t. a. z. van hetgeen de Heer ons zegt in de laatste twaalf verzen van Matth. 5. Wie onzer moet dan niet beschaamd het hoofd buigen??

Onze br. voorganger was in de gelegenheid om in getrouwheid en met liefde bij voortduring zijn taak te volbrengen; de Heere God gaf hem de nodige gezondheid en kracht.

Het verenigingsleven begint tekenen van nieuwe opbloei te vertonen, een evangelisatie-commissie ging met energie en voortvarendheid aan het werk voor openlucht- en kerksamenkomsten, een regelings-commissie voor herdenking van het 50-jarig bestaan der gemeente in 1946 begon haar arbeid enz. Ook deed het eerste nummer van een maandblad „Ons Gemeente-erf" zijn intrede, zij het technisch ook in een minder geslaagde vorm. Maar dit zal wel beter worden!

We kunnen dus besluiten met de erkentenis, dat de Heer ons op velerlei wijze Zijn gunst deed ervaren en met de bede dat Hij ook onze gemeente mag heiligen en gebruiken tot glorie van Zijn Naam. De Secr.

NIEUW WEERDINGE.

Alhoewel we niet van grote dingen kunnen gewagen, toch kunnen we u melden, dat het ons zeer goed gaat. De arbeid heeft geregeld voortgang, de opkomst in de diensten is goed en de onderlinge verhouding uitstekend.

7 Nov. hebben we onze jaarlijkse dankstond gehouden met de gebruikelijke dankstondcollecte, waarvan de opbrengst, trots de geldsanering enz., boven verwachting was.

19, 20 en 21 November hadden we onze eerste serie Evangelisatie-samenkomsten in dit seizoen. Ds. J. Hekhuis, die zo welwillend was tot ons te komen, heeft met veel liefde en overtuiging de boodschap der verlossing door Jezus' bloed gebracht. De opkomst was goed en er werd met aandacht geluisterd. Kwamen er die avonden geen zielen tot overgave. Zaterdagavond kwamen twee jonge mannen onzen voorganger vertellen, dat ze vrede hadden gevonden. Prijst den Heer!

Het beroep, door de gemeente te Staveren uitgebracht op onzen voorganger, heeft ons enige weken van spanning bezorgd, welke spanning nu G. z. d. geweken is, omdat Ds. Prins ons Zondag 25 Nov. de blijde mededeling deed, dat hij voor dat beroep heeft bedankt. 't Was op de gezichten der aanwezigen te lezen, hoe hun deze mededeling tot blijdschap stemde. Onze bede is, dat Ds. Prins de gemeente nog langen tijd als voorganger moge dienen en God zijn arbeid onder ons rijkelijk moge zegenen.

Met br. groeten, De Secr.

ZANDBULTEN.

De gemeente maakt het goed. Op 20 en 21 November hadden we een paar Evangelisatie-avonden in ons kerkje. Als sprekers waren tot ons gekomen Ds. Tijman van Sneek en Ds. Hart van Haulerwijk; als onderwerp was gekozen: Werkelijke Vrede? We hadden een paar gezegende avonden, de opkomst was heel goed — ons kerkje was vol. De boodschap werd op zeer duidelijke wijze doorgegeven en er werd met veel aandacht geluisterd.

Eén ziel kwam tot volkomen overgave en vond werkelijk vrede bij Jezus Christus.

Met de verschillende verenigingen gaat het ook weer in stijgende lijn, de bidstonden worden goed bezocht.

De diensten des Zondags vinden geregeld voortgang; de kerk kon wel voller, maar we zitten hier nog steeds met de lange afstanden en zonder goede fietsen. Maar deze moeilijkheden zullen in de toekomst ook wel weer verdwijnen. Wij hebben goede moed.

Na een tijd van zes jaar getrouwe arbeid gaat onze br.-voorganger Baptist ook van ons scheiden, om de gemeente te Pernis te dienen. Moge hem ook daar veel zegen op zijn arbeid wachten.

Br. Slort van Harderwijk zal hier de arbeid voortzetten. Geve de Heer, dat ook door dezen broeder nog velen aan Jezus' voeten mogen gebracht worden.

Wij gaan voorwaarts, roemende in des Heilands kracht.

Met hartelijke broedergroeten, namens de gemeente,

N. L., Secr.

HEERENVEEN.

Het is alweer enige tijd geleden, dat Heerenveen iets van zich liet horen. Hoe klein we ook zijn, we mogen, God zij dank, gewagen van grote zegeningen. Het Evangelie wordt hier niet gedistribueerd, het wordt rijkelijk gestrooid. Maandelijks evangelisatiesamenkomsten, uitverkochte zalen. En wat een genade. Af en toe doopdiensten. De laatste maal twee maal doopsbediening, 's morgens en 's middags. Drie zusters en één broeder wensten te behoren tot dat volk, dat gelooft in de komst van het grote Koninkrijk.

De tractaatvereniging zwoegt, dat het een lust is. Wat is er ook schoner, dan de tijd te geven in 's Meesters dienst?

Zondag 2 Dec. hield onze geliefde voorganger, br. Veenstra, z'n afscheidspredikatie. Het kerkgebouw was tot in de poriën gevuld. Met een gloedvolle toespraak nam onze broeder afscheid van de gemeente. Als tekst was gekozen Jesaja 5 : 8 en 9; als thema: „Veilig in Jezus' armen".

Voorwaar, een rede vol troost en Evangelie. Dat het werk van onzen broeder gewaardeerd is, bewijst, dat voorgangers van alle protestantse gemeenten uit onze plaats aanwezig waren, waarvan enkelen hem toespraken en dankten voor het stimulerende en prachtige werk, dat br. V. heeft gedaan, o. a. in gezamenlijke openluchtsamenkomsten, conventvergaderingen en derg. Deze middag stond onder de permanente leiding van br. E. de Haan, die ook onzen broeder nog namens de gemeente toesprak en o. a. naar voren bracht, hoe naast de geestelijke verzorging ook het materiële niet werd vergeten door br. Veenstra. Onder zijn leiding is de kerk schuldvrij geworden, orgelfonds ingesteld, enige percelen grond achter de kerk aangekocht, enz.

Br. Veenstra gaat van ons heen. God heeft meer voor hem op het programma. De gemeente te Heerenveen wordt door br. V. verlaten. Er is echter veel van hem, dat blijft. Moge de Heere hem zegenen in z'n toekomstige gemeente.

Toen onze gemeente vernam, dat br. V. naar Foxhol zou vertrekken, leek het, alsof wolken van teleurstelling zich boven ons samenpakten. Enige beroepen leverden geen resultaat op. En ziedaar, voordat de eerste druppels waren gevallen, scheen de zon weer over de gemeente. Zaterdag 1 Dec. kregen we n.l. bericht van br. Sikkema uit België, dat hij door z'n Meester naar ons toe wordt gestuurd om onze gemeente te verzorgen. Is het alles niet verwonderlijk?

Laat Hem besturen, waken, 't is wijsheid wat Hij doet,
Zó zal Hij alles maken, dat g'u verwond'ren moet.

Met br.gr.: W. Huisman.

Mededelingen

ROTTERDAM CENTRUM.

Het zou de gemeente een grote vreugde zijn, zo de zustergemeenten zich zouden willen laten vertegenwoordigen en wel op Zondag 16 December 1945. Op genoemde Zondag zal Ds. K. Reiling in het midden der gemeente in zijn ambt worden bevestigd en wel door Ds. H. Doornkamp van Den Haag-Oost. Door de aanwezigheid

van afgevaardigden der mede verbonden gemeenten zal onze blijdschap volkomen zijn.

De bevestiging vindt plaats in het schoollokaal Tiendstraat 43, om 10 uur. De intrede vindt plaats om 17 uur, terwijl om 19 uur de begroetingssamenkomst aanvangt.

De Tiendstraat is gelegen in het verlengde van de West-Kruiskade, hoek Henegouwerlaan. Het is gemakkelijk te bereiken vanaf het Station D. P., het station Hofplein en het Maasstation. Voor logies wordt desgevraagd gezorgd. Correspondentie inzake logies aan onderstaand adres: W. Visser, Koekkoekplein 21 te Rotterdam-Noord.

V.

FOXHOL.

Hierbij delen wij u mede, dat de heer W. Veenstra van Heerenveen benoemd is tot evangelist te Foxhol. Genoemde broeder zal D. V. 16 Dec. ingeleid worden door Ds. J. W. Weenink van Stadskanaal te 10 uur 's morgens. 's Middags om 3 uur zal broeder Veenstra zijn intrede doen, terwijl 's avonds om 7 uur een begroetingssamenkomst plaats heeft.

Omliggende gemeenten worden vriendelijk verzocht afgevaardigden te willen zenden.

Namens de raad der gemeente,

R. Maatjes Ezn., Secret.

ZUSTERHULP.

Tot onze blijdschap kunnen we u mededelen, dat met Kerstfeest onze „Kandelaar" wederom verschijnt. Als redactrice zal thans fungeren zr. Bakker-Edam van Emmer-Erfscheiderveen, daar zr. Eilers wegens te drukke werkzaamheden moest bedanken. We zeggen zr. Eilers nogmaals hartelijk dank voor alles wat ze voor onze Kandelaar gedaan heeft en moge God onze nieuwe redactrice zegenen in haar arbeid.

Als *administratrice* mogen we u wederom voorstellen zr. Speelman-Kruit. Haar adres is thans: Boerveenstermond-Stadskanaal.

Zusters, laten we deze eerste heruitgave van ons blad biddend voorbereiden. Hierom verzoekt u de redactrice en het H. B.

T. O. H., Secr.esse.

Ingezonden

BEROEPINGSWERK

Met ingenomenheid las ik het ingezonden stuk van br. S. v. d. Werf te Sneek, in „De Christen" van 16 Nov. 1945. Het is een voortreffelijke idee, die daar wordt geopperd en het lijkt een logische en natuurlijke oplossing te geven aan de huidige problemen in het beroepingswerk. Elke goed bedoelde en weloverwogen poging om de onbevredigende situatie op dit gebied te verbeteren moet worden toegejuicht.

Het thans gedane voorstel zal echter nog wel enige nadere uitwerking behoeven, terwijl ook enkele practische bezwaren niet uit het oog moeten worden verloren. Ik denk bijv. aan het volgende:

1. De roepende gemeente en de geroepen predikant zullen bij voorbaat met de voorgestelde regeling accoord moeten gaan en dit liefst in hunne onderlinge correspondentie tot uitdrukking brengen.
2. Eveneens zal de achterblijvende gemeente dezelfde wens kenbaar moeten maken.
3. Het is billijk, dat de salariëring dan ook naar evenredigheid tussen de betrokken gemeenten wordt gedeeld.
4. Reis- en verblijfkosten moeten natuurlijk door de oude gemeente worden gedragen.
5. De regeling mag slechts gelden voor een tijdsduur van anderhalf jaar, tenzij men intussen nog anders overeenkomt.
6. Zal een geval met-lange-afstand of met slechte reisgelegenheid niet erg bezwarend werken, vooral in de winter?
7. Er moet bedacht, dat de voorganger telkens ten minste drie dagen per maand aan zijn eigenlijke gemeente wordt onttrokken. Zal dit in verband met zijn pastorale plichten soms geen moeilijkheden opleveren? Begrafenissen, huwelijksbevestigingen, enz.) Hierdoor kan er feitelijk geen vaste tijd van overkomst wordt bepaald, wèl kan daar naar worden gestreefd.
8. Hoe moet het, indien een meer nabije gemeente ook het consulentschap van den betreffenden voorganger verlangt en hij daar liefst éénmaal per maand moet verschijnen? Misschien is een rijwiel in dat geval als vervoermiddel voldoende; daartegenover lijkt een regeling, waarbij elke maand een paar honderd kilometer moet worden gereisd, wel wat ongerijmd.

Intussen geef ik mijn opvattingen graag voor betere prijs!

C. Visser, Leeuwarden.

Nogmaals De Doodstraf

Wij hebben aan deze materie enige kolommen gewijd; voor- en tegenstanders beluisterd. Nu ontving ik nog een brief van br. Scholten, Brunssum, die „er voor" is en een brief van br. Visser, Leeuwarden, die „er tegen" is. Nieuwe argumenten wordt door deze broeders niet aangevoerd. Zij lieten alleen hun mening horen. Ik zal hunne brieven bewaren. Mocht deze kwestie nog eens aangesneden worden, dan zal ik ze eventueel gebruiken. Anders volgt zonder tegenbericht, vernietiging.

E. R.

BEROEPINGSWERK

Aangenomen naar Apeldoorn: Ds. De Haan te Noordbergum;

Voorlopig adres van Ds. Reiling blijft: Hengelo (O.), Jac. Catsstraat 34.

BROEDERS CORRESPONDENTEN

die de kwitanties voor 1945 nog niet hebben afgerekend, verzoek ik vriendelijk dit nu ten spoedigste te doen. Voor het tijdig afsluiten der boeken is dit zeer gewenscht.

Bij voornaat dank, De Adm.

Als antwoord op de vele binnengekomen vragen, deel ik de vragers mee, dat 23 November ons blad niet is verschenen om dezelfde redenen als het nr. van 30 Nov. te laat verscheen. Met vr. groet, Uw Adm.

PAUL C. AMBACHTSHEER EN JENNIE M. HEIJNEN

hopen D.V. 20 December in het huwelijk te treden.

Kerkelijke inzegening door den Weleerw. Heer Ds. D. Slort te Delfzijl om 11 uur.

Rotterdam, Aelbrechtsstraat 42
Delfzijl, Abel Tasmanplein 1

Toek. adres: 1e IJzerstraat 31b, R'dam.
Receptie van 3-4 uur

Heden nam God onze Vader, na een korte ziekte, weder tot zich onze lieve

FREDDY

in den nog jeugdigen leeftijd van 3 j.

Amsterdam, 4 Dec. 1945
Th. de Bockstraat 87 II

Joh. Nieuwstraten
J. G. Nieuwstraten-Bogerd

VRIJDAG 21 DECEMBER 1945
JAARGANG 62 - Nr. 2772

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, LIJSTERSTRAAT 47 LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES: H. DE JONGE, NIEUW-WEERDINGE - POSTREKENING No. 42318

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN PER KWART. F 0.78 - BUITENLAND PER JAAR F 4.16

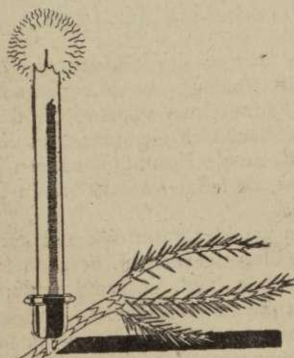
Kerstfeest 1945

Ik buig mij voor Uw kribbe neer, o Jezus, Gij, mijn Leven;
ik nader U en breng U weer wat Gij mij hebt gegeven.
Heer, neem mijn leven, zin en hart,
neem 't alles aan, hoe ook verward:
wil mijn Verlosser wezen!

Ik lag in donkerheid en nacht – Gij werd mijn Zon en Leven.
Gij zijt de Zon, die vreugde bracht, die licht mij hebt gegeven.
O Jezus, die mijn zonneschijn,
mijn leven en mijn kracht wilt zijn,
leer mij in U geloven!

O Kindje klein, o Koning groot, één ding wil ik U vragen:
dat ik U immer, tot de dood, mag in mijn harte dragen.
Laat mij, o Heer, Uw kribbe zijn,
verlicht mijns harten donk're schrijn,
geef mij Uw eeuw'ge vreugde!

Uit: Lofzangen en gebeden.

Het wegwijzende woord

UW LICHT KOMT

Maak u op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. *Jes. 60:1*

Door de stille en uitgestrekte woestijn trekt een karavaan. Als de avond valt, dringt alles te hoop. De kamelen strekken zich en de tenten worden opgeslagen. Vermoeid door de tocht onder de zengende zonnegloed, leggen mens en beest zich neer voor de nachtrust.

Weldra zijn allen in diepe slaap verzonken. Slechts één waakt er over het legerkamp, gedurende drie achtereenvolgende uren. Dan wordt hij afgelost. Eén waakt voor allen, over alles en over aller leven. Ziet de wachter van de laatste nachtwaak de eerste, smalle lichtstreep, dan roept hij met krachtige stem over het slapende kamp: „Maak u op, word verlicht, want uw licht komt!"

Dat is voor den profeet Jesaja een beeld geworden van een hoger gebeuren. In de nachtelijke duisternis, die zich over de woestijn gelegerd had, zag hij die geestelijke donkerheid, die zich over de wereld heeft uitgespreid en de volken belet hun bestemming te zien.

Maar in deze wereld is God gekomen.

Hij is „over haar opgegaan".

Als de Levenszon heeft Hij de duisternis opengescheurd.

Dat roept de Evangeliebode uit. Het is nu de tijd om op te staan!

't Woord geldt voor den enkelen mens, het geldt voor de gemeente op haar tocht door de wereld, haar optocht naar haar Vaderstad: het hemelse Jeruzalem.

God kwam en God komt in Christus, in Hem, die „het beeld des Vaders draagt". Hij komt in ieders wereld afzonderlijk, om daaruit de duisternis te verdrijven en haar te vervullen met 't vrolijkst licht.

Maar God is ook komende in Christus om de gemeente, Zijn eigen volk, met heerlijkheid te bekleden. Háár roept de wachter toe: Sta op, maak u vrij, verhef u, want gij zult door het naderende licht verlicht worden en een hemelse gestalte verkrijgen.

Sta op, o gemeente, want uw Heere wil u aandoen met Zijn Licht als met een kleed.

De mensheid is op haar tocht door het leven door nacht overvallen, in slaap gebracht.

Wie slaapt weet van zichzelven niet meer. Hij leeft buiten de werkelijkheid. Een slaapwandelaar stond in het holst van de nacht op, daalde de trap af, opende de deur, ging de straat op en werd eerst wakker na een kwartier gelopen te hebben, toen hij met blote voeten door een diepe plas waadde. Toen ontwaakte hij, werd zich zijn toestand bewust en ontdekte de duisternis, die hem omgaf.

De Overste dezer wereld is de Vorst van de macht der duisternis. Hij houdt de waarheid a. g. onszelf voor ons verborgen. Er zijn ogenblikken, dat we er iets van voelen en ons een vrees, een huivering overvalt, maar dan pakt de duisternis zich weer samen.

Het is Christus, die ons tot geestelijk ontwaken brengt.

De prikkeling van Zijn licht breekt de slaap der ziel.

En gewekt . . . . moet ge opstaan!

De Heere wil u het lichtgewaad, het heerlijkheidskleed aandoen.

Sta op in uw bittere droefheid, terneergebogen ziel!

Sta op, teleurgestelden, moedelozen!

Sta op, verdrukte, geplaagde — uw strijd is afgelopen, uw ongerechtigheid is verzoend, het Lam van God neemt uw zondeschuld op zich.

Sta op, gij, die de zonde geworpen heeft op 't smartelijkst bed: er is genezing onder de vleugelen van de Zon der Gerechtigheid, die u is opgegaan.

Spreek, machteloze: „Op Uw woord Heere!" en verrijs!

Groot is de zegen ons bereid door den God aller genade.

De duisternis, die de volken bedekt, worde steeds dikker en daarmede groeie haar radeloosheid en angst — over de gemeente zal de Heere opgaan en . . . „Zijn Aangezicht, in gunst tot ons gewend, schenkt ons in 't kort, verzadiging van vreugde!"

Welk een heerlijk ontwaken is dit!

Als Gods kinderen de ogen opslaan, zien ze in het vriendelijk aangezicht huns Vaders, in Zijn van liefde lichtende ogen. Dan zullen ze de handen naar Hem uitstrekken en hun mond zal vol zijn van lachen en hun tong van gejuich.

Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen!

Dat is het ontwaken onzer ziel hièr.

Dat zal het ontwaken der gemeente zijn, als Christus wederkeert als de zon in de morgen!

Halleluja! Prijs den Heere, o mijne ziel.

L.

Oog en Oor

Buitenlandse zending in verband met de toestand in Indië.

Bij de opening van de zitting der voorlopige Staten-Generaal heeft H. M. de Koningin weer een troonrede kunnen houden. En we kunnen ons voorstellen, dat gevoelens van diepe bewogenheid zich mengden met die van vreugde en erkentelijkheid, nu de Koningin, na een smartelijke periode van zes jaar, de leden van de Staten-Generaal weer kon toespreken.

Over de troonrede gaan we hier natuurlijk niet spreken. Doch ik zou hier alleen willen overnemen, hetgeen H. M. in verband met de toestand in Ned. O.-Indië zeide:

„Met grote zorg vervult mij de ontwikkeling der gebeurtenissen op Java. In gespannen medeleven volg ik het lot der talloze kinderen, vrouwen en mannen, beroofd, in lijfsgevaar of nog onverlost in de dreiging van een verdwaasde massa. Ik versta de gevoelens van bitterheid in de harten

van hen, wien al dit onheil in onrecht is aangedaan. Ik betreur diep het leed, dat tot aan het herstel der orde over Java's bevolking onvermijdelijk zal komen.

En toch blijven wij pogen voor Nederlanders en Indonesiërs in dit thans geteisterde land de toekomst te redden, de toekomst van een gemenebest, gebouwd op de vrijwillig aanvaarde saamhorigheid der rijksdelen. Geen wraakoefening staat ons voor ogen, noch de vestiging ener koloniale overheersing, doch wij houden ons er van overtuigd, dat slechts de gemeenschap onzer volkeren, hier en overzee, een waarborg biedt voor aller harmonische ontwikkeling, veiligheid en blijvende welvaart. Daartoe de mogelijkheid te scheppen, is de grote krachtsinspanning waard, die te dien einde van ons volk zal worden gevergd. Moge het ons spoedig gegeven zijn, de grondgedachten, die ik reeds schetsmatig ontwikkelde in mijn radiorede van 7 Dec. 1942, langs constitutionele weg tot volle werkelijkheid te zien worden. Ik weet dat Nederland bereid is onbaatzuchtig mede te werken aan de totstandkoming van een nieuwe status van ons Koninkrijk. Het spoedige bijeenkomen van de Rijksconferentie blijf ik daarom bevorderen".

Hoe de toestand zich in Indië, en voornamelijk op Java, ook gaat ontwikkelen en welke de verhouding tussen Nederland en Indonesië straks zal zijn, dit staat toch wel vast, dat de moeilijkheden, waarmede de buitenlandse zending te kampen zal hebben, buitengewoon groot zullen zijn. Wanneer vanuit ons land zendelingen zullen gaan naar Indonesië, dan zullen zij, nog meer dan vroeger, er rekening mee moeten houden, dat ze als Westerlingen komen te staan tegenover Oosterlingen. Hier komt nog bij, dat onze zendelingen beschouwd zullen worden als behorende tot een ras van vreemde overheersers.

Ds. D. Crommelin merkt zeer terecht in een artikel over „Zending en Nationalisme" op: „De traditionele houding van den Westerling, die zich oneindig ver verheven waant boven den Indiër, zal de kracht van het vermanend element in de prediking allicht ook verzwakken. Waar de inheemse nu eenmaal gewend is door een Europeaan als diens mindere te worden beschouwd en het voorwerp te zijn van diens terechtwijzingen, zal het woord der prediking, dat zowel den Westersen prediker als zijn Oosters gehoor onder hetzelfde oordeel van God stelt, wel met bijzondere nadruk moeten worden gebracht, zal niet de indruk worden gewekt, dat dit slechts rhetorica is, maar dat het er eigenlijk toch weer om gaat, den Oosterling door den man uit het Westen te laten kleineren".

Ook als christenen, die geloven in Indonesië een taak van Godswege te hebben, moeten we trachten begrijpend (en niet bij voorbaat afwijzend) te staan tegenover de ontwikkeling, welke zich op Java en ook wel op andere eilanden in de Archipel voltrekt. Ook onze Regering doet dit, waarover we ons van harte verblijden. Aan een vrijwilliger, die straks naar Indië zal vertrekken, werd de vraag gesteld: 'h o e hij straks naar onze Oost zou gaan. Het antwoord luidde: „Ik ga meer als diplomaat, dan als soldaat". Zulk een antwoord zouden we van allen willen horen, die direct in aanraking komen met de vooral op Java gerezen moeilijkheden, met al de noodlottige gevolgen van dien. Deze moeilijkheden moeten ten dele ook als vruchten gezien worden van het zaad, dat in de voorgaande tijden met kwistige hand werd gestrooid in de toch wel ontvankelijke bodem van het Indonesische hart.

Er zijn er in ons land, die het gevoerde regeringsbeleid in Indië van vroegere jaren op een felle wijze hekelen, en voor dat beleid niet één goed woord over hebben. U weet wel, van welke kant deze „kritiek" komt. Wij scharen ons niet achter hen. Op onze sympathie hoeven ze niet te rekenen. Wanneer wij deze dingen zo zeggen, dan houdt dat nog niet in, dat wij totaal blind zouden zijn voor gemaakte fouten. Bovendien zijn we ook niet deskundig, om met duidelijk omlijnde gedachten een greep op de massa te willen doen. Daar ligt trouwens ook niet onze roeping.

Wanneer echter een zendingsman, als Prof. Dr. J. H. Bavinck, over de huidige moeilijkheden in Indië spreekt, zullen we dan niet naar hem luisteren? Ik vermoed zo, dat gij, lezers, de gedachten van dezen hooggeleerde zult kunnen onderschrijven.

„De berichten, die wij uit Indië horen, zijn wel beschamend voor ons. Wat zijn wij nog weinig in staat geweest wezenlijke liefde en vertrouwen te wekken onder de bevolking. Al die prachtige dingen, die wij daar gebouwd hebben, de spoorwegen, ondernemingen en fabrieken, ze zijn niet in staat geweest zoveel sympathie voor ons te wekken, dat men zich diep aan ons ging gebonden gevoelen. Er zitten in ons Nederlandse volkskarakter, in heel de wijze van ons optreden, elementen, die de volken van Indië blijkbaar sterker hebben afgestoten, dan wij ooit vermoed hebben. Daarom zijn al die berichten over de opstand op Java zo vernederend voor ons en voor wat wij gedaan hebben. Het wordt ons nu zo recht duidelijk, dat wanneer God door ons Zijn Koninkrijk doet komen in Indië, dat is ondanks ons, ondanks het feit, dat wij zoveel trekken in ons hebben, die het Evangelie tegenwerken. En we gaan begrijpen, dat alleen Jezus Christus en Zijn Woord het doen kunnen, het grote wonder van de vernieuwing van Indië".

Het is op dit ogenblik nog een open vraag, welke mogelijkheden er straks in Indonesië zullen zijn, om aldaar de boodschap van het komende Rijk te verkondigen door woord en wandel.

Vergeten we niet, dat een groot percentage van de Indonesische bevolking de Mohammedaanse godsdienst belijdt. Het regeringsbeleid in zake Indonesië zetelt straks niet meer alleen in Den Haag. Vanuit Indonesisch standpunt gezien, is dat te billijken. De subsidies, welke vroeger gegeven werden voor zendingsarbeid in Indië, zullen, naar ik vermoed, wel niet zo rijkelijk meer vloeien. Doch dit zal natuurlijk niet het grootste bezwaar zijn. Het grote zendingsbevel van Jezus onzen Heer blijft van kracht! Afgezien van financiële verhoudingen. Gehoorzaamheid vraagt de Heiland. En bereidwilligheid z'n leven in dienst te stellen van de verkondiging van het Evangelie.

Zullen er straks geopende deuren zijn in Indonesië? En zal ook de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland straks haar mannen en vrouwen naar een gebied ergens in dat uitgestrekte eilandenrijk kunnen afvaardigen? Waar zijn onze mannen, onze zendingszusters en doktoren, die zich voor die arbeid geroepen weten?

d. H.

Relief uit DENEMARKEN

Een paar weken geleden bezocht Dr. W. O. Lewis, secr. van de Baptiste Wereld Alliantie, ons land om kennis te nemen van de welstand of anderszins van de Ned. Bapt. Hiertoe had hij ook met het dagelijks bestuur der Unie en enige andere brs. een onderhoud. De verkregen indrukken en inlichtingen benut hij thans om van uit Amerika een hulpactie voor de Ned. Bapt. te organiseren.

Dr. Lewis deelde ons mede, dat hij bij verschillende instanties de namen van de brs. J. W. Weenink, H. Doornkamp en J. A. Scholte, had opgegeven als Comité voor ontvangst der te zenden goederen. Ondertussen heeft onze

broeder geen gras onder zijn voeten laten groeien. In Amerika legt hij de zaak der Ned. Bapt. onze geloofsgenoten voor en mogen we vertrouwen dat met verloop van tijd goede resultaten worden gezien.

Maar een volledige verrassing is geweest de brief, die wij dezer dagen van de buitenlandse secr. der Deense Bapt. Unie ontvingen met een royaal aanbod van hulp in 't zenden van voedsel, keukengerei, enz.; bovendien verklaren enige Deense brs. zich bereid aan kinderen, voorgangers, e. a., die door de oorlogsomstandigheden zijn verzwakt, een periode van rust en ontspanning te verschaffen in Deense Baptiste gezinnen. Deze hulpaanbieding is door Dr. Lewis aan de Deense Bapt. voorgesteld en men is er in Denemarken niet doof voor. Dat kan ons alleen maar verheugen. De brs. voorgangers ontvingen van ons reeds een circulaire over deze zaak en 't is wel duidelijk, dat het voornaamste is, dat ons wordt opgegeven, hoeveel kinderen voor een eventuele uitzending naar Denemarken, voor een duur van 1—3 mnd., in aanmerking komen en of er bovendien voorgangers zijn en anderen, die van deze Deense gastvrijheid gebruik wensen te maken.

Wat het overige aangaat, hebben we reeds, gevolg gevend aan de dringende oproep niet te aarzelen onze behoeften kenbaar te maken, een zoo getrouw mogelijke weergave van de toestand in onze gezinnen gegeven en kunnen we de toezending van diverse goederen binnen afzienbare tijd verwachten. Mogen we er nog even op attenderen, dat het antwoord op de circulaire vóór 19 Dec. bij ondergetekende moet zijn?

H. Doornkamp, Elspeetstr. 21, Den Haag.

KERKVISITATIE

Toen een Algemene Vergadering den predikant in algemene dienst in het leven riep, stelde een afgevaardigde de vraag of deze functionaris misschien tegelijkertijd ook zoiets als kerkvisitator was. Iemand dus die tot taak zou hebben zich nauwkeurig van de toestanden in de gemeenten op de hoogte te houden, om daarvan dan op bestemde tijden verslag uit te brengen aan zijn opdrachtgeefster. Die broeder informeerde natuurlijk niet uit angst; daaruit zou ten volle gebleken zijn, dat visitatie hoognodig was. Niettemin, de Uniereiziger keek toch wel eens hier en daar achter de schermen. En hij kan de gedachte niet kwijtraken, dat het misschien toch zijn nut wel zou kunnen hebben, als een tweetal broeders, die aller achting genieten, van tijd tot tijd de gemeenten gingen bezoeken om de voortgang van het werk in ogenschouw te nemen. Hun liefde voor het werk zou vanzelf de monden openen en wellicht kon goede raad verstrekt, richtlijnen aangegeven worden. De ganse gemeente zou des avonds in een gezellige vergadering bijeen kunnen komen, waarin de broeders dan over het gezamenlijk werk konden spreken. Hebben wij niet onze *periodieken, studenten, zending in binnen- en buitenland?* Onderwerpen genoeg. 't Besef van saamhorigheid en verantwoordelijkheid zou zeker verstrekt worden. Deze zaak wordt u hierbij ter overdenking aangeboden.

Het zou wel na te gaan zijn, hoevele Evangelisatiesamenkomsten door den ex-algemenen dienaar gehouden zijn. Het zullen wel enige honderden zijn. Op grond zijner ervaringen is hij in staat daarover nu iets te zeggen.

In het algemeen heb ik de indruk gekregen, dat de samenkomsten niet door de gemeenten werden gehouden. Der traditie getrouw heeft de raad der gemeente tegen de herfst broeders uitgenodigd om te komen evangeliseren. Er zijn misschien twee advertenties geplaatst en voorts raambiljetten of (in 't gunstigste geval) strooibiljetten gedrukt en verspreid. Toen kon de stroom van zegen komen. Het werden druppelen.

Dat de raad der gemeente besluit tot het houden van bizondere bijeenkomsten zal in het algemeen juist zijn. De gemeente moet daarvan dan tijdig in kennis gesteld worden en daaraan in de prediking en in de bidstonden voortdurend herinnerd worden. Haar moet erop gewezen worden welk een verantwoordelijkheid zij daarmee op zich neemt. Zij moet ervan doordrongen worden, dat de evangelist geen regenverwekker is, doch een mens, die de steun der gehele gemeente behoort te gevoelen. Wanneer hij komt, moet er geen strakke, winterse lucht om hem staan, maar de belovende sfeer van de lente. Er moet verwachting zijn, gerechtvaardigd door gebed en arbeid. De avonden zijn feestavonden vol van goddelijke ernst. Hier en daar vindt men inderdaad, dat de gemeente haar taak begrepen heeft en verricht; en dat is te merken.

De penningmeesters schijnen met de secretarissen een geheim verbond te hebben gesloten de publiciteitskosten zo laag mogelijk te houden. Dat is absoluut en bijna letterlijk uit den boze. Er zijn firma's, die millioenen uitgeven aan reclame, en ofschoon wij in dezen zeker de medewerking der gemeente moeten vragen, bijv. door het verspreiden van strooibiljetten — nog beter is het persoonlijk overhandigen van een keurig verzorgde kaart of folder — toch moeten wij met het oog op de belangrijkheid van onze boodschap niet terugdeinzen voor een adverteren op grote schaal. Om het „werelds" te zeggen: de kost gaat voor de baat uit. Dat hebben de kinderen dezer wereld allang begrepen. Moeten wij voor een onvergelijkelijk betere zaak krenterig voor den dag komen? Het zij verre van ons.

Wanneer ter plaatse de samenkomsten zo zijn voorbereid, mag men verwachten, dat ook de verkondiger zich heeft ingesteld op zijn werk. M.i. is één spreker voldoende en in bepaalde omstandigheden is het zelfs wenselijk, dat hij de gehele avond in zijn handen heeft. Het beste zou zijn, dat de plaatselijke voorganger de beslissing daarover aan hem overliet, hoe averrechts dat ook klinkt. De prediker moet zich duidelijk voor ogen houden, waartoe men hem heeft laten overkomen. Het kan zijn, dat de gemeente een extra woord nodig heeft en dan hoeft hij niet te zwijgen, maar overigens is het zijn taak de macht en de schuld der zonde in al haar verschrikkelijkheid voor nu en voor de toekomst te tekenen, om daarna de eeuwige diepten der genade te tonen. Soms zullen voorgeschreven onderwerpen zich daartoe niet gemakkelijk lenen, maar wanneer de verkondiger zich bevindt tussen de nood van den mens en de liefde van God, dan zal hij een weg vinden om den zondaar op Christus te wijzen.

Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijne discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.

Huizinga.

WAT NU?

U ziet, dat het eerste stukje van uw nieuw-gekozen redactielid niet een bepaald hartverheffende titel draagt. Toch staat het er uit overtuiging. Misschien zal dit U ook nog wel duidelijk worden uit het verloop van mijn betoog.

Ten eerste zal in het opschrift uitdrukking worden gegeven aan mijn grote verlegenheid. Ik heb mij tenminste meer aan een geslagen man gelijk gevoeld, dan aan iemand met een stembussucces, toen na een aantal stemmingen de vergadering van verlichting zuchtte, dat er nu dan eindelijk iemand gekozen was voor de redactie van „de Christen". 't Was inderdaad onverwacht en daarom moeilijk, iemand te moeten kiezen in deze redactie. Want wie daar eenmaal inzit, kan rustig aftreden als „herkiesbaar", hij komt er vast weer in. Haalt iemand het in z'n hoofd, zich niet herkiesbaar te stellen — en ons afgetreden redactielid probeerde het dit jaar vaker! — en doet hij dit op 't laatste moment, dan is Leiden in last met een „vrije" stemming. Een lijst van namen. Na het eerste rondje om van te genieten, maar bij het tweede rondje, dan begint het bakzeil halen. Maar er moet toch een man komen, die het werk wil doen! Wie dan een beetje mede-verantwoordelijkheid voor de goede gang van zaken bezit, beloopt de schone kans, er tussen geschoven te worden. En dan zit je, zonder pardon, zo vast, dat er niet eens gevraagd behoeft te worden, of je een dergelijke benoeming wenst te aanvaarden. En dan zit je in verlegenheid! Wat nu?

De een verlaat met verlucht hart de vergadering, dat hij er goed tussen door is gekomen en de ander zit met zijn vraag: Wat nu?

Ten tweede krijg ik de gedachte, dat U zelf nu ook in de verlegenheid komt en vraagt, wat we toch wel begonnen zijn met het kiezen van zo'n redactie-man. Dat is niet zo erg. Er zijn ergere dingen. Hoorde ik al niet iemand vragen, of er misschien verband zat tussen de opheffing van „de Christen" (of waarom krijgen we „de Christen" in ...... weken niet?) en de benoeming van den ondergetekende? Wat nu? Ook dit was weer niet erg, want eigenlijk niet minder dan juist. Heus, 't is mijn schuld niet, dat „de Christen" niet uitkwam. Maar graag zou ik er een beetje mede-schuld aan hebben, wanneer we „de Christen" gingen onthoofden en er een aanvaardbare titel voor in de plaats zou komen. Ik kan mij in mijn verlegenheid nu gerust een paar vrijpostigheden veroorloven, want ik zit „er in" en ben van plan mij zo spoedig mogelijk „niet herkiesbaar" te stellen, ga er dus zelf wel weer uit. Maak u dus niet ongerust! Bovendien wordt mijn werk eerst grondig nagekeken op de redactie-tafel, zodat U waarschijnlijk het ergste niet eens te lezen krijgt. Over den man, daarachter zittende, gesproken: die noemen we — of is dat nu niet meer zo? — eind-redacteur, maar ik beschouwde hem in mijn verlegenheid als mijn chef, of tenminste als voorman. Ik naar hem toe met mijn verlegen vraag: „Zeg, wat moet ik nu schrijven?" Zijn wederwoord: „Dat moet je zelf maar zien! We hebben een broeder, die schakelt en een, die met schaar en lijmpot werkt en ik schrijf maar wat en dan moet jij ook maar wat schrijven!" En zo eindigde mijn eerste redactie-conferentie. Wat nu?

Ten derde en ten laatste besloot ik dan in mijn verlegenheid, maar wat te gaan schrijven en met het povere resultaat is U thans bezig. Toch kan ik de gedachte niet van mij afzetten, dat ik U het onderwerp genoemd heb, waarover ik zal blijven schrijven, zolang „ik zit".

Wat nu? Geeft deze vraag niet weer de innerlijke onzekerheid, die er is aangaande vele vraagstukken van onze tijd, waarin we dreigen vast te lopen? Staan we bij tijd en wijle niet verbaasd te kijken van de veranderingen, verschuivingen en vernieuwingen (?), die er in het denken van anderen en onszelf plaats grijpen? Verwonderen we ons niet, wanneer we zien, welk een zuigkracht de wereld heeft op onze jeugd? Beangstigt het ons niet, wanneer we de ontwikkeling der gebeurtenissen, hier en elders, trachten te verstaan? Zijn we niet, om met de veel gehanteerde term ons uit te drukken, in het laatst der dagen aangekomen?

Ziedaar de rechtvaardiging van onze vraag: Wat nu? Ik beloof u beterschap en zal voortaan trachten in een artikeltje zo nu en dan met U het een en ander te bespreken, wat ons interesseert. Neem mij dit geschrijf niet kwalijk, misschien komt het van de St. Nicolaasverrassingenstemming. 't Kan ook zijn, dat men wel eens wat op het hart heeft, wat er „af" moet. Dat lucht op, nietwaar?

H. Bakker. — E.E.veen.

Nabetrachting. Deze redacteur mag schrijven over: Wat toen?, Wat nu?, Wat dan? en wie weet wat watten nog meer. Maar elke week verwacht de E.R. ongeveer anderhalf kolom van hem. Wat nu? E.R.

De stem der roependen . . . .

O God, laat toch de Christenen ervaren,
dat Gij er zijt en U wilt openbaren.

Zij gaan ter kerk en zitten neer,
zij zingen vroom en God ter eer,
maar missen vuur en staal
in werken en in taal.
Zij schijnen blind voor d' ondergang —
zij zingen maar hun avondzang.
Zij horen niet 't alarmsignaal —
zij vieren 't heilig avondmaal.
Zij speuren niet de kreet der gekken —
zij zitten achter oude hekken.
Zij merken niets van lijkenlucht —
zij zijn in slaap gevlucht.

O God, Die bergen beven deed
en rotsen brak met winden,
scheur toch Uw volk uit deze slaap
en doe ze opstaan en beginnen.
Want zalig zullen zij slechts zijn,
die Uwe wil volbrengen.
Die in de stal der wereld gaan,
in liefde zich verzengen.

O God, laat toch de Christenen ervaren,
dat Gij er zijt en U wilt openbaren.

de Zwerver.

GEMEENTE-BERICHTEN

LEEUWARDEN. — In de afgelopen zomer hielden we onze openluchtsamenkomsten op verschillende plaatsen in de stad. Ze mochten goed genoemd worden en plannen voor de volgende zomer worden reeds besproken. Evenwel koesteren we toch nog de wens tijdens de wintermaanden des Zaterdagsavonds een straatzang-tractaatverspreiding te gaan houden en elke 2e Zondagavond in de maand een Evangelisatie-avond in ons kerkgebouw.

De eerste avond in de Octobermaand was zeer goed bezocht. Naast onzen br. voorganger sprak br. H. v. d. Heide. Een goede declamatie en het zangkoor werkten mede.

Op 18, 19 en 20 Nov. hielden we de grote drie evangelisatiedagen. Motto: Het komende Rijk. Ds. L. de Haan en Ds. F. E. Huizinga dienden ons, de leiding berustte bij onzen eigen voorganger. God zegene het goede woord, de boodschap van het komende Rijk!

Onze N.B.J.B.-afdeling heeft de 4de Zondagavond in de maand voor haar bijzonder mooie propaganda-avonden.

Voorts heeft onze gemeente een eigen maandblad gekregen. Gemeente-Erf is de naam. We hopen dat het naast iets goeds ook iets blijvends mag worden.

Volgend jaar heeft gemeente Leeuwarden haar „jubeljaar". Het vijftigjarig bestaan!

Dat er veel „jubel" mag zijn, ook daarin dat velen gehoorzaam worden aan het Hoofd der Gemeente, onzen dierbaren Heiland, Jezus Christus.

Namens de Evangelisatie-Commissie,

De Correspondent.

ROTTERDAM-ZUID. — De maand November is voor ons een goede tijd geweest.

Op 6, 7 en 8 Nov. hadden wij evangelisatiesamenkomsten in de Aula der H.B.S., waarvoor Ds. Doornkamp en Br. Baptist tot ons overkwamen. Hoewel de Aula, welke een grote zaal is, lang niet vol was, zijn er toch verscheidene vreemden onder het gehoor geweest.

Op 27 en 28 Nov. heeft de gemeente het feit herdacht, dat de eerste Baptisten-Gemeente 100 jaar geleden gesticht is en ook dat de gemeente Rotterdam-Zuid tien jaar bestaat. Ds. Stort, Ds. J. Louw en Ds. J. W. Weenink waren uitgenodigd en gekomen. Ook hadden we 20.000 traktaatjes met een uitnodiging voor deze bijeenkomsten verspreid, zodat het ons erg tegenviel, dat er zo'n geringe opkomst was. We moesten ons tevreden stellen met een onverwarmde kerk en het was die avonden juist erg koud. Maar die aan de uitnodiging gehoor hebben gegeven, hebben er geen spijt van gehad. Wij zijn er door gezegend en in het geloof versterkt geworden.

29 Nov. hadden we een „Zaaieravond" met medewerking van de reciteervereniging Eben-Haëzer.

Deze avond was de Aula bijna geheel bezet en hetgeen naar voren werd gebracht was mooi en goed. Enkele episoden uit het leven van John Bunyan werden vertolkt, waardoor meteen bekend werd (wat bijna geen enkele Rotterdammer weet) dat Bunyan Baptist was.

Na de opvoering van dit mooie stuk heeft Br. Scholte het Baptisme nog nader toegelicht en de aanwezigen hartelijk uitgenodigd, indien ze er belang in stelden, onze samenkomsten te bezoeken.

De maand December is heel goed ingezet. De eerste Zondag namelijk hadden wij een heerlijke dag. Twee zusters werden op hun belijdenis gedoopt en aan de gemeente toegevoegd.

God heeft ons rijkelijk gezegend. Wij gaan dankbaar verder.

B. Bakker, secr.

NOORDBERGUM. — Zondag 9 Dec. was voor de gemeente een feestdag. Een jonge broeder werd op zijn belijdenis en overeenkomstig Gods Woord gedoopt. Velen waren getuige van deze heilige handeling. God geve, dat het ook ernstig mag spreken tot hen, die de weg der gehoorzaamheid nog niet bewandelen. Bij monde van onzen voorganger werd onzen jongen broeder bij zijn intrede in de gemeente een hartelijk welkomstwoord toegesproken.

Deze Zondag was ook een droeve dag voor de gemeente, daar onze voorganger bekend maakte, dat hij meende aan de roepstem uit Apeldoorn gehoor te moeten geven, om die gemeente als herder en leraar te gaan dienen. Banden zullen hierdoor weer verbroken moeten worden, banden, nauwlijks gelegd.

We zullen hopen, dat het aantal Baptistenvoorgangers spoedig groter wordt, zodat de jacht op die broeders een beetje stilt. Maar wij willen geloven, dat het uit God is en trachten stil te zijn. En bidden dat straks de ledige plaats weer door een anderen voorganger wordt ingenomen. Alle broeders en zusters Gode bevolen en een gezegend Kerstfeest toegewenst.

Secr. A. K.

HENGELO. — Zondag 9 Dec. afscheids-Zondag, weemoedsstemming. Toch, aldus ds. Reiling in zijn afscheidsprediking, mag de weemoed niet de plaats innemen van de dankbaarheid. Daar zijn vele redenen voor. Geen weemoed, want wij moeten vooruit. Het werk roept: het hoofd omhoog. Jezus zegt: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Deze woorden door den Heiland gesproken bij zijn afscheid, moest de jongeren overtuigen van kracht en hulp als de Meester in heerlijkheid zou zijn. Daaraan wordt toegevoegd de opdracht, de boodschap des heils uit te dragen aan alle volkeren. Zij hebben Zijn goddelijkheid gezien op de aarde, tot in de hemel reikt Zijn macht. Zoals in de geschiedenis Abraham het verbondsteken ontvangt met de woorden: Ik ben God, de Almachtige: en Israël aan de voet van de berg bij het in ontvangst nemen van de wet de woorden gegeven worden: Ik ben de Heer uw God, zo geeft Jezus aan Zijn discipelen en ons Zijn woord van almacht. In die almacht geloven wij en gaan heen en maken alle volkeren tot Zijn discipelen en onderwijzen hen in de openbaring van God en prediken hun de liefde van Christus. Daarna voeren we ook het laatste bevel uit en dopen hen in de drieënige heilige naam tot vergeving der zonden. Dat is de taak van gemeente en voorganger. In die wereldwijde roeping willen wij ons afscheid plaatsen. Het is mij een genoegen met deze woorden afscheid te mogen nemen van de gemeente. Zo voelen we ons dicht bij elkaar en bij den Heer, den Almachtige. Afscheid met de blik naar boven. God geve u Zijn zegen in overvloedige mate, aldus spreker.

De zangvereniging Immanuel zong daarna den scheidenden predikant toe: Ik hef mijn ogen op naar de bergen waarvan mijn hulp komen zal.

Ds. R. dankte daarna de gemeente, het bestuur en alle verenigingen voor alle liefde, medewerking en trouw, en sprak zijn voldoening uit over zijn benoeming tot consulent, zodat de gemeente niet zonder leiding blijft.

Van de andere plaatselijke kerkgenootschappen constateerde spreker: Wij staan dichter bij elkaar dan vroeger. Dat stemt tot blijdschap.

Ouderling D. ter Braak sprak namens bestuur en gemeente den scheidenden voorganger toe, memoreerde dankbaar het 13-jarig herder- en leraarschap en bood een cadeau aan.

Br. E. Huizinga overhandigde namens alle verenigingen eveneens een blijk van waardering. Achtereenvolgens spraken nog Ds. Zijlstra namens de gemeente van Gedoopte Chr., afgevaardigden van Almelo en Enschede, de burgemeester namens het geheel aanwezige college van B. en W. en Dr. Bruin namens de Hervormde Gemeente. Ook de Doopsgezinde gemeente en de Ned. Chr. Gemeenschapsbond waren vertegenwoordigd.

Nadat Ds. R. allen gedankt had voor de vele goede woorden, werd de dienst gesloten en maakten velen van de gelegenheid gebruik den scheidenden predikant de hand te drukken. God zegene hem en ons. De Correspondent.

AMSTERDAM beleefde dezer dagen lief en leed.

Een jonge broeder, die de goede belijdenis in 't midden der gemeente had afgelegd, werd te Groningen gedoopt en alhier in de gemeente opgenomen.

Een broeder en zuster, nog kort uit Haarlem overgekomen, moesten hun enigste lieveling wederom aan den groten Eigenaar van het leven afstaan.

De 4de Dec. j.l. overleed zr. A. Seijdel-Wassenaar in de leeftijd van ruim 78 jaren. Zij verlangde haar laatste levensdagen naar 't Vaderhuis, om bij haar Heiland te zijn. Zaterdag 8 December brachten we haar stoffelijk overschot naar de begraafplaats Vredenhof. Overleden, Over het lijden heen, juicht haar ziel thans bij Christus.

W. V., secr.

APELDOORN. — We leven snel. In Apeldoorn ook. Nauwelijks is de gemeente over de teleurstelling in haar voorganger heen, of God heeft al weer voorzien. „Nooit kan 't geloof teveel verwachten." In vergadering bijeen, was de gemeente eenstemmig van mening, dat God ons br. Ds. de Haan zou zenden en zie, het geschiedde. De dag voor dat de gemeente een doopfeest had, waar drie jongemensen hun Heiland beleden in het watergraf, om in nieuwheid des levens op te staan, kwam het bericht uit Noordbergum, dat het beroep niet vruchteloos was.

Toen dan ook Ds. Louw, die de doopdienst leidde, de bekendmaking aflas, was er zichtbare blijdschap. 't Was een heerlijke dag en onze Groninger broeder heeft met blijdschap het heerlijke Evangelie van verlossing en vrede gebracht.

De Secretaris.

VERANTWOORDING U.Z.C.

Voor de arbeid van Zr. Reiling:

Gemeente Drachten ƒ 35.—; G. T., Groningen ƒ 25.—; Gemeente Heeg ƒ 25.—; H. M., Groningen ƒ 25.—; Chr. Nat. School, Hengelo ƒ 16.80; Gemeente Rotterdam-C. ƒ 107.95; Zusterhulp Hengelo (O.) ƒ 83.42; Zondagsschool Veensloot ƒ 36.—; Gemeente Makkum ƒ 10.06; Chr. Nat. School, Hengelo (O.) ƒ 7.25.

Voorwaar een mooie lijst van bijdragen. Gezien de oproep van den Secretaris der Unie-Zendings-Commissie, verwacht ondergetekende een stroom van bijdragen. Liefst per postwissel of op Giro no. 382183.

Uw dw. dr.,

Sneek, Willemstraat 9. W. Modderman

STEUNACTIE VOOR DOOR OORLOGSHANDELINGEN GETROFFEN GEMEENTEN

Ook voor dit werk zijn verschillende belangrijke bijdragen te verantwoorden, t.w.: J. N. te S. ƒ 25.—; L. D. B. te A. ƒ 10.—; G. T. te G. ƒ 10.—; H. M. te G. ƒ 25.—; J. d. H. te W. ƒ 100.—; Bapt. Gem. Harderwijk ƒ 158.23; C. B. te L. ƒ 5.—; Bapt. Gem. Amsterdam ƒ 677.30.

Totaal is dit fonds thans groot ƒ 1.120.53. Dit lenigt bij lange na niet de nood, die er is. Verdere bijdragen van gemeenten en vrienden worden gaarne ingewacht bij:

W. Modderman,
Sneek, Willemstraat 9, Postrekening 382183

BEROEPINGSWERK

Ds. J. Hekhuis te Hoogezand heeft het beroep der gemeente te Muntendam aangenomen.

EEN PAAR VRAGEN.

Bij de branden, die in verschillende delen van Groningen gewoed hebben in de oorlogsdagen, is ook mijn exemplaar van het werk van Dr. Wumkes: Opkomst en Vestiging van het Baptisme in Nederland, tot as vergaan. Ik zou het zeer op prijs stellen als iemand zijn exemplaar aan mij zou willen verkopen. In de handel is het boek, helaas, niet meer.

Is iemand van de lezers van De Christen in het bezit van het werkje van Schoemaker, getiteld: Wat zegt de Schrift? Naar hetgeen ik in een geschonden exemplaar daarvan gelezen heb, schijnt het een antwoord te zijn op een aanval, gedaan op zijn geschrift: De Kinderdoop, beschouwd in het licht der H. Schrift en der Kerkgeschiedenis. Ten behoeve van het Unie-archief zou ik het gaarne ontvangen.

Is er onder de lezers van De Christen iemand, die van mij geleend heeft: Albert Schweitzer: De grote Godsdiensten?

J. Louw,
Parkweg 6a, Groningen.

Wegens vacantie van den drukker van ons blad in de week tusschen Kerstfeest en Nieuwjaar kunnen voor „De Christen" van 28 December geen advertenties meer aangenomen worden. In het nummer van 4 Januari is daarvoor weer gelegenheid, zij het ook beperkt wegens weinig plaatsruimte.

Zij die in dat nummer een Nieuwjaarwensch willen plaatsen, gelieve deze ten spoedigste aan mijn adres te zenden.

H. DE JONGE
Adm. „De Christen", Nw.-Weerdinge.

Den 2den December 1945 ontsliep in haar Heer en Heiland, na een geduldig gedragen lijden onze zuster in Christus

FEEKA HESSELING-KRUIZINGA

Zij was gedurende bijna 40 jaren een trouw en toegewijd lid onzer gemeente, die ze 18 jaren diende als kosteres.
De gemeente verliest in haar een zuster die met veel liefde tot de gemeente vervuld was en dat ook getoond heeft.
De Heere trooste haar echtgenoot en kinderen in dezen zwaren weg.
Namens de Baptiste Gemeente te Vriescheloo,
Het Bestuur.

Heden ontvingen wij het droevig bericht uit Amerika, dat op 26 October 1945 plotseling is overleden in zijn Heer en Heiland onze lieve Zoon, Broeder en Oom

EVERT CORPORAAL

echtgenoot van Th. Manrho in den ouderdom van 52 jaar en 3 maanden.

Uit aller naam,
Wed. Tj. Corporaal-Voor de Wind

Groningen,
Buiten Damsterdiep 27.

Heden ontvingen wij bericht uit Amerika dat na een zeer smartelijk lijden op den 6en April 1944 is ontslapen in haar Heer en Heiland

HENDRIKA REIZIGER

echtgenote van
Rev. Joh. J. Lucas.

Namens de familie,
K. v. d. Baaren.

Haren (Gr.), Onnerweg 46.

Wederom werden wij smartelijk getroffen door het bericht uit Indië, dat onze lieve Vader en Zwager

J. VAN DE WEG
Zendeling-leeraar

na de gevangenschap te hebben doorstaan, 13 October jl. op Java door extremisten is vermoord.
Openbaring 7: 16-17.

Druten, 26 November 1945.

E. v. d. Weg
W. v. d. Weg-den Daas
Emmen: G. Engelsman
G. A. J. Engelsman-Aising
Doorwerth: G. Gouda Quint-Engelsman
Gasselternijveen: B. Engelsman

Heden behaagde het den Heer in zijn Heerlijkheid op te nemen onze innig geliefde Vrouw en der kinderen zorgzame Moeder

TETJE AKKER
Geb. Eikenaar

in den ouderdom van 33 jaar en 8 maanden, na het leven te hebben geschonken aan een zoontje, dat reeds denzelfden dag weer door den Heer werd weggenomen.
2 Corinthe 5:1.

De diepbedroefde
H. Akker
Koosje
Klaas
Bertie

Veenhuizen II, 11 Dec. 1945